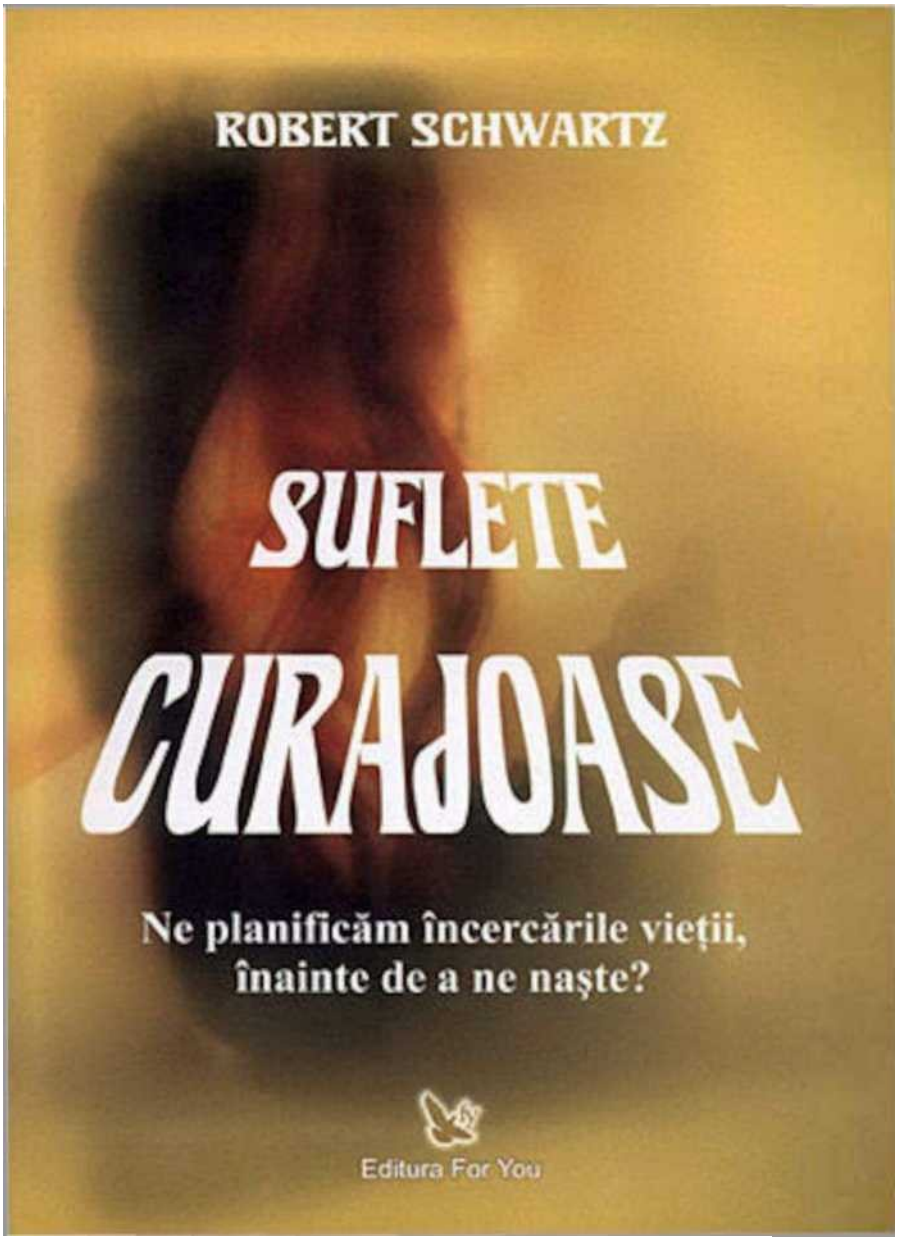

SUFLETE CURAJOASE

Ne planificam încercările vieţii. Înainte de a ne naşte?

Ediţie în limba engleză Copyright 2007 by Robert Schwartz

COURAGEOUS SOULS Do We Plan Our Life Challenges Before Birth? Această carte a fost publicată prin înţelegere cu autorul.

2007 EDITURA FOR YOU
Coperta: PDG Advertising
Felicia Dragusin
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SCHWARTZ, ROBERT
Suflete curajoase / Robert Schwartz Bucureşti: For You, 2007
ISBN 978 – 973 – 1701 – 11-O
159.9
Editura For You.

site: http://www.editura-foryou.ro www.copiii-indigo.ro
ISBN 978 – 973 – 1701 – 11-O

SUFLETE CURAJOASE

Ne planificăm încercările vieţii, înainte de a ne naşte?

Traducere Daria Vasilescu
EDITURA FOR YOU
Dedicată lui:

Jon
Doris
Jennifer
Penelope
Bob
Sharon
Pat
Valerie
Jason
Christina

şi
Celor dragi lor şi
Familiei mele

La fiecare modificare de paradigmă,
imposibilul își prezintă
competențele sale indiscutabile
și atunci, inimaginabilul devine regula.

Rabbi Michael Berg
A deveni ca Dumnezeu

Dacă ai zidica ziduri pentru a proteja
canioanele de furtuni, nu te-ai mai putea
bucura niciodată de frumusețea lor.

Dr. Elisabeth Kubler-Ross

Mulţumiri

În primul rând, în mulţumesc din inimă tuturor celor ce mi-au împărtăşi povqtlle

În lor. voi, această carte nu ar fi existat Iste necesar ast curaj, cât şi o mare dăruire de sine, pentru a-ţi (act cunoscută povestea. Besdtiderea voastră de a vorbi cu atâta sinceritate despre încercările voastre cete mai dificile m-a inspire! şi este apreciată profund.

lui Beb Brbari. lmnt Bietridu Corbii fflitleid şi ilari tăetis. Bă mulţumesc pentru timpul, enrrgia şi harurile deosebite pe care n-aţi dăruit acestei acţiuni cu adevărat nu există cuvinte care să-mi exprime recunoştinţa. Compasiunea şi sensibilitatea voastră şi-au pus amprenta asupra vieţi tor celor cu rare *am* vorbit – şi, dr asemenea, asupra virili meir. A fost bucuria şi privilegiul meu să lucrez cu vot

lui Borilu (Oiison Pena. îţi mulţumesc pentru rofliiutirările taie minunate, pentru generalitate şi pentru

caldele tale maimi & t lui Judy ftwdman. îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit cunoaşterea şi percepţiile tale.

lui Carol Bergman, prietenia, căldura şi susţinerea ta fermă au însemnat pentru mine mai mult decât ceea. îţi mulţumesc că mi-ai fost alături. IA mulţumesc pentru internul arătat.

Îi mulţumesc lui Sur Afona, pentru perima redactare a cărţii, (ut Jared ftlebaniet pentru ingeniozitatea cu ea» ai creat coperta, lui Jâfl ftposleg, pentru minimala tehnoredactare şi înclei Ban Bănim, pentru transcrierea sesiunilor şi susţinerea ta plină de entuziasm.

Boi fi mereu recunoscător pentru ajutorat şi smMlr tuturor ceioriaiţ), inriuzându-i pe Kaleişn Banieis, înarissa HID – agrv, Kathg long, membrii Ashland Writers Swap (şi mai ales Beţii Byech, pentru timpul suplimentar pe care ni l-ai acordat pintrn a Re oferi gândurile tale) şi, de asemenea, pe Sitrn şi Bong fafimrr.

În încheiere, ghizilor, îngerilor, maeştrilor şi altor entităţi spirituale care mi-aş luminat calea, vă oter recunoştinţa mea pentru Bragostra şi înţelepciunea voastră. Crearea acestei cărţi *a* fost o adevărată întâlnire cu prietenii şi o călătorie fermecătoare. Bă matţumesc *că* v-aţi asumat-o împreună cu mine.

Prolog fe data de 25 Februarie 1969, Christina, ajutoarea administratorului în cadrul departamentului de ştiinţe politice al colegiului Pomona din Claremont, California, în vârstă de douăzeci de ani, a coborât la cutia poştală, aflată la subsol, pentru a lua corespondenţa angajatorului său. Când a atins un pachet aflat în cutia poştală, o bombă a exploda;, aruncând-o în partea cealaltă a camerei. Aerul s-a umplut de praf şi funingine; bucăţi de lemn de doi metri s-au înfipt ca nişte săgeţi în peretele de ciment din spatele el. Flăcările exploziei au ars faţa Cristinei, lăsând-o temporar oarbă. Suflul i-a retezat două degete de la mâna dreaptă şi l-a spart ambele timpane.

Christina şi-a planificat această experienţă înainte de a se naşte.

Şi ştie şi de ce.

Prefaţă

Un mai 2003, duceam o viaţă lipsită de satisfacţii, lucrând pe

Şrcont propriu, ca şi consultant în marketing şi relaţii comerciale. Deşi parte din munca mea îmi plăcea, nu obţineam satisfacţii prea mari din ea. Simţeam adesea că dacă aş dispărea de pe faţa Pământului, clienţii mei nici nu ar băga de seamă şi că, pur şi simplu, ar angaja pe altcineva în locul meu. Mai mult chiar, viaţa mea nu era deloc oglindirea unică a sufletului meu. Ca fiinţă spirituală, dar nu religioasă, tânjeam să-mi aduc contribuţia la această lume – ceva care să fie numai al meu, dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce anume aş putea face. Epurasem toate căile pe care cineva le explorează pentru a-şi afla ţelul sau menirea. Mă simţeam pierdut, abia menţinându-mă la suprafaţă Apoi, am avut o inspiraţie: de ce n-aş consulta un medium? Cu toate că am o credinţă puternică în DUMNEZEU, niciodată (din câte ştiu) nu am experimentat în mod direct înclinaţia spre supranatural. Totuşi, am simţit că nu am nimic de pierdut. Am început să caut mediumi şi am ales, până la urmă, pe cineva faţă de care m-am simţit în largul meu.

Prima mea şedinţă cu mediumul a avut loc pe 7 mai 2003. îmi amintesc data exactă, pentru că, în acea zi, viaţa mea s-a transformat, I-am spus mediumului foarte puţine despre mine, descriindu-mi situaţia în termenii cei mai vagi. Ea mi-a explicat, atunci, că fiecare dintre noi are nişte ghizi spirituali, fiinţe non-fizice, împreună cu care ne planificăm vieţile, înainte să ne încarnăm. Prin ea am putut să vorbesc cu ghizii mei. Ei ştiau TOTUL despre mine – nu numai ceea ce am făcut de-a lungul timpului, dar şi ceea ce am gândit şi simţit. De exemplu, ei s-au referit la o rugăciune pe care l-am adresat-o lui Dumnezeu, cu cinci ani în urmă. Într-un moment dificil pentru mine, m-am rugat: „Doamne, nu pot să fac aceasta de unul singur. Te rog, trimite-mi ajutor”. Ghizii mi-au spus că atunci mi s-a trimis ajutor non-fizic suplimentar. „Rugăciunea ta a fost ascultată”, au spus ei. Eram stupefiat.

Dornic să înţeleg suferinţa pe care am trăit-o în timp, mi-am întrebat ghizii despre încercările majore pe care le-am înfruntat, iar ei mi-au spus că înainte de a mă naşte mi-am planificat aceste încercări – nu cu scopul de a suferi, d pentru creşterea spirituală ce rezultă din ele. Această informaţie m-a şocat Mintea mea conştientă nu ştia nimic despre această planificare dinainte de naştere, totuşi am simţit, în mod intuitiv, că ei spuneau adevărul.

Deşi în acel moment nu mi-am dat seama, şedinţa cu mediumul a declanşat în mine o trezire spirituală profundă. Mal târziu, am înţeles că această trezire a fost, de fapt o reamintire – o reamintire a ceea ce sunt eu, ca suflet nemuritor şi, mai precis, a ceea ce mi-am propus să fac pe Pământ.

În următoarele câteva săptămâni, am continuat să trăiesc ca de obicei, deşi gândul îmi fugea tot timpul la informaţiile primite de la ghizi. Nu prea ştiam ce să fac cu ele. Într-o după-amiază, am luat o pauză de lucru şi am ieşit să mă plimb – şi am avut o experienţă încă şi mai profundă decât şedinţa cu mediumul. Dintr-odată, am simţit o Iubire copleşitoare şi necondiţionată faţă de fiecare fiinţă ce-mi ieşea în cale! Niciun cuvânt nu poate exprima în mod corespunzător forţa acestei Iubiri. Era de o intensitate şi o profunzime cum nu am mai simţit şi nu am ştiut vreodată că este posibil. Pentru fiecare fiinţă – mama care îşi plimba copilul într-un cărucior, şoferul de taxi ce aştepta o cursă, copilul care se juca la colţ, frizerul ce tundea în frizeria sa – am simţit Iubire pură, nelimitată.

Cu toate că nu mai auzisem niciodată de o astfel de experienţă, am ştiut intuitiv ce se petrecea: mă aflam într-o stare de comuniune amplificată, directă, cu sufletul meu. De fapt, sufletul meu îmi spunea: „Această Iubire este ceea ce eşti”. Acum ştiu că sufletul meu mi-a dăruit această experienţă, pentru a-mi uşura munca pe care urma să o încep în curând.

Am devenit obsedat de cititul lucrărilor despre spiritualitate şi metafizică. Când citeam, mă gândeam adesea la planificarea de dinainte de naştere. Toată viaţa

mi-am privit încercările ca pe nimic altceva decât o suferinţă fără sens, iar felul în care se succedau ml se părea arbitrar şi la întâmplare. Dacă aş fi ştiut că mi-am planificat încercările, le-aş fi perceput ca fiind pline de sens. Chiar şi numai faptul de a şti acest lucru, mi-ar fi uşurat foarte mult suferinţa. Dacă aş fi ştiut de ce le-am planificat, mi-aş fi însuşit în mod conştient lecţiile pe care le ofereau. Stările de frică, mânie, ranchiună, învinuire, de autocompătimire ar fi fost înlocuite de o concentrare asupra dezvoltării mele spirituale. Poate că aş fi fost chiar recunoscător pentru toate aceste încercări.

În timpul acestei perioade de studiu şi investigare interioară intense, am cunoscut o femeie capabilă să comunice cu „sufletul" său şi care a fost de acord să-mi permită să vorbssc cu „sufletul" ei despre planificarea de dinainte de naştere. Nu aveam niciun fel de cunoştinţe despre comunicări de acest gen şi am rămas cu gura căscată când ea a intrat în transă şi o altă conştiinţă, una în mod clar distinctă de a ei, a început să vorbească prin ea. Am vorbit cu „sufletul" ei timp de cincisprezece ore, pe parcursul a tind întâlniri

Aceste conversaţii au fost emoţionante. Ele au confirmat şi completat ceea ce am studiat şi citit „Sufletul" ei mi-a prezentat în detaliu propria ei planificare dinainte de naştere: diversele încercări care fuseseră în discuţie şi motivele pentru care au fost alese unele dintre ele. Aici am avut o confirmare directă şi precisă a unui fenomen, de care foarte puţine fiinţe umane sunt conştiente. Pentru că durerea din viaţa mea m-a făcut extrem de sensibil la suferinţa celorlalţi şi intens motivat pentru a o alina, am fost incitat de ideea eventualei vindecări pe care conştiinţa planificării dinainte de naştere o poate aduce oamenilor. Am ştiut că informaţia pe care o descoperisem le putea uşura suferinţa şi impregna încercările cu un înţeles şi un scop nou. În consecinţă, m-am hotărât să scriu o carte despre acest subiect şi să le împărtăşesc şi celorlalţi importanţa lui.

Entuziasmul pentru noua cale a fost, cu toate

acestea, temperat de şovăiala mea în a mă dezbăra de vechile căi. Deşi lipsite de satisfacţii, erau, cel puţin, confortabile şi familiare. Totuşi, am fost susţinut – ba chiar, obligat să continui – de importanţa acestei munci, de ocazia de a mă exprima, în sfârşit, într-un mod unic, care să fie de folos lumii, precum şi de certitudinea venită din trăirea directă a sufletului meu.

La început, am crezut că ideea căiţii îşi avea originea în această viaţă. În realitate, însă, mi-am amintit de propria mea planificare dinainte de naştere. Lucrând cu câţiva medium! şi persoane talentate, care făceau channeling*, am descoperit că planificasem nu numai să scriu o carte despre acest sebiect, dar şi să intervievez cel puţin pe una dintre persoanele a căror poveste apare în această carte.

Cu totul, am avut zeci de şedinţe cu mediurul şi channelori, în timpul cărora am vorbit ci multe entităţi spirituale înţelepte despre încercările mele de viaţă şi despre planificarea dinainte de naştere, în general.

Vă ofer, în această arte, ceea ce m-au învăţat ei.

Acum înţeleg de ce mi-am planificat anumite încercări: am vrut să fac şi eu călătoria pe care cei ce vor rid această carte, probabil, o fac. Şi eu, uneori, m-am simţit pedepsit de univers şi i-am învinuit pe alţii pentru lucrurile „rele” care mi s-au întâmplat Mi-am perceput încercările ca fiind fără sens, o suferinţă inutilă, şi mi-am pus lalndoialăvaloarea, atunci când nu am fost la înălţime, aşa cum aş fi vrut Dar, prin ceea ce ştiu despre planificarea dinainte de naştere, acum înţeleg că este posibilă o cu totul altă perspectivă asupra încercărilor vleţii.

Scriind Sufletele curajoase, pornesc să-i învăţ şi pe alţii, ceea ce eu însumi am avut nevoie cel mai mult să învăţ.

Se cere mult curaj, pentru a trăi conform planurilor pe care ţi le-ai făcut înainte de a te naşte. Dorinţa mea, aspiraţia mea cea mai fierbinte, este ca voi să deveniţi conştienţi de curajul extraordinar de care daţi dovadă în fiecare: moment, al fiecărei zile, când, cu fiecare

respiraţie, vă reafirmaţi decizia de a vă accepta încercările şi de a învăţa din ele. În această recunoaştere, se află descoperirea propriului vostru suflet transmiterea telepatică de mesaje, din partea unor entităţi aflate în astral şi primirea lor de către persoane antrenate în acest sens – sau care doresc să o facă – şi care se numesc channelori. n.tr.

Introducere

Pentru a studia planificarea dinainte de naştere a încercărilor din timpul vieţii, am colaborat cu patru medium! şi channelori foarte înzestraţi. împreună, am obţinut informaţii despre planurile preîncamare a zeci de persoane, dintre care, zece, îşi împărtăşesc poveştile în cartea de faţă. În această introducere, voi explica felul în care le-am descoperit pe aceste persoane, cum împreună cu mediumurile le-am investigat planificările dinainte de naştere, „mediumnitatea" şi channelingul, în general. Ideile de bază ce susţin planificarea dinainte de naştere – adică, motivele pentru care noi, ca suflete, ale gem să ne încarnăm şi să trecem prin diverse încercări – sunt, apoi, prezentate în capitolul 1.

6 Aflarea subiecţilor

Oamenii au răspuns la mesajele pe care le-am plasat pe paginile de ştiri şi în bazele de date ale grupnrilor de pe Internet în câteva rânduri, am cerut în mod specific persoane care erau conştiente de (sau cel puţin deschise către) posibilitatea planificării înainte de naştere. Cu alte ocazii, mi-am exprimat interesul în găsirea unor persoane care pot vorbi despre încercările lor, într-un context metafizic. Uneori, am cerut, pur şi simplu, persoane care voiau să discute despre sensul spiritual fundamental al dificultăţilor cu care s-au confruntat Am urmărit să existe diversitate şi echilibru în experienţele şi trecutul lor. În general, cel intervievaţi au spus că s-au simţit motivaţi de dorinţa de a-i ajuta şi pe alţii care se confruntă cu aceleaşi încercări Din cei zece selectaţi până la urmă pentru această carte, trei au folosit pseudonime, dar toţi au spus

că ar vrea să primească mesaje de la cititori. Informaţiile necesare pentru a-i contacta se găsesc în anexa A.

Opt dintre cei zece intervievaţi şi-au planificat încercarea ca experienţă principală; adică, ei şi-au „căutat* încercareastab Oită în fazele iniţiale ale planificării dinainte de naştere şi au ştiut că acea încercare era foarte posibil să aibă loc. Unul dintre ei (Doris, capitolul 2) şi-a planificat încercarea ca experienţă secundară, asta însemnând că apariţia ei ar fi fost determinată de reacţia ei la o anumită încercare principală. Altul (Bob, capitolul 4) nu şi-a ales încercarea pe parcursul planificării dinainte de naştere iniţiale, dar, în schimb, a realizat un plan de viaţă nou la nivelul sufletului, după ce un eveniment neaşteptat a intervenit la naştere. Dintre multele planificări dinainte de naştere pe care le-am studiat, acestea au fost singurele în care încercarea nu a fost desemnată ca experienţă principală. Am inclus aceste relatări ca fiind o ilustrare importantă a felului în care noi, ca suflete, suntem conştienţi de eventualele răscruci din viaţă şi ne folosim de ele în vederea evoluţiei noastre spirituale.

Citind aceste relatări, vă veţi întreba, probabil, dacă şi voi v-aţi planificat propriile încercări de viaţă. Studiul meu sugerează că marea majoritate a încercărilor vieţii sunt, într-adevăr, alese. În general, cu cât încercarea este mai profundă, cu atât este mai probabil ca ea să fi fost desemnată înainte de naştere. Dacă o experienţă anume este suficient de Importantă pentru voi ca să vă facă să vă întrebaţi dacă aţi planificat-o sau nu, afund este foarte posibil să fie aleasă de voi Thtuşi, o excepţie Importantă este constituită de acele încercări pe care intuiţia ne avertizează să le evităm. Încercări neplanificate pot apărea atunci când ne ignorăm Impulsurile intuitive; aşadar, clopoţeii de alarmă interiori trebuie să fie apreciaţi şi respectaţi tot timpul.

Dar, intenţia m-au nu este şi sugerez că toate încercările vieţii sunt planificate, fie ca probabilităţi, fie ca posibilităţi. Atunci când ne încarnăm, avem liber arbitru şi

îl putem exercita, pentru a crea încercări care nu făceau parte din planificarea noastră dinainte de naştere. Cuvântul de ordine este acrea. Sunt convins că noi suntem cei ce creează tot ceea ce trăim, iar încercările neplanificate apar atunci când le atragem vibraţional, pentru că avem nevoie de înţelepciunea pe care o generează ele. (în asemenea situaţii, intuiţia nu ne va îndepărta de lecţia de car e avem nevoie) Evoluţia noastră spirituală vine din chiar aceste experienţe, indiferent dacă noi le-am planificat sau nu. În consecinţă, această carte vă va folosi cel mai mult, dacă vă concentraţi atenţia asupra întrebării de ce v-aţi şi planificat probabil o anumită încercare în viaţă şi nu asupra întrebării dacă aţi făcut-o.

Întrebarea de ce va apărea atunci când veţi citi relatările altora despre planificările lor dinainte de naştere. În planificările lor, aţi putea recunoaşte ecouri ale propriei planificări. Aş sugera chiar, să nu vă limitaţi la citirea acelor relatări care tralez despre încercări cu care voi sau cel dragi s-au confruntat, chiar dacă vă aflaţi într-o criză. Încercările care par să fie foarte diferite între de pot conţine lecţii asemănătoare sau săgenereze acelaşi gen de Evoluţie spirituală. V-aţi putea descoperi motivaţiile sufleteşti, în relatarea cuiva a cărui viaţă nu seamănă deloc, cel puţin la suprafaţă, cu a voastră.

Relatările rssă

Fiecare expu ere începe cu un interviu, în care persoana respectivă şi cu mine e concentrăm asupra unei anumite încercări de viaţă. Aceste interviuri trebuie citite cu atenţie. Adesea, ele conţin detalii care la început nu par să fie legate de acea încercare, dar care, în timpul şedinţei cu mediumul, se dovedesc a fi esenţiale pentru o înţelegere completă. Nu am prezentat istorii personale complete, aşa că este posibil să nu existe referinţe despre anumite perioade de timp din viaţa persoanei respective.

Ftentru a face această carte cât mai folositoare, m-arit concentrat pe încercări de viaţă comune şi am organizat capitolele după tiptil încercării. În anumite privinţe, relatările conduc de la una la cealaltă, iar prima

furnizează informaţii de bază despre metafizică, informaţii care vă vor ajuta să apreciaţi mai bine următoarele relatări. De aceea, vă invit să le citiţi în ordine. Dintre mulţii mediumi şi chaanelori cu care am lucrat, am luat în considerare patru, în aceste pagini – Deb Debari, Glenn a Dietrich, Corbie Mitleid şi Stad Wells – ca fiind printre cei mai înzestraţi. De-a lungul carierei, fiecare a făcut mii de comunicări. Datele lor de contact se găsesc în anexa B. Am avut şedinţe personale cu fiecare dintre ei şi acestea au fost de o acurateţe deosebită în furnizarea informaţiilor despre viaţa mea, lucruri pe care ei nu le-ar fi putut cunoaşte fără abilităţi psihice reale, abilităţi care sunt diferite la fiecare. Aşa cum mi-a explicat Corbie, mediumurile şi channelorii sunt ca nişte profesori – fiecare are specializarea lui. Dacă mergi la un cocteil la facultate, nu o să-l abordezi pe profesorul de biologie cu o întrebare de sociologie şi nici nu-i vei cere unui student de la secţia de engleză, să rezolve o ecuaţie matematică. Mai degrabă, vei accepta diferitele lor domenii de expertiză şi vei aprecia ce are flecare de oferit Fiecare interviu este urmat, apoi, de una sau două sesiuni cu mediumurile. Le-am spus intervievaţilor că aş vrea să încep prin a întreba mediumul: „A fost această încercare planificată înainte de naştere – şi dacă da, de ce?” Au fost cu toţii de acord că acesta este un punct de pornire solid, iar următoarele întrebări au plecat de la răspunsul primit la aceasta. În anumite cazuri, mi s-a permis să fiu eu cel care pune cele mai multe întrebări, dacă nu toate, pe parcursul acestor şedinţe.

În general, când nu era Staci Wells cea care făcea comunicarea, o rugam pe ea şi pe spiritul ei ghid să facă o citire suplimentară. Această citire avea trei roluri importante. În primul rând, furniza o confirmare în plus, cum că încercarea respectivă fusese într-adevăr planificată. În al doilea rând, oferea informaţii suplimentare despre acea planificare. În al treilea rând, pentru că Staci are rara abilitate de a vizualiza şi asculta şedinţele noastre de planificare dinainte de naştere, toate comunicările ei (indiferent că erau principale sau

suplimentare) au redat conversaţii reale din timpul acestora. Acest dialog ne-a permis o remarcabilă întrezărire a ceea ce se petrece în planul subtU, şi încă una în care eram, în mod tainic, martori la speranţele, stările şi motivaţiile sufletelor. După cum veţi vedea, aceste conversaţii se concentrează, în mod exclusiv, asupra planificării încercărilorvietll – nu pentru că sufletele nu ar planifica şi alte aspecte ale vieţilor lor, ci pentru că Stad şi cu mine l-am rugat pe spiritul ei ghid să redea numai aspectele cele mai importante ale conversaţiilor. Cei intervievaţi an fost prezenţi doar la comunidirile principale, nu şi la cele suplimentare, deşi cele suplimentare au fost întotdeauna făcute cu acordul persoanei în cauză. Înaintea fiecărei citiri, îi furnizam lui Stad numele şi data naşterii fiecărei persoane, date necesare spiritului ei ghid pentru a accesa informaţii despre persoana respectivă.

În şedinţele de planificare dinainte de naştere pe care Stad le aude, sufletele vorbesc la persoana întâi; totuşi, în două comunicări, care nu au fost conduse de Staci, un suflet se referă la el însuşi ca fiind „noi”. Spiritul-ghid al lui Staci nea explicat că sufletele care se referă la ele însele cu „eu” sunt concentrate pe viaţa pe care o planifică, pe când cele care spun „noi” se concentrează pe încarnările lor anterioare.

Urmând după şedinţele cu mediumuri, fiecare expunere se încheie, apoi, cu observaţiile mele. În aceste comentarii, mă inspir din studiile mele privind planificarea dinainte de naştere şi metafizică, incluzând multele conversaţii pe care pe care le-am avut cu fiinţe din subtil, precum spirite-ghid şi îngeri, aceasta pentru a mări înţelegerea şedinţelor cu mediumuri şi channelori.

Atât interviurile personale, cât şi şedinţele cu mediumurile au fost transcrise, pentru a le face mai uşor de înţeles; sintaxa a fost corectată pentru a se da cursivitate textului.

Mediumuri şi channelori sssă

Mediumurile şi persoanele care fac channeling

primesc informaţii în multe feluri. Dacă ei sunt clarauditivi, aud gândurile fiinţelor subtile. (Folosesc termenul de Spirit pentru a mă referi la asemenea fiinţe; prin contrast, folosesc termenul de spirit pentru a mă referi la planul subtil.) Când un medium sau un channel „se acordează" la o conştiinţă din planul subtil, este ca şi cum ai configura scala radioului. Aşa cum flecare post de radio poate fi găsit pe o anumită lungime de undă, la fel se petrece şi cu fiinţele cu care vorbesc ei. În asemenea momente, are loc o adevărată comunicare telepatică. Dacă mediumurile sau channelorii au clar simţire, au abilitatea de a simţi sentimentele celorlalţi. Clarviziunea este abilitatea de a vedea lucruri care s-au petrecut sau care se vor petrece –, clarcunoaşterea este o intuiţie interioară, care se prezintă, de multe ori, sub forma unei stări. Channelorii sunt experţi în „a se da la o parte", pentru ca o altă conştiinţă să poată vorbi direct prin ei. Deb, Glenna, Corbie şi Staci manifestă o combinaţie a acestor abilităţi, fapt care a dus la aflarea unor informaţii valoroase, despre planificările dinainte de naştere ale celor intervievaţi.

Anumite cuvinte au o semnificaţie specială, atunci când sunt folosite de channelori sau medium! Când ei spun „primesc", „percep" sau „simt", probabil culeg informaţii printr-una dintre înzestrările lor psihice. Oamenii spun adesea „simt", atunci când îşi exprimă opinia, însă, mediumurile şi channelorii, pot folosi cuvântul „simt" pentru a indica percepţia, dincolo de cele când simţuri.

Mediumii şi channelorii vorbesc cu o mulţime de entităţi, inclusiv cu spiritele-ghid. Un spirit-ghid este o entitate subtilă, foarte evoluată, care în cele mai multe dintre cazuri, dar nu în toate, a avut multe încarnări în planul fizic. Prin aceste încarnări, ei au acumulat o mare înţelepciune, care acum le permite să acţioneze ca ghizi pentru noi, cei din planul fizic. Spiritele-ghid vorbesc cu noi, în acelaşi fel în care o fac şi sufletele noastre: prin inspiraţii, sentimente, stări, idei şi intuiţii. Când „inima" ne spune ceva despre un lucru, sau atunci când simţim că „ştim" despre ceva că este aşa, acestea sunt adesea

mesaje, ori de la ghizii noştri, ori de la sufletele noastre (la care se face referire şi ca fiind „eul superior”). Iată un exemplu: o persoană decide să nu se urce la bordul unui avion, pentru că are „presentimentul” că se va întâmpla ceva rău, evitând astfel un accident Spiritele-ghid, tare sunt deplin conştiente de planurile noastre de viaţă şi ştiu dacă ele includ sau nu accidente aviatice, pot genera asemenea sentimente în noi. Se spune că Spiritul ne şopteşte; meditaţia este o metodă puternică de a reduce mintea la tăcere încât să putem auzi aceste mesaje. Cei experimentaţi în meditaţie sunt capabili să audă curgerea energiilor prin trup, descris de ei ca fiind un sunet precum cel făcut de vânt, când bate.

Sas» Planificarea la nivelul sufletului «să

Anterior încarnării, noi avem convorbiri profunde cu ghizii noştri subtili şi cu celelalte suflete cu care ne vom împărţi viaţa. Discutăm despre lecţiile pe care sperăm să le învăţăm şi modurile în care le vom învăţa. Când Staci a accesat aceste conversaţii, precum şi locurile în care au avut loc, a observat anumite similitudini: o cameră, în care sufletele pe cale să se încarneze se adună să vorbească; o cameră mal mică, învecinată cu cealaltă, de unde spiritele-ghid monitorizează planificarea, făcându-şi apariţia de câte ori le este cerut sfatul; o „tablă de şah” sau o „organigramă”, în alb-negru, folosită pentru a schiţa scenariile dacă/şi atunci ale vieţii ce urmează. Pătratele de pe tabla de şah sunt faze de dezvoltare din viaţa personală.

La începutul colaborării mele cu Staci. am crezut, în mod greşit, că aceste imagini erau metafore introduse în mintea ei de către spiritul ei ghid, pentru a reda noţiuni şi procese care se află dincolo de înţelegerea umană obişnuită, dar, mai târziu, ghidul ei mi-a spus că, de fapt, aceste lucruri chiar există. El mi-a explicat că în planul subtil gândul este, literalmente şi instantaneu, creator. Există o înţelegere între toţi cei implicaţi, cum că planificarea dinainte de naştere va fi realizată într-un anume loc şi vor fi folosite anumite instrumente, precum tabla de şah. Acest acord reciproc, exprimat la nivelul

gândului, aduce în fiinţă lucrurile şi locaţiile pe care le vede Staci. Într-o şedinţă, Staci ne-a dat următoarele informaţii, despre locul în care sufletele îşi realizau planificarea dinainte de naştere; în această clădire specială, sunt opt etaje, cu opt camere de planificare la fiecare etaj. Mi se spune [de către Spirit] că aceasta se întâmplă pentru că opt este numărul karmei şi destinului. Acestei clădiri i-a fost dată vibraţia lui opt, astfel încât să poată servi cât mai bine scopului său. Această clădire este una dintre cele opt, aşezate ca nişte petale, în formă circulară. Clădirile sunt pătrate. Fiecare clădire are câte opt etaje şi câte opt camere de planificare pe fiecare etaj. Ei îmi spun că sunt douăsprezece asemenea grupuri de clădiri, de partea cealaltă, din care cele mai multe simt folosite pentru planificarea vieţilor pe Pământ. Mai spun că multe suflete preferă să se întoarcă la aceeaşi clădire, acelaşi etaj şi aceeaşi cameră, dacă este posibil. Asta le dă un sentiment de confort şi stabilitate şi, din acel loc unic, sunt mult mai capabili să-şi perceapă evoluţia din fiecare viaţă şi în timpul dintre vieţi.

Când spiritul-ghid al lui Staci îi transmite conversaţiile de la şedinţele de planificare dinainte de naştere, ci o face accesând înregistrările din Akasha, deşi preferă termenul de „Cartea vieţilor”. Aceasta este o înregistrare completă a tuturor experienţelor, acţiunilor, cuvintelor şi gândurilor noastre. Când mediumurile le dau clienţilor lor informaţii despre vieţile anterioare, ei se racordează adesea la Dosarele Akashiee. Marele medium american, Edgar Cayte, s-a raportat la aceste dosare în nenumăratele sale comunicări.

Întrucât mediumurile văd şi vorbesc co entităţi subtile, le descriu adesea ca fiind femei sau bărbaţi, deşi sufletele sunt, de fapt, o combinaţie de energii feminine şi masculine. Când Deb vede fiinţa dragă, „decedată**, a celui Intervievat, cu aparenţa fizică pe care o avea atunci când trăia, aceasta este pentru că acea conştiinţă a ales să apară astfel Când Stad vede un suflet-bărbat sau un suflet-femele, într-o şedinţă de planificare dinainte de naştere,

este pentru că acel suflet îşi generează – îşi probează într-un fel – energia vieţii ce se apropie (ceea ce Staci şi spiritul ei numesc „masca personalităţii**). Acelaşi lucru este adevărat când un spirit-ghid apare ca femeie sau ca bărbat Ghizii au şi energii feminine şi energii masculine, dar este posibil ca ei să se identifice mal mult cu unul dintre aceste aspecte (feminin sau masculin) şi de aceea aleg să apară în acea formă.

În şedinţele de planificare, entităţile subtile folosesc anumiţi termeni moderni. În urma unei şedinţe cu Stad, l-am întrebat pe spiritul ei dacă a folosit efectiv termenul de stimă de sine, sau aceasta a fost cea mai apropiată aproximare găsită de mintea lui Stad. i-a confirmat că a folosit exact acest termen. Uneori, spiritele-ghid sau alte entităţi subtile vorbesc fără a folosi regulile noastre gramaticale. Spiritul lui Stad mi-a spus: „Noi nu vorbim întotdeauna corect gramatical, din punctul vostru de vedere.

Planul subtil în care ne planificăm încarnările şi în care ne întoarcem atunci când ele s-au încheiat, ne este accesibil acum prin mediurul şi dtanneiori. Echivalentul spiritelor-ghid în planul fizic, ei sunt deschizători de drumuri către celălalt tărâm, plini de compasiune, sensibili şi intuitivi

Capitolul 1

Planificarea dinainte de naştere

— Ar putea ca noţiunea de planificare dinainte de naştere – şi, în mod special, de planificare a încercărilor de viaţă dureroase – să vi se pară surprinzătoare. Cunosc bine acest sentiment. Pentru cei mai mulţi dintre noi, această noţiune prezintă un mod nou, radical şi diferit de a privi lumea şi locul nostru în ea. Cu cât încercările noastre sunt mai groaznice, cu atât mai greu de înţeles este această noţiune. Înţelegerea, acceptarea şi, în cele din urmă. îmbrăţişarea acestei idei de către mine au avut loc încet şi în etape, în special în ceea ce priveşte cele mai dureroase aspecte ale vieţii mele. La flecare etapă, simţeam închiderea unor răni vechi Mânia şi resentimentele se

estompau şi erau înlocuite de sentimente de pace şi de bucurie. Am văzut în viaţa mea o frumuseţe care-mi scăpase până atunci.

Scopul meu în scrierea acestei cărţi nu este de a vă convinge de realitatea absolută a planificării dinainte de naştere, ci, mai degrabă, de a vă oferi, din spirit de caritate, o idee care pe mine m-a ajutat în mod profund. Vă rog, doar, să luaţi în considerare această posibilitate. Nu e nevoie să fiţi cuceriţi de o idee, pentru a beneficia de pe urma el. E nevoie doar să vă întrebaţi „Şi dacă e aşa? Dacă mi-am planificat, într-adevăr. această experienţă înainte să mă nasc? De ce aş fi făcut-o? * Punându-vă aceste simple întrebări, daţi încercărilor vieţii voastre un nou înţeles şi lansaţi o călătorie a descoperirii de sine. Pentru a face această călătorie, nu sunt necesare anumite credinţe privind spiritualitatea sau metafizica, ci doar aspiraţia de a creşte spiritual şi de a acumula înţelepciune.

În aceste pagini veţi citi relatările a zece fiinţe curajoase. Veţi afla ce şi-au planificat ele înainte de a se naşte – şi de ce. Procesul înţelegerii planificării dinainte de naştere poate fi asemănat cu admirarea unei sculpturi. Dacă vrei să apreciezi sculptura cu adevărat, nu o vei privi dintr-un Singur unghi. Mal degrabă, îi vei da roată, oprindu-te în diverse puncte, pentru a privi dintr-o perspectivă nouă şi pentru a observa nuanţele care, acum, devin dintr-odată vizibile. Fiecare relatare este o asemenea perspectivă. Analizând planificarea dinainte de naştere din zece unghiuri, veţi ajunge la o înţelegere mult mai completă şi mai complexă decât ar permite unul sau două unghiuri de vedere, sau chiar o discuţie pur teoretică.

Vă încurajez, în mod ferm, să citiţi relatările cu inima deschisă. Inima permite o formă superioară de cunoaştere, o înţelepciune mai mare decât mintea. Analiza intelectuală nu va face decât să vă îndepărteze. Aceste relatări sunt menite să fie simţite. Când voi, ca suflete nemuritoare, v-aţi planificat viaţa curentă, nu v-aţi preocupat de ceea ce mintea voastră va ajunge să cunoască. În loc de aceasta, aţi vrut să trăiţi stările pe care viaţa le generează în

dimensiunea fizică.

Încercările vieţii sunt, în special, mijloace sigure de a genera trăiri, care, la rândul lor, sunt vitale pentru cunoaşterea de sine. Aceste trăiri nu pot fi cu adevărat cuprinse de către minte; mintea e o barieră. În multe privinţe, viaţa este o călătorie de la minte la inimă. Ne planificăm încercările vieţii pentru a uşura această călătorie, pentru a ne deschide larg inimile, astfel încât să le cunoaştem şi să le apreciem cu adevărat.

Empatia este cheia ce deschide uşa inimii, care face posibilă înţelegerea acestor relatări şi a semnificaţiei lor spirituale. Aşa cum oamenii din această carte au avut nevoie de curaj, atât ca să-şi planifice încercările vieţii, cât şi pentru a ni le împărtăşi, şi voi veţi avea nevoie de curaj, ca să empatizaţi cu ei. Eu cred că empatia vindecă. Dacă veţi căuta vindecare, s-ar putea să vă vedeţi curajul răsplătit.

Acest capitol furnizează informaţiile de care aveţi nevoie pentru a aprecia aspectele metafizice ale relatărilor. Dacă nu sunteţi familiarizaţi cu metafizica, unele idei s-ar putea să vi se pară neobişnuite, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie cândva. În acest caz, apelez la răbdarea voastră. Veţi vedea că aceste idei au un sens şi o valabilitate mai înalte, aplicate acestor relatări – şi un sens şi o valabilitate încă şi mai nari, aplicate propriilor voastre încurcări. Acest capitol va permite, de asemenea, o viziune mai amplă asupra similitudinilor pe care le-am găsit în planurile vieţilor celor intervievaţi. Cu această hartă veţi avea un cadru de lucru, în care să integraţi înţelepciunea pe care o împărtăşesc aceşti oameni.

De ce ne încarnăm

Planificarea pe care o facem înainte de a ne naşte este cuprinzătoare şi vastă. Ea include selectarea încercărilor vieţii, dar merge şi mult dincolo de aceasta. Ne alegem părinţii şi ei ne aleg pe noi), când şi unde ne încarnăm, şcolile pe care le vom urma, casele în care vom locui, oamenii pe care îi vom întâlni şi relaţiile pe care le vom avea. Dacă simţiţi că deja cunoaşteţi pe cineva pe

care tocmai l-aţi întâlnit, este posibil să fie adevărat. Probabil, acea persoană a făcut parte din planificarea voastră dinainte de naştere. Când un loc, un nume, o imagine sau o expresie pare curios de familiară, de prima dată în care o auziţi sau o vedeţi, acea familiaritate este o vagă reamintire a ceea ce aţi stabilit înainte de a vă naşte. În multe şedinţe de planificare, noi folosim numele şi aspectul fizic pe care le vora avea după naştere. Asta ne ajută să ne recunoaştem unii pe alţii, în planul fizic. Sentimentul de déjà vu este adesea şi în mod corect atribuit unei vieţi anterioare, dar, multe din experienţele dăja vu sunt, de fapt, amintiri ale planificărilor făcute înainte de a ne naşte.

Când pătrundem în planul fizic, uităm de originea noastră spirituală. Ştim înainte de a ne naşte că vom avea o asemenea amnezie auto-indusă. Expresia dincolo de văl se referă la această stare de uitare. Ca suflete Divine, urmărim să uităm adevărata noastră identitate, deoarece reamintirea va genera o stare de cunoaştere de sine mai profundă. Pentru a obţine această stare de trezire spirituală profundă, noi părăsim planul subtil – un loc plin de pace, de bucurie şi de Iubire – pentru că acolo noi nu avem nicio confruntare cu noi înşine. Fără confruntare, nu ne putem cunoaşte cu adevărat.

Imaginaţi-vă, dacă vreţi, o lume în care este numai lumină. Dacă nu experimentezi niciodată întunericul, cât de bine poţi înţelege şi aprecia lumina? Contrastul dintre lumină şi întuneric este cel ce duce la o înţelegere mai bogată şi, în cele din urmă, la reamintire. Planul fizic ne furnizează contrastul de care avem nevoie, prin dualitate: sus şi jos, cald şi rece, bine şi rău. În dualitate, suferinţa ne permite să cunoaştem mal bine bucuria. Haosul de pe Pământ amplifică dorinţa noastră de pace. Ura, pe care, poate, o întâlnim, ne adânceşte înţelegerea Iubirii. Dacă nu experimentăm toate aceste aspecte ale condiţiei umane, cum patern, atunci, să ne descoperim Divinitatea?

Imaginaţi-vă că sunteţi originari dintr-un loc în care se aude muzica cea mai… delicios de nvnunată compusă

vreodată. Această muzică e răpitoare, splendidă. Aţi auzit-o pe tot parcursul vieţilor voastre. N-a lipsit niciodată şi nici nu a fost înlocuită de vreo alta. Într-o zi, vă daţi seama că, deoarece aţi auzlu-o tot timpul, nu aţi ascultat-o niciodată cu adevărat. Cu alte cuvinte, nu aţi cunoscut-o niciodată, deoarece nu aţi cunoscut niciodată nimic altceva. Aşadar, voi alegeţi dacă vreţi şi cunoaşteţi cu adevărat acea muzică.

Cum puteţi face asta?

O cale ar fi să mergeţi într-un loc unde acea muzică, de Acasă, nu există. Poate acolo se cântă un alt fel de muzică, o muzică ce conţine note discordante sau pasaje stridente. Acest contrast ar strecura în voi o nouă apreciere a muzicii pe care aţi auzit-o, mereu, Acasă.

O altă cale ar fi să mergeţi într-un loc unde nu există muzica de Acasă şt, acolo, să o recreaţi din memorie. Experienţa compunerii acelor sunete magnifice v-ar da o înţelegere şi mai profundă a frumuseţii lor.

Există şi o a treia posibilitate, una mult mai grea, dar care este şi cea mai promiţătoare. id vine ideea că o cunoaştere profundă şi adevărată poate fi obţinută mergând într-un loc unde muzicalul Acasă nu se aude şi acolo să o recreezi, dar numai după ce ai uitat cum sună. Experienţa reamintirii şi a compunerii extraordinarelor simfonii de Acasă ar genera cea mai bogată, deplină şi extinsă pătrundere a grandorii lor Intrinsece. Şi, astfel, călătoreşti spre lumea ce îţi oferă cea de-a treia posibilitate. Ajuns acolo, auzi o muzică pe care, în Upsa amintirilor, o consideri singura pe care ai auzita vreodată. Unele cântece sunt fermecătoare, dar multe altele îţi sună disonant în urechi.

Aceste tonuri stridente hrănesc în tine aspiraţia – şi, în cele din urmă. hotărârea – de a crea o muzică originală.

Curând, începi şi aşterni pe hârtie propriile tale compoziţii. La început, muzica puternică a noii tale lumi te tulbură. Cu timpul, totuşi, pe măsură ce întorci spatele discordanţelor exterioare şi asculţi muzica inimii tale, creaţiile tale muzicale cresc în frumuseţe. În cele din

urmă, compui o capodoperă şi, atunci când o închei, îţi aminteşti ceva: capodopera pe care ai scris-o este aceeaşi cu cea pe care ai cântat-o Acasă. Şi această reamintire mai declanşează una: Tu eşti acea muzică. Nu a fost niciodată ceva ce ai auzit în exteriorul tău; mai degrabă, ea era acest tu şi tu erai ea. Şi recreându-te pe tine într-un loc nou, te cunoşti acum, personal – te cunoşti cu adevărat – într-un fel care nu ar fi fost niciodată posibil, dacă nu ai fi plecat de Acasă.

Aceasta este experienţa la care aspiră sufletul. Sufletul este o scânteie Divină; personalitatea – ca fiinţă umană – este o parte din energia sufletului, întrmn corp fizic. Personalitatea constă în: caracteristici temporare, ce există numai pe perioada vieţii fizice, şi un nucleu nemuritor, care se reuneşte cu sufletul după moarte. Sufletul este vast şi mult mai mare decât orice personalitate, totuşi, fiecare personalitate este necesari sufletului şi mult iubită de el.

Este important de reţinut că personalitatea are liber arbitru. Încercările vieţii pot fi, aşadar, acceptate sau respinse. Pământul este o scenă unde personalitatea joacă sau deviază de la un scenariu scris înainte de naştere. Noi alegem cum răspundem – cu mânie şi amărăciune sau cu dragoste şi compasiune. Când ne dăm seama că ne-am planificat încercările, alegerea devine dară şi mult mai uşor de făcut.

Când ne aflăm în corpurile noastre fizice, sufletele comunică cu personalităţile noastre, prin stări. Stări precum bucurie, pace sau tulburare ne arată că acţionăm şi gândim în feluri care sunt compatibile cu adevărata noastră natură, de suflete iubitoare. Stările de teamă sau de îndoială sugerează contrariul. Trupurile noastre sunt receptori şi transmiţători extraordinar de sensibili ai energiei care ne dă de înţeles, prin aceste stări, dacă există potrivire sau nepotrivire între ceea ce suntem şi felurile în care ne exprimăm în mod curent.

De ce ne planificăm încercările

Planurile de viaţă sunt setate în aşa fel, încât aflăm

cine nu suntem înainte de a afla cine suntem, de fapt Adică, explorăm sunetele discordante ale vieţilor pământeşti înainte de a recrea simfoniile de Acasă. Acest model mi-a devenit dar, în timp ce realizam cercetarea pentru această carte şi mă refer la asemenea planuri de viaţă, prin exi pretsia. Învăţareprin-contrarii.

De exemplu, un suflet plin de compasiune, care doreşte să se cunoască pe sine ca fiind plin de compasiune, poate alege să se încarneze într-o familie foarte dizarmonioasă. Pe măsură ce este tratat fără pic de compasiune, el ajunge să aprecieze foarte profund sentimentul de compasiune. Absenţa unui lucru este cea care ne învaţă cel mai bine să-i apreciem valoarea şi înţelesul. Lipsa de compasiune în lumea exterioară îl forţează să se întoarcă spre interior, unde îşi aminteşte de propria sa compasiune. Contrastul dintre lipsa de compasiune din planu f fizic şi compasiunea sa interioară generează în el o înţelegere mult mai profundă a compasiunii şi, în consecinţă, a lui însuşi. Din perspectiva sufletului, durerea inerentă acestui proces de învăţare e temporară şi scurtă, pe când înţelepciunea de aici este eterni în fiecare poveste din această carte există o componentă a „învăţăril-prin-contrarii”.

Amintirea a cine suntem cu adevărat – suflete nobile, transcendente. eterne – este o cale de a ne depăşi încercările. De exemplu, oamenii care se definesc pe ei înşişi ca fiind numai trup, vor suferi cumplit dacă trupurile lor vor fi foarte deteriorate. Alţii, ale căror trupuri suferă aceleaşi deteriorări, dar care se definesc pe ei înşişi ca fiind suflete, se vor simţi mult mai puţin chinuiţi. Pentru că încercările ne provoacă să ne amintim de noi înşine ca suflete, chiar evenimentul care a cauzat suferinţa poate fi, în cele din urmă, cel care să o şi aline.

Această expansiune a noţiunii de „sineu, de la personautatetrup la suflet, poate să ne reduci sau nu durerea – dar, cu siguranţă, ne poate uşura suferinţa. O asemenea trezire este, în acelaşi timp, un scop şi un avantaj serios al întzrcirilor prin care trecem. Ea ne

revitalizează pasiunea pentru viaţă – pasiune pe care o simţeam înainte să ne încarnăm. Este, pur şi simplu, un motiv de sărbătorire.

Pe măsură ce ne trezim sau răspundem pozitiv., în alte moduri, la încercările noastre, croim o. cărare energetică** ce le îngăduie celorlalţi să facă faţă mai uşor propriilor încercări şi să se vindece. Această idee se bazează pe premisa că noi toţi suntem conectaţi energetic şi influenţaţi unul de celălalt Relatările din această carte sugerează că flecare dintre noi are un impact ce ne depăşeşte cu mult imaginaţia. Abilitatea noastră de a afecta atât de puterne lumea din jur este, în mod egal, un prilej minunat de evoluţie şi o responsabilitate imensă.

Fiecare dintre noi este o sămânţă plantată în vibraţia prezentă a lumii noastre. Când ne rafinăm frecvenţa de vibraţie, prin evoluţia spirituală generată de încercările prin care trecem, rafinăm şi frecvenţa de vibraţie a acestei lumi. Precum un singur strop de vopsea, adăugat apei dintr-un pahar, fiecare fiinţă modifică întreaga tonalitate cromatică. Atunci când noi generăm stări de bucurie, chiar şi dacă o facem trăind pe un vârf de munte, generăm o vibraţie ce le va permite şi altora să intre mai uşor în rezonanţă cu energia bucuriei şi, astfel, să o resimtă plenar în fiinţa lor. Atunci când generăm stări de pace, rezonăm cu o energie ce ajută la oprirea războaielor. Atunci când iubim, îi facem şi pe alţii – şi aici intră atât cei pe care îl întâlnim, cât şi cei pe care nu îi vom cunoaşte niciodată – să iubească mai uşor. Aşadar, cine suntem este cel mai important lucru pe care îl vom „face* vreodată.

În capitolul 7, o veţi întâlni pe Christina şi spiritul ei ghid, Cassandra, care a vrut să spună câte ceva despre „cărarea energetică*:

Când o încercare anume e9 te acceptată, cel care merge pe acel drum primeşte energie vindecătoare de la cei care au deschis drumul. Cărarea de lumină este pavată cu Iubire vindecătoare şi compasiune, ce rafinează frecvenţa de vibraţie a celui ce păşeşte pe ea ătn urma lori.

Învăţarea şi vindecarea ce apar în urma unei anumite încercări de viaţă, măresc câmpul auric al celui ce a supravieţuit unui astfel de test. Cei din jurul său simt că există ceva ce îi scaldă în speranţă şi credinţă. Nu este necesar ca experienţa trăită să fie aceeaşi; frecvenţa de vibraţie vindecătoare poate fi suficientă pentru a purta sufletul mai departe, dar sufletul care primeşte trebuie să fie pregătit să primească. Chiar forma fizică (a celui ce primeşte] nu se schimbă sau nu se „vindecă”, conform standardelor pământeşti, sufletul urcă pe niveluri mai înalte.

Suferinţa reprezintă un cadou de proporţii colosale, făcut atât sufletului, cât şi celorlalţi aleşi să-l asiste în călătoria sa de vindecare. Limbajul suferinţei are o frecvenţă proprie. El ajunge în ochii, inima şi mintea celor se află acolo. Este ceva spiritual şi lumesc, în acelaşi timp. E bine să vezi suferinţa, să o crezi şi să împarţi Iubire şi compasiune celor aflaţi în nevoie. Micile gesturi de conştiinţă şi bunătate fac vindecarea posibilă. Gânduri de frumuseţe şi graţie pot fi proiectate în afară şi percepute, măcar puţin, de către cei ce pot beneficia de ele.

Aşa cum impactul nostru energetic radiază în toată această dimensiune, la fel se poate extinde şi în alte dimensiuni. Ycţi vedea referinţe de genul dimensiuni., mai înalte* sau „mai joase. Mai înalt na înseamnă mai bun – aşa cum nici mal jos nu înseamnă mai rău. Aceşti termeni se referă, pur şi ai plu, la frecvenţa de vibraţie a acelor lumi. Dimensiunile mai înalte vibrează mai repede decât a noastră şi, în consecinţă, sunt non-i izice, suotile. Ele se suprapun peste şi încorporează dimensiunile mai joase, cu o frecvenţi de vibraţie mai joasă, grosieră. Pe scurt, toate sunt una. Din acest motiv, vibraţiile noastre individuale, indiferent dacă sunt de Iubire sau de teamă, emană încontinuu în exterior, afectând atât entităţile subtile, cât şi pe ceilalţi oameni, care par să fie „în altă parte* şi complet separaţi de noi.

Când veţi citi relatările din carte, vă va fi de ajutor să vă amintiţi limitările limbajului atunci când se discută

unele dintre aceste concepte De exemplu, uneori mă voi referi la oameni „care vin din „planul subtil, când se încarnează, şi care „se întorc* în acel plan, după moartea corpului fizic. Aceste cuvinte, şi altele asemănătoare, intenţionează să indice o modificare a percepţiei, şi nu a locului. Ele nu vor să sugereze o separare între dimensiuni. Încarnarea nu ne desprinde, literalmente, de Casa noastră eternă; mai degrabă ne limitează capacitatea de a vedea partea ei subtilă. Deci, moartea este dispariţia vălului care ne-a ecranat perceperea plannlui subtil.

Ideile de unicate şi separare sunt importante pentru a înţelege, în întregime, deci alegem să experimentăm încercări d „viaţă. Când ne aflăm în spirit, avem conştiinţa continuă a unei legături, imposibil de rupt, cu toate celelalte fiinţe. Ştim că suntem una cu toţi şi, cu adevărat, una cu întreaga Creaţie. Simpla compasiune şi empatia sunt chiar propria noastră natură. Deşi avem identităţi individuale, nu ne simţim separaţi de alte individualităţi. Acest concept fundamental este paradoxal pentru creieruluman, care este conceput să trăiască iluzia separării. Când noi, ca suflete, proiectăm o parte a energiei noastre în corpurile fizice, ne restricţionăm atenţia, în mod deliberat, focalizând-o asupra trupului şi blocând, astfel, percepţia unităţii. Pentru că suntem capabili să ne reducem sfera de percepţie, aceasta ne permite să ne planificăm vieţi în care jucăm roluri scrise dinainte – şi astfel să ne oferim încercări unii. altora.

Sperăm că vom răspunde la aceste încercări cu dragoste. Dacă suntem capabili să facem aceasta, după o viaţă trăită în planul fizic, ne întoarcem cu o înţelegere mai profundă a compasiunii, empatiei şi unităţii, pe care le-am ecranat temporar, în mod deliberat. Aşa cum arată relatările, ne planificăm încercările vieţii pentru a realiza anumite scopuri. Un obiectiv comun este vindecarea – şi anume, vindecarea energiilor „negative”, rămase nerezolvate în vieţile trecute.

Să spunem, de exemplu, că o persoană a fost copleşită de frică, de-a lungul unei încarnări. La încheierea

acelei vieţi, fiinţa respectivă poate purta urme ale energiei fricii. Aceasta este adevărat, în mod special, dacă fiinţa respectivă a murit având o imensă stare de frică. Vibraţia grosieră a fricii nu poate fi luată în planul spiritual, acol* unde „locuiesc6 sufletele, dar un anumit reziduu energetic poate să rămână. Fiinţa respectivă simte această energie remanentă şi se simte motivată să-şi planifice o nouă viaţă în care să se vindece, manifestând Iubire.

Totodată, ne planificăm aceste încercări şi pentru a ne echilibra karma. Karma este uneori concepută ca fiind o datorie cosmică, dar poate fi descrisă şi ca o energie rămasă neechilibrată. În relaţie cu o altă fiinţă. În special, noi avem karmă cu fiinţe din grupul nostru sufletesc – fiinţe cu acelaşi nivel de evoluţie, cu care am împărţit multe vieţi. În aceste vieţi trecute, am jucat roluri de soţ, soţie, fiică, fiu, frate, sora, mamă, tată, prieteni dragi şi duşmani de moarte, faţă de aceleaşi suflete. (îmi amintesc o poveste reală a unui tată, care îi citea o poveste înainte de culcare fetiţei lui. Când a terminat, ea a zâmbit şi a spus: „Taţi, îţi aminteşti când erai copilul meu şi eu eram mămica ta şi îţi spuneam ţie poveşti, înainte de culcare?”)

De exemplu, un suflet din grup poate să fi avut o încarnare în care şi-a petrecut mulţi ani îngrijind pe cineva bolnav. Dacă sufletul care a jucat roiul de a-l îngriji pe celălalt alege, pentru viaţa următoare, o încercare ce presupune boală, cel care a fost îngrijit poate să caute să echilibreze schimbul energetic, oferindu-se să aibă grijă de cel ce va fi bolnav. În planul fizic, însă, niduaul din suflete nu îşi va aminti de acest pian. Cel ce-a ales să-l îngrijească pe celălalt se poate simţi împovărat de necesitatea îngrijirii unei alte fiinţe, poate chiar văzând aceasta ca pe o pedeapsă pentru acţiuni din altă viaţă…

Însă, în realitate, nu este nicio pedeapsă, ci, pur şi simplu, o dorinţă de a echilibra karma. În mod asemănător, dat fiind că noi am scris rolurile pe care le jucăm, nu suntem victime. Nimeni nu este de vină; de fapt, nici nu există vină. Universul nu ne pedepseşte, făcând să se petreacă lucruri „rele”.

Ca şi gravitaţia, karma este o lege impersonală, neutră, prin care acţionează lumea. Dacă ne împiedicăm şi cădem, noi nu dăm vina pe gravitaţie şi nici nu ne simţim victimizaţi sau pedepsiţi de ea. Când înţelegem că la fel lucrează şi karma, sentimentele de vină, victimizare sau pedeapsă, privind încercările vieţii, dispar. În locul lor, putem descoperi înţelegerea a ceea ce am sperat să învăţăm, precum şi o stare de recunoştinţă durabilă, ce se extinde la nivelul întregului suflet.

Înţelegerea karmei ne poate ajuta să depăşim starea de judecată, în special privindu-i pe cei care au trăit traume serioase sau „piedici”, precum dependenţa de droguri şi lipsa de adăpost De obicei, aceste fiinţe îşi trăiesc încarnările şi echilibrează energiile vieţilor anterioare, aşa cum şi-au propus. Vieţile lor, catalogate, uneori, ca fiind „ratate”, din punctul de vedere al personalităţii, dar din perspectiva sufletului, adesea, ele sunt simple succese.

Multe suflete îşi planifică încercările vieţii, pentru a fi de folos altora. Această aspiraţie este un aspect fundamental al adevăratei noastre naturi, ca suflete eterne.

Când ne aflăm în spirit şi conştienţi de unitatea noastră cu ceilalţi, privim serviciul în folosul altora ca fiind un scop elementar ai vieţii şi vedem ocaziile de a servi, ca pe nişte binecuvântări minunate. Ca suflete ce echibbrează karma, mulţi dintre cei ce par să fie în luptă cu viaţa realizează, de fapt, acte caritabile. Un suflet îşi poate programa, de exemplu, să sufere de alcoolism, astfel încât sădea ocazia celorlalţi să cunoască mai profund compasiunea. Cele mai dure judecăţi ale societăţii sunt aruncate asupra alcoolicilor şi a altora care ne dăruiesc chiar experienţele pe care le căutăm. Ce bine ar fi dacă ar exista cât mai mulţi oameni care să ştie acest lucrul

Un Lucrător întru Lumină este fiinţa al cărei plan de viaţă este orientat, în special, spre a servi. În linii mari. termenul se aplică oricui este dăruit ajutorării celorlalţi

Deşi nu e nevoie să planifici încercări grele, ca să fii

un Lucrător întru Lumină, mulţi dintre ei fac exact aceasta, cu intenţia de a depăşi acele încercări în folosul societăţii, ca întreg. Acest tip de plan nu e mai bun (sau mai rău) decât oricare altul. nu te adevăr, având în vedere numărul de încarnări pe care ni le planificăm, la un moment dat, mulţi dintre noi ajung să joace acest rol.

Fireşte că ne planificăm încercările, în mare parte, pentru propria noastră evoluţie spirituală. Ca suflete, învăţăm mult între încarnări, dar lecţiile se întipăresc mal profund, atunci când le concretizăm în planul fizic. Învăţarea în planul subtil este similară lecţiilor primite în clasă; viaţa pe Pământ este câmpul de studiu în care aplicăm, testăm şi amplificăm acea cunoaştere – o experienţă intensă pentru suflet în cele din urmă, indiferent de încercările specifice pe care le conţin, toate planificările de viaţă pe care le-am studiat se bazează pe Iubire. Fiecare suflet a fost motivat de Dorin; a de a dărui şi primi Iubire, liber şi necondiţionat, chiar şi în acele circumstanţe în care a fost de acord să joace un rol „negativ”, pentru a stimula evoluţia spirituală a unui alt suflet. Multe suflete au fost motivare ş. de dorinţa de a-şi reaminti Iubirea de Sine.

Noi suntem literalmente Iubire, şi îmi bazez afirmaţia nu numai pe cercetările mele, ci şi pe propria mea experienţă directă – trezirea sufletului meu, descrisă în prefaţă.

Încercările pe cart; le trăim ne dau posibilitatea de a exprima Iubirea (şi, deci, de a ne cunoaşte pe noi înşine, mai profund) în toate aspectele sale: empatie, iertare, răbdare, non-judecare, curaj, echilibru, acceptare şi încredere.

Experienţele noastre pământeşti, de a ne simţi pe noi înşine ca Iubire, pot să ia şi forma înţelegerii, seninătăţii, credinţei, bunăvoinţei, recunoştinţei şi umilinţei, printre alte virtuţi. Iubirea este teinaprincipală a planificării dinainte de naştere şi, deci, tema principală a acestei căiţi.

Când pătrundem în planul fizic, noi suntem Iubire – dar o Iubire ascunsă, temporar, de ea însăşi.

Când ne amintim tine suntem cu adevărat, lumina noastră interioară, Iubirea noastră, străluceşte până departe, pentru ca toţi să o poată vedea.

Şi cred că acesta este motivul pentru care ne aflăm aici.

Capitolul 2

Bolile fizice

LDA este una dintre cele mai temute boli ale timpurilor noastre. Când scriu aceste cuvinte, mai mult de un milion de americani sunt seropozitivi şi mai mult de patruzeci de milioane de oameni din întreaga lume sunt fie seropozitivi, fie au SIDA Aproximativ opt mii de oameni mor în fiecare zi de această boală. Tratamentul poate reprezenta o cumplită încercare fizică şi emoţională, iar stigmatul complică şi tensionează relaţia cu cei care îi îngrijesc şi cu cei dragi Este oare posibil ca unele suflete să dorească o asemenea experienţă?

Când am hotărât să scriu despre planificarea dinainte de naştere, am ştiut imediat că bolile fizice sunt o încercare pe care aş vrea s-o studiez. Deoarece, practic, fiecare fiinţă umană se va confrunta cu încercări privind starea de sănătate, importanţa acestui subiect a fost de necontestat. Am vrut să ştiu dacă sufletele aleg înaintea încarnării să experimenteze bolile fizice. O întrebare m-a atras, în mod special: noi, sufletele, ne programăm anumite boli – şi dacă da, de ce?

(sas Relatarea lui Jon Elmore *szsi*

Jon îşi aminteşte data exactă când viaţa lui s-a schimbat: 23 ianuarie 1997 în acea zi, a fost diagnosticat cu SIDA. „Mi-au dat un număr de cod”, mi-a spus el. M-am întrebat cum s-a simţit să aibă o boală privită de societate ca fiind atât de ruşinoasă, încât este necesar ca pacientul să fie înregistrat cu un număr, în loc de nume. Aşa cum aveam să aflu curând, ruşinea este tema vieţii lui Jon.

Jon s-a născut în Livingston, Alabama, un orăşel cu 2Ş00 de locuitori, în 1956 – o perioadă a prefacerilor sociale şi intoleranţei rasiale, în Sud. Copil fiind, Jon, care este alb, a privit ştirile despre marşurile din Selma, unde

jeturile cu apă şi câinii erau folosiţi împotriva negrilor care voiau să voteze.

Ca tânăr, Jon i-a mărturisit tatălui orientarea sa sexuală, arătându-i un articol din „Dear Abby°, în care Abby îl felicita pe un bărbat, pentru atitudinea sa deschisă faţă de homosexualitatea fiului său.

„Ce încerci să-mi spui?”, a întrebat land lui Jou.

„Ei bine… încerc să-ţi spun că sunt homosexual.

Tatăl său a izbucnit în lacrimi.

„Îţi dai seama că eşti Jon Elmore şi că descendenţa noastră se încheie cu tine? Pot să te iau cu mine peste râu[1]. Poţi să iei o femeie şi să te distrezi cu ea”.

Jon a încercat o abordare diferită cu mama sa.

Un canal de televiziune a anunţat un show special, în timpul zilei, ce urma să conţină un interviu cu un homosexual. („Este tânăr! Este un om de succes! Şi e homosexuali Vom vorbi cu el şi cu părinţii săi”) Jon a rugat-o pe mama lui să-i amintească să se uite la emisiune, în timp ce Jon privea la televizor, în camera de lucru, mama lui stătea la câţiva metri distanţă, la masa din bucătărie.

„Făcea ce făcea de obteei, ca să se destindă – juca solitaire”, îşi aminteşte Jon. „La fiecare gatru secunde auzeam foşnetul căiţilor. Punea o carte jos şi fâş. Fâş. FAŞ. Se auzea din ce în ce mai tare”, spune el râzând. îmi imaginam tensiunea din atmosferă şi interusa concentrare de pe chipul mamei sale, în timp ce se străduia să să fie atentă la căiţi.

„Am sperat în secret că va veni în camera de lucru şi va privi emisiunea cu mine, dar nu a fost aşa”, a spus Jon trist.

La şcoală era tachinat de colegii lui, care îi cunoşteau orientarea sexuală, îl porecleau „fonduleţ” şi râdeau de ei. O dată, un profesor l-a tras deoparte şi i-a zis: Jon, eşti bărbat De ce nu te porţi ca un bărbat?”

Jon mi-a spus că mediul religios în care a crescut era la fel de intolerant cu genul acesta de orientare sexuală.

---

1 In orăşelele puritane casele de toleranţă erau situate undeva în afara oraşului, demulte ori, peste o apă, n. tr.

„În ce religie ai fost crescut? *, l-am întrebat.

„Metodism”.

„Cum priveau metodiştii, homosexualitatea?”

„Că este uh păcat împotriva lui Dumnezeu”.

„Ce religie predomina în Livingston?”

„Baptismul”.

„Care e părerea baptiştilor despre homosexualitate?”

„Că vei arde în iad, dacă eşti homosexual”, a spus Jon râzând „Baptiştii sunt mereu pe picior de război”.

Jon”, am spus eu, „mă izbeşte faptul ol ai avut parte de ruşine în viaţa ta personală – la şcoală, în familie, în mediul religios – şi că ai ak\s. nu te încarnezi într-un loc unde o întreagă rasă era expusă oprobriului public. Cercetările mele au indicat dar că sufletele îşi aleg părinţii, timpul şi locul naşterii. Ruşinea este prezentă atât în viaţa ta particulară, cât şi în cea publică”, am adăugat „Este peste tot”.

„Este peste tot”, a confirmat el. Jiu s-a oprit niciodată. M-am încarnat într-o familie puritană, într-un oraş puritan, într-o epocă rasistă”. Jon mi-a spus că, de asemenea, de-a lungul timpului s-a simţit Jignit şi de cuvintele dure ale mai multor parteneri de relaţie. Deşi nu am ştiut la acel moment, acel aspect al trecutului lui jon a contat foarte mult, mal târziu, atunci când am cerut informaţii din planul spiritual despre planificarea dinainte de naştere a lui Jon.

SIDA este o parte a „tiparului” de ruşine la care Jon a fost martor bi Sud sau de care a avut parte în mod direct. Când a primit diagnosticul, „A fost o stare de: am primit ce am meritat”, a spus Jon, sumbru în ciuda sentimentului că merită ce i se întâmplă, el a fost şocat.

„M-am urcat în maşină. îmi amintesc că mergeam în Josul străzii, văzând oameni care îşi vedeau de treburi. De obicei, nu vezi asta, dar eu i-am văzut Arătau cu toţii de parcă ar fi înotat în melasă. Traversau strada. Intrau în magazine şi farmacii şi vorbeau unii cu alţii pe trotuare. Am trecut pe lângă staţia de pompieri şi pompierii lucrau cu echipamentul lor. Am deschis toate ferestrele şi am

început să strig: Nu ştiţi că întreaga lume tocmai s-a schimbat? Pentru mine, chiar aşa era”. La un moment dat, Jon a ajuns în stare gravă şi, când a fost Internat, a avut o experienţă la graniţa dintre viaţă şi moarte.

„E destul de neclar”, a spus Jon, „dar îmi amintesc că mă aflam într-o cameră. Era întuneric. Eram înconjurat de mulţi oameni. Era ca o petrecere uriaşă. Nu se auzea nirtun zgomot şi nimeni nu vorbea, dar am simţit că acolo se aflau o mulţime de oameni, care nu erau din acelaşi tărâm cu mine. Am simţit că m-aş fi putut alătura, sau nu, lor. îmi amintesc foarte clar că am ales să nu o fac A fost o hotărâre interioară. Am simţit ceva de genul: Nu vreau să stau”. Jon a ales viaţa. Nu doar continuarea ei fizică, ci o viaţă nouă.

„După ce te-ai tras de şireturi cu Îngerul Morţii, înveţi să apreciezi ceva mai mult ceea ce ai fost”, a spus Jon. „A încetat să-mi mai fie ruşine. Chiar am făcut-o. Am descoperit că, oricât de aproape am fost de moarte, nu vreau să nor”.

Jon”, l-am întrebat, „cum te-au ajutat SIDA şi experienţa ta de la graniţa dintre viaţă şi moarte, să-ţi depăşeşti ruşinea?”

„Cu ce altă suferinţă aş fi putut plăti mai bine, decât cu această viaţă marcată de ruşine?”, a replicat Jon. „Cel mai bun mod de a-ţi depăşi fricile este să faci exact lucrul de care îţi este cel mai mult teamă, şi atunci ele vor dispărea. Faptul că am fost atât de aproape de moarte m-a ajutat să înţeleg că Ei – cu E mare – nu mai au niciun fel de putere asupra mea. Ştim cu toţii cine sunt ei. Vecinii şi profesorii şi toţi acei oameni care au ieşit, din când în când, din cutie, ca să mă sperie Pentru mine, toţi aceştia au încetat să mai existe”.

Tot ce vreau e să trăiesc şi să trăiesc în adevăr”, a spus el.

Jon, ce i-ai spune cuiva care trăieşte în ruşine?”

„Cuvintele de ocară erau lucruri solide, de neclintit, în viaţa mea. Ce fad cu ceea ce este solid şi de neclintit? îl foloseşti ca fundaţie”.

Is» Şedinţa lui Jon cu Glenna Dietrich

Ca channelor, Glenna Dietrich intră într-o stare de transă, în care conştiinţa unei alte entităţi vorbeşte prin ea. Unii channelori sunt pe deplin conştienţi de fiecare cuvânt rostit de entitatea căreia îi permit să vorbească prin ei; alţii sunt vag conştienţi despre ceea ce s-a discutat, şi nu sunt capabili să-şi amintească anumite cuvinte. Glenna, în schimb, nu are practic nici cea mai vagă amintire. După sesiunile noaş; tre', ea era curioasă să ştie cum au decurs şi ce s-a discutat. Fiind o persoană foarte dăruită, a vrut întotdeauna să ştie dacă şedinţele au fost de folos. Este foarte clar când se începe comunicarea prin Glenna.

Vocea ei se catifielează uşor, iar cadenţa, tonul şi dicţia se schimbă în mod perceptibil. Uneori, ca şi la sesiunea pentru Jon, sunt prezente şi vorbesc prin ea mai multe entităţi subtile.

„Noi suntem trei, cei care vă vedem, aşa cum sunteţi şi voi trei*, a început entitatea cu care comunicam. „Noi nu suntem din lumeafizică, ci din planul spiritual – cum îi ziceţi voi, din spatele vălului. Doi dintre noi nu au avut niciodată formă fizică, aşa ca voi. Noi suntem din tărâmul angelic. Rămânem fără nume pentru voi, deoarece numele noastre sunt imposibil de pronunţat De aceea, apărem în minţile voastre numai ca nişte culori cu forme vagi şi mai mult ca nişte stări.*

M-am minunat de faptul că vorbeam cu îngeri. Prin Glenna, reuşisem să pătrundem dincolo de văl, în planul subtil. Vocea îngerului avea o dulceaţă care mă liniştea. Salutul îngerului mi-a amintit că fiinţele din planul subtil comunică adesea cu noi prin stări, pe care ni le transmit direct, şi că mediumurile văd adesea culorile entităţilor subtile, ca şi pe cele ale aurei fiinţelorumane.

În cadrul acestor sesiuni, s-a întâmpla deseori ca entităţile subtile să nu folosească nu me. Fiecare fiinţă, fizică sau subtilă, este, fundamental, energie. Termenul de amprentă energetică denotă faptul că flecare conştiinţă este identificabilă prin energia sa unică. Îngerii puteau să

ne diferenţieze pe Jon, Glenna şi pe mine – şi unul de celălalt – pe baza acelei amprente energetice.

„Unul dintre noi trei a fost încarnat de mai multe ori*, a continuat îngerul. „Şi această fiinţă va comunica acum cu voi, în mod direct. * „Da, am mai fost încarnat în planul vostru, de 867 de ori*, a spus cel de-al doilea înger. „De atâtea ori mi-am petrecut viaţa într-un corp uman. Alte ori am ales să mă încarnez şi în alte corpuri decât cel uman. Într-adevăr, am ales să fiu unul din ghizii tăi, [Jonj, atunci când te-ai încarnat. Am fost împreună de multe ori, de-a lungul multor încarnări. Am fost surori. Am fost mamă şi fiică. Am fost duşmani, care s-au ucis unul pe altul. Şi am fost prieteni dragi. De fiecare dată, am decis împreună unde ne vom întâlni şi în ce circumstanţe ne vom oferi unul celuilalt posibilitatea de a avea acele frumoase experienţe ce permit evoluţia spirituală. Într-adevăr, noi suntem ceea ce în planul vostru este numit „suflete pereche. Două suflete având o frecvenţă de vibraţie similară – o, vibraţie care ne permite să avem o coloare şi ifo & actskaifcird.

Aş vieo să-spun căsuntmândm dettaeşifisâidt. câsdvidcepaşi înainite ai făcut în această ijcarnare. Să fi muke ivxruri pe care leal demonstrat şi multe energii pe cafel e-ai generat. Ec ani păşit alătsrl de tine. Uneori am mers înaintea ta, încarajându-te pe parcursul acelor perioade pe care tu le consideri a fi cele mai întunecate. Da, energia mea îţi este familiari. Aş vrea să-ţi aminteşti de frumuseţea sufletului tău, lumina aceea neînchipuit de frumoasă, care îţi poate pă în inimă. Nu e uşor să fii acea lumină, atunci când ce! mal mulţi minimi din junii itlu vor dnilr Intuit cri*: „Bă eftid Keteviiţaţul Videtuciltor şi Adevărata înţelepciune, care rămâne înţelepciune chior fi printre aceia ce nu sunt treziţi. Întăreşte-ţi inima şi rămâi curajos”. Apoi, îngerul mi s-a adresat:

„Ţi-am auzit întrebările, dar am vrea să ni le pui pe rând”.

„Mulţumesc”, am început eu. „Şi-a planificat Jon, înainte de a se naşte, experienţa de a avea SIDA în această viaţă – şi dacă da, de ce?”

„Da, sigur”, a răspuns îngerul. „În acest plan [subtil] nu există energii care să îngreuneze progresul, întârziindu-l, care să inhibe abilitatea de a vedea în viitor. Perioadele-între [perioadele dintre încarnări] sunt petrecute evaluând şi planificând ceea ce sufletele consideră a fi următorul pas, următorul nivel sau plan. Răspunsul la întrebarea ta este da.

Într-adevăr, ceea ce s-a discutat a fost eliberarea de tiparul genetic şi de sistemul de credinţe, în cadrul grupului de suflete pe care Jon îl consideră ca fiind familia sa”. (Aşa cum urma să aflăm, îngerul se referea la o viaţă trecută a unui suflet din grupul lui Jon. În acea viaţă, acea personalitate a acţionat pe baza fricii, provocând o completă uitare a originii sale ca suflet – ceva ce niciun suflet din grupul lui Jon nu mai experimentase înainte.) „într-adevăr, toţi membrii grupului de suflete au căzut de acord ca Jon să îşi asume sarcina cea mai grea şi, în ciuda tuturor aşa-numitelor confuzii sau lucruri create de iluzie, să înceapă totuşi să strălucească, să devină acea lumină şi să vadă şi să înţeleagă adevărul despre el însuşi.

Ifele [suflete] care viu împreună, ca să se ajute unul pe celălalt, îşi impregnează personalitatea şi percepţiile lor despre Jon, într-un mod ce produce obstacolele pe care el le depăşit, pentru ca adevărul său să devină palpabil pentru dl însftşfL” (Aş & Cuiftveţi vedea în citirea suplimentară a lui Sâad Wells pentru jon, îngeifol a vorbiţi ăpot, deque membri ai grupului de suflete altui Jon, care se puseseră de acord să-l umilească pe acesta, ca parte a încercărilor sale de viaţă.)

„Seamănă cu o cursă cu obstacole. Cu cât ajungi mai des la acelaşi obstacol, cu atât îţi este mai uşor să te catapultezi peste el, să te târăşti pe sub el sau să tremuri în jurul lui, până când, în final, devine a doua ta natură Când Jon nu e va mai vedea pe cine însuşi aşa de puţin important, de puţin iubttor, de puţin fericit şi prea puţin sfânt raţa de cei din jur, obstacolele acestui om vor dispărea”.

Cu ac ste cuvinte, îngerul a exprimat scopul principal

al acestei încercări de viaţă: să ne arate cum gândurile şi sentimentele noastre ne creează propria realitate. Încercările sunt oglinzi ce reflectă sentimentele noastre despre noi înşine. În acest sens, ele sunt daruri. Înţelepciunea ne permite să le recunoaştem ca atare.

„Într-adevăr”, a mai explicat îngerul „chiar şi trupul este folosit pentru a determina o asemenea trezire în conştiinţă, care să răspândească lumină acolo unde vindecarea este necesară. Şi, pentru că aceasta are un mare impact asupra grupului său de suflete şi asupra planului subtil unde se află acesta, trezirea este determinată într-un mod extrem de intens şi printr-o metodă extrem de dură, astfel încât toţi să poată beneficia de adevărurile revelate. Dacă, în schimb, a fost produs un alt obstacol, victoria nu va fi la fel de măreaţă”.

Aici am avut confirmarea: Jon şi-a planificat în mod specific perienţa de a avea SIDA, nu numai pentru propria sa evoluţie, ci şi pentru evoluţia spirituală a întregului său grup de suflete. Aşa cum au confirmat şi celelalte şedinţe, progresul pe care noi, ca personalităţi, îl facem pe Pământ are loc nu numai la nivelul sufletului nostru, ci se extinde şi asupra fiecărui suflet din grup.

„Ai putea, te rog”, l-am întrebat, „să spui mai multe despre felul în care SIDA îl ajută pe Jon să evolueze?”

„Evoluţia stă în necesitatea de a te vedea pe tine însuţi aşa cum eşti”, a replicat îngerul, „şi în credinţa ta în propriul adevăr, în propria identitate. Este implicată, aici, încrederea că toată iubirea e meritată, că iubirea necondiţionată este meritată. Deoarece grupul de suflete implicat recomandă numai iubirea condiţionată, care este necesar să fie experimentată înirmn mod anume – prin conformare sau prin tradiţie – nonconformismul [lui jon] i-a făcut să-şi retragă iubirea. În felul acesta, părerea lui jon despre el însuşi este formată: el nu merită să fie Iubit într-un mod necondiţionat, d numai atunci când se conformează regulilor, când se ridică la înălţimea aşteptărilor celorlalţi sau când are aprobarea (or. Confuzia se instalează şi personalitatea care se dezvoltă în micul

copil, se divide. SIDA are rolul de a frânge dorinţa de Iubire necondiţionată, prin convingerea că această Iubire nu este meritată. Prin urmare, vindecarea apare şi este completă, atunci când sufletul lui jon străluceşte prin asemenea cony îngeri, iar personalitatea lui vede această lumină şi o recunoaşte ca fiind el însuşi".

Îngerul a conturat foarte frumos esenţa procesului de evoluţie spirituală a lui jon pe Pământ. Iubirea de sine se aprinde, atunci când încetăm să credem că suntem personalităţi imperfecte, limitate şi, în loc de aceasta, ne reamintim că suntem fiinţe transcendente. A recunoaşte această lumină interioară presupune să ne transformăm modul de gândire şi, prin extensie, sănătatea fizică.

„Cum a planificat sufletul lui jon să strălucească prin convingerile personalităţii şi cum a ştiut că aceasta se va petrece? *, am întrebat

„Toate încarnările în planul fizic*, a răspuns îngerul, „sunt concepute pentru a se desfăşura de-a lungul celor mai joase niveluri ale în – întunericului. Acolo există vibraţia urii. Vibraţia separării de DUMNEZEU, a neacceptării, vibraţia fricii – toate acestea există acolo ca niveluri ascunse, de o frecvenţă care este egală cu cea a sunetului Aceasta ale un efect necunoscut, nevăzut şi nemăsurabil asupra corpurilor umane.

Voi, cei ce trăiţi în acest plan, credeţi că acestea sunteţi voi, că voi sunteţi teamă, că sunteţi ură şi neacceptare. Atunci sunteţi capabillsă vi ucideţi unii pe alţii. Sunteţi capabili să abuzaţi unul de celălalt şi să vă exploataţi unul pe celălalt. Reacţionaţi la frecvenţele joase. Când sufletul Intră în trup, claritatea se diminuează şi, ca fiinţă umană, începeţi să credeţi că voi sunteţi trupul. Nu vă mai amintiţi că sunteţi sufletul. Aceasta *ime* parte din plan, deoarece, a-ţi uiu divinitatea şi apoi, prin multe teste, a-ţi aminti adevărul, aduce cu sine o mare putere, întăreşte convingerile şi rafinează frecvenţa de vibraţie". Oon a spus mai târziu, privitor la această remarcă: „Acesta este exact genul de putere pe care-l căutam. Am făcut salturi semnificative în a descoperi acea entitate despre care ştiu

că se află înmine. Experienţa de a avea SIDA m-a făcut să înţeleg că îmi este ameninţat trupul, dar nu şi sufletul, fiinţa şi conştiinţa.)

„Ţi-am răspuns la întrebare?”, a întrebat îngerul.

„Da”, am spus, „deşi tot mai vreau să înţeleg cum a putut şti sau simţi sufletul lui jon că planul său de viaţă va determina o asemenea evoluţie extraordinară-Au fost plănuite anumite evenimente în viaţa lui, care să-i fi permis luminii sufletului său să strălucească de dincolo de ele şi să fie recunosentă de personalitatea sa?”

„Au fost multe evenimente implantate [de către suflet] şi trăite de Jon, pe care el le poate reaminti, sau nu, ca fiind implicate ca sincronicii în trezirea conştiinţei acelei lumini”, a răspuns îngerul. „Este un proces treptat. Corpul uman vibrează pe frecvenţe foarte joase. La o frecvenţă mai înaltă, începe revelarea adevărului. TYupul este incapabil să se adapteze rapid la o frecvenţă înaltă de vibraţie – şi atunci, oamenii îşi îngăduie să arunce doar priviri scurte în frecvenţe mai înalte de vibraţie, astfel încât trupul să se acomodeze încetul ai încetul, permiţând celulelor să acumuleze lumină şi să producă o rafinare a vibraţiei, într-un mod gradat” Astfel, îngerul m-a ajutat să înţeleg cum poate o boală fizică să stimuleze vindecarea spirituală. Chiar şi aşa, mă întrebam totuşi de ce ar fi necesară o asemenea vindecare.

„De unde a apărut, iniţial, ruşinea pe care Jon se străduieşte să o vindece – convingerea că nu merită Iubire necondiţionată? De unde a provenit ea iniţial? Ce anume a generat-o?”, am întrebat.

„A fost concepută în cadrul genealogiei acelui grup de suflete, de către un individ care a făcut parte din religia organizată. Un demnitar religios Important Personalitatea acelui individ a fost impregnată cu o instabilitate calculată. Pe măsură ce această instabilitate s-a manifestat în acel corp uman, ea a devenit o boală mintală, încărcată cu multe frici. Cum acest strămoş a acţionat pe baza acestor frici, ele au devenit foarte puternice în corpul său şi în trupurile urmaşilor lui”.

În celelalte şedinţe, am aflat că acţiunile în planul fizic concretizează emoţia, făcând-o şi mai mult o parte a fiinţei noastre. Acesta este şi motivul pentru care următoarele încarnări sunt desemnate să vindece-Ceea ce este creat în fizic, e şi cel mai repede vindecat în fizic.

A fost o cădere în întuneric, calculată", a continuat îngerul, „o căderеântrovibraţie atât de joasă, cum acest grup de suflete nu mai experimentase până atunci. Aşa că, prin acest experiment, acest cod [al fricii] a fost transferat mai departe, la nivel genetic, prin ADN şi a devenit, cu adevărat, un cod atât de vast, încât muite alte grupuri de suflete l-au adoptat, văzând că el era folositor pentru a coborî pe niveluri joase de frecvenţă. ** îngerul se referea la dorinţa sufletelor de a experimenta contrastul, pentru a atinge o cunoaştere de sine mai profundă.

„Cu cât o fiinţă este mai departe de adevăr, cu atât mai întunecată devine şi cu atât mai mult îi scade frecvenţa de vibraţie. Pe măsură ce, prin încarnări repetate, grupul de suflete îşi croieşte drum prin această generale. grea şi mohorâtă, el se curăţă. [Grupul de suflete] devine încă o dată conştient de lumină, de adevăr. Acele fiinţe, atunci când se vor elibera, în sfârşit, de ciclul reîncarnărilor şi se vor înălţa spre alte planuri, vor lua cu ele cunoaşterea acelei experienţe a căderii din lumini. Aceasta ţi-a răspuns la întrebare?**

„Da. mulţumesc**, am răspuns. „Este ca şi cum sufletele din grupul Iuilon J-au rugat – şi el a acceptat – să fie cel ce va avea SIDA, iar ceilalţi s-au încarnat în jurul lui pentru al judeca, ari respinge şi a nu-i dărui Iubire necondiţionată. E corect?"

„Da. e corect", a răspuns îngerul.

„Acesta pare a fi un pian periculos, pentru că Jon ar fi putut să adopte părerile celor din jurul lui şi să ajungă la concluzia că, de fapt nu merită iubire necondiţionată".

„Aşa s-a şi petrecut în multe încarnări, Este o parte a vindecării sufletului său".

„Oare, grupul de suflete continuă să folosească arest plan, până te o reîncarnare în care individul decide că el

merită Iubire necondiţionată?”

„Da, aşa e”.

Ajunsesem acum la veşnica problema a suferinţei umane. Nu am vrut ca îngerul să se simtă provocat de următoarea mea întrebare, dar suferinţa din propria mea viaţă a fost uneori atât de profundă, încât, pur şi simplu, am vrut să i înţeleg necesitatea. Din multe puncte de vedere, propria mea nevoie de a înţelege m-a stimulat să aranjez această şedinţă

„Dar de ce e aşa?”, am întrebat „De ce să nu concepi avlaţă plăcută, cu Iubire necondiţionată din plin? Nu ar fi acesta un mod mai uşor de a învăţa că o meriţi?”

„Echilibrul se obţine experimentând, atât lumina, cât şi întunericul”, a spus îngerul „Toţi indivizii care se încarnează în planul vostru experimentează atât lumina, cât şi întunericul în anumite încarnări. Unul poate decide să fie acea fiinţă care extermină un întreg trib. Altul poate alege să abuzeze copil Toate aceste lucruri creează un nivel de învăţare şi cunoaştere. Acesta este cu adevărat planul în care există polaritatea dintre bine şi rău. A găsi echilibrul dintre lumină şi întuneric, bine şi rău, este un luciu care te scoate din acest tărâm, te ajută să depăşeşti simţul dualităţii şi creează în interiorul tău credinţa în Tht Ceea Ce Este”. Îngerul se referea la natura Divină şi unitatea a tot ceea ce există în univers.

„Aceasta înseamnă că grupul lui Jon vindecă ruşinea atât prin încarnări plăcute, pline de Iubire, cât şi prin încarnări pline de încercări, precum aceasta, cu experienţa de a avea SIDA?”

„Da, aşa este”, a spus îngerul. A fost o consolare să aud că există un echilibrul în procesul de planificare a vieţii.

„Ai pomenit mai devreme despre o frecvenţă joasă”, a spus Jon, punând acum prima lui întrebare. „Cum să cresc acea frecvenţă?”

Jon, îţi pot spune că cea mai înaltă frecvenţă de vibraţie din univers este aceea a Iubirii iar secretul este să păstrezi acea frecvenţa cât mai mult, oricând este posibil”.

„Ce i-ai spune cuiva care are SEDA”, am întrebat, „şi care se străduieşte să înţeleagă sensul profund spiritual a ceea ce i se întâmplă?”

„Rămâi cu inima deschisă”, a spus îngerul cu blândeţe „Urmează numai ceea ce vine din inimă şi, în acest fel, vindecarea va avea loc pe niveluri aflate dincolo de puterea ta de înţelegere”. Vom auzi îndemnuri similare din partea entităţilor subtile, de multe ori, şi în celelalte şedinţe. Când ne închidem inimile, împiedicăm energiile – şi în special pe aceea a Iubirii – să ne vindece. Din acest motiv, întărirea emoţională a inimii duce la întărirea ei fizică.

„De ce a fost ales! on”, am întrebat, „dintre toţi cei din grupul său de suflete, pentru a experimenta SEDA?”

„Era rândul său”, ne-a spus îngerul.

„Doar atât, pentru că era rândul lui?”

„Da”.

„Ce altceva mai este important de înţeles despre experienţa de a avea SIDA?”

„Este năpasta timpurilor voastre”, a răspuns îngerul, „care dezvăluie un tipar de ură de sine în sânul omenirii, apogeul a secole şi generaţii de îndepărtare de Divin, îndepărtare de lumină, precum şi al credinţei că Sinele este trupul şi că acesta esteseparat de Tot Ce Este”.

„Prin urmare, este corect, să spunem că SIDA vindecă omenirea?”

„Este corect”, a spus îngerul.

Deşi şedinţa de comunicare pentru Jon nu a fost prima la care am participat şi deşi am auzit deja entităţile subtile confirmând că celelalte persoane intervievate şi-au ales şi programat încercările prin care urmau să treacă de-a lungul vieţii, am fost totuşi uimit de ceea ce ni s-a spus. Jon a ales să experimenteze SIDA – şi am aflat şi de ce. M-am întrebat câţi oameni, care au SIDA sau orice altă boală, îşi privesc boala, practic, ca pe o pedeapsă de la DUMNEZEU sau univers, ori, în cel mai bun caz, ca pe o formă de suferinţă inutilă. Convorbirea cu îngerii a clarificat faptul că experienţa lui Jon, deşi dureroasă, are

un sens profund. De fapt, este transformatoare.

Jon a descris şedinţa ca fiind iluminatoare.

„M-a făcut să înţeleg că există mult mai mult bine în mine decât mi-am permis vreodată să cred. Acum simt, mai puternic ca niciodată, faptul că am un rost” A mai spus şi că sufletul său îi transformă personalitatea, cam îi., acelaşi fel în care un croitor modifică un costum.

„Marcajele dispar şi îmbrăcămintea începe să se muleze mai bine pe corp. Sufletul este cea mai pură formă a mea”.

Comunicarea lui Staci Wells pentru Jon «să

Deşi mă refer la ea ca fiind medium, Staci Wells, ca şi Glenna, are abilitatea de a face channeling. Uneori, spiritul ei ghid vorbeşte prin ea, iar ea e doar vag conştientă de ceea ce s-a spus. Alteori, conştiinţa ei rămâne în prim-plan, în timp ce repetă spusele spiritului-ghid, sau când descrie imagini şi senzaţii.

Aşa cum am spus în introducerea acestei căiţi, Staci are remarcabila abilitate de a vedea şi auzi şedinţele de planificare de dinainte de naştere. Ascultând-o, m-am simţit adesea transportat într-o altă lume, încât aproape simţeam că mă pot întinde şi atinge sufletele prezente acolo. A fi martor la aceste conversaţii a fost un dar din partea spiritelor. Lui Stad şi mie – şi, prin extensie, tuturor celor care citesc aceste cuvinte – ne-au fost dăruite atât o întrezărire a unei alte dimensiuni, cât şi o evoluţie personală intensă. Aici, sufletele vorbeau despre cele mai intime speranţe privind propria lor evoluţie spirituală şi, uneori, recunoşteau deschis dezamăgirile din vieţile trecute. Ghidul lui Staci nu ne-a putut prezenta aceste informaţii, fără permisiunea sufletelor în cauză. Le mulţumesc acum pentru deschiderea lor de a ne face părtaşi la asemenea trăiri intime.

Cu timpul, ne-a devenit clar că spiritul ghid al lui Stad este o fiinţă evoluată din punct de vedere spiritual. Am fost onorat să colaborez cu el. Deoarece el a ales să i se prezinte lui Staci în formă masculină, voi folosi pronume de gen masculin.

„Văd o conversaţie înainte de naştere, între Jon şi tatăl său”, a început Staci. „Există o mare Iubire între aceste două fiinţe. îi văd pe amândoi ca suflete, dar semănând foarte mult cu înfăţişarea pe care o au în trupurile lor din această viaţă. Tatăl său îi spune cât de mult îl iubeşte. Se pare că Jon deja a ales să experimenteze homosexualitatea. Se vorbeşte despre trăirea unei boli grave, care poate să ducă chiar L moarte. Aceste lucruri au fost deja hotărâte.2

Deşi am. mai lucrat cu Stad, am fost din nou uimit când ea a repetat conversaţia, cuvânt cu cuvânt:

Tatăl lui Jon: Nu-ţi voi spune lucruri care să te acuze.

Jon: Am nevoie să experimentez aceasta [cuvinte de ocară]. Am nevoie să te aud rostindu-le, pentru a mă ajuta să mă regăsesc. Ruşinea îmi va întări voinţa şi curajul de care am nevoie pentru a-mi înfrunta destinul.

Tatăl lui jon: Bine, atunci sunt de acord şi fac asta, pentru că te iubesc. [Mama lui Jon se afla lângă tatăl lui. Acesta întinde mâna şi o aduce lângă el.] Suntem de acord şi să te tratăm cu dispreţ.

Mama lui Jon: Sunt de acord să te iubesc şi să am grijă de tine, să te preţuiesc de-a lungul vieţii tale. Există posibilitatea să te îndepărtez. Va fi foarte greu pentru mine; oricum, voi accepta această încercare, de dragul tău.

„Vieţile anterioare au ca temă încercarea de a deveni independent emoţional şi f inandar”, a continuat Stad. Jon şi-a petrecut patru existenţe la rând fiind foarte sărac – una dintre ele într-o ţară din Lumea a Treia. Căutând mereu să se ridice la înălţimea acestei încercări, să-şi dezvolte un simţ al sinelui, care să fie puternic şi să-l ajute, el a convenit cu părinţii săi şi cu anumite alte persoane să-l zdrobească psihic, astfel încât să fie nevoit să găsească putere în el însuşi şi să-şi construiască propriul caracter.1

Staci tocmai a descris clasicul plan de viaţă de învăţareprincontrarii. Într-un asemenea plan, individul alege, înainte de a se naşte, să trăiască lipsa a ceea ce vrea cel mai mult să înţeleagă şi să aprecieze. Mai târziu, comentând durea lui Stad, Jon mi-a spus: „Cred că am ales

exact opusul genului de viaţă pe care îl vreau de fapt [acum, ca personalitate], pentru a cunoaşte compasiuneafaţă de alţii". În cea mai mare parte a timpului, Jon a crezut că este pedepsit pentru că a fost crud cu alte fiinţe, în alte existenţe. Acum ştie că nu acesta este motivul.

„Mai percep ceva", a spus Stad. Jon şi-a ales momentul încarnării, astfel încât să poată experimenta o revoluţie în conştiinţă, precum şi revoluţia sexuală. A vrut să trăiască în aceste vremuri, ca parte a acestei generaţii, pentru a le experimenta pe amândouă. În vieţile trecute, a experimentat şi lipsa autocontrolului în relaţiile romantice sau chiar în relaţiile cu familia. Încă mai lucrează la aceasta, în viaţa prezentă. A planificat să ia virusul SIDA de la cineva cu care nu ar fi trebuit să aibă de-a face şi printrnin comportament hazardat – ambele făcând parte din lipsa autodisciplinei.

Jon mi-a spus mai târziu că Staci a mers direct la ţintă şi că „autocontrolul şi autodisciplina îmi sunt absolut străine.

„Văd acum pe cineva în şedinţa de planificare dinainte de naştere a lui Jon, cineva care a fost unul dintre profesorii săi de şcoală*, a spus Staci. „Se identifică spunând că este o fire artistică. În viaţa prezentă, ca profesoara lui Jon, ea a lucrat la amplificarea caracteristicilor sale mai agresive, pentru a-i contrabalansa temperamentul artistic Ba îşi dezvoltă energiile masculine, permiţându-le să se manifeste. Orice i-ar fi spus lui Jon [şi care l-a umilit] a fost trecut prin propriul său filtru. Ea a fost persoana perfectă pentru încheierea unei astfel de înţelegeri. Jon o cunoştea din alte existenţe, cu mult timp în urmă – existenţe pe care noi. le-am considera undeva în secolul III sau IV Î. Ch".

Cuvintele lui Staci mi-au reamintit că sufletul caută echilibru în tot ce face, incluzând manifestarea energiilor masculine sau feminine. Ei au programat o viaţă ulterioară, pentru a practica această abilitate.

„Au mai fost şi alte conversaţii cu fiinţe care l-au

umilit pe Jon?”, am întrebat-o pe Staci.

„Mi se spune că cei pe care Jon i-a avut colegi de clasă, nu erau suflete cu care el să fi făcut o înţelegere”, a răspuns ea, repetând cuvintele ghidului său. „Dar el erau îndemnaţi de ghizii lor să spună anumite lucruri. Ghizii lor lucrau în acord cu ghidai liil Jon. li se insuflau anumite expresii, lucruri de divulgat* Am întrebat dacă aceasta s-a întâmplat de fiecare dată când se petreceau asemenea lucruri şi mi s-a spus: „Da, aşa s-a petrecut de fiecare dată şi este foarte probabil ca ei să nu-şi amintească toate astea”.

Am fost surprins de această informaţie. Nu mai auzisem ca spiritele-ghid să influenţeze oamenii în ceea ce spun. Cu toate acestea, se potrivea cu alte şedinţe, în care am aflat că ghizii noştri lucrează cu sârguinţă, ca să ne asigure experienţele pe care le-am planificat înainte de a ne naşte, chiar şi atunci când acele trăiri sunt dureroase. Deşi este, poate, neplăcut sau dificil de înţeles când e privită din perspectiva personalităţii, această Idee capătă un cu totul alt înţeles, atunci când e privită din perspectiva sufletului. Ca suflete, noi ştim că viaţa este o piesă de teatru pe scena Pământului şi că putem fi mereu răniţi, dar nu mai mult decât este rănit un actor de replicile altui actor. Aş vrut să ştiu tine altcineva din viaţa lui Jon ar fi putut fi de acord să-l umilească.

„Ce zici de partenerii lui de relaţie?”, am întrebat

Stări a făcut o pauză, în timp ce se acorda la o altă zonă a şedinţei de planificare dinainte de naştere – o conversaţie între Jon şi un bărbat, care îl fusese partener, mai demult, în această viaţă.

Bărbatul: Nu vreau să fiac asta. Nu vreau să te tratez aşa.

Jon: Dar eu vreau. Vreau ca anumite expresii să fie rostite. Vreau o anumită atitudine, care mă va motiva. Vreau asta.

Jon vrea să se rkilce deasupra acestor afirmaţii, pentru că acestea sunt lucruri pe care e 1 le-a gândit despre el însuşi, în alte vieţie, a explicat Stări.

Jon: Te iubesc atât de mult, încât tevoiierta. Nu voi purta această amintire în inimă, atunci când voi muri. Nu te voi învinovăţi şi nu va exista o nouă karrai, care să ceară să avem o nouă relaţie, într-o altă viaţă, în care va tre' juisă te iert.

Bărbatul: Să faci asemenea afirmaţii şi să ai o asemenea atitudine este un gest copilăresc. [Face o pauză, în timp ce se gândeşte la cererea lui Jon] Voi fi de acord cu ceea ce îmi ceri, dar trebuie să fie Iubire între noi. Trebuie să experimentăm Iubirea. Jon mi-a spus mai târziu:

„Şi aşa a fost Noi chiar am trăit sentimentul de Iubire.e

„Văd o schimbare", a continuat Staci. „Acest bărbat se întoarce să vorbească cu alţii. Acum sunt dusă la încheierea înţelegerii cum că ei trebuie să contacteze SIDA de ia cineva Ei vorbeşte cu un grup de suflete, care se vor îmbolnăvi toate în acest mod. Ele spun că, pe lângă lecţia individuală pe care o vor învăţa din această experienţă, sunt, de asemenea, de acord să facă acest lucru, pentru a le da strămoşilor lor o lecţie despre toleranţă şi Iubire necondiţionată. Aceasta porneşte de dincolo de problemele personale, ajungând până la ceva mult mai vast în acest grup de suflete, îl văd pe bărbat întorcându-se la Jon".

Bărbatul: Există un efect mult mai amplu decât toate beneficiile personale obţinute prin contractarea acestei boli. Putem să le dăm strămoşilor o lecţie, să-i onorăm şi să le oferim o şansă valoroasă de a trăi, învăţa şi creşte spiritual.

Jon: Sunt de acord, dar am de asemenea nevoie să trăiesc toate aceasta, ca parte a rezistenţei mele la schimbare şi să învăţ să-mi folosesc mai mult inteligenţa şi să acţionez înţelept, în relaţiile de dragoste.

Acum înţeleg dimensiunea uriaşă a ceea ce şi-a asumat grupul de suflete al lui Jon. Ei lucrau în beneficiul maselor. El au intenţionat să fie de folos omenirii, prin creşterea toleranţei în lume. El ar suporta atacul principal al condamnării de către societate, astfel încât cei ce emit aceste condamnări să poată alege, în schimb, să se

manifeste şi să se cunoască pe ei înşişi, ca fiind Iubire necondiţionată.

Staci şi ghidul ei ne-au oferit o imagine clară acum şi de ce un suflet îşi poate programa înainte de naştere să aibă SIDA. Dar ce se întâmplă cu sufletele care au contractat SIDA, fără să-şi fi planificat aceasta înainte să se nască? Ce rol are sufletul în aceste situaţii?

„Am avut un prieten care a murit de SIDA şi care nu venise în această viaţă cu acest plan", a spus Stad. „El l-a ales".

„A ales la nivelul sufletului, sau ca personalitate?", am întrebat.

„La nivelul sufletului. Dar a ales când se afla în corp fizic".

„Deci sufletul a vrut să-şi retragă energia din trup?"

„Da.

„De ce?"

„Prietenul meu nu se simţea iubit – şi asta, chiar de la naştere. Nu a vrut să se sinucidă, în sensul de a o face el însuşi. A vrut să o facă în acest fel, pentru că, astfel, ar *fi* avut parte de multă dragoste şi multă atenţie, pe perioada cât ar fi fost bolnav. Sufletul său a fost de acord cu ceea ce simţea personalitatea. Personalitatea sa era atât de plină ele tristeţe, de lipsă de iertare şi de remuşcări, încât acesta era cel mai simplu mod pentru sufletul său de a ieşi din această viaţă".

„Cum face sufletul ca personalitatea să decidă să se îmbolnăvească de SIDA?", am întrebat eu.

„Exista deja un anumit gen de comportament, care permitea această posibilitate, cu orice număr de parteneri", a răspuns Stad.

Eu tot nu puteam să înţeleg, cum era posibil aşa ceva.

„Bine, dar asta sună ca şi cum sufletul putea decide dacă personalitatea se îmbolnăveşte de SIDA, sau nu. Cum ar putea sufletul să controleze acest lucru?"

„Noaptea, în somn, facem o mulţime de lucruri la nivelul sufletului. Aceasta a fost o decizie pe care a luat-o

astfel”.

„Cu alte cuvinte, în timpul somnului, personalitatea trece în corpul de lumină, unde se întâlneşte cu sufletul şi decide să facă ce va ca să se îmbolnăvească de SIDA, atunci când se va trezi?” Termenul de corp de Lumină este folosit pentru a descrie modul în care arătăm, atunci când suntem în spirit Este o descriere literală; corpurile noastre de Lumină sunt făcute chiar din Lumină.

„Da”, a spus Staci.

„Staci, dincolo de ce am discutat cu Jon, care sunt principalele motive pentru care un suflet alege să aibă o boală grea, în timpul vieţi?”

Brusc, vorbirea lui Stad a încetinit şi a devenit mai prudentă. Pentru prima dată în această şedinţă, ea transmitea cuvânt cu cuvânt ceea ce spunea spiritul ei ghid. A fost ca şi cum ştia că ne apropiem de sfârşitul comunicării şi a vrut să ne ofere aceste remarci conclusive.

„Există multe [motive], inclusiv dăruirea de sine şi egoismul”, a spus el. „Bolile grave pot fi folosite pentru a opera modificări importante în sine însuşi şi în sistemul de convingeri, valori şi aprecieri. Uneori este o formă de echilibrare karmică”.

„Ce ai vrea să le transmiţi celor care au o boală, sau au grijă de cineva bolnav şi care se străduiesc să înţeleagă sensul profund spiritual al acestei încercări?”, am întrebat.

„Dăruiţi multă, multă dragoste. Şi le-aş reaminti cititorilor tăi că, deşi poate părea o povară să fii cel bolnav sau cel care îl îngrijeşte pe cel bolnav, aceasta este de fapt o trambulină către altceva. Este o treaptă pe scara evoluţiei spirituale”.

Jon şi-a stabilit planul de viaţă în mod inteligent la toate sufletele. Jon a avut opţiunea de a se încarna în orice loc, în orice timp. Iar el a ales un loc şi o perioadă istorică, în care societatea a reflectat uniilirea din inima lui. Alegând Sudul, într-o vreme caracterizată de o mare intoleranţă rasială, el şi-a planificat o viaţă care să dea naştere unei înţelegeri profunde – şi, cu timpul, a unei profunde vindecări – a ruşinii.

Ruşinea prezentă în lumea din jurul lui Jon a reflectat asupra lui ruşine în relaţiile sale personale. Nu ar fi putut plănui circumstanţe mai provocatoare. A ales un oraş mic, în care e imposibil să rămâi anonim, fiind astfel nevoit să-şi ascundă orientarea sexuală. S-a înconjurat de membrii unei religii care nu era de acord cu orientarea lui. Şi-a ales părinţi – membri ai grupului său de suflete – care să-l judece drastic şi cu virulenţă. La aceste provocări, a adăugat boala cea mai ruşinoasă a acestor vremuri: SIDA. Jon nu şi-a pictat viaţa în culori delicate. Curajos, a ales culori îndrăzneţe, vibrante şi, de multe ori, stridente, pentru a crea o imagine dramatică – imagine care să-l readucă la frumuseţea sufletului său.

Părinţii lui Jon sunt la fel de minunaţi ca şi ei. Chiar dacă fără tragere de inimă, şi-au jucat rolurile pe care Jon le-a scris pentru ei – singura lor motivaţie fiind Iubirea. Aceeaşi Iubire îndemnat pe un fost partener de relaţie să accepte un rol la fel de dificil într-adevăr, el a acceptat acel rol, cu singura condiţie ca între ei să fie Iubire. Sufletele intolerantului tată al lui Jon, al mamei care l-a judecat aspru şi al partenerului care i-a umilit sunt Iubire Acesta este motivul pentru care discuţiile lui Jon cu ei, în şedinţa de planificare dinainte de naştere, s-a axat pe Iubire – atât ca motivaţie, cât şi ca trăire. Când Jon se va reîntâlni cu ei în planul subtil, le va mulţumi pentru rolurile atât de bine jucate.

Divinul este Iubire. Universul este Iubire. Noi suntem Iubire. Când privim dincolo de personalitate, la sufletul nemuritor dinăuntru, ne reamintim cine suntem cu adevărat Pierderea temporară a acelei identităţi şi redescoperirea care îi urmează – precum şi contrastul dintre cele două – îi dau sufletului o cunoaştere de sine şi un respect de sine mult mai profunde. Pentru suflet, acest gen de contrast izbitor nu poate fi obţinut sau înţeles, fără o încarnare în planul fizic.

Pentru personalitate, redescoperirea de sine ca fiind Iubire duce la vindecarea fizică şi emoţională pe care Jon a început să o cunoască. Întregul grup de suflete beneficiază

de pe urma acestei experienţe. După ce existenţa se va fi încheiat, Jon se va reîntoarce la grupul său cu o comoară de cunoaştere-prin-simţire despre ruşine, în special despre contrastul dintre acest sentiment şi splendoarea sufletului Jon va împărţi această cunoaştere cu toţi cei din grupul lui. Ea va deveni un bun al tuturor şi cu toţii vor înainta pe spirala evoluţiei. Suferinţa pe care Jon a îndurat-o pe Pământ este trecătoare, însă el şi grupul său vor păstra pentru totdeauna, înţelepciunea acumulată.

Iertarea de sine este piatra de încercare pentru vindecarea lui Jon în această viaţă. El trebuie să-i ierte pe alţii pentru intoleranţa lor, dar cea mai mare provocare este să se ierte pe sine însuşi, pentru că a crezut ceea ce alţii au spus despre el şi lui personal.

Când Jon a aflat că era seropozitiv, a simţit că merita boala. Atât de adâncă îi era ruşinea. Doar prin experienţa lui la graniţa dintre viaţă şi moarte, a înţeles că voia şi merita să trăiască. Înaintea acestei experienţe, Jon era departe de orice conştiinţă a valorii sale lăuntrice. Contrastul dintre acel întuneric şi viaţa la care s-a întors a declanşat o reamintire. Nu s-a mai simţit definit de cuvintele aspre ale tatălui său, de judecata profesorilor şi a colegilor de clasă sau de umilirea pe care o primea de la foştii iubiţi. El a încetat să se mai simtă definit de SIDA. Călătoria spre vindecare este una de reamintire. Jon s-a trezit din scurta sa excursie în viaţa de dincolo cu o reamintire interioară, intuitivă a incomensurabilei sale valori. Doar îmbrăţişând plini de curaj întunericul, ajungem să înţelegem şi să apreciem, pe deplin, Lumina.

Mare parte din întunericul pe care-l experimentăm în plan fizic, este rezultatul credinţei noastre în separare. Noi credem că suntem indivizi distincţi şi separaţi unul de celălalt şi de Divin. Noi credem, spunea îngerul, că suntem corpurile noastre fizice. „Hipnoza” iluziei este necesară încarnărilor în planul fizic, pentru furnizarea unor lecţii bogate în evoluţie spirituală. Dacă noi nu am percepe separarea, vieţii i-ar lipsi profunzimea de care are nevoie pentru a ne fi profesor, iar nouă motivaţia de care avem

nevoie pentru a-i fi elevi.

Experimentând SIDA, Jon ne dă nouă, tuturor, şansa să ne lăsăm pe noi cei adevăraţi să ieşim la suprafaţă. Acest cadou este oferit de mulţi dintre cei pe care îi judecăm cel mai aspru. Alcoolicii, dependenţii de droguri, persoanele bolnave de SIDA – fiecare ne oferă şansa de a depăşi judecăţile emise de personalităţile noastre, pentru a deveni expresii vii ale toleranţei şi compasiunii. Jon şi ceilalţi din grupul său au planificat SIDA ca încercare de viaţă, pentru a trezi în societate acele virtuţi Divine. În loc să le condamnăm, noi ar trebui să le mulţumim acestor fiinţe, pentru că ne ajută să învăţăm. Experienţa de a avea SIDA sau orice altă boală, cu scopul de a-i ajuta pe alţii, este un gest de dăruire de sine. În unele ocazii, acest altruism poate echilibra egoismul din vieţile trecute. În toate situaţiile, este un gest de Iubire.

A exprima Iubire – atunci când adevărata noastră natură ne e ascunsă, prin propriul nostru plan – este o sarcină fundamentală a vieţii. Noi ne întâlnim cu acea încercare şi ne trezim din amnezia autoindusă, atunci când înţelegem că personalitatea este o mască temporară. Jon a dat deoparte acea mască, pentru a revela sufletul iubitor şi etern de dedesubt.

Ca şi Jon, Doris a suferit de o boală groaznică – cancer la sân. Deşi boala este diferită, originea şi rolul ei în evoluţia personală nu sunt. După cum veţi vedea, cancerul lui Doris a izvorât tot din gândurile şi sentimentele ei despre ea însăşi, la fel ca şi boala lui Jon. Aşadar, boala fizică reflectă aspectele din noi care au nevoie de vindecare.

În timp ce scriam relatarea lui Doris, o prietenă apropiată mi-a spus că are cancer la sân. Am fost şocat de această veste; din câte ştiam, ea avea o stare perfectă de sănătate. Deşi prognoza era favorabilă, suferea foarte mult din pricina chimioterapiei. Brusc, dorinţa mea de a înţelege de ce se întâmplă asemenea lucruri a devenit şi mai mare. E posibil să descopăr ceva – orice – care ar putea-o ajuta pe prietena mea şi pe alte femei aflate în

situaţii similare?

De ce prietena mea şi Doris au întâlnit această încercare?

Oare Doris, ca şi Jon, a ales înainte de naştere să experimenteze o boală gravă?

Dacă da, de ce?

Dacă nu, ar putea planificarea dinainte de naştere a lui Doris să explice de ce a apărut cancerul, sau cum poate Doris să evolueze spiritual, de pe urma lui?

Isâs» Povestea lui Doris «a

„Te putea atinge foarte blând, apoi, ca o lovitură de trăsnet, să-ţi ardă un dos de palmă, de să-ţi rupă gâtul”.

Aşa şi-a descris Doris, mama alcoolici Un incident de referinţă cu mama ei a avut loc atunci când Doris avea şaisprezece ani. lipsiţi de experienţă şi, curioşi, Doris şi prietenii ei au cumpărat un pachet de prezervative, şi s-au dus în dormitorul lui Doris, unde le-au cercetat şi s-au jucat cu ele. În cele din urmă, a pas pachetul într-un sertar şi a uitat de el. Câteva zile mai târziu, când Doris a venit de la şcoală, a găsit-o pe mama sa în cameră, beată.

„Îmi sfâşiase toate lucrurile din şifonier*, a povestit Doris. „Cinci din cele şase sertare ale dulapului meu de haine erau pe podea. Ea stătea într-o poziţie care mă speria, cu mâna pe ultimul sertar. L-a smuls, l-a rupt, mi-a pus pachetul în faţă şi m-a întrebat Cei asta. târfe? * Săptămâni după aceea, mama htf Doris a strigat-o doar „târfă* şi „stricată.

„M-nin gândit că, probabil, are dreptate”, a spus Doris tristă. „Eram încă virgină, dar m-am dus şi mi-am eliminat virginitateape cale clinică, pentru că simţeam că nu o merit Dupăaaeea, am luat în serios ideea că singurul lucru de care eram capabilă era sexul. * Doris ştia asumat şi alte comentarii depreciative pe care le tăcuse mama ei. Deşi când era mai tânără avea, după propria sa descriere, „o alură Dolly P? ton;, nu era grasă. Totuşi, când propria mamă i-a spus că era grasă şi urâţii Deris a crezut-o. îşi aminteşte, de asemenea, că în timp ce se pregătea să plece la colegiu, mama ei a întrebat-o:

„N-ai vrea o operaţie de reducere a sânilor, înainte să pleci? N-o să mai arăţi aşa anormală”.

„Nu ştiai niciodatâce urmează şi focă”, a adăugat Doris.

Doris îşi aminteşte de sentimentul de înstrăinare de familie, nu numai ca rezultat al abuzului verbal al mamei sale, dar şi pentru că provenea dintr-o familie de evrei.

„Întotdeauna am simţit că am greşit autobuzul. Religia nu mi-a creat niciodată senzaţia că mă potrivesc acolo.

O ascultam în timp ce vorbea şi am fost tulburat de reacţia ei din copilărie. De ce o fetiţă s-ar simţi nelalocul ei în singura religie pe care a cunoscut-o vreodată? Ba nu a pomenit vreodată că i s-ar fi impus ca forţa credinţa, sau obiceiurile evreieşti. Răspunsul urma să vină curând* într-un mod neaşteptat. Doris avea circa treizeci de ani, când i s-a pus diagnosticul de cancer la sân.

„M-am dus în bucătărie, unde se afla colega mea de apartamente, îşi aminteşte ea. „Am privit-o şi i-am spus: Am cancer. Ea a scăpat în chiuvetă un pahar, care s-a spart. Apoi a zburat către mine şi m-a luat în braţe. Niciuneia dintre noi nu ne venea să credem!

„Am ştiut că nu o să mor”, a adăugat ea, fără emoţie.

M-am întrebat de tinde putea Doris să ştie aşa ceva Dar şi acest lucru urma să fie revelat în scurt timp. Lui Doris i s-a făcut tratament cu radiaţii şi o îndepărtare a nodulului, pe cale chirarguadâân timpul operaţiei, ea şi doctorul îşi spuneau reciproc glume şi chiar a rugat personalul din sala de operaţie să prindă uh post de radio anume, pentru a-şi putea asculta formaţiile rock preferate. După operaţie, Doris a crezut că a scăpat de cancer. Nu era aşa. Doisprezece ani mai târziu a fost diagnosticată ca cancer la ambii sâni.

„Incămi-mi înfruntasem cu adevărat părerea despre mine şi întreaga problemă a sexuabtăţii”, a observat Ddris. „Încă mai aveam accese puternice de autoînvinovăţire. Am fost o scriitoare de succes. Am călătorit pretutindeni. Dar întotdeauna exista» o mică voce la mine…”

Doctorii i-au spus că era necesară o dufelămastectomle. Abia câteva zile mai târziu, cuvintele medicilor au avut impadul deplin.

„Am avut o cădere”, a spus Doris cuirmicheţe. beode, am auzit răsunându-mi în minte cuvintelfi: Ei sunt pe cale sării taie ambii sâni. Am intrat în panică şi am plâns. * fe duda temerilorprâviad propria sănătate, Doris a încercat să-i consoleze pe alţii în ceea ce privea sănătatea lor.

„Arveam obiceiul să mă aşez (în sala de aşteptare a medicului] lângă persoana cea mai supărată Unei fete i-iuii spus: JStină, Ce p s-a întâmplat? Ea s-a uitat la mine ca şi cum a veam trei capete şi a spus: Am cancer. Am spus: Şi eu la fel. Al tău ce aromă are? Fata a devenit mai puţin defensivă şi mult mai dornică să se lase ajutată. După dubla mastectomie, Doris a avut un sentiment de uşurare.

„Am fost foarte bucuroasă că am făcut-o, pentru că acum nu mai aveam de ce să mă mai tem. Nu mai aveam de ce să-mi ţin respiraţia de câte ori făceam o mamografie. Mi-era teamă să mă uit la noile, fete\ Soţul meu a spus: Arăţi – ca o fată, draga mea. E în regulă. Sânii aceştia sunt mult mai potriviţi cu forma corpului meu. Îndepărtarea sânilor mi-a luat o pânză de pe ochi şi am fost capabilă să mă văd într-un mod mal apropiat de realitate. S-a dus totchmulraeu mental”. Atunci când a aflat cât de mulţi oameni se rugaseră pentru ea, părerea lui Doris despre ea însăşi s-a schimbat încă şi mai mult Mulţi au trimis cuvinte de dragoste şi sprijin şi l-au spus cât de mult îi inspirase.

„Aceasta a fost dovada indiscutabilă a cât de mult făcusem şi a cât de multe vieţi influenţasem”, a spus ea veselă. JDe-acum nu mai aveam cum să neg că eram o persoană bună şi iubitoare, care a transformat lumea din jurul ei. Eu am luat-o gradat, dar nu trebuie să fie la fel şi pentru alţii”. Doris vede acum şi alte feluri în care boala a adus evoluţie şi vindecare se: rituală.

„Nu mă simţeam în largul meu cu ideea de putere feminină. Nu am avut încredere în aşa ceva, aşa cum nu am avutâncredere în femei. Nu am ştiut niciodată să joc acele jocuri feminine de manipulare – îmi displac profund –

sau să iubesc hainele la modă. îmi displace să mă machiez. Dar a trebuit să apelez la alte femei pentru sprijin [când am fost bolnavă]. Am ajuns să respect cu adevărat *ceea. ce* suntem".

„Doris", am întrebat, „ce ai învăţat despre cine eşti tu?"

„Sunt o persoană puternică, un izvor nesecat de compasiune faţă de condiţia umană. Iubesc faptul de a fi om. Intuiesc bine experienţa umană şi o folosesc bine. Sunt recunoscătoare că, de acum, voi fi capabilă să folosesc această experienţă, ca să întind mâna altor femei şi să le spun: Halde, şi tu poţi să treci peste asta. Nu m-am simţit niciodată o victimă a cancerului. Nu am dat vina pe altcineva pentru el. Am simţit întotdeauna că l-am ales. Am căutat întotdeauna darul din el.*

„Doris, ce ai vrea să-i spui cuiva care are cancer?"

„Când descriu dubla mea mastectomie şi reconstrucţie, le spun oamenilor că a fost o depanare chirurgicală grozavă. Şase ore – trei pentru demolare şi alte trei pentru realinierea interfeţei frontale. Auzind această descriere, mulţi oameni încep să râdă. Găseşte partea amnzantă. Joacă-te cu ea. Dansează cu ea. Nu se spune nicăieri că trebuie să strângi flecare strop de suferinţă, din ceea ce trăieşti".

Într-un fel, am ales să vorbesc cu Doris pentru că ea are darul claraudiţiei. Am sperat că va putea obţine informaţii despre propria sa planificare dinainte de naştere. Ceea ce nu am prevăzut, a fost modul surprinzător în care şi-a folosit abilitatea pe parcursul conversaţiei noastre. Pentru a asigura o conexiune suplimentară cu planul subtil, Staci Wells ni s-a alăturat în această explorare.

Mă aşteptam ca Doris să transmită cuvintele pe care le auzea de la entităţile subtile – cel mai probabil, spiritele ei ghid. Am fost luat prin surprindere, când am aflat identitatea entităţii care ne vorbea. Când am început, am simţit un val inteos de energie în vocea lui Doris. Entitatea care vorbea folosea tonul unei autorităţi remarcabile. De la

primele cuvinte, felul de a vorbi s-a schimbat spectaculos. Personalitatea lui Doris nu mai era prezentă. Plecase şi lăsase locul unei conştiinţe noi, încă neidentificate.

sss> Channeling făcut de Doris a

„Acestui suflet [Doris] i-a fost teamă de propria-i putere şi – aşa cum o vom numi, în aceste zile – o teamă de succes”, a spus entitatea. „Combinaţia celor două poate fi foarte dificilă. Acest spirit este încercat mai puternic într-o structură feminină, decât într-o structură masculină. Când a locuit într-o structură masculină [în vieţi trecutei, în cele mai multe ocazii a fost mai degrabă o persoană macho, mai mult sau mal puţin civilizată, care, în mod clar, a crezut că bărbatul este superior. Ca rezultat, a apărut o karmă sexuală grea, de ambele părţi ale ecuaţiei când are loc într-un corp masculin, femeile nu sunt respectate şi nu li se acordă egalitate. Când are loc într-un corp feminin, sexualitatea este adesea prima linie de apărare – sexul este folosit ca armă, sau ca monedă de schimb.

Pe parcursul acestei vieţi noi am prezentat ocazii de a declanşa unele aspecte. Forma fizică este exagerat de feminină. Situaţia planificată a monadei mamă-fiică a fost aceea a unei mame care era foarte geloasă pe fiica ei şi a oferit un test, prin acuzarea fiicei că ar fi o femeie de moravuri uşoare, înainte ca ea să-şi piardă virginitatea. În acel punct, uşa se putea deschide în ambele sensuri. Acest spirit putea să-i dovedească mamei că nu are dreptate şi să rămână virgină mulţi ani – sau, aşa cum a făcut, să creadă că mama ei ştie despre ea ceva ce ei încă nu îi era clar. Din acel moment al vieţii, ea [Doris] a hotărât, cu privire la sexualitatea ei, că este o monedă de schimb şi, adesea, singura marfă asupra căreia simţea că are control.

Din pricina acestei situaţii, imaginea sa de sine a fost extrem de toxică. Aceasta a generat un al doilea test, în termeni de putere şi succes. ha a crezut că era incapabilă să facă ceva care să nu se bazeze pe sexualitate şi care totuşi să fie un succes. Noi am exprimat cancerul ca pe un punct de concentrare legat de ceea ce se petrece, atunci când cineva refuză energia sexuală corectă. Această

personalitate a ştiut că primul cancer nu este letal şi, de aceea, a trecut prin operaţie şi iradiere, cu destul de puţină frică. Dar aversiunea faţă de sine însăşi şi problemele cu imaginea de sine nu au fost rezolvate. Aşadar, noi am provocat al doilea cancer, ceea ce a determinat o criză de credinţă, care a fost şi el depăşit

Când aversiunea faţă de ea însăşi a fost combinată cu înaintarea în vârstă, în timp ce învăţătura ei ajunsese la fructificare şi ea îşi începea opera vieţii sale, s-a decis că e mai bine ca obiectele batjocurii, ale durerii şi aversiunii de sine să fie eliminate, astfel încât să îşi poată continua munca, eliberată de ele. În consecinţă, ea a primit [cel de-al doilea] diagnostic, punct în care medicul a simţit că eliminarea sânilor era cel mai înţelept mod de acţiune. Răspunsul la această acţiune a fost total pozitiv şi suntem mulţumiţi".

În experienţa mea privind channelingul, am aflat că fiecare entitate subtilă are *jo* energie specifică. În această situaţie, am simţit o mare forţă. Puterea acelei energii era combinată cu succinta – şi totuşi cuprinzătoarea – explicaţie ce ne fusese furnizată. Această entitate era conştientă de imaginea de ansamblu şi o prezentase cu o anumită detaşare emoţională; însă, era şi grijă în acea voce. Un lucru a fost clar: corpul lui Doris a reacţionat la sentimentele sale faţă de ea însăşi. Celulele noastre ne aud gândurile şi reacţionează la ele. Dacă interviul cu Doris ar fi fost primul din studiul meu, m-aş fi putut gândi că ea a fost pedepsită cu cancer, pentru că a crezut-o pe mama ei, sau pentru că a refuzat „energia sexuală corectă". În schimb, am aflat că nu acesta era adevărul. Ceea ce poate fi perceput ca pedeapsă, din perspectiva personalităţii este o şansă de evoluţie spirituală, din perspectiva sufletului. Aşa cum spunea îngerul din povestea lui Jon, referindu-se la sentimentele lui de ruşine, boala serveşte la „răspândirea luminii, acolo unde vindecarea este necesară".

Dată fiind evoluţia personală pe care a descris-o Doris, pare că trupul ei, ca şi al lui Jon, a acţionat ca o

trambulină spre intensificarea conştiinţei de sine. Folosirea cuvântului test de către entitatea care vorbea, sugerează că o mare parte din experienţă a fost planificată, deşi nu aveam, încă, niciun indiciu despre motiv. Dar, înainte de a urma acea linie de investigare, am vrut să aflu cine vorbea.

„Ai folosit cuvântul noi de multe ori, am spus. Cine e noi?”

„Noi suntem un suprasuflet. Noi cuprindem toate personalităţile. Personalităţile nu mor. Ele sunt o parte a marelui cor. Noi le percurgem împreună cu ghizii noştri, atunci când. d ne planificăm viaţa, ca pe o pictură în trei dimensiuni – un colaj”.

Deoarece ştiam că sufletul conţine toate personalităţile din toate încarnările, am înţeles că „suprasuflet” fus este folosit ca un sinonim pentru suflet. Am fost şocat de acest anunţ; nu mi-aş fi imaginat niciodată că Doris ar putea să facă channeling cu sufletul ei. Aşadar, Doris ne-a oferit o extraordinară ocazie de a vorbi direct cu un suflet despre planificarea unei încarnări. Acum, că ştiam cine vorbea, m-am concentrat asupra cauzei cancerului la sân al lui Doris.

„Este corect dacă înţeleg că lecţiile pe care Doris le-ar fi putut învăţa, pentru a preveni cancerul la sân, sunt Iubirea de Sine şi folosirea corectă a energiei sexuale?”

„Este corect. La care se adaugă şi elementul acceptării formei de femeie, fără prejudecăţi”.

„Ce lucruri au fost planificate în viaţa ei, care ar fi putut-o învăţa cele trei lecţii şi preveni cancerul?”

„Incidentul cheie a fost episodul cu mama sa alcoolică, la Vârsta de şaisprezece ani. Până la acel punct, karma a fost neutră Dar, în momentul în care a acceptat calificativul „târfă” dat de mama sa, ea a păşit pe calea ce a dus la aceste evenimente. Nici măcar nu a încercat să vadă dacă exista posibilitatea ca mama ei să nu aibă dreptate”.

„Acel incident a fost ceva planificat împreună cu sufletul mamei ei, înainte de naştere?”

„Da”.

Sufletul lui Doris tocmai a confirmat ceva ce am văzut de multe ori, inclusivân povestea lui Jon: cel ce ne încearcă cel mai puternic o fac spre binele nostru. Rolurile acestea sunt stabilite înainte de naştere, împreună cu sufletele care joacă rolul de „torţionar” şi care fac aceasta din Iubire, adesea amânându-şi propria evoluţie, până la următoarea încarnare – astfel încât noi să avem experienţele necesare evoluţiei spirituale pe care o căutăm.

„Când această existenţă a fost planificată, de ce aţi ales să lucraţi asupra acestor trei lecţii?”, am întrebat.

„Acest suflet are multe calităţi de profesor, de conducător. Dar, aşa cum am explicat, când acest suflet este într-o încarnare masculină, sexualitatea este adesea folosită pentru a-i ţine la distanţă pe cei cu care nu se află pe picior ce egalitate. Lipsa de Iubirede Sine este o ameninţare mult mai mică, aşa că, într-o încarnare masculină, nu iese prea des în evidenţă. Noi vrem să fim siguri că firele karmice sunt complete, în cadrul a trei până la patru vieţi. Aşadar, această viaţă a fost planificată să fie plină de provocări”.

„Ai spus că aţi provocat episoadele de cancer. Cum aţi făcut-o?”

„Anumiţi parametri au fost stabiliţi la faţa locului. Gândeşte-te la o pârghie dintr-o piesa mecanică mai complicată. Noi aşezăm o piesă de echilibru pe acea pârghie, care poate fi ţinută în echilibru de gânduri pozitive şi de acceptare, sau deplasată de gânduri şi stări dăunătoare. Gândurile şi ştirile toxice au schimbat biochimia corpului şi au declanşat posibilitatea de a avea cancer”.

„Exista o predispoziţie genetică spre cancer la sân, care a fost declanşată de tiparul gândurilor?”

„Da, dar dacă te uiţi la trecutul ereditar al ambilor părinţi, nu există niciun caz de cancer la sân, până la acest punct Totuşi, sunt posibile şi mutaţii”.

„Când aţi stabilit a cel plan, mi s-a părut că v-aţi

asumat un risc, pentru că Doris ar fi putut t răspunde negativ la boală. Ar fi putut deveni mânioasă sau înveninată”.

„Nu există câştig sau pierdere în viaţă. Este, pur şi simplu, o chestiune de alegere a lecţiei. Noi am fi acceptat toate posibilităţile. Niciuna nu ar fi fost incorectă”.

Aici, sufletul lui Doris a exprimat o perspectivă pe care am auzit-o de multe ori. Din punctul de vedere al sufletului, niciun eveniment sau curs al unei acţiuni nu este „rău”. Totul este, pur şi simplu, experienţă – şi flecare experienţă oferă seminţe de evoluţie spirituală.

„Când planificaţi o viaţă, vi se arată calea cea mai probabilă, nu?”

„Da. Ni se arată, să zicem, artera principală a autostrăzii. Ieşirile sunt, de asemenea, scoase în evidenţă, ca şi arterele mai mici şi ocolurile Toate sunt părţi ale drumului. Nu trebuie parcurs, neapărat, fiecare centimetru de drum”.

„Vi s-au arătat şi scene din vieţi în care Doris a răspuns mai puţin pozitiv decât a făcut-o în această viaţă?”

„Da”, a spus sufletul lui Doris. „De aceea, nu este niciun risc Ce nu se petrece întin» dimensiune, se petrece în alta, dacă este necesar”.

„Celelalte dimensiuni… sunt tot dimensiuni fizice?”

„Ele sunt dimensiuni reale. Poţi să le atingi? Probabil că nu. Ele nu sunt vise, decât dacă acesta este un vis. Ele sunt reale ca şi acesta, deşi cuvântul fizic face ca afirmaţia să fie limitată”.

„Există alte dimensiuni pentru fiecare decizie pe care o ia cine va? în cazul acesta, ar însemna să fie o infinitate”.

„Crezi căuniversul nu e destul de mare ca să le cuprindă?”

„Cred că este destul de mare”, am spus. „Dar cum poţi, ca suflet, să experimentezi un număr infinit de alegeri şi un număr infinit de dimensiuni?”

„Noi nu ne percepem pe noi ca fiind limitaţi. Aşadar, este loc pentru toate. Când nu eşti supus timpului [liniar], nu al de ce să te grăbeşti. Nu există timp ca să le cuprindă

pe toate”.

Sufletul a folosit în mod intenţionat expresia nu există timp, pentru a scoate în evidenţă faptul că timpul este un aspect al dimensiunii noastre fizice. Este o iluzie, un mijloc de instruire, un mod de a avea anumite experienţe, care nu ar fi posibile fără perceperea sa.

Observaţia că sufletele nu se văd pe ele ca fiind limitate este de o importanţă deosebită. Gândul este, literalmente, creativ – atât în planulnonfizic, unde se materializează instantaneu, cât şi în cel fizic, unde gândurile devin realitate fizici, dacă au suficientă foiţă şi frecvenţă de vibraţie, pe parcursul timpului. Credinţa – şi, în mod special, credinţa că nu suntem limitaţi – îi dă foiţă gândului Combinaţia între gânduri concentrate şi încrederea în sine însuşi ca fiind nelimitat este suficient de puternică pentru a muta munţii din loc. M-am gândit la relaţiile din dimensiunile în care sufletul lui Doris a fost activ într-un mod nelimitat.

Este Doris, cea din această dimensiune, influenţată de alte versiuni ale sale, care au făcut alegeri diferite, în dimensiuni diferite? * „Da, este posibil să fie”.

„Cum s-ar petrece asta?”

„Depinde cel mai mult de starea de iluminare. Dacă una dintre personalităţi e strâns legată de această dimensiune, este, dacă vrei, ca şi cum ai încerca să atingi pe cineva, prin mal multe straturi de haine groase. Când cineva e mai conştient de posibilităţile sale interdimensionale e mai uşor să-l atingi şi, prin urmare, să înţelegi alte posibilităţi”.

„Poţi să-mi dai un exemplu despre cum a fost Doris influenţată de o altă versiune a ei, din altă dimensiune, care a luat o altă decizie? * „Când a fost diagnosticată prima oară, a existat, fără motiv, un sentiment interior că nu o să moară. Asta, pentru că s-a produs atingerea cu un alt univers, unde cancerul a fost mult mai grav şi unde a murit. Noi nu urmărim să repetăm acea situaţie. Deci, a apărut convingerea interioară că, în acest plan, moartea din cauza acestui gen de cancer nu a fost planificată.*

„Ai menţionat cele trei lecţii pe care Doris le-a avut de învăţat folosirea corectă a energiei sexuale, acceptarea trupului de femele şi Iubirea de Sine. Poţi explica în ce fel experienţa cancerului a ajutat-o pe Doris să înveţe aceste lucruri?”

„Doris trebuia ca, prin acest cancer, să descopere că sexualitatea este un „talent* minor, atunci când trebuie să te concentrezi pe vindecare. Sunt scoase în faţă creativitatea, curajul, fermitatea, acceptarea şanselor, încrederea în ceilalţi, Când mintea şi inima sunt pline de aceste lucruri, sexualitatea, ca armă şi unealtă, este dată la o parte şi uitată.

Acceptarea corpului de femeie. Doris înţeles acum, conform zicalei că „forma Urmează funcţiei”, că forma nu înseamnă doar exprimarea genului şi a sexualităţii ei, că anumite caracteristici secundare nu o fac mai mult sau mai puţin femeie, mai mult sau mai puţin dorită. De aceea, încărcătura emoţională privind trupul a fost eliberată. În timp ce ea lucra asupra cancerului şi îi inspira pe alţii, faptul de a se vedea prin ochii altora, care prin ea au câştigat putere şi bunătatea, i-a permis să înţeleagă că există mult în ea însăşi care merită Iubire”.

„Ai spus mai devreme că vreţi să consumaţi toată karma în următoarele trei sau patru vieţi. Ce se va întâmpla după aceea?”, am întrebat.

„Va fi ocupată. Acest fragment de suflet a cerut să ofere altora multă cunoaştere”.

„Aceasta se va face într-o dimensiune hon-fizică?”

„Nu, noi vorbim despre dimensiunea fizică. Aşa cam este mai uşor să studiezi într-un mediu mai curat şi ordonat, tot la fel, cineva care nu este distras de propriile teme karmice poate preda nestingherit în cele din urmă, acest suflet va fi un spirit-ghid. Dar mai sunt multe de învăţat şi apreciat în planul fizic”.

„Este adevărat, în general, că personalitatea poate învăţa anumite lecţii în feluri poate mai puţin dureroase şi că, dacă lecţiile nu sunt învăţate, provocările devin şi mai mari?”

„Acesta este un procedeu obişnuit, deşi trebuie să precizăm că nu este singurul. Există suflete avansate, dornice să se încarneze cu mari provocări, deşi nu le sunt necesare din punct de vedere karmic. Dar ele vor să fie impulsul, cuiul sau trăgaciul pentru cei care, vizualizându-şi propriile dificultăţi karmice, îşi vor învăţa lecţiile”.

„Aceasta mă pune hi dificultate, ca autor al acestei cărţi”, am spus. „Nu sunt sigur că a spune oamenilor că au avut cancer, sau că s-au confruntat cu alte încercări deoarece nu şi-au învăţat lecţiile anterioare, este un lucni care, odată aflat, îi va ajuta în mod deosebit Pe de altă parte, dacă aşa stau lucrurile, conshter că trebuie să le spun”.

„Dacă nu-ţi înveţi o lecţie, asta nu înseamnă un eşec”, a declarat sufletul lui Doris. „Consideră mai mult că este alegerea de a învăţa, urmând un alt drum. Orice poate fi judecat, clar şi poate fi privit de pe un nivel lipsit de judecăţi şi plin de compasiune”.

„Aş putea să adaug ceva? 1*, a spus Staci, care tăcuse până atunci.

„Te rugăm chiar”, a spus sufletul lui Doris.

„(Lecţiile de viaţă] sunt ceva ce sufletul alege înainte de a intra în această viaţă, împreună cu alegerea posibilelor rezultate. Oare, în cadrul întâlnirilor pentru planificarea dinainte de naştere, sufletului nu i se arată ramificaţii. e alegerilor pe care urmează să le facă?”

„Este corect5*, a confirmat sufletul lui Doris. „Nu există nicio teamă de eşec pe parcursul etapelor de planificare, pentru că nu există separare. Pentru că ei cred în separare – noi contra lor, binele împotriva răului – oamenii simt că a nu merge într-o direcţie, înseamnă că cealaltă direcţie e mal uşoară, că dificultăţile sunt date pentru că examenul a fost ratat. Noi spunem că un suflet care a ales aceasta [cealaltă direcţie] este unul de o mare tărie, maturitate şi curaj.**

„Mi se pare că sufletul**, am observat eu; „e cel care adesea îi dă lecţii personalităţii – care este o parte a sufletului – despre ceva ce sufletul ştie deja. De exemplu,

am vorbit despre faptul că una dintre lecţiile lui Doris e Iubirea de Sine. Concepţia mea despre suflete că sufletul este Iubire. Este ca şi cum tu te-ai învăţa pe tine însuţi ceva ce deja ştii. Mă puteţi ajuta să înţeleg asta?**

„Da, a spus sufletul lui Doris. Sufletul ştie că totul este Una, dar se îndepărtează de această [cunoaştere] pentru a simţi separarea şi a învăţa să se întoarcă Acasă. De asemenea, lecţiile pe care personalitatea le aduce sunt încorporate în suflet, pentru a înţelege profund experienţa umană. Chiar dacă sufletele ştiu că ele sunt Iubire şi că sunt iubite, pentru a înţelege deplinătatea el, noi experimentăm lipsa Iubirii, astfel încât să învăţăm Iubirea de Sine din toate faţetele şi toate direcţiile".

Cuvintele acelea mi-au reamintit ce i-a spus îngerul lui Jon, şi anume că din acelaşi motiv a ales şi el să experimenteze lipsa Iubirii. Se pare că Jon şi Doris şi-au ales planuri de viaţă cu învăţare-prin-contrarii.

„Ce se va întâmpla după ce viaţa lui Doris se va încheia?", am întrebat. „Este corect să spunem că energia el va fi reunită cu voi şi că, în acelaşi timp, îşi va păstra individualitatea?" Aceasta era ce am înţeles în un, ia celorlalte conversaţii cu Spiritul.

„Da. Într-adevăr, anumite aspecte ale personalităţii se dizolvă după tranziţie, dar cu cât acea personalitate [În timp ce se afla în trup) a fost cea mai apropiată de adevăratul său suflet, *ca* atât mai uşor îşi va păstra individualitatea".

„Atunci este corect să spunem că o persoană a fost o alta, într-o viaţă anterioară? 4

„Există fragmente ale sufletului care se transferă de la o personalitate la alta. De exemplu, în acest trap al lui Doris, există o parte substanţială din acea scânteie de suflet care, acum nouăzeci de ani, s-a aflat în trupul unul soldat german.4

Am deschis un nou subiect. Ştiam, din cercetările mele, că un suflet poate avea pe Pământ mai multe încarnări în acelaşi timp.

„Câte încarnări fizice aveţi acum?"

„În acest plan, două”. Această revelaţie m-a făcut să mă întreb câte vieţi trăia sufletul ei în alte planuri non-i tace…

„Şi câte sunt în alte planuri?”, am întrebat.

„Un număr infinit. Ele se nasc şi mor, cresc şi se estompează, în timp ce sunt atinse anumite puncte de legături”.

„Cât din timpul vostru – dacă aş putea folosi acest cuvânt – este dedicat supravegherii celor două personalităţi de pe Pământ şi ghidării lor?”

„Contactul este în permanenţă. Legătura există tot timpul, prin Iubire şi compasiune – dar personalitatea se află acolo pentru a-şi îmbunătăţi propriile informaţii şi pentru a le aduce înapoi”.

„În ce alte activităţi mal sunteţi implicaţi?”

„Noi mai servim şi ca ghizi şi mentori pentru alţii şi, în acelaşi timp, urmărim propria noastră contopire cu Absolutul. Există multe experienţe, mai presus de puterea omului de a le numi şi înţelege”.

„Evoluţia voastră depinde de cât de bine îşi învaţă personalităţile fizice, lecţiile de viaţă?”

„Nu contează cât de bine le învaţă Pur şi simplu, contează ceea ce aduc înapoi cu cât aduc mai multe informaţii, ai atât – nu este chiar corect, dar tot o vom spune – atingem mai rapid ceea ce urmărim.4

„E corect dacă înţeleg că, atunci când aţi planificat viaţa lui Doris, aţi fi putut alege orice perioadă de timp sau orice locaţie geografică?”

„Timpul este o pla «a. nu o Unie. Da, este corect”.

„Cum şi de ce aţi ales Statele Unite, în această perioadă?”

„A fost o coordonare cu alte suflete. Pentru că această parte a planificării noastre avea flexibilitate, ne-am hotărât pentru Statele Unite. Având în vedere aspectul de profesor care îi este cerut acestui suflet, Statele Unite sunt o alegere logică, întrucât oferă mai multă libertate şi o arie fizică de influenţă, mai mare decât alte ţări Acest suflet tinde să fie plasat în ţări care sunt în linia întâi a unei

perioade date. De exemplu, ofiţerul german a luat parte la căderea imperiului German: Un cavaler englez a jucat un rol în Războiul Rozelor, care a schimbat dinastiie. Mai sunt şi alte vieţi care nu sunt chiar în prim pian Cea dinaintea acesteia a fost una relativ bandă, în Statele Unite, în Chicago. Când sufletul este menit să joace un rol mal mare, este spre avantajul nostru şi al lui şi se plaseze într-un ioc spre care este îndreptată atenţia lumii, în cel mai mare grad.*

„Dar aţi fi putut alege Atlantida, Egiptul ontic, sau chiar Statele Unite. În anul 3.000".

„Da".

„Aţi fi putut alege şi o altă planetă fizică?"

„Da, dar găsim că acest suflet se descurci extrem de bine în formă umană bipedă – de aceea, Pământul este şcoala noastră preferată". Stări a intervenit

„Am întrezărit pasaje din viaţa din Germania. Această experienţă a cancerului la sân serveşte şi pentru a ajuta esenţa acelei personalităţi să-şi risipească vina?"

„Corect*, a răspuns sufletul lui Doris. „Există două lecţii din acea viaţă, care îi sunt direct adresate acesteia. Prima este o puternică înclinaţie antisemită, ceea ce explică motivul plasării acestei personalităţi fDoris într-o familie de evrei şi faptul că ea nu a simţit niciodată că este integrată corect. După ce o anumită înţelegere a fost atinsă, viaţa în Germania – acel nod karmic – a fost anulată.

Aceea a fost şi o viaţă în care, ca bărbat, a avut o mare probtemă în privinţa intimităţii cu femeile. Au existat trei femei importante în viaţa soldatului german. Prima, o fată pe care a întâlnit-o când avea douăzeci de ani şi la care a ţinut foarte mult dar care fa spulberat speranţele în mod crud. A existat o a doua situaţie, de descărcare fizică, atunci când această personalitate a fost inginer în Africa şi a existat o stare teribilă de vinovăţie şi dispreţ de sine, pentru că a trecut de bariera rasială. Al treia legătură a fost cu o fată cu care a fost logodit o lună, înainte de a fi ucis. În mod interesant, dacă pui fotografia logodnicii,

alături de cea a mamei acestei personalităţi [Doris], *vei* descoperi că cele două seamănă foarte mult.*

„Nu e aşa că acea personalitate care a trăit în Germania a partitipat direct la război? Ca pilot?”, a întrebat Stad.

„Da”, a spus sufletul lui Doris.

Staci a explicat.

„Cancerul la sân duce la alinarea vin» 2 i de a fi luat viaţa nevinovaţilor. A fost reprimată de personalitate dU timp a fost în viaţă, deşi starea era prezentă în fundal. Abia după ce a trecut dincolo de moarte, s-a văzut că personalitatea nu se putea ierta pe sine, tatn atât încât să se poată elibera de toată această povară emoţională.*

„Da, este corect”, a confirmat sufl-etnt lui Doris. Priceperea lui Stad ne-a furnizat ultimele piese ale puzzlelul.

Simţind că am ajuns ia o deplinăinţelegere a motivului pentru care Doris a trebuit să treacă printr-o asemenea experienţă dificilă, am mai pus o întrebare.

„Ce i-aţi spune persoanei care abia a fost diagnosticată de cancer la sân şi, întrucât nu vede sensul spiritual al acestuia şi se întreabă: De ce îmi face Dumnezeu aşa ceva?”

„Totul este alegere. Thtul este percepţie. Nu sponem că personalitatea nu ar trebui să simtă teamă sau mâhnire, dar tot ceea ce este dat – chiar şi cele mai dificile încercări – ascunde seminţele profunde ale înţelegerii şi frumuseţii. Experienţa cancerului la sân poate rafina simţurile, îi poate aduce pe oameni la o viaţă pe care nu ar fi avut-o dacă ar fi rămas sănătoşi şi, probabil, le poate trezi talente şi o putoe Interioara pe care nu ştiau că le deţin. Dacă cineva vede cancerul ca pe o cruzime, atunci nu îl va putea depăşi. Aceia este deja înviib. Dacă cineva poate privi cancerul într-un mod neutru, tot aşa cum poţi privi focul într-un mod pozitiv, negativ sau neutru, acela este pregătit să audă lecţia care este rostită.

Boala este o stare de disconfort. Este materializarea supremă a blocajelor emoţionale sau mentale. Este, pur şi

simplu, un alt nivel al învăţării. Ea nu implică niciun fel de vină. Nu este o pedeapsă. Nu e un semn al lipsei de Iubire din partea lui Dumnezeu, a ghidului sau a îngerilor voştri. Este o parte a existenţei umane, aşa cum este nevoia de somn, de cald sau de rece. Când omenirea va învăţa să se exprime pe un nivel vibraţional mai înalt, boala nu va mai fi de folos şi, în consecinţă, se va diminua".

„Vă mulţumim că aţi vorbit cu noi astăzi".

„Vă mulţumim că ne-aţi permis să predăm şi în alte împrejurări. Voi sunteţi desăvârşiţi. Noi suntem desăvârşiţi".

În urma conversaţiei cu sufletul lui Doris, am rugat-o pe Staci să acceseze şedinţa de planificare dinainte de naşterea acesteia.

Planificarea dinainte de naştere a lui Doris să

„Mă aflu într-o cameră cu multe suflete", a început Staci, „cele pe care mă concentrez fiind Doris şi mama ei. Sufletul mamei lui Doris este de acord să facă un sacrificiu. Ea este un suflet destul de iubitor şi generos, dar este de acord să joace acest rol care a fost scris pentru ea [de către sufletul lui Doris]. Există anumite aspecte ale personalităţii mamei necesare pentru propria evoluţie spirituală, dar se discută despre felul în care mama ei îşi va atenua anumite aspecte şi le va accentua pe altele, pentru a o ajuta pe Doris să conştientizeze ceea ce îi este necesar. Continui să aud cuvântul sacrificiu, ca şi când ea îşi pune deoparte unele obiective majore, pentru încă o viaţă.

Probabilitatea da a avea cancer îi este prezentată lui Doris, ca fiind un efect secundar al unor alegeri pe care le-ar putea face, atunci când se va confrunta cu anumite probleme karmice. Toate acestea i-au fost expuse atât verbal, cât şi sub forma unui plan. O văd pe Doris privind spre podea. Le văi pe cele trei spirite-ghid în jurul ei. Pe podea văd planul Este o diagramă a drumului ce va fi urmat, precum şi cotiturile care pot fi făcute de-a lungul drumului. Sunt arătate diferite tipuri de alegeri şi consecinţele provocate de ele. O văd pe Doris aprobând

din cap, arătând că înţelege conceptul prezentat. O văd că e de acord să se descurce cu problema cancerului – dacă va apărea – şi că înţelege că îl va servi ca semnal de trezire. Mi se spune că Doris provine dintr-un grup de învăţători. Acesta este scopul principal pentru care vrea să fie de folos altora".

Ca şi boala lui Jon, cancerul lui Doris a rezultat din gândurile sale despre sine, gânduri ce au fost declanşate de un eveniment pe care ea l-a planificat înainte de naştere.

Precum valurile ce se sparg de un ţărm, gândurile noastre ne inundă trupurile, cu mare putere. Aşa cum mareele mută fiecare grăunte de nisip, la fel şi gândurile noastre se învârt m şi în jurul celulelor noastre, impregnându-le cu energia pe care o poartă. Gândurile par să apară ca răspuns la realitatea fizică – practic, ele o creează. În forma umană, fiecare celulă este o conştiinţă individuală ce răspunde la vocea minţii. Acea voce răsună ca un ecou prin trupurile noastre, precum un strigăt într-un canion, iar celulele i se supun.

Când ne planificăm viaţa, suntem conştienţi de puterea gândului ce va afecta trupul în care vom locui. De asemenea, ştim că răspunsul nostru la încercările pe care ni le planificăm poate lua forma unor gânduri care vor genera boli. Din acest motiv, atât Doris, cât şi mama ei au căutat să facă posibilă acea vindecare. Din perspectiva sufletului, cuvintele aspre ale mamei ei au fost spuse cu dragoste, pentru că ele oglindeau aspecte ale lui Doris ce aveau nevoie de vindecare. Înainte de naştere, Doris a ştiut că acele cuvinte vor fi greu de suportat Mai ştia şi că reacţia ei ar putea conduce la cancer. Curajul ei şi dorinţa de a se vindeca au fost atât de mari, încât a ales acest plan de viaţă – dar nu în ciuda acelor încercări, d datorită lor.

Există multe feluri de cuvinte dureroase şi multe moduri în care o persoană o poate umili pe alta. Având în vedere ceea ce urmărea Doris să vindece, nu este o coincidenţă faptul că ea a ales o „alură Dolly Parton", iar mama ei făcea comentarii despre greutatea ei şi mărimea

sânilor, sau incidentul de la vârsta de şaisprezece ani, în care a umilit-o prin cuvintele târfă şi stricată.

Şablonul vieţii lui Doris este o formă specifică de provocare adusă Iubirii de Sine. Felul în care mama sa îl Judeca aspectul fizic şi caracterul trebuia să-i arate lui Doris felul în care ea însăşi le judecase pe femei, în vieţile trecute. Aşa cum a spus sufletul lui Doris, femeile nu erau respectate sau privite ca egali în acele vieţi. Energia acelor prejudecăţi putea fi eliberată şi vindecată prin alegerea Iubirii de siae, în ciuda condamnărilor mamei sale. Însă când Doris a ales să-şi asume cuvintele mamei ca fiind adevărate, „declanşatorul" – potenţialul planificat pentru cancerul la sân – a fost activat. Aşa cum există multe forme de a răni verbal, la fol există şi multe forme de cancer Dezvoltarea cancerului la sân nu a fost întâmplătoare, aşa cum nu a fost nimic din viaţa lui Doris.

După cum spunea sufletul lui Doris, cancerul nu este nici eşec şi nici pedeapsă. Din perspectiva personalităţii, suferinţa este rea, dar să înceţi repede este mai bine decât să înveţi încet Pentru suflet nu există „rău" în nicio experienţă, iar timpul pe care şi-l ia pentru a învăţa ceva – cum ar fi Iubirea de sine – nu are nicio importanţi. Sufletul e memu conştient de natura sa eternă şi operează în dimensiuni în care nu există timp liniar. În consecinţă, sufletul se preocupă de evoluţia spirituală – şi nu de timpul necesar pentru a evolua spiritual.

Dualitatea pe care o vedem în lume – corect/greşit, bine/rău – contrastează pregnant cu neutralitatea sufletului. Deşi personalitatea tinde să judece tot ce pluteşte pe râul vieţii, sufletul stă tăcut şi contemplativ pe mai, observând cu compasiune detaşată şi fără să judece. O profundă pace interioară apare, atunci când ne amintim de această neutralitate. În mare parte, scopul acestei căiţi este să faciliteze o trecere de la conştiinţa personalităţii, la conştiinţa sufletului. Pentru a realiza aceasta trecere, este necesar să cultivi o detaşare protectoare faţă de evenimentele potenţial dureroase. Această detaşare nu elimină astfel de evenimente, dar poate reduce suferinţa

pe care ele o stârnesc.

Pentru personalitate, judecata este consecinţa naturală a suferinţei. Pentru suflet „suferinţa este consecioţa naturală a judecăţii. Când ne trezim şi ne amintim că suntem suflete nemuritoare, cărora nu li se poate face niciun rău, renunţăm să mai judecăm provocările vieţii. În locul lor., noi îmbrăţişăm o neutralitate ce reduce suferinţa şi amplifică bucuria.

Pe măsură ce extindem conceptul de sine, de la personalitate, la suflet, ne oferim o înţelegere de sine mai colectă. De asemenea, ne transferăm atenţia de la durerea cauzată de încercările vieţii, la înţelepciunea şi evoluţia spirituală pe care le oferă ele. Acolo unde vedeam lipsă de sens, acum vedem un scop. Acolo unde vedeam o pedeapsă, acum, vedem un cadou. Acolo unde vedeam o povară, acum, vedem o şansă. Încetăm sămaifim vreodată victimele vieţii şi devenim recipientele nenumăratelor sale binecuvântări.

În povestea lui Jon, îngerul ne-a spus că SIDA vindecă omenirea. În mod similar, din perspectiva sufletului lui Doris, cancerul este o formă de vindecare, şi nu de boală.

Odată ce jon şi Doris se eliberează de ruşine şi dispreţ faţă de sine şi aleg, în schimb, să se iubească pe ei înşişi, fac prin aceasta ca fiecărei fiinţe de pe planetă, să-i fie mai uşor să schimbe autocritica, în Iubire de Sine. Adică, ei creează o vibraţie Saab rezonanţă de Iubire, ce radiază mult dincolo de sfera lor imediată. Se spunecăbătaia aripilor unui fluture poate provocă, pe partea cealaltă a globului, vânturi de forţa unui uragan. În acelaşi fel, deciziile lui Jon şi Doris dese iubi pe ei înşişi au efecte la nivel energetic, ce răzbat până departe; în timp ce trecem debt perspectiva personalităţii, ia tea a sufletului, ne amintim adevărul pe care 11 ştiam înainte de a ne naşte – că acţiunile, cuvintele şi gândurile noastre influenţează întreaga lume. Depăşind încercările pe care fii le-am planificat înainte de naştere, creăm o rezonanţă ce vindecă omenirea.

Când ne planificăm vieţile, alegem să „lucrăm” cu snfletepe care le iubim foarte mult şi care ne iubesc. La fel ca părinţii luljon, şi mama lui Doris ştia dinainte de naştere că va exista un conflict dureros între ea şi copilul ei. Numai un suflet care o iubea cu adevărat pe Doris şi era devotată evoluţiei sale ar fi fost de acord să facă faţă mâniei ei. Când această viaţa se va încheia, Doris îi va mulţumi mamei pentru evoluţia pe care i-a înlesnit-o, iar mama sa îi va mulţumi pentru prilejul de a-i fi fost de folos.

Recunoştinţa faţă de cei ce ne-au încercat cei mai mult – şi, în felul acesta, ne-au stimulat cel mai mult evoluţia – este o perspectivă de la nivelul sufletului, pe care ne-o asumăm când suntem încă în trup. Când facem acea alegere, îndepărtăm învinovăţirea din vieţile noastre. Fără învinovăţire, iertarea devine posibilă – şi, odată cu iertarea, vine vindecarea.

Aşa cum a subliniat Stad. mama lui Doris a fost de acord să-şi suspende propria evoluţie, pentru a-şi ajuta fiica. Este cevaobişnuitca sufletele să-şi amâne propria învăţare, pentru a-l ajuta pe alţii. De la nivelul personalităţii, e difidi de imaginat că o parte din cei care te „brutalizează” sunt, de fapt, angajaţi într-o operaţiune de salvare.

Ar putea fi încă şi mai dificil să vedem că acea brutalizare este, de fapt, un sacrificiu din partea lor. Aceste noţiuni, care ne sunt foarte familiare înainte de a ne naşte, sunt uitate atunci când ne încarnăm. Dacă ni le reamintim înseamnă că ne cunoaştem pe noi înşine mult mai profund şi în feluri ce nu sunt posibile, fără o încarnare fizică.

Doris a trecut deja prin cea mai mare parte a încercărilor. A vrut să înveţe Iubirea de sine. A făcut-o, asumându-şi enorma revărsare de Iubire ce venea de la familia şi prietenii săi, care au susţinut-o pe timpul bolii. A vrut să înveţe să respecte femeile, într-un mod în care nu o făcuse în vieţile anterioare.

Experimentând o formă de cancer specific femeilor, Doris a fost foiţată să se bazeze pe dte femei pentru suport

emoţionai. Le-a văzut puterea interioară şi a ajuns să o respecte. A vrut să experimenteze sexualitatea într-un mod mal iubitor.

Nevoia de a-şi elimina cancerul a scos la suprafaţă talente personale, cât şi creativitatea şi curajul. Când s-a concentrat asupra lor, Doris nu a mai simţit nevoia sau dorinţa de a-şi folosi energia sexuală, aşa cum o făcuse în trecut Atunci când se va întoarce în planul subtil, ea se va bucura de frumuseţea acestei vieţi. Suferinţa nu va părea mai lungă decât o clipire, dar înţelepciunea îi va rămâne pentru totdeauna. Când, în cele din urmă, îşi va lua locul ca spirit-ghid, oamenii pe care îi va ghida vor beneficia de această înţelepciune. Gbiar eu sau tu am putea fi printre acei oameni.

Puţine lucruri îndată sunt ceea ce par şi multe sunt exact opusul. În poveştile lui Jon şi Doris, am văzut că boala este, de fapt, vindecare. Hot aşa, sentimentele de neajutorare ce apar adeseori în faţa unei boli serioase sunt, de fapt, efectele secundare ale unei vieţi concepute de o fiinţă foarte puternică. Puterea noastră de a ne planifica vieţile şi de a genera experienţe pentru evoluţia spirituală pe care o căutăm este imensă. Această putere merge până la a ne planifica vieţi ce includ boli fizice.

Ca suflete, noi suntem conştienţi de această realitate.

Ca oameni, pierdem aceasta din vedere „până când boala, sau alte încercări de viaţă, ne ajută să ne reamintim.

Atunci ne amintim că numai cei mai puternici creatori pot genera o lume în care să apărem neputincioşi, o lume bogată în şanse minunate de a ne redescoperi pe noi înşine şi de a ne revendica astfel puterea

Capitolul 3

Creşterea copiilor handicapaţi

W a ai un copil handicapat este una dintre cele mai sfâşietoare încercări cu care se poate confrunta cineva. Dincolo de dorinţa pe care o au pentru copiii lor, de a fi Sănătoşi şi fericiţi, părinţii. ui mod natural, vor pentru copiii lorvleţi mai bune decât au avut ei când un copil se naşte cu un handicap, sau dezvoltă unul mai târziu, există

întotdeauna mânie împotriva universului. Ne întrebăm, de ce se întâmplă aşa ceva unui copil nevinovat? De asemenea, părinţii care dau naştere unui copil handicapat se pot învinovăţi pe ei înşişi pentru genele lor. defecte". Durerea lor este profundă.

Când am decis să încep cercetarea acestei încercări din perspectiva părintelui au apărut noi întrebări. Dacă anumite suflete aleg să se nască handicapate, e de presupus că îşi coordonează planul vieţii împreună cu părinţii lor. Oare, sufletele acceptă cu adevărat să fie părinţii unui copil handicapat? Dacă fac asemenea planuri, doresc ele această exponent;!, sau este mai mult o consimţire la plantil unui alt suflet7 Dacă ultima variantă este adevărată, ce anume oferă experienţa respectiva, ai să facă suferinţa valoroasă din perspectiva sufletului?

ss» Relatarea lui Jennifer Stewart «să

Ştiu că am fost aleasă pentru binele meu şi al lor", a spus Jennifer, mama a trei copii, din care unul este handicapat. A vorbit cu o convingere deplină.

„Fiul meu, Ryan, are şaisprezece ani. Are Sindromul lui Asperger. Acesta este, de fapt, un nou nume pentru autism funcţional. El are. de asemenea, tulburări bipolare şi SAD (sindromul atenţiei deficitare). Tulburările bipolare, care nu s-au manifestat până la adolescenţă, implică schimbări violente de dispoziţie, care merg de la *totul este minunat*, până la *Mă aflu în adâncurile iadului* şi până la depresie sau mânie violentă. Fiul meu mai mic, Bradley, are unsprezece ani. El are un autism mult mai sever şi, din punct de vedere legal, e orb. Are o boală rară a ochilor, albinism ocular, ceea ce înseamnă că este albinos, dar numai la ochi".

Jennifer este divorţată de şapte ani şi îşi creşte singură copiii. Ea mi-a explicat că, adesea, copiii cu Asperger sunt nnmiţi „mici specialişti", pentru că ei se fixează pe turul sau două domenii de interes. În cazul lui Ryan, e vorba de vreme şi de politică. Adoră să asculte vremea la radio şi corespondează zilnic prin e-mail cu prezentatorul emisiunii de la postul local de televiziune,

despre vreme. De asemenea, trimite regulat e-mail-uri politicienilor, dându-le sugestii

„Îi arăt toate lucrurile pozitive”, mi-a spus Jennifer. spun, tu ai abilităţi pe care nu le mai are nimeni altcineva. Dacă-i întrebi pe cei mai mulţi oameni când au fost la un control ocular ultima Oară, ei ar putea spune că au fost anui trecut, fiul meu ar spune: „Am fost pe data de 24 mai [anul trecut]. Are această capacitate de a reţine datele”, a spus ea cu mândrie la şi alte persoane cu Asperger, Ryan vorbeşte uneari monoton şi evită contactul vizual. Ca urmare, copiii se feresc de el. De curând, Jennifer l-adus pe Ryan la terapeutul lui.

„L-aintrebat daci are priet era. El a răspuns că n-a. Apoi, medicul l-a întrebat dacă a avut vreodată prieteni. El a răspuns Asta mi-a rupt inima”, a spus Jennifer încet.

Celălalt fiu, Bradley, are «n Vocabular de aproximativ douăzeci de cuvinte. Până de curând, conversaţiile erau limitate la „da” şi „nu”. Bradley comunică şi prin limbajul semnelor Au trecut «foi ani între ziua în care Jennifer a aflat că Bradley este oit> şi momentul când a fost diagnosticat ca autist

«Dumnezeu n c-a acordat timp ca să digerăm prima situaţie, înaintea celeilalte”, a spus Jennifer, „Am fost mereu recunoscătoare pentru asta”.

Când era mai mic, Bradley avea accese de furie violente, adesea lovindu-şi capul de obiecte. Înnebunea mai ales atunci când se petrecea ceva neaşteptat. Dacă mergea la cumpărături cu Bradley „el făcea un acces dacâjennifer se întorcea la un stand la care mai fusese. Singurul mod de a preveni o izbucnire era să continue să meargă mai departe, până la capătul şirului de standuri, apoi să se întoarcă şi să le parcurgă din nou pe toate, în ordine inversă. De asemenea, Jennifer şi-a dat seama că nu poate să pună benzină în rezervor, când Bradley era în maşină. Dacă oprea motorul, Bradley credea că trebuie să se dea jos din maşină. Dacă nu o făcea, avea un acces de furie. Ca şi fratele său, Bradley are o abilitate neobişnuită.

„Muzica este talentul său, a spus Jennifer. E uimitor.

Poate auzi o dată, sau de două ori, un cântec – Twinkle, twinkle little star, sau cântecul de la Clubul Mickey Mouse – şi să-l cânte la orgă electronică.*

Jennifer mi-a spus că atunci când a ajuns să accepte handicapurile copiilor, îi era teamă să plângă.

„De ce?”, am întrebat.

„M-am gândit că, dacă încep, nu mă mai opresc.

Jennifer, l-ai întrebat vreodată pe Dumnezeu de ce s-a întâmplat aşa?”

„Nu, pentru că an ştiut că există un motiv. Cumva, undeva înăuntrul meu, trebuie să fi ştiut ceva despre autism. Am făcut psihologie în liceu şi cu această ocazie ne-au pus filme alb-negru despre autism. Am fost fascinată. La colegiu am făcut psihologie şi am scris o lucrare despre autism. Când am auzit că va fi un film [Rainman] despre asta, abia aşteptam să îl văd. Aceasta a fost mult înainte să îl am pe Bradley. Cumva, în interior, sufletul meu mă pregătea pentru toate acestea. Am ştiut. Curios, dintre toate lucrurile care m-ar fi putut interesa…”

„Ai menţionat că ai fost aleasă, parţial, şi spre binele tău. Care este acest beneficiu?”

„Răbdarea. A trebuit să învăţ să am mult mai multă răbdare. Şi nu i-aş fi întâlnit pe părinţii nemaipomeniţi pe care i-am întâlnit, grupul de susţinere de pe Internet. Sunt locuri, oameni, lucruri pe care nu aş fi putut niciodată să le cunosc”.

„Ce ai învăţat despre tine însăţi?”

„Am ştiut întotdeauna că sunt o persoană puternică, dar această încercare a reafirmat: Dumnezeule, Jennifer, trebuie că eşti greu de doborât Nu numai că trăiesc, dar sunt şi complet împăcată. Când tatăl meu, care se îngrijorează uşor, spune: Ce se va întâmpla cu Ryan şi Bradley, atunci când vei muri? eu spun: Tată, tot ce avem este ziua de azi. De obicei, lucrurile de care oamenii se tem, nu se întâmplă”.

Am rugat-o pejennifer să vorbească despre cel de-al treilea copil al ei, Sarah, care are douăzeci şi trei de ani. Mi-a spus că Sarah şi Bradley seamănă foarte mult şi că

amândoi au părul blond, deşi nimeni din familie nu este blond. S-au născut şi în aceeaşi zi. Această" coincidenţă", care pe atunci nu îmi spuneanimic, s-a dovedit a fi semnificativă mai târziu, în şedinţa lui jennifer cu mediumul.

„Sarah a fost mereu înnebunită după ei [Bradley şi Ryan]", a spus Jennifer. „Am încercat să-i acord atenţie fiecărui copil în parte, dar e greu. Uneori, copiii care sunt „normali", primesc mult mai puţină atenţie. Am întrebat-o ce părere are. Mi-a spus: „Nu, nu am avut niciodată resentimente. Am ştiut întotdeauna că ei au nevoie de atenţia mea". După cum Jennifer şi cu mine urma să descoperim curând, planificarea dinainte de naştere a lui Sarah explică remarcabila sa atitudine pozitivă. Jennifer simte că atenţia pe care le-a acordat-o copiilor ei a fost deosebit de importantă pentru felul în care el răspund la propriile lor încercări. Bradley, de exemplu, s-a bucurat de un salt semnificativ, cu un an în urmă.

„Şi-a primit în sfârşit Dyna-Vox-ul, dispozitivul de comunicare programat", a spus Jennifer emoţionată. „L-a testat pe umărul meu, în timp ce conduceam. A apăsat butonul care spuneapeşte. Apoi a apăsat butonul care spunea hrană. M-am gândit Dumnezeule, avem cumva o conversaţie? l-am întrebat dacă voia să hrănească peştele în seara aceea. A spus da. Eram ca un copil într-un magazin de dulciuri! I-am pus tot felul de întrebări. Ce ai vrea să mănânci diseară? A apăsat pizza Am avut o adevărată conversaţie şi era pentru prima dată!"

st-şedinţa lui jennifer cu Corbie Mitleid înainte de-a începe şedinţa cu mediumul Corbie Mitleid, am simţit că Jennifer şi-a planificat experienţa. Am bănuit că una sau mai multe din încarnările anterioare ale lui jennifer au contat pentru aparent puternica sa dorinţă de a fi mama unui copil handicapat Dacă nu

ar fi. căutat să aibă această experienţă, probabil că nu. ar fi avut doi copii handicapaţi – şi chiar cu mai multe handicapurifizice fiecare. Interesul timpuriu şi inexplicabil la acea vreme al lui Jennifer pentru autism sugerează, în

mod categoric, o planificare la nivelul sufletului.

Gorbie şi-a început sesiunea cu rugăciunea sa obişnuită.

„Mamă/Tată/Dumnezeule, îţi mulţumesc pentru această ocazie de a fi de folos, astăzi. Înconjoară-ne cu necondiţionată Ta Lumină albă a Iubirii, protecţiei, compasiunii, înţelepciunii şi adevărului. Fă ca doar adevărul să fie rostit. Fă ca doar adevărul să fie auzit Fă-mă o oglindă clară, pentru a le oferi lui Jennifer, Rob, Bradley şi Ryan informaţiile pe care le caută. Şi fie ca eu să rămân mereu cap, mână şi inimă, în întregime în serviciul Tău. Aceasta se face în numele lui Christos. Amin”.

Cu aceste cuvinte, Corbie cere din lumea subtilă ghidarea de care avem nevoie. A stabilit şi care era Intenţia noastră. La nivel spiritual, intenţia este foarte importantă, pentru că direcţionează fluxul energetic Cerând să fie o „oglindă dară” Corbie a cerut, de fapt, est filtrul minţii ei să fie redus la minim. Intenţia ei nu este ca părerile person fie să influenţeze informaţiile pe care le-ar primi.

Jennifer”, a început Corbie, „spiritele îmi arată anii ’30. fisteM rolul unul ziar, cu oameni alergând încolo şi încoace, cu hârtii în mână, în ţăcănitul maşinilor de scris. Eşti unul dintre oamenii de la birou, urmă dintre reporteri Ai scris un articol, cu un subiect despre câte oamenii nu au vrut să audă. Iniţial, ai primit informaţii despre Soluţia Finală. Te-iâi simţit frustrată. Ai bătut k fiecare uşă, aşteptând pehoteti întâlniri care erau mereu amânate. Dar ai ştiut că aceşti oameni [evreii], nu aveau o voce care şi vorbească to numele lor şi ai shaţă că trebuie să fii tu acea voce. Te-ai confruntat cu publicul americă-Cu Congresul, cu oricine ai simţit că i-ar face pe oameni să înţeleagă ceda ce se petrecea. Nu erai evreică. Ai fi puiuţ ignora aceasta şi ai fi putut-o face, pur şi simplu, ocupându-te de pagina de societate, dar aveai o; toarnă adâncă de a nu fi dată la o parte sau de a nu fi auzită. Deci, ai făcut aceasta pentru. Întreaga lume.

Aveai relaţii în Europa. Ţi s-a spus despre lagărele ce se construiau, despre dispariţii şi despre toate cele prin care treceau evreii, lucruri! n legătură cu care publicul american, în acel moment, voia să rămână neştiutor Ai călătorit între New York şi Washington, D.C., destul de des. Birourile voastre erau în New York. Lucrai la unul dintre ziarele libere, mai agreate.

Ai făcut tot ce ţi-a stat în putere ca să-i determini pe oamenii din Washington să vadă ce se petrecea, să ofere o mână de ajutor, să mărească cota de imigrări, orice. Dar ţi s-a spus, cu aparentă compasiune, şi de multe ori distant: „Da, dar Europa există de multă vreme. Se descurcă şi singură. Nimeni nu a vrut şi se implice. Nimeni nu a crezut că cel de-al Doilea Război Mondial urma să aibă loc. Nu încă.

Din ceea ce primesc, simt că băieţii se aflau în Europa. Băieţii tăi erau de partea cealaltă – erau naziști.

Lecţia pentru voi toţi este comunicarea. Ţi-ai petrecut viaţa străduindu-te să le spui celorlalţi că acest gen de profanare a sufletului trebuie oprită. În acest timp, fii tăi, care erau şi atunci fraţi, îşi petreceau timpul făcând propagandă”.

„O. Doamnei”, a exclamai Jennifer. „Este de-a dreptul uimitor, pentru că fiul mea mai mare a trăit şi respirat politică de când era copil” Astfel, Jennifer confirma ceva ce am văzut adesea în cercetările mele – că, de cele mai multe ori, sufletele poartă cu ele anumite preocupări, mai multe vieţi la rând.

„Motivul pentru care Ryan şi Bradley au ales să se întoarcă infirmi din punctul de vedere al comunicării, sau să vostfeeablă printr-un megafon stricat1, este pentru a învăţa ce înseamnă să ştii adevărul şi să mi-l poţi comunica, întrucât* înainte, ei au ştieladevărtii şi tău ascuns”.

Cu aceste cuvinte, Corbie ne-a permis ti întrezărire a motivaţiei sufletelor lui Ryan şi Bradifey. La Sfârşitul fiecărei încarnări fizice, sufletul îşi revizuieşte viaţă, Atuikă, Ry an şi Bradley ar fi putut vedea că ei a» deformat

adevărul în folosul maşinii războ i naziste. Aşadar, şi-au planificat vieţile următoare, în aşa Mlpeât să poată învăţa valoarea comunicării sincere. Ei şi-au ales handicapurile, astfel încât să le înlesnească evoluţia spirituală.

„Din nou [în această viaţâj tu ştii adevărul şi fad tot posibilul pentru a-i face cunoscut", i-a spus Corbie Lui Jennifer. „Ai fost de acord să îi însoţeşti în călătoria lor. doar pentru a arăta ce suflet mare ai. T\i eşti mult mai avansaţii decât ei, ca vârstă a sufletului. Ei sunt suflete încă tinere. Tu eşti un suflet matur... Când eşti un suflet matur., emoţiile, înţelegerea personalităţii şi a ceea ce eşti sunt mai importante decât puterea lumească.

Pe Pământ se încarnează suflete de vârste foarte diferite. Ca o regulă generală, suflete le mai tinere îşi concep încarnări în care explorează subiecte tridimensionale, precum puterea sau supravieţuirea. Prin contrast, sufletele mai în vârstă, tind ca în lumea fizică să fie mai puţin interesate de cuceriri şi sunt mult mai interesate de emoţii. Ele ştiu, în mod intuitiv, că prin emoţii se evoluează spiritual. ** (Deşi este dincolo de scopul acestei căiţi, aş atrage atenţia cititorilor asupra Sistemului Michael. Michae este numele dat unei conştiinţe ce comunică prin mai mulţi oameni din lume, o conştiinţă ce vorbeşte despre şabloanele vieţii, în corelaţie cu vârsta sufletului.)

„Există ceva în legătură cu fiica mea? **, a întrebat Jennifer, „întreb pentru că sunt născuţi în aceeaşi zi şi au fost mereu apropiaţi. ** „Vă voi comunica acum, ce am văzut imediat ce ai spus aceasta", a răspuns Corbie. „Tatăl meu [decedat] a păşit în imagine şi a făcut cu mâna. Ştiu ce înseamnă aceasta. Tatăl meu şi cu mine avem aceeaşi zi de naştere. Eu am fost cadoul pentru el, la cea de a treizeci şi patra sa aniversare. Arată spre telefon, arată spre tine şi dă din cap. Sarah şi Bradley au fost împreună multe vieţi, dar, în general, ca prieteni buni. Bradley avea nevoie de un prieten ca soră, aşa că ea a acceptat

Adesea, când avem un suflet care [nea fost partener de-a lungul timpului şi ne cunoaşte bine – mal ales ca un

sufletsoră, deoarece sufletele-surori formeiză echipa esenţială; nu e ca o persoană de care te îndrăgosteşti şi cu care te căsătoreşti – ei vor alege să aibă relaţii de genul părintecopil, fraţi, sotsoţie, profesor-elev. În acest caz, Bradley avea nevoie de cineva are să poată vorbi pentru el, în cazul în care devenea foarte frustrat, iar ea va face aceasta. Când el nu poate spune ceva, ea are un simţ în \ uitiv bun şi înţelege ceea ce vrea el”.

Acum am înţeles ce voia să spună tatăl lui Corbie: Sarah serveşte ca „linie telefonică” a lui Bradley cu lumea.

„Corbie”, am spus, „cum evoluează sufletill lui Jennifer ca rezultat al faptului că îi ajută pe băieţi să comunice?”

„Sufletul lui Jennifer trece în ceea ce eu numesc starea sau mod ulde funcţionare de profesor”, a răspuns Corbie. „Când eşti un suflet matur – şi dacă urmează să treci la starea de suflet bătrân, să urci la acel nivel – nu poţi părăsi şcoala, fără să predai ştafeta. Ceea ce învaţă ea acum, este cum să înveţe un alt suflet”.

Explicaţia lui Corbie m-a ajutat să înţeleg: un suflet, în ultima lui încarnare pe Pământ, va concepe o viaţă în care va transmite mai departe înţelepciunea şi cunoaşterea acumulate, Iar asta este, de fapt, o necesitate a absolvirii şcolii pe Pământ

„Daţi-mi voie să vă explic ce înseamnă sufletele, a continuat Corbie. Aveţi degete. Aveţi palmă. Aveţi braţe. Încarnările noastre sunt ca degetele. Ele vin din partea principală a sufletului şi se ies la sfârşitulunel anumite vieţi. Thate se conectează înapoi în palmă, care este sufletul, plenitudinea noastră, care se conectează înapoi la Dumnezeu, braţul”.

Partea de palmă a lui Jennifer se coboară în această încarnare pentru a-i învăţa pe Ryan şi Bradley; care lucrează la propria lor evoluţie spirituală. Când cea mai mare parte a kairnei este arsă, noi, ca suflete, suntem dornici să venim pentru a-i ajuta pe alţii.

Văzută în această lumină, experienţa lui jennifer ca părinte a doi copii handicapaţi nu poate fi interpretată

greşit, ca fiind o pedeapsă pentru ea. După ce ni s-a spus despre rolul fiilor ei în război, ar fi posibil ca handicapurile lor să fie interpretate greşit, ca fiind o pedeapsă pentru ei. Totuşi, ştiam că sufletele privesc karma ca pe un prilej de a echilibra energiile, şi nu ca pe o pedeapsă.

„Corbie, cineva ar putea deduce că handicapurile celor doi băieţi sunt o pedeapsă pentru că au fost nazişti cândva. Ce poţi răspunde la aceasta?”

„Doar pentru că cineva a fost nazist, nu înseamnă că sufletul său e negru şi, prin urmare, merită să fie pedepsit El a ales aceasta pentru a învăţa. Este o chestiune de echilibru şi consecinţă. Dacă ai mii de dolari şi alegi să cheltuieşti toţi banii pe alte lucruri decât chirie şi facturi, consecinţa va fi că eşti un delincvent în ceea ce priveşte plata facturilor şi că vei pierde apartamentul. Eşti pedepsit? Nu. Este ceva neutru. Cauză şi efect Oamenii trebuie să renunţe la ideea pedepsei. Sufletul tău alege să guste tot felul de lucruri. Întrein caz, este puterea. În altul, bogăţia. Poţi să ai o mulţime de bani şi să-i foloseşti înţelept Sau, poţi să ai mulţi bănişi să fii lacom. Este posibil să-i dezorientăm pe oameni cu asta, dar niciunul, nici altul nu este bun sau rău, din perspectiva felului în care înveţi. Este doar un alt capitol din manual”.

Explicaţia lui Corbie a confirmat ceea ce deja aflasem: ferma este o lege impersonală a universului, pe care o foloseşte pentru a menţine ordinea. Fără karmă, ar domni haosul. Condiţiile de pe Pământ par adesea haotice, pentru că noimi putem vedea compensările karmice care au loc de-a lungul multor vieţi la rând, în spatele scenei, are loc o echilibrare perfectă şi elegantă.

Pe măsură ce sufletele cresc în înţelepciune, de-a lungul multor încarnări, ele. Înţeleg că acţiunilecuvintele, gândurile negative au efecte ce trebuie, eventual, compensate, şi aleg să trăiască în feluri care nu sporesc karma iniţială.

„Corbie”, „băieţii învaţă lecţii despre comunicare. De ce Kyan a ales A sperger, tulburările bipolare şi SAD pentru a învăţa acele lecţii? De ce Bradley a ales autism

total şi orbirea?”

„Dar dacă cineva alege, în primul an de şcoală, un curs avansat despre Shakespeare, iar altcineva alege un curs de caligrafie pentru începători?”, a răspuns Corbie. „Poţi alege un curs intensiv de scufundare, sau îl p-oţi face cu două seri pe săptămână, plus an seminar. Vei învăţa oricum să te scufunzi. Tu eşti cel care alege gradul deintensitate. * „Chiar dacă Bradley are un autism mai sever şi este orb”, a intervenit Jennifer, „el este foarte feridl îţi vine sau nu şi crezi, daţi art funcţii mai bune. lui Ryan i-a fost mai greu. Handicapurile lui Bradley sunt mult. mai grave, dar viaţa lui e mai uşoară decât cea a lui Ryan* „Să continuăm cu colegiul şi cu lecţia”, a spus Corbie. „Atunci când alegi cursul pe care îl vet învăţa acolo, îţi alegi şi manualele. Se poate ca toate manualele să fie valabile, însă prezintă puncte de vedere diferit e. Bradley a vrut să fie blocat în experienţa sa [handicapuri severe), pentru a se asigura că va învăţa. El ales cursul de scufundare, dacă vreţi Bysvn este mai mult genul de copil autodidact. Ştie ce art de făcut, dar *o* face într-un mod mai puţin organizat. Amândoi vor părăsi această viaţă, după ce vor fi învăţat nişte lecţii extrem de valoroase.

Aceasta nu e prima dată când Ryan se implică în politică. Kyan este un conducător. Aceasta este înclinaţia lui naturală. Există unele vieţi în care nu poate conduce. Mai avem şi vieţi ca femeieşi ca bărbat. Energia feminină/mascu Hâia a lui Ryan este ceva mai puternică pe linia feminină. Acele vieţi [ca bărbat] sunt întotdeauna mai grele pentru el. „Am văzut astfel de încercări şi la alţii. De multe ori, persoana care a avut mai multe încarnări masculine se va descurca mai greu într-o viaţă de femeie – şi vice-versa. Pe măsură ce sufletele evoluează, caută să-şi echilibreze aspectele masculin/feminin şi îşi creează încarnări în care învaţă să exprime energia pe care o cunosc cel mai puţin.

„În ultimii doi ani, Ryan a avut câteva experienţe paranormale – ca şi Bradley „de altfel*, a spus Jennifer. „Au legătură cu sufletele lor personale, sau cu

handicapurile lor?”

„Majoritatea copiilor care vin acum sunt ceea ce numim Copii Indigo 1, a răspuns Corbie. „Copiii Indigo reprezintă următoarea versiune de Homo sapiens. Ei sunt mai bine acordaţi la reţea decât noi – adică pot accesa şi alte dimensiuni Asta nu înseamnă cănoinu putem, dar suntem ca un computer vecW – uneori trebuie să ataşezi un modern în plus, sau să schimbi memoria. Copiii Indigo sunt ca nişte laptopuri moderne. Au toate conexiunile necesare. îşi pot accesa aspectele mult mai uşor. *” S-a făcut o pauză, ceea ce indica faptul că şedinţa cu Corbie se apropia de final.

„Corbie”, am întrebat eu în încheiere, „ce ai dori să le spui părinţifer care au copii cu handicapuri?”

Respecâat H”, a răspuns Corbie. „Respectaţi-le alegerile. Nu vă aruncaţi privirile în sus, spre Dumnezeu, ca să întrebaţi: De ce eu? Nu e o pedeapsă. Reţineţi că ăcpip, în interior? există uit suflet complet funcţional, care nil are probleme de comunicare, sau probleme la şira spinării – poate vedea, poate auzi, poate gândi. Ei aleg un costum care nu le vine bine, cu o cusătură proastă, însă ceea ce se află în acest costumeşte sco/> «/.

Sas-Comunicarea lui Stacă Wells pentru Jennifer «şi pentru a obţine mai multe informaţii am rugat-o şi pe Staci „Wells să mai facă o comunicare pentru Jennifer. Ca de obicei, i-am dat lui Stad nume şi date de naştere, de care aveau nevoie spiritele ei ghid, pentru a recupera informaţiile relevante şi pentru a i le prezenta. I-am comunicat şi care ei» natura handicapurilor celor doi băieţi Am început cu câteva clipe de tăcere, timp în care Stad a intrat în transă.

KSE vorbeşte aici despre a fi independentă şi despre a avea o încercare care să o facă’s; a stea pe picioarele ei”, a anunţat St aci. Apoi, a început să transmită conversaţia.

Jennifer: De ce trebuie să se întâmple totul într-un mod atât dedifidl?

Ghidul spiritual: Este alegerea ta să înveţi cu ajutorul celorlalţi şi să experimentezi dezvoltarea prin intermediul

relaţiilor tale – atât prin cele dificile, cât şi prin cele armonioase. A-ţI îndeplini rolul de părinte faţă de aceşti băieţi este un scop foarte înalt şi un mod prin care să-i respecţi. Acest lucru îţi va îndeplini dorinţa de a te pune în folosul celorlalţi, într-un mod pe care nu l-ai mai trăit până acum.

Deşi nu-i văd pe cei doi băieţi în şedinţa ei de planificare, mi se transmite că ea îi cunoaşte, darâncănu a vorbit cu ei. Ei fac parte din sufletul său grup – care este unul destul de evoluat. El conţine acele suflete care trăiesc după idealuri mai înalte şi cărora le place să-şi asume încercări majore.

Faptul că-i are pe aceşti băieţi în viaţă îi va aminti, la nivel subconştient, să rămână împământată şi centrată Alegerea este fie de a face faţă în acest fel, fit; de a merge în cealaltă direcţie, unde nu-şi asumă responsabilităţile. Dar ea vrea să păşească pe calea mai înaltă. Să vedem dacă pot merge mai departe, la momentul în care Jennifer ajunge să le vorbească lui Ryan şi lui Bradley.

Are loc o pauză mai lungă, cât timp Stad şi-a concentrat atenţia asupra altei părţi din şedinţa de planificare a lui Jennifer. Comunicarea pe care o făcea ea pentru Jennifer decurgea într-o manieră caracteristică: în general, spiritul-ghid al lui Stad îi arăta lucrurile generale, informaţiile referitoare la „imaginile mai ample*, după care îi prezenta detalii mai specifice

Ghidul spiritual; Ea a fost mama lui Bradley într-o altă viaţă, iar de aceea el se simte atât de bine pe lângă ea. E important ca mama lui să fie o persoană alături de care se simte deja în largul său, din cauza alegerilor pe care le-a făcnt referitor la orbire şi la a fi un copil extrem de sensibil.

Îl aud cum îi povesteşte despre fricile pe care le are. Fricile lui izvorăsc dintr-o viaţă anterioară, în care şi-a petrecut toată copilăria într-un orfelinat din Anglia Nu a cunoscut dragostea de mamă. A fost bătut şi abuzat la nivel emoţional. A fost de ajuns să se sperie în acea viaţă Nu a mai vrut să mai aibă o asemenea experienţă şi în

viaţa actuală Nu a vrut să se expună şi să fie rănit, din nou A spus ci avea nevoie iar de o viaţă fizică în car e să se poată debarasa de amintirile momentelor în care a fost traumatizat. A considerat că, dacă putea duce o viaţă în care să fie îngrijit şi nu aruncat într-o lume brutală, ar fi putut să se elibereze de traumele sale. De asemenea, Bradley a ales orbirea, astfel încât să nu fie nevoit să vadă cruzimile din lume.

Jennifer, prin firea sa mereu generoasă, iubitoare, a fost de acord cu această alegere. Jennifer are o întreagă istorie în care a făcut multe pentru alţii, doar pentru că i s-au cerut. Ea consideră că acesta este modalitatea corectă de a oferi ajutor persoanei pe care o iubeşti. Aşadar, a fost de acord. Acum, să văd dacă pot trece la Ryan.

Din nou, Staci a făcut o pauză, cât timp a trecut la o altă parte din planificarea de dinainte de naştere.

„Îl văd pe sufletul lui Ryan, cum vorbeşte cu Jennifer. El îi atrage atenţia asupra faptului că dezechilibrele lui îi vor reaminti să-şi asume responsabilitatea faţă de ceilalţi într-un mod foarte serios. De fiecare dată când el va avea un acces de furie, pentru ea va fi o încercare de a rămâne calmă şi concentrată asupra a ceea ce contează cu adevărat Având în vedere că cea mai mare încercare a ei din această viaţă este de a-şi clădi sentimentul demnităţii personale, prezenţa lui Ryan în viaţa sa o va ţine concentrată pe această încercare karmică. îi cer ghidului meu să-mi arate, în mod precis, scopul pe care îl vor servi aceste încercări pentru Ryan”. Am aşteptat nerăbdător ca Staci să asculte cuvintele ghidului ei spiritual.

„Ryan a avut şapte vieţi în care a fost o persoană foarte studioasă şi inteligentă. Într-una dintre vieţi, a fost un om de ştiinţă, bărbat. Mi se spune că se plictisise de atâtea vieţi în care a avut preocupări didactice şi ştiinţifice. A vrut să fie cel „dezechilibrat” şi simtă cum este. Întreb acum de ce s-au făcut tocmai aceste alegeri [handicapuri]”. Am făcut o altă pauză, în care i-a vorbit spiritul lui Stad.

„Din cauza acestor Incapacităţi, nu există aşteptări

din partea altora ca Ryan să aibă o viaţă plină de realizări. S-a eliberat de această povară –, mintea sa e liberă să exploreze orice Îşi doreşte. Autismul lui este un handicap care II transformă într-o persoană de la care nu se aşteptă performanţe. Jennifer este dispusă să-i ofere această viaţă, pentru că şi-a petrecut mai multe vieţi în care şi-a îndeplinit propriile fantezii. Aşadar, îi înţelege bine nevoia de a simţi o eliberare de responsabilităţi. 1 vrea să aibă un grad mare de libertate personali, iar ea îi oferă acest lucru, acceptând să-i fie manii".

Stacl a tăcut. Am presupus că-şi ascultă ghidul care îi prerinţă mal multe informaţii De aceea, am fost surprins când a început, dintr-odată, să-l transmită mesajul Am fost încântat şi recunoscător pentru oca? ia de a vorbi direct ai această fiinţă înţeleaptă, aşa cum am fost şi în şedinţele care au urmat, ori de câte ori apărea.

„Arest suflet a fost încercat de multe ori să rămână concentrat io viaţă", i-a spus lui Jennifer, ghidul-spiritui al lui Stări. Stad vorbea acum mult mai rar şi oarecum, greoi. „Percep că această situaţie – căit* pare vei fie dată cu forţa, prin faptul că reprezintă o responsabilitate pe care nu o poate refuza – o va obliga să fie mult mai adunată în viaţă să renunţe la libertatea personală care, altfel, ar fi fost mult prei-l tentantă pentru ea, aşa cum a fost şi în vieţile trecute, în care nu a luat viaţa în serios şi a cedat în faţa acelor plăceri şi tentaţii ce n-a erecaz i o viaţă satisfăcătoare. Prin urmare, a fost de acord să aibă copii pe care să-i crească singură, adică să nu împartă povara cu soţul".

Mai devreme, Corbic văzuse o viaţă în care Jennifer îşi dezvoltaşi –, *o* aptitudine – comunicarea sinceri – care avea să le fie de folos fiilor ei. Spârirul-ghid al lui Stad se referea aoim la unele dintre celelalte vieţi trecute ale lui Jennifer. Afund când sufletele îşi planifică vie (Jle, o fac. În general, ţinând cont de încarnările lor anterioare; de obirei, unele vieţi au cea mai mare relevanţă în planificare, având cel mai mare impact asupra sa.

Simţind că înţelegeam acum de ce Jennifer, Ryan şi

Bradley şi-au planificat vieţile astfel, am hotărât să-mi extind „ancheta”.

„Ce altceva le motivează pe suflete să-şi planifice vieţi în care vor fi părinţii copiilor handicapaţi?”. am întrebat

„Handicapurile simt alese de către suflete, deoarece le oferă ocazii pe care nu le-ar avea, în mod normal” a răspuns spiritul-ghid. „Uneori, le oferă sufletelor o altă cale prin re pot învăţa aceeaşi lecţie asupra căreia au lucrai [în Vieţile anterioare]. Adeseori, este [aleasă ca] o încercare a celui care îi îngrijeşte de a arăta compasiune, înţelegere şi iubire. Sufletele aleg să respecte alte suflete, transformându-se în vehiculul prin care se pot naştte ele. Aleg să aibă grijă de acele suflete – de copiii handicapaţi – îngăduindu-le să-şi trăiască această viaţă aşa cum şi-au dorit – mal puţin preocupate de fii beţiile obişnuite, cotid iene ale vieţii. Este o şansă unică pentru copilul handicapat şi este o ocazie pentru părinte, de a da dovadă de iubire. Aceste înţelegeri sunt făcute din iubire”.

„Atunci când părinţii aii un copil handicapat, uneori se simt vinovaţi, dau vina pe ei înşişi sau pe genele lor. Ce le-ail spune acestor oameni?”

„Învinovăţirea de sine este, de fapt, milă de sine. Nil acolo ar trebui să se îndrepte atenţia. Atenţia jir trebui să fie mdfieptatâasupra copilului Ibtul are un scop, Ceea ce credeţi vdi $4 este te dezavantaj, e o încercam*, care de cele mai mufe sedăă-e. Ţţ – te-avahta). Reţineţi că această situaţie a fost piahifiicată: Acest lucru vă va fhee să vedeţi dKntr-o altă perspectivă în Vând Virea, blamarea ruşinea nu folosesc la nimic şi opresc evoluţia. Mai bine consideraţi că este o şansă. Priviţi-l pe acest copil şi viaţa Voastră, dintr-o perspectivă mai înaltă”.

M-am gândit la accesele de îtefie ale lui Bradleys matales la modul în care se supăra dacă ceva la care se aştepta el nu se întâmpla.

Jennifer trebuie să fie foarte precisă atunci când S vorbeşte lui Bradley”, i-anf spus eu. „Ce poţi spune despre problema de comunicare cu copiii handicapaţi?”

„Este imposibil să comunici clar şi concis, fără a avea un sentiment de valoare de sân e şi de încredere în sine. Atunci când părinţii comunică între ei, acceptând tot ceea ce sunt şi tot ceea ce simt, comunică mai bine şi cu ceilalţi. Pe măsură ce copiii cresc şi-şi descoperă propriul sentiment de valoare de sine, îi vor provoca şi pe părinţi să facă la fel. Jennifer a vrut să fie mai puţin spontană în această viaţă. În trecut, vieţile ei au fost excesiv de spontane şi nu a putut discerne care erau cele mai bune alegeri pentru ea. Atunci când copiii îi cersă-şi respecte fiecare cuvânt pe care îl rosteşte, o ajută să lucreze la această lecţie.

Prea adesea, cuvintele sunt spuse la întâmplare, fără ca oamenii să se gândească la impactul pe care îl au. Copiii handicapaţi le amintesc părinţilor să comunice clar şi cu grijă”.

Povestea lui Jennifer, a lui Ryan şi a lui Bradley ne arată că nu există vină sau greşeală în ceea ce priveşte naşterea unui copil handicapat în general, copiii îşi aleg handicapurile înainte de naştere, pentru dezvoltarea care va rezulta. La fel, sufletele care îşi planifică să le fie părinţi, îşi aleg această experienţă pentru lecţia adusă de ea.

Într-o anumită măsură, o asemenea planificare se face în funcţie de vieţile trecute. Ca răspuns la viaţa dură din orfelinat, unde Bradley a fost marcat la nivel emoţional, el şi-a proiectat o viaţă în care să fie în siguranţă, îngrijit şi ajutat Decizia sa de a vindeca fricile şi traumele rămase din acea viaţă nu este surprinzătoare – sufletul caută să se vindece în încarnările ulterioare. Ryan a dorit să se odihnească, după presiunea intensă din cele şapte vieţi anterioare. Prin crearea unor vieţi în care le este pus à la încercarea capacitatea de a-şi comunica altora adevărurile, atât Ryan, cât şi Bradley au vrut să-şi echilibreze karma creată prin acţiunile lor, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în viaţa petrecută în timpul războiului, Jennifer a trăit cu frica „de a fi dată la o parte sau de a nu fi auzită”. Poate că, asemenea lui Bradley, ea a

vrut să-şi vindece o frică rămasă din acea viaţă şi, astfel, a fost de acord să fie în ama a doi copii care, uneori, o îndepărtau şi nu aveau capacitatea de a o asculta.

Fricile ne ascund amintirea că suntem suflete eterne. Dacă evităm aceste frică vălul cate le ascunde devine mai dens. Dacă le acceptăm, dăm la o parte vălul, pentru a dezveli sufletul curajos care a planificat ocazia ca frica să fie îndepărtată.

O parte din planificările noastre de dinainte de naştere se bazează, pur şi simplu, pe dorinţa de a avea noi experienţe. De exemplu, Ryan nu numai că a vrut o pauză, dar şi o ocazie de a experimenta dezechilibrul Dezechilibrele pe care le simte în această viaţă – cum ar fi, puternicele schimbări de stare date de tulburarea bipolară – contrastează atât cu încarnările anterioare, cât şi cu viaţa pe care o cunoaşte ca spirit, o viaţă de un echilibru divin, perfect. În imaginea de ansamblu, experienţele sale actuale creează şi echilibru, şi sentimentul de apreciere a echilibrului. În lipsa dezechilibrului, Ryan nu poate cunoaşte pe deplin ce este echilibrul. Ca suflet, va părăsi această viaţă, având o înţelegere mai profundă a frumuseţii ei. Această înţelegere, venită din experienţă, este un dar dat de viaţa sa fizică şi de mama lui, care a ales, înainte de a se naşte, să creeze posibilitatea acestei vieţi.

Jennifer, Ryan şi Bradley şi-au pregătit vieţile şi pentru a învăţa anumite lecţii. Thţi trei învaţă importanţa şi valoarea comunicării, unde Jennifer îşi aprofundează înţelegerea asupra comunicării sincere, pe care a demonstrat-o atât de admirabil în ultima ei încarnare. Cu înţelepciune, Ryan şi Bradley au ales-o pe ea să le predea această lecţie. Învăţându-i pe cei doi băieţi cum să comunice, ea se implică într-un act de serviciu adus sufletelor lor. Pe măsură ce-i serveşte cu compasiune şi cu iubire necondiţionată, avansează pe spirala de evoluţie, de la suflet matur, la suflet bătrân.

Fie că sunt sau nu handicapaţi, copiii sunt profesorii părinţilor lor, iar Ryan şi Bradley îi dau lecţii lui jennifer,

chiar dacă şi ei învaţă de la ea Prin intermediul lor, Jennifer devine mal răbdătoare, îşi recunoaşte propria valoare, capacitatea de a duce o viaţă disciplinată şi capacitatea de a rămâne centrată şi împământată. Pe lângă toate aceste lecţii directe, copiii îi ajută pe părinţi să evolueze şi prin intermediul oamenilor pe care îi aduc în viaţa lor. Şi aceste situaţii sunt calculate dinainte. Când ne planificăm vieţile, aranjăm circumstanţele care vor aduce la noi persoanele cu care vrem să lucrăm. Atunci când am vorbit cu părinţii copiilor handicapaţi, toţi au făcut comentarii asupra oamenilor extraordinari pe care îi întâlnesc, ca rezultat al handicapurilor pe care le au copiii lor – oamenii pe care simţeau că-i cunoşteau deja. După toate probabilităţile, chiar îi cunoşteau. De cele mai multe ori, există o legătură specială, care se extinde dincolo de numitorul comun de a avea copii handicapaţi.

Din câte am văzut, Ryan şi Bradley aleg obstacole foarte diferite prin care să o înveţe pe Je unifer şi prin care să se pună pe ei înşişi la încercare. Unele suflete sunt mai înclinate decât altele să aleagă mari încercări de viaţă. Ca şi Ryan, sufletele care au tendinţe în această privinţă vor căuta echilibrul pe o perioadă de timp, ce se extinde pe mai multe vieţi. Dacă Ryan şi Bradley aleg să mai lucreze asupra lecţiilor de comunicare, este foarte probabil să-şi creeze vieţi în care comunicarea le vine mai uşor, sau în care sunt nişte persoane cu un mare talent în comunicare.

La un anumit nivel, ne putem aminti de acele suflete cu care am planificat să ne întâlnim şi încercările de viaţă pe care le-am selectat. Fascinaţia pe care a avut-o Jennifer pentru autism – atât în liceu, cât şi la colegiu – este o vagă aducere aminte a planului ei de dinainte de naştere. Mai mult decât o simplă umbră a amintirii, acest interes a fost – aşa cum ea însăşi ne-a subliniat – şi o cale prin care sufletul a pregătit-o pentru ceea ce o aştepta în viitor. Sufletele noastre sunt într-o continuă comunicare cu noi, oferindu-ne, cu iubire, dorinţe şi preocupări care să pună bazele momentelor din viitor. Dacă ascultăm ai atenţie, putem auzi cum sufletele ne şoptesc despre încercările pe

care ni le-am planificat.

Jennifer are dreptate când spune că a fost aleasă. La fel s-a întâmplat şi cu fostul ei soţ. Din perspectiva personalităţii, poate părea că a fost împovărată cu încercarea de a creşte singură doi copii handicapaţi. Însă Jennifer a planificat şi acest aspect alături de un suflet care o iubeşte şi care a acceptat să-i ofere experienţa de care avea nevoie – la fel cum şi ea a ales să le dea copiilor experienţa pe care şi-o doreau, în acest scenariu de film nu există personaje negative, ci doar suflete care acţionează cu iubire şi din iubire. Aceeaşi iubire i-a îndemnat pe alţi doi membri ai familiei ei, Bradley şi Sarah, să-şi planifice o legătu-a apropiată, în care Sarah să înţeleagă la nivel intuitiv nevoile lui Bradley şi să le exprime în locul lui. În acelaşi fel, faptul că Sarah a înţeles nevoia mamei ei de a se concentra asupra băieţilor este un ecou al planificării ei de dinainte de naştere.

În angrenarea acestor planuri de viaţă există o coordonare complexă, nobilă, de scopuri. Fiind motivaţi de aceleaşi dorinţe de evoluţie personală şi de a fi de folos altora, Jennifer, fostul ei soţ, Sarah, Ryan şi Bradley s-au ales unii pe alţii cu dragoste, la fel cum şi ceilalţi copii handicapaţi, alături de fraţii şi părinţii lor, se aleg unii pe alţii, cu dragoste. Dragostea creşte odată ce este oferită, întrucât sufletele sunt iubire, ele se extind odată ce iubesc. Provocarea de a fi părintele unui copil handicapat reprezintă o ocazie de a iubi. În pofida greutăţilor şi suferinţei sale intense, această încercare, atât de curajos acceptată de Jennifer şi familia ei, reprezintă, o extindere a sufletelor lor.

Cu toţii sunt nişte eroi tăcuţi. Se poate cabradley şi Ryan să aibă, sau nu, acele realizări pe care le recompensează sau le recunoaşte societatea, dar şi aşa realizările lor vor fi măreţe. Este posibil ca răbdarea şi compasiunea lui Jennifer să nu primească distincţii, dar, oricum, contribuţia ei este profundă. Aflându-se departe de competiţia şi cuceririle din lume, fără să caute sau să acumuleze faimă ori laude, milioane de copii handicapaţi şi

părinţii lor ducţieţi în care curajul le este pus la încercare sau reconfirmat, în fiecare zi, cu demnitate şi graţie.

Acestea sunt vieţi de modestă măreţie.

Capitolul 4

Surzenia şi orbirea tjf n clipa în care am reflectat asupra numeroaselor greutăţi pe care noi, în calitate de suflete, le putem încorpora în planul de viaţă, am fost puternic impresionat de amploarea pe care o prezenta problema surzeniei şi a orbirii. Ştim dinainte de a ne naşte că vom avea doar cinci simţuri fizice. Mai ştim şi că vom primi majoritatea informaţiilor senzoriale, prin intermediul văzului şi al auzului. De ce, m-am întrebat atunci, ar alege cineva o încercare care îl va supune la asemenea efoituri? Mai mult, de ce şi-ar dori sufletul o viaţă întrupată, în care nu ei avea parte de prea multă experienţă fizică? Punând aceste întrebări, m-am gândit la tânăra mea nepoată, care s-a născut complet surdă.

În Statele Unite, mai mult de douăzeci şi cinci de milioane de persoane de peste optsprezece ani au probleme de auz. Alte şase milioane au probleme grave de auz sau de vedere. În această categoriese încadrează şi Penelope, care a fost surdă din naştere. Dacă a ales să experimenteze surzenia totală, încă din prima clipă a vieţii fizice, trebuie să fi avut şi un motiv, am gândit, în timp ce am început să conversez cu Penelope. I-am luat interviul pe Internet, cu ajutorul unui program care ne permitea să trimitem mesaje rapide.

«Sfe-Relatarea lui Penelope «s

„La şapte ani, am întrebat-o pe mama de ce sunt surdă. Eram supărată şi doream să primesc un răspuns mai, bun. Plângeam. Ea m-a luat în braţe şi mi-a explicat, cu mult calm, că nu era vina mea, că Dumnezeu m-a creat aşa – şi că eram foarte specială. A fost primul meu moment real, explicit, de frustrare, în calitate de persoană care nu aude. Nu-mi plăcea. Simţeam că vreau să mă dau bătută.

Acum, la vârsta de douăzeci şi patru de ani, Penelope este logodită şi predă limbajul semnelor american şi limba engleză adulţilor care, majoritatea, nu sunt cetăţeni

americani.

„Îi îndrum pe elevii mei şi le dau încredere”, a spus ea. În general, elevii el nu au multe studii. Lecţiile date de Penelope sugerează planul de viaţă al unui Lucrător întru Lumină – o persoană care selectează anumite încercări de viaţă, atât pentru propria evoluţie spirituală, cât şi pentru cea a altora.

În copilărie, Penelope era bântuită de coşmaruri, din care se trezea adesea ţipând. Acest aspect din trecutul ei a căpătat o nouă semnificaţie, în şedinţa pe care o va avea cu mediumul. Penelope a mers la o şcoală specială pentru surzi, până la vârsta de nouă ani, când mama ei a optat să o ducă la o şcoală publică. În mediul din prima şcoală, Penelope s-a simţit acceptată şi sprijinită. La noua şcoală, uneori, avea nevoie de cineva care să-i traducă prin limbajul semnelor. Tot acolo, a fostnevoităsise adapteze şi din alte puncte de vedere.

„În şcoala primară şi generală, colegii doreau să stea cu mine, ca să pară interesanţi şi să se laude cu aptitudinile lor de a folosi limbajul semnelor”, mi-a spus ea. „Erau şcoli frecventate, în general, de copiii albi. Aşa că am inat contact cu lumea diferenţelor dintre rase şi cea a popularităţii, în decursul unui singur an”. Comentariul făcut de Penelope m-a făcut să mă întreb de ce a ales înainte de naştere să fie şi femeie, şi afro-americană, pe lângă a fi surdă.

Lui Penelope i-a fost mai greu în liceu, decât în şcoala generală.

„Nu mă simţeam acceptatănid de colegii negri, nici de cei surzi”, şi-a amintit ea. Când vorbea în faţa clasei, cu vocea ei pe care o descrie ca fiind „ciudată”, observa că ceilalţi o priveau într-un mod straniu.

„Cunoşti expresia rătăciţi printre cuvinte? De asta mi-era mie teamă. Mă bucur că nu mi-au ieşit peri albi. Întâmplarea mea preferată a avut loc la o petrecere. Încercam să-mi pronunţ numele, după ce am salutat. P este o consoană mută. Eu nu pot pronunţa consoanele mute. bănuiesc că pronunţam „Benelope”. După ce am

încercat să pronunţ mai bine, doamna cu care vorbeam s-a întors cu spatele la mine şi a întrebat-o pe prietena mea dacă suntrătită. M-a durut şi ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc/ Dar lucrurile astea se întâmplă oricum”.

Penelope mi-a explicat că aproape jumătate dintre persoanele pe care le întâlneşte pot înţelege ce spune ea. De multe ori, când cineva nu o înţelege, Penelope cere să i se dea un creion şi o foaie de hârtie. „N-o să-ţi vină să crezi cât de multe persoane nu doresc să-ţi dea creion şi o foaie de scris. Creionul şi hârtia presupun mai mult timp”.

Penelope îşi face griji în privinţa informaţiilor care nu sunt transmise când vorbeşte cu oamenii. Uneori, aceştia interpretează în mod greşit faptul că nu le răspunde. Alteori, interpretează greşit faptul că foloseşte prea mult limbajul trupului.

Penelope mira spus că anumite manifestări ale celor care aud normal sunt foarte frustrante pentru cei surzi. „Oamenii vorbesc, uneori, mai rar decât în mod normal. Nu ne place asta. Dacă e nevoie, cerem să ni se vorbească mai rar, pentru a de de pabuze. Sau ne vorbesc TARE. îmi dau seama când mi se vorbeşte tare Sau ne întreabă dacă putem citi. Şi se întâmplă ca unii dintre noi să prefere să le scrie, *nu*”. Umorul răutăcios aliui Penelope m-a făcut să râd. În acea clipă, mi-am dat seama că nu avea de unde să ştie că m-a făcut şi râd, pentru că discuţia noastră era purtată pe Internet Oare de câte ori conversase astfel cu alţi oameni, fără să ştie cum i-a afectat? înainte de studierea planificărilor de dinainte de naştere, aş fi simţit un fel de tristeţe. Dar acara ştiam că acestea erau genul de experienţe pe care şi le-a dorit „Şi cum era cu întâlnirile romantice, în liceu?”, am întrebat.

„A fost cea mai dureroasă experienţăpe care am avut-o în timpul liceului. Mă simţeam pregătită. Simţeam că ştiam multe. Aveam atâtea de împărtăşit. Însă barierele de comunicare nu prea S atrăgeau pe tipii din liceu, decât dacă era vorba de fleacuri şi lucruri mărunte. Pe mine nu mă interesa aşa ceva. Eu doream să fac conversaţii. Tânjeam după sprijin masculin şi după compasiune. M-a

durut foarte mult”.

Penelope ştie că genul acesta de experienţe, deşi au fost dificile, au făcut-o să aibă mai mula empatie faţă de ceilalţi.

„Am o mare compasiune pentru oameni, pentru cei care nu sunt auziţi (nu vreau să fac niciun joc de cuvinte)”, a spus ea. „Surzenia mă face să fiu mai sensibilă”.

m întrebat care credea ea că era scopul mai înalt al surzeniei ei.

„Am ştiut tea a trebuit să fiu surdă, pentru a-i înţelege mai bine pe cei neglijaţi”, mi-a răspuns. „Vreau să fac legătura între toate grupurile aflate în opoziţie, nu doar între cei care aud şi cei care nu aud, dar şi între cei despărţiţi de bariere culturale”. Am fost uimit de modul în care Penelope a spus *am ştiut*, când ar fi putut spune *cred* sau *consider*.

„De unde ai ştiut că trebuia să-i înţelegi pe cei neglijaţi”, am întrebat.

„Mi-a spus inima. Am o intuiţie. Eu sunt neglijată, la propriu, din cauza surzeniei. Nu pot să nu fiu atentă cu cei care au experimentat o formă de neglijare. Am fost atrasă de cei pierduţi, neacceptaţi sau marginalizaţi. Se pare că sufletul meu vrea să folosească sentimentul de compasiune faţă de cei care sunt daţi uitării, sau pe care nu-i reprezintă nimeni”.

«sa» Şedinţa lui Penelope cu Staci Wells «ss

La câteva zile după discuţia noastră, eu şi Penelope ne-am întâlnit on-line cu Staci, pentru a accesa informaţiile despre planificarea pe care şi-a făcut-o Penelope înainte de a se naşte. Din nou, conversaţia a fost purtată pe messenger.

„Vă voi spune impresiile pe care le văd, le aud şi le skftt”, a scris Staci. Aceste impresii îmi vin pe cale extrasenzorială. îmi sunt comunicate prin intermediul spiritului meu ghid, care ţine în mâinile sale ceea ce el numeşte Cartea Vieţilor [Dosarele Akashice], o carte ce conţine toate informaţiile despre vieţile tuturor oamenilor care au trăit vreodată şi care sunt astăzi în viaţă. Sunt

convinsă că surzenia reprezintă pentru tine o ocazie de a explora căi evolutive pe care nu le-ai putut explora înainte şi o legătură cu fosta ta viaţă anterioară. Surzenia îţi oferă şansa de a avea o legătură mai strânsă cu experienţa ta lăuntrică, intuiţia, cu gândurile, chiar şi cu simptomele fizice şi răspunsurile pe care ţi le oferă corpul. Te ajută să te cunoşti pe tine însăţi".

Stado visase pe Penelope cu o noapte în urmă. Era cevaneobişnuit pentru ea să primească informaţii despre cineva, înainte de o şedinţă – şi a fost prima dată când informaţiile i-au venit sub forma unui vis. „Spiritul meu ghid îmi spune că îmi ajustam deja frecvenţa la a ta şi, deci, eram deschisă să primesc informaţii despre tine. ŢI-am visat viaţă anterioară, care te-a ajutat să te decizi să fii surdă în viaţa actuală".

Staci a visal-o pe Penelope ia vârsta de trei ani, când a văzut cum mama ei este abuzată verbal de iubitul ei. „Fetiţa asta era hipersensibilă", a spus Stad. „Abuzul a continuat timp de doi sau trei ani". Din vis, Stad a înţeles că mama lui Penelope din acea viaţă este şi acum mama ei. În viaţa anterioară, „abuzul s-a intensificat şi, în cele din urmă. a devenit fizic", a scris Staci. Odată, într-un moment de furie, Iubitul a încercat să o stranguleze pe mama lui Penelope, cu firul de la telefon. A vrut *să* o sperie şi să o supună voinţei lui. Într-o zi, Penelope stătea cu o vecină în faţa apartamentului în care locuiau toţi trei. Înăuntru, cei doi se certau zgomotos. Penelope şi vecina ei au putut auzi că aruncau şi spărgeau obiecte. Vecina a îmbrăţişat-o pe Penelope, pentru a o alina. Am & ndouă erau paralizate de frică.

Prietenul a urmărit-o pe mama fetei până în dormitor. Ea a închis uşa, lăsându-l afară. El avea o puşcă. A spart uşa dormitorului şi a împuşcat-o pe mama lui Penelope de mai multe ori. Fata a auzit foarte clar împuşcăturile. Mama ei a pierdut prea mult sânge şi a murit iubitul s-a dus în baie, s-a aşezat pe jos, cu spatele la cadă şi a început să plângă. Atunci, vecina a dus-o pe Penelope în apartament, de unde a sunat la poliţie: îi la rudele lui copilei. Apoi,

Iubitul s-a împuşcat în cap. Penelope a auzit şi această împuşcătură.

„Aici se încheie visul meu”, a spus Staci „Penelope, viaţa mamei tale a fost curmată prea devreme I-ai dus dorul timp de zece ani, atunci şi viaţa ta a fost curmată prematur. Nu cred că ai ajuns să împlineşti treizeci de ani iar tu ai făcut înţelegerea, de la nivel de suflet, ca în această viaţă să fiţi din nou împreună şi să vă continuaţi relaţia. Tatăl tău [din viaţa actuală] nu este bărbatul care a împuşcat-o-pe mama ta. Acel bărbat nu este încarnat, în această existenţă.

Groaza, sunetele şi ţipetele pe care le-ai auzit în acea zi te-auurmărit pentru tot restul vieţii. Mi se spune că ai suferit de mari crize de depresie din cauza lor. Când mergeai noaptea la culcare – şi adesea şi în timpul zilei – sunetele din trecut te bântuiau. Mi se spune că acesta a fost ultimul gând cu care ai părăsit acea viaţă – să te eliberezi de acele sunete pentru totdeauna, orice al şi fost nevoită să faci.

Atunci te-ai sinucis. Acest lucru ţi-a Influenţat foarte mult decizia de a fi surdă în viaţa de acum. Nu ai vrut să retrăieşti ororile din acele timpuri. Ceea ce vreau eu să ştiu, Penelope, este ce simţi acum, când îţi spun toate acestea. Rezonează cu tine? Nu doar la nivel intelectual, ci şi emoţional şi fizic?”

„Visele din timpul nopţii...”, a scris Penelope ca răspuns. „Mama mi-a spus că mereu ţip în somn. Făceam şi o mică glumă. Eu sunt surdă şi vai de cel care doarme lângă mine. Bănuiesc că asta se află în subconştientul meu, în timpul nopţii. Nu-mi amintesc că mâinile să-mi fi tremurat vreodată aşa de puternic”, a adăugat Penelo pe după. ce a observat că are o reacţie fizică la cele spuse de Staci. A fost atât de intens. A trebuit să-mi frec mâinile, în încercarea de a mă calma”.

„Îţi tremură mâinile, în mod normal? a întrebat Stad. „Da, ghidul meu îmi confirmă acest lucru. Încă mai lucrezi la acest lucru, pentru a dobândi vindecarea totală. Ai lucrat la el, la nivel subconştient, deoarece acesta a fost

unicul mod în care te puteai ocupa de el, până acum. Acesta este un exemplu al felului în care copul tău fizic îţi exprimă sentimentele şi conflictele, al felului în care îţi dă semne”.

„Logodnicul meu vrea să întrebe de ce, devin foarte agresivă, ori de câte ori mă supăr”, a răspuns Penelope. „Vrea să ştie dacă am avut vreo experienţă traumatizantă în *această* viaţă. Acum ştiu. Trebuie să rup titlul”.

„Devii agresivă şi violentă din cauza a ceea ce ai văzut în acea viaţă”, a explicat Staci. Încă mai porţi acea experienţă în subconştient”.

Am întrebat*) pe Stad dacă ne poate spune mai multe.

„Mi se spune că acest lucru [surzenia] fi permite să acţioneze cu compasiune faţă de oamenii care au diverse incapalităţi. îl permite să aibă mai multă compasiune faţă de animale, în companiacărora, mi se spune, se simte foarte bine. În următorii ani, va intra în contact cu alte persoane surde şi le va ajuta în mai multe privinţe, oferindu-le tot felul de îndrumări”.

„Doresc să folosesetoateaceste aspecte care mă identifică (surzenia, faptul că sunt femeie, tânără, că aparţin unei minorităţi etnice) pentru a atrage atenţia şi pentru a Împărtăşi informaţiile într-un mod creativ”, a intervenit Penelope.

„Minoritate etnică… –, a spus Stad. „Pot vedea că se leagâde *alegerea ta* de a vedea lucrurile dintr-un unghi mai plin de compasiune. Te simt ca fiind diferită în mai multe privinţe”.

„Da!”, a exclamat Penelope. „N-am simţit niciodată că mă inte grez undeva”.

„Penelope, cum te simţi acum?”, am întrebat, dorind să mă asigur ca şedinţa nu o face să se simtă incomod.

„Mă simt uşurată”, a răspuns ea. „Mereu am avut întrebări. Ca om. tocmai am primit o confirmare. Nu mă mai simt atât de singură”.

„Staci”, am întrebat eu, „ai putea să ne oferi conversaţia care a avut loc în şedinţa de planificare de

dinainte de naştere a lui Penelope, atunci când a ales surzenia?”

Împreună cu Penelope am aşteptat câteva clipe. În care Stad s-a „acordat” la discuţie. Apoi, ne-a descris şedinţa de planificare într-un mod atât de detaliat, încât am simţit că luam parte la ea.

„Aud o conversaţie purtată în gând”, a scris Stad. „Dar pot să şi văd-Penelope se află într-o încăpere mare. Pereţii înalţi sunt acoperiţi de multe imagini – imagini din vieţi trecute. Alături de alţi ghizi, se află principalul ei ghid spiritual. O văd pe Penelope cum stă pe jos, cu picioarele încrucişate. Tot aşa stau şi celelalte suflete cu care va interacţiona, în mod special, în viaţa care va urma. Unele dintre suflete an fost alături de ea şi în vieţile anterioare, însă, când ea se va încarna, vor rămâne în lumea de dincolo. Principalul ei spirit-ghid stă în spatele ei, dirijând procedura, confirmându-i pe toţi cei prezenţi”.

Ghidul spiritual: Ne-am adunat aici să *o* ajutăm pe Penelope să se decidă asupra vieţii careva urma. Mulţi dintre voi aţi ajuta-o şi în alte vieţi, şi în timpul dintre vieţi. Penelope este încă afectată de experienţele din viaţa sa recentă şi caua să se vindece în viaţa următoare. Ea vă cere acum, tuturor, să vă uniţi energia cu a ei, pe măsură ce decide cine va fi, ce va experimenta şi ce nu va experimenta şi cum poate interaefiona mai bine cu toţi cei aflaţi aici, pentru a-şi atinge scopurile

„Cu toţii se iau de mână”, a continuat Stacl „Văd cum pulsează energia de la unul la altui, prin încăpere, ca nişte unde care 11 străbate pe toţi cei prezenţi. Primul lucru asupra căruia se decide Penelope este culoarea pe care o va avea corpul ei, întrucât aceasta va fi legătura dintre ea însăşi şi sufletul care a fost şi este mama ei. În timp ce Penelope alege, văd cum sufletul ei capătă o culoare mai închisă, cura îl, încearcă să vadă dacă îi vine, dar şi cum îl adoptă ca fiind al său.

Se poartă o conversaţie în gând, între Penelope şi mama ei, se fac înţelegeri prin care mama ei acceptă să-i dea naştere şi să o îngrijească, aşa cum nu a putut-o face

în viaţa anterioară. Penelope îi comunică acestui suflet că încă mai simte nevoia de a f: ţinută în braţele mamei. Se face o înţelegere prin care să-şi ofere una alteia multe îmbrăţişări.

Dar apoi apar amintirile a ceea ce a văzut în viaţa anterioară, iar Penelope roagă să nu mai fie permisă o asemenea întâmplare Bărbatul care a împuşcat-o pe mama ei în acea viaţă iese din mulţime şi acceptă să nu se întrupeze, cât timp Penelope şi mama ei se află în corp fizic. Apoi, se întoarce la locul lui

Penelope: Dar sunetele! Mi-e ternă că le voi auzi în continuare. Nu vreau să le mai aud deloc.

Ghidul spiritual: Draga mea, ştii vei continua să le auzi în tot ceea ce te înconjoară. Ai prefera să te naşti surdă, astfel încât niciun sunet să nu-ţi mai amintească de acea experienţă? Vei fi în continuare afectată de ele şi de ceea ce ai văzut şi ai. trăit, doar că voi simţi totul mai profund, la nivel subconştient, tinde va fi mai uşor pentru tine

Penelope: Da.

Ghidul spiritual: Stai. [Ridică mâna.] înainte să accepţi acest lucru prea repede, gândeşte-te la următoarele: vei fi în continuare influenţată de atrocităţile ia care ai fost martoră în acea viaţă, întrucât mi-ai spus că îţi doreşti să-ţiânchei procesul de vindecare. Le vei simţi în conţin uare – însă la un nivel pe care nu îl vei putea defini, o anumită perioadă de timp

Penelope: Da, asta e ceea ce-mi doresc şi ceea ce vreau să fac.

„Energia ei se schimbă puţin, pe măsură ce devine mai serioasă. Bucuria de a se naşte şi de a trăi din nou a fost oarecum eclipsată, odafă cu conştientizarea herniilor asupra cărora trebuie să lucreze. Dar este de acord şi trece la următoarea etapă a procesului de planificare”.

Penelope; Vreau să dau ceva altora, într-o oarecare măsură. Vreau să-mi măresc capacitatea de a avea compasiune. În ultima viaţă, priceperea mea de a simţi compasiune a dispărut, odată cu moartea mamei. Vreau să-

mi pese, cu compasiune, de mulţi oameni.

Ghidul spiritual: în viaţa Ce va veni, vei avea şansa de a-ţi folosi propria experienţă, pentru a-ţi manifesta cunoaşterea de sine în afară şi să-i ajuţi pe ceilalţi într-un mod blând, plin de compasiune şi de înţelegere şi, de asemenea, pentru a-i învăţa pe alţii.

„Se vorbeşte apoi despre voluntariat Vecina care a ajutat-o pe Penelope în viaţa anterioară va fi una dintre persoanele handicapate cu care va lucra ea mai târziu [ca voluntar], cândva după ce va împlini vârsta de 30 de ani. Pfnelope spune că vrea să facă acest lucru, ca să o recompenseze pentru sprijinul oferit de ea.

Vecina se ridică în picioare şi este de acord. Văd cum imaginea sufletului ei preia forma unei persoane cu dizabilităţi fizice şi care se deplasează cu ajutorul unui baston. îmi este comunicat faptul că imaginea sufletului se schimbă în timpul şedinţei de planificare, astfel încât toţi cei implicaţi să te poată recunoaşte mai bine, atunci când se văd unii pe alţii în formă fizică.

Doar atât ml se transmite acum. Aveţi întrebări?”

Eu am fost uluit atât de claritatea viziunii lui Stad, cât şi de forţa şedinţei de planificare de dinainte de naşterea lui Penelope. Ghidul lui Stacl a condus-o la icea parte din discuţie care explica cel mai bine motivele pe care le-a avut Penelope de a alege surzenia. Planul ei era plin de înţeles, de scop şi de înţelepciune.

Prin studierea planificării de dinainte de naştere, am aflat că personalitatea are liber arbitru, poate accepta sau nu planurile sufletului.

„Cu privire la bărbatul care a ucis-o pe mama lui Penelope în viaţa anterioară”, am î; atrebat-o pe Stad, „crima a fost o decizie a liberului arbitru, e decizie luată de personalitatea lui, sau a fost o crimă planificată încă dinalme de încarnare?”

„Să văd ce răspuns primesc... Se ştia la vremea şedinţei lui de planificare că-şi petrecuse mai multe vieţi în care a avut probleme cu ura de sine şi cu mânia încă nu învăţase cum să dobândească sentimentul de valoare de

sine Mama lui Penelope a spus în acea şedinţă de planificare că pe parcursul mai multor vieţi a lucrat asupra relaţiilor, şi că ar accepta cu plăcere şansa de a lucra din nou asupra acestor probleme, alături de el la nivel de suflet, s-a oferit cu bucurie, în spiritul iubirii necondiţionate. Crima nu a fost prevăzută, ori planificată. A fost, într-adevăr, o decizie a liberului arbitru, luată atunci. Nu văd ca mama lui Penelope să fie ostilă faţă de el, la nivel de suflet A înţeles foarte clar ce s-a întâmplat şi există multă iertare şi compasiune pentru problemele pe care le avea el", a concluzionat Stad. Atunci mi-a trecut prin minte ideea că decizia făcută prin liberarbitru de a ucide pe cineva trebuie să creeze, în mod automat, şi multă karmă.

„De ce acest suflet nu s-a încarnat acum pentru a echilibra acea energie, în nişte circumstanţe care să nu o pericliteze pe Penelope?"

„Deoarece nu cranido grabă", a răspuns Stad. „Există încă suficient timp pentru asta şi în alte vieţi. Obiectivul vieţii lui Penelope este de a se vindeca de acea viaţă. Fiind foarte sensibilă, nu s-ar fi putut vindeca, dacă el ar fi fost prezent în viaţa ei. Mi s-a spus că unul dintre lucrurile pe care vrea cel mai mult să-l vindece este propria ei sinucidere.*

„Ştiu că există multe modalităţi prin care sufletele se pot vindeca, în timp ce se află în formă de spirit*, am spus. „De ce a ales Penelope să se vindece prin Intermediul altei încarnări, şi nu în timp ce se afla în formă de spirit?"

„Mi se spune că nu era o situaţie de tip orizon. Nu exista *loc* de Au fost unele îndrumări şi şanse de a se vindeca în lumea de dincolo. A luat parte la multe sesiuni, împreună cu ghizii ei spirituali şi cu mama ei. Începuse să înţeleagă lucrurile, dar majoritatea la nivel intelectual, aşa cum zicem noi. Simţea nevoia de a reveni în întruparea fizică, pentru a se vindeca la un nivel mult mai profund. De asemenea, mama ei trebuia să revină în formă fizică, într-un anumit cadru de timp". (Motivele pentru care mama ei trebuia să revină, nu au fost specificate. Este posibil ca

motivul să fi fost acela că sufletele alături de care îşi dorea mama ei să-şi petreacă viaţa erau pe cale să se încarneze.) „Penelope şi-a dorit foarte mult şi fie alături de ea, deci a fost necesar să-şi continue vindecarea, în timp ce se afla în forma fizică. Iar acel suflet a primit cu bucurie şansa de a-i fi din nou mamă şi de a compensa ceea ce s-a întâmplat în trecut".

„Stări", am spus, „te rog, întreabi-l pe ghidul tău, ce alte aspecte din povestea lui Penelope sunt importante de evidenţiat – fie pentru cititori în general, fie, în mod special, pentru dtitorii surzi care încearcă să înţeleagă care este scopul surzenie!" Până atunci, Stad parafrazase cuvintele rostite de spiritul ei ghid. Acum, le scria direct

„Unu", a început el să-şi enumere punctele de vedere. „Experienţele lăuntrice ale persoanei sunt la fel de reale – dacă nu chiar mai reale decât lumea exterioară. Doi. Surzenia le îngăduie unor oameni să se concentreze mat bine asupra obiectivelor lor. Trei Surzenia nu este un handicap. Este o oportunitate. Ea oferă o modificare subtilă în concentrare, care le este necesară pentru evoluţia personală şi spirituală. Patru. Surzenia nu este vina nimănui. Este o alegere. Ca orice alegere, aceasta le oferă şansa de a-şi trăi viaţa exact aşa cum au nevoie pentru scopul personal. şi, uneori, există nevoia de a se echilibra ceea ce a fost creat de suflet. Au existat suflete care au tăiat urechile sau membrele altora, care simt nevoia de a se autopedepsi printr-o încarnare în care vor experimenta surzenia, incapacitatea de a-şi folosi unul dintre membre, sau desfigurarea. Alteori, există nevoia ca sufletul să experimenteze armonia lăuntrică. Când sufletul este la fier de sensibil ca şi Penelope, forţele exterioare, sunetele şi energiile pot constitui piedici în dobândirea armoniei interioare. În cazul lui Penelope, a fost dorinţa sufletului ei de a exclude orice sunet care şi-i amintească de atrocităţile din încarnarea anterioară. Reţineţi că a renunţa la frică este una dintre cele mai mari încercări pe care le experimentaţi în calitate de oameni. Penelope încă mai lucrează la această lecţie".

„Referitor la comentariul făcut de tine despre sufletele care vor să se autonedepsească”. am întrebat eu „Nu este aceasta mal mult o dorinţă dti-şi dezvolta empatia?”

Empatia reprezintă obiectivul mai înalt. Este adevărat. Dar dacă sufletul nu se iartă pe sine, rămâne bloca». Când noi [ghizii spirituali] vedem acest lucru, vedem adesea suflete care aleg să se autopedepsească pentru ceea ce au făcut în f mai, voi vă judecaţi pe voi înşivă. Adeseori, treceţi dincolo [muriţi] cu puternica rezonanţă a emoţiilor negative, ceea ce vă face să nu vedeţi lucrurile foarte limpede Vedeţi prin ceea ce aţi putea numi, ochelari-coloraţi-de-frică sau, ochelari-coloraţi-de-vină. În acele clipe, nu simţiţi compasiune pentru voi înşivă”. Am întrebat dacă frica a jucat un rol în planificarea lui Penelope pentru această viaţă.

„În acest caz, frica este o rămăşiţă. Penelope a murit în timp ce trăia o stare de frică, astfel că sufletul nu a putut evolua dincolo de ea. Ştia că trebuie să renunţe la frică. Încă mai poartă rămăşiţele fricii nevindecate din viaţa trecută”.

„Îţi mulţumesc că ai răspuns la aceste întrebări”, am spus.

„Cu multă plăcere”, mi-a răspuns. „Mi ajuţi să-mi îndeplinesc dharma”.

Şase Compasiunea «eis în şedinţele cu mediumurtle, compasiunea a fost una dintre lecţiile de viaţă pe care Spiritul a menţionat-o cel mai des, alături de empatie şi iubirea necondiţionată faţă de sine însuşi şi faţă de ceilalţi. În calitate de suflete eterne, căutăm să ne cunoaştem pe noi înşine ca fiind compasiune. Această autocunoaştere – care reprezintă, de fapt, simţirea compasiunii atât ca dar pe care îl oferim, cât şi ca dar pe care îl primim – ni se oferă şi este aprofundată, prin fiecare expresie a sa în pianul fizic

Societatea consideră că surzenia este o imperfecţiune. A fi privit ca imperfect de către ceilalţi înseamnă că ţi se dă ocazia de a simţi compasiune pentru

toţi aceia pe care societatea îl socoteşte a fi „mai prejos”. Un astfel de contrast nu există în tărâmul non-fizic, unde toţi sunt egali şi incontestabili. Niciun suflet nu este „mai prejos”; însuşi acest concept este absurd. În tărâmul fizic, acestei noţiuni superficiale, fără sens, i se acordă, pentru un timp, un sens iluzoriu – unul care ne permite să înţelegem şi să experimentăm compasiunea într-un mod care, altfel, ar fi fost imposibil.

Penelope şi-a planificat experienţa surzenie! în parte, pentru a cunoaşte ce este compasiunea. Ea are mulţi compasiune, nu doar pentru cei surzi, ci şi pentru toţi cel care sunt neglifaţi, într-un fel sau altul. Ea caută să întărească legăturile dintre lumea celor care aud şi *a* celor care nu aud, dintre grupurile aflate în opoziţie, dintre culturile aflate în conflict Pe măsură ce ea clădeşte acele punţi, compasiunea ei, purtată într-un loc de tăcere, îi vorbeşte lumii cu voce tare.

Nu e o coincidenţă că Penelope a ales să fie femele şi afro-americană. În acord cu dorinţa ei de a înţelege ce este compasiunea, a ales să facă parte din două grupuri care sunt adesea tratate fără compasiune. Ori de câte ori este tratată astfel – şi oricare ar fi motivul – modul în care apreciază compasiunea şi dorinţa ei pentru acest sentiment sunt întărite.

Femeile, minorităţile etnice şi surzii au fost dintotdeauna privaţi de putere, în timp *ce* o ascultam pe Penelope vorbind, am fost uimit de discrepanţa dintre imensa putere pe care simte că o are pentru a crea o schimbare în lume şi relativa lipsă de putere a grupurilor din care face parte. Alegând circumstanţele în care îi lipseşte puterea exterioară, şi-a creat o foiţă dinamică prin care să-şi dezvolte puterea lăuntrică

Penelope şi-a proiectat o viaţă de învăţare-prin-contrarii – un plan des întâlnit în planul pământesc, prin care va ajunge la o mare evoluţie spirituală. Dacă nu ar fi ales circumstanţele în care să experimenteze lipsa de compasiune, probabil că ar fi avut mai puţine şanse şi motivaţii de a-şi cultivtcompasiunea pe care o oferă acum

altora. Dacă nu ar fi ales condiţiile în care să-i lipsească puterea din exterior, poate că nu ar fi cunoscut niciodată cât de puternic poate influenţa ea lumea.

Poate fi dificil să-ţi exprimi compasiunea în planul fizic, unde ego-ul creează un simţ de separare de ceilalţi şi unde frica ne domini. De exemplu, în şedinţa de planificare de dinainte de naştere a lui Penelope, compasiunea este exprimată fotă de sufletul care a ucis-o pe mama ei în viaţa anterioară. Nu există mânie, ură sau răzbunare; în schimb, vedem iertare şi înţelegere. Observaţi şi compasiunea şi lipsa de judecată cu privire la sinuciderea lui Penelope din viaţa ei trecută. Nu este criticată sau condamnată. Ea are nevoie să-şi încheie lecţia planificată pentru acea încarnare, însă cei prezenţi simt doar compasiune faţă de greutăţile care au determinat-o să-şi pună capăt vieţii astfel.

Ca suflete, noi nu se judecăm unii pe alţii. Unica judecată din tărâmul spiritului este judecata de sine, care poate apărea în timpul în care ne privim retrospectiv viaţa. Ne judecăm pe noi înşine şi suntem singurii care o facem. Ghizii noştri spirituali stau lângă noi, în timp ce ne trecem în revistă viaţa şi, din când în când, ne evidenţiază momentele când am fi putut exprima mai multă compasiune – însă şi aceste remarci sunt făcute cu iubire, fără judecată. Doar atunci când ne aflăm în corp şi, aparent, separaţi unii de alţii, exprimăm lipsa de compasiune care vine din judecată. Acele judecăţi, departe de a fi rezultatele separării pe care o percepem, reprezintă, de fapt, cauza acestei separări. Pentru a renunţa la judecată şi pentru a iubi cu compasiune, fără discriminări, trebuie să ne amintim cine suntem noi cu adevărat

Aşa cum compasiunea este tema predominantă în planificarea de dinainte de naştere a lui Penelope, la fel este şi dorinţa de a fi de folos. În calitate de suflete, suntem motivaţi prin iubire să ne ajutăm între noi să evoluăm, iar şedinţa de planificare a lui Penelope este plină de exemple de suflete care doresc să se pună în

folosul celorlalţi, în acest fel. Penelope şi-a creat o viaţă în care serveşte omenirea, concentrându-se în principal asupra comunităţii surzilor. Mama lui Penelope a vrut să o ajute, oferindu-i Iubirea şi afecţiunea fizică, care au fost întrerupte prematur în viaţa lor anterioară. Vecina a dorit şi ea să o ajute, acordându-i şansa de a-şi exprima compasiunea. Prin urmare, a fost de acord cu unele handicapuri fizice. Sufletul care a ucis-o pe mama lui Penelope a avut o dorinţă atât de puternică de a o ajuta, încât a convenit să nu se încarneze în prezent, amânându-şi astfel propria evoluţie şi echilibrarea karmei sale. Iubirea, exprimării sub forma dorinţei de a le fi de folos celorlalţi, este singurul sentiment care se degajă, efectiv, din şedinţa de planificare de dinainte de naştere a lui Penelope.

Acelaşi lucru este adevărat şi în ce priveşte planificarea vieţii anterioare. Atunci când mama lui Penelope şi-a proiectat acea viaţă, ştia că exista posibilitatea ca sufletul care va deveni partenerul ei să acţioneze într-un mod violent, însă a vrut să-i acorde o şansă de a-şi dezvolta sentimentele de valoare de sine, în timpul încarnării. La nivel de suflet, dorinţa ei de a-i face un serviciu, nu a fost sub nicio forma redusă de istoria încarnărilor în care acest om şi-a exprimat mânia După toate probabilităţile, aceste două suflete vor mai planifica o încarnare în care să fie împreună, o viaţă în care vor exista mai multe ocazii ca el să aleagă iubirea, în locul furiei.

Noi iubim sufletele alături de care ne planificăm vieţile. În timpul existenţei noastre pământeşti, acestea pot fi oameni care complică lucrurile, care ne produc stres sau necazuri, sau care devin chiar «duşmanii” noştri. În afara trupului, soţul şi soţia care s-au despărţit, părintele abuziv şi copilul neglijat sau foştii parteneri de afaceri care au fost mereu în conflict sunt prieteni care se iubesc. Ţin mult unii la alţii şi, de cele mai multe ori, se vor reîncarna împreună, în încercarea de a rezolva lecţiile care nu au fost încheiate în vieţile lor trecute.

Sufletele nu sunt nevoite să se încarneze, pentru a fi de folos în tărâmul fizic. Căci, aşa cum ni s-a spus în şedinţa cu Stad, sufletele dezîntrupate au ajutat-o mult pe Penelope, în vieţile ei anterioare. Sufletele din non-fizic ne oferă mult ajutor, prin faptul că ne trimit iubire şi inspiraţie. Ele ne comunică în vis şi ne ating prin intermediul emoţiilor pe care le avem ziua. Cei care ne iubesc sunt mereu alături de noi, fie că se încarnează, sau nu, lângă noi. Legăturile inimii sunt eterne.

Vecina din viaţa anterioară va juca un rol important în viaţa actuală a lui Penelope, aşa cum o vor face şi alte suflete, care îi vor permite să şi exprime sentimentul de compasiune. A învăţa să accepţi iubirea şi compasiunea este la fel de important ca a învăţa să le exprimi. Sufletele îşi planifică vieţi în care includ accidente fizice, boli şi handicapuri fizice şi mentale – de exemplu, un handicap care limitează pe cineva, făcându-l să se deplaseze exclusiv cu ajutorul unui scaun cu rotile – pentru a crea acele circumstanţe în care nu mai pot fugi, la propriu. de cineva care exprimă iubire. În vieţile trecute, e posibil ca aceste suflete să fi avut dificultăţi în a accepta grija şi tandreţea acordată de ceilalţi. Astfel că îşi planifică vieţi ulterioare, în care aproape că-şi impun lor înşişi să înveţe această lecţie.

Sufletele aleg provocări şi pentru a depăşi sentimentul de frică. Aşa cum a arătat spiritul-ghid al lui Stad, Penelope a vrut să depăşească frica rămasă din viaţa anterioară. În această încarnare, acea frică este purtată, în cea mai mare parte, la nivel subconştient, iar vindecarea are loc la acel nivel. Atunci când ne proiectăm vieţile, dorim să ne vindecăm în mai multe privinţe, inclusiv să ne vindecăm emoţiile „negative”, cum este frica.

Pe parcursul cercetărilor mele, am întâlnit un tânăr care, în timpul meditaţiei, a contactat un sine din viitor – şi anume, o încarnare a sufletului său, într-un timp din viitor. Acest sine i-a spus că oamenii din viitor numesc perioada de acum de pe Pământ: „Era Fricii”. Gândiţi-vă la semnificaţia acestei etichete. Dintre toate descrierile care

ar putea fi acordate erei noastre, ei au ales frica Frica este o emoţie predominantă a timpului nostru. Ne ocupă o parte atât de importantă din existenţa zilnică, încât avem tendinţa de a nu o remarca. Dusă mal departe de sutele de încarnări, frica nevindecată este profund întipărită în conştiinţa noastră individuală şi colectivă. Pentru a vindeca frica, trebuie să o trăim – împotrivirea faţă de orice energie nu face decât să îi dea mai multă putere – iar apoi să alegem să o depăşim. Încercările din viaţă ne dau ocazia de a vindeca acele frici – conştiente şi subconştiente.

Asemenea fricii şi celorlalte emoţii „negative" şi falsele credinţe trebuie vindecate. Dacă, de exemplu, sufletul care a ucis-o pe mama lui Penelope îşi creează încă din timpul 1 încarnării părerea că dispreţul de sine este meritat, sau că el este furie, atunci acel suflet îşi va pregăti încarnări viitoare, în care să înveţe contrariul. „Mai prejos decât alţii" nu este o etichetă mai corectă atunci când este aplicată sinelui, decât când e aplicată altora. În vieţile ulterioare vor fi folosite planuri de învăţare-prin-contrarii, în care oamenii care se încarnează alături de acest suflet să-i oglindească lipsa de valoare de sine.

Am remarcat aspectele prezente în planificarea de dinainte de naştere a lui Penelope, însă cele care lipsesc din ea sunt la fel de remarcabile: orice sentiment că surzenia este ceva negativ, „rău" sau o formă de pedepsire. Penelope a ştiut că surzenia nu este niciunul din aceste lucruri. Ea a fost suficient de înţeleaptă pentru a recunoaşte că surzenia reprezintă o ocazie valoroasă de a învăţa. De fapt, a fost atât de nerăbdătoare să aleagă această încercare de viaţă, încât spiritul ei ghid a fost nevoit să încetinească procesul, pentru a se asigura că surzenia era chiar lecţia pe care şi-o dorea. Niciodată nu se plânge sau nu caută o încercare mai puţin dificilă. Niciodată celelalte suflete nu-şi exprimă sentimentul de milă fată de încercarea pe care ea o va avea. Ca şi Penelope, ele o consideră o ocazie favorabilă pentru evoluţie şi sunt dornice să o sprijine în aventura sa.

Chiar şi acum, în timp ce se află în acest trup, Penelope vede dezvoltarea ce rezultă din această experienţă şi este recunoscătoare pentru evoluţia sa spirituală Sentimentul de recunoştinţă este deosebit de important Două diapazoane acordate la aceeaşi frecvenţă vor avea o rezonanţă similară – şi anume, vorvibra la unison. La fel, recunoştinţa este o aliniere a sinelui cu frecvenţa Minţii Di vine. Recunoştinţa este o vibraţie elevată, chiar sacră, la acelaşi nivel cu iubirea, iertarea, bucuria şi compasiunea Recunoştinţa nu înseamnă că suntem „fericiţi" că am suferit înseamnă's. a găsim un aspect sau o consecinţă a încercării de viaţă, pe care o putem aprecia. Oricare ar fi natura sau gravitatea încercărilor noastre, evoluţia şi învăţarea pot fi mereu un rezultat al lor. Această extindere a sirelui trebuie recunoscută şi preţuiţi

Majoritatea dintre noi ascultăm cu urechile Penelope a vrut să aibă experienţa compasiunii, astfel încât şi-a ales o viaţă în care avea să asculte cu inima. Inima are un limbaj propriu, iar Penelope îi învaţăcadenţa. Mulţi dintre noi ascultăm vocile din exterior – vodcare ne spun cine suntem noi şi ce ar trebui să gândim, să facem şi să fim. Penelope şi-a planificat o viaţă în care să-şi asculte vocea lăuntrică – vocea sufletului. Ea ţine seama de această chemare şi este mai bogată datorită ei. Încercările din viaţă, precum surzenia, străpung vălul care pare să ne separe de latura noastră Divină. După ce ne acceptăm încercările, ieşim din călătoria noastră „amnezică", având o mai profundă cunoaştere de sine. Surzenia lui Penelope o aduce Acasă spre acest adevăr.

Bob Feinsteln ocupă un loc special în această carte. El este singura persoană a cărei încercare de viaţă – orbirea – a fost rezultatul unui „accident" neplanificat. (După cum veţi citi într-un capitol următor, noi ne planificăm adesea „accidente" – sau măcar potenţialul de a le avea îndiânamte de a ne naşte.) în timpul şedinţei lui Bob cu mediumul, am fost uimit să aflu că Bob nu căutase să aibă experienţa orbirii încă din prunele stadii ale

planificării de dinainte de naştere. De fapt, iniţial el îşi proiectase o viaţă foarte diferită. Când a rămas orb, Bob şi ghizii lui spirituali s-au adaptat din mers, creând un nou model de viaţă.

Am folosit ghilimele pentru „accident**, deoarece nu cred că există accidente adevărate. Universul este ordonat într-un mod complex, până la cea mai microscopică particulă şi, la un anumit nivel, noi suntem conştient sau nu – co-creatorii a tot ceea ce trăim. Introducem în propriul scenariu unele „accidente", înainte să ne încarnăm; împreună co ceilalţi, creăm altele după ce ajungem aici. Însă, sub nicio formă de nu sunt evenimente întâmplătoare.

Iniţial, m-am întrebat dacă povestea lui Bob ar trebui inclusă în această carte. M-am gândit că oamenii ar fi ajutaţi mai mult de relatările sufletelor care şi-au dorit o anumită încercare, încă dinainte de naştere. După mai multă chibzuinţă, am realizat că Bob fusese un dar din partea Spiritului, care ne-a adus laolaltă pentru a ne arăta modul în care sufletele răspund evenimentelor neaşteptate de pe planul pământesc. Această carte nu ar fi completă *fără*. relatarea lui.

Relatarea lui Bob – wă.

„Când am ieşit din incubator, eram orb".

Aşa a început viaţa lui Bob. S-a născut prematur, cu trei luni înainte de termen, în decembrie 1949. Cântărea mai puţin de un kilogram Oxigenul în exces folosit în incubatorul lui a făcut ca celulele de pe retina ochilor să se înmulţească prea. repede, acoperindu-i cu un strat de ţesut cicatricial.

„Când eram mic", a spus Bob încet, „mama mea nu mi-a spus niciodată dar că sunt orb. Auzisem cuvântul, dar nu ştiam ce înseamnă. Abia la trei ani, am început să conştientizez că eram diferit Auzeam lucruri ca: *Stinge lumina*, sau *E întuneric aici*, dar pentru mine nu aveau niciun sens. Mama îmi spunea: *Văd că vine mătuşa Sylvia*. Eu o întrebam: *De unde ştii*? Iar ea zicea: *O văd*. Apoi o întrebam ce vrea să spună, iar ea îmi răspundea: *Unii*

oameni văd cu ochii, însă tu vezi cu mâinile r

Bob nu şi-a dat seama cât era de diferit de ceilalţi, până când nu a început şcoala. În timp ce alţi copii învăţau să folosească stiloul şi creionul, Bob învăţa Braille şi dactilografie. La orele pe care le avea alături de alţi copii, profesorii spuneau, de obicei, încă din prima zi de şcoală: „Trebuie să fim foarte atenţi cu Robert. El este foarte special". Când a atins cărţile după care învăţau copiii care vedeau, a fost uimit să afle că au paginile netede. De asemenea a fost surprins să descopere că ceilalţi copii puteau alerga şi merge cu bicicleta, fără a fi însoţiţi.

„Eram foarte naiv", îşi aminteşte Bob. „Uneori, copiii îmi spuneau: *Câte degete îţi arăt acum*? Eu le spuneam: *Nu ştiu*. Asta îi domolea. Alţi copii orbi încercau şi greşeau, iar ceilalţi râdeau de ei. Deci, într-un fel, naivitatea mi-a prins bine".

Deşi Bob s-a ferit cât a putut de tachinări, tot a avut probleme cu colegii lui care vedeau. Unul dintre elevii care îl conducea de obicei la ora de Braille, mergea prea repede şi nu îşi încetinea pasul la rugămintea lui Bob. „Ar trebui să-i pună pe alţii să facă asta", Se plângea băiatul. „Ar trebui să mergi mai repede".

Bob a avut probleme şi acasă. „Pe tatăl meu nu-l prea interesa ce fac. Cred că era foarte dezamăgit că are un copil orb".

Prin urmare, Bob îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu mama şi cu mătuşile lui, care îl iubeau şi îl susţineau. Uneori, el se prefăcea că citeşte din cărţi tipărite, inventând tot felul de poveşti, pe măsură ce dădea paginile. „Odată, cineva mi-a spus că ţineam cartea invers, însă mama nu îmi făcea niciodată observaţie. Acesta este un mod foarte bun de a creşte un copil orb, pentru că îl face să se simtă mai normal. Ea a ştiut din instinct ce să facă". Când mergeau la cumpărături, mama lui îl lăsa să atingă produsele, chiar dacă, uneori, mai răsturna câte ceva. Ea considera că aşa putea să înveţe cel mai bine. Din punct de vedere social, Bob a considerat că anii din şcoala generală şi Beeu au fost mai grei decât cei din clasele mai

mici. „Eram foarte singur”, a spus ei, cu tristeţe în glas. „Copiii vorbeau despre cum s-au distrat, ce locuri au vizitat, dar eu nu eram inclus niciodată în activităţile lor”.

Totuşi, existau unele locuri unde era acceptat şi Bob. La vârsta de cincisprezece ani, el a mers într-o tabără de muzică. „A fost una dintre cele mai minunate veri din viaţa mea! Aveam mereu alături un prieten cu care să pot vorbi”. Cei care au organizat tabăra erau interesaţi de notaţia muzicală în Braille, iar Bob cânta la clarinet în orchestră Avea ureche muzicală şi îi amuza pe toţi colegii lui de tabără spunându-le, de exemplu, că o maşină a claxonat pe sunetul şi bemol, sau că scâjţâitul uşii a fost un la înalt

Bob a absolvit Colegiul Oberlin. „Eram mândru că am reuşit să termin un colegiu pentru văzători, unde nu se făceau excepţii, în afara celor necesare pentru starea mea. Cu modestie, am încercat să arăt că orbirea nu trebuie să constituie un obstacol devastator”. La colegiu, Bob a ajuns să-şi accepte homosexualitatea, care, aşa cum aveam să descopăr în curând, făcea parte din planificarea lui de dinainte de naştere.

Una dintre marile bucurii pe care le-a avut Bob în viaţă a fost Harley, un labrador, cel care l-a însoţit timp de opt ani

„Uneori, când eram cu Harley, aproape că uitam că sunt orb, pentru că îmi plăcea la nebunie să mă plimb cu el”, şi-a amintit Bob. „Oamenii considerau că nu era cel mai bun câine însoţitor, pentru că era năzdrăvan. Odată, Harley a furat o pulpă, de pui din farfuria unui tip. Toţi s-au scandalizat! Dar, în ochii mei, Harley nu avea cum să greşească. Eram ca un tată entuziasmat la culme de copilul lui”. La un moment dat, Harley i-a salvat viaţa lui Bob, împiedicându-l săpăşească în gol de pe platforma de la metrou, căci ar fi căzut pe şine.

L-am rugat pe Bob să-mi explice cum era să fii orb.

„Bob, cum percepi tu anumite obiecte? Obiectele mici le poţi lua în mână ca să le simţi forma. Dar lucruri precum avioanele – ai idee cum arată un avion sau alte

obiecte mari?”

„Să-ţi spun sincer, nu”, a răspuns Bob. „Există multe lucruri… învеţi cuvintele, dar nu ţi le poţi reprezenta. Cum ar fi animalele. Nu ştiu cum arată, pentru că nu le-am mângâiat niciodată. Nu ştiu cum arată un bloc zgârie-nori, sau orizontul, luna sau stelele. Nu înţeleg ce înseamnă ca o persoană să fie frumoasă sau urâtă”.

„Când visezi, ce vezi?”

„În visele mele apar doar voci, ca la radio. E interesant însă că nu visez niciodată că merg însoţit de un câine, sau cu un baston. Dacă, în vis, trebuie să merg undeva, în mod automat ajung acolo”. (Cuvintele lui Bob mi-au amintit de faptul că atunci când ne aflăm în spirit „călătorim”, pur şi simplu, prin concentrarea atenţiei asupra destinaţiei dorite.) „în visele mele „nu simt prea multe. Nu am simţul mirosului. îmi apar doar voci, pentru că nu am văzut nimic, niciodată. Mă număr printre puţinii orbi care nu au văzut niciodată lumina sau întunericul”.

„În visele tale, ţi se indică vreodată faptul că eşti orb?”

„Nu… nu contează dacă sunt orb. Dacă vreau să citesc nu meniu în vis – nu există un meniu. Pur şi simplu, ştiu tot ce se află în meniu. Ştiu tot ce se petrece”.

„Bob, ce deoseaire există între orbi şi oamenii care văd?”

„Cred că noi suntem mai sensibili la anumite lucruri: la atinge re, mirosuri, bunătate sufletească. Când eşti orb, devii nu barometru al bunătăţii şi al lipsei de bunătate, pentru că ai nevoie de acest lucru pentru a supravieţui”. L-am întrebat pe Bob ce crede că ar fi fost diferit, dacă nu ar fi fost orb.

„Simt multă oo xptasiune pentru cei dezavantajaţi”, a răspuns el, amintindu-mi de Penelope. „Dacă aş fi văzut, se poate să fi fost mai snob, mai preocupat de bani, de modul în care arăt Aceste lucruri nu au nicio importanţă pentru mine acum. Contează esenţaunei persoane.

Şi cred că orbirea mi-a dat darul adevăratei iubiri de animale, deoarece ştiu ce înseamnă să depinzi de un câine

şi să-l laşi pe el să-şi folosească inteligenţa pentru a te ajuta. Învеţi să ai încredere în animale. Şi, în mod curios, învеţi să ai încredere în oameni, fiindcă atunci când eşti călăuzit de cineva, trebuie să ai încredere în acea persoană”.

6S2? Şedinţa lui Bob cu Staci Wells fib.

Conversaţia cu Bob m-a făcut să înţeleg puţin provocările pe care le întâmpină orbii Deşi îmi imaginam felul în care aceste provocări puteau da naştere unei puternice evoluţii personale, eram nerăbdător să aflu căile specifice prin care a sperat Bob să evolueze, când şi-a planificat să fie orb. La acea vreme, nu ştiam că în planul său iniţial pentru această viaţă nu era Inclusă experienţa orbirii

Mediumul Staci Wells a făcut două comunicări pentru Bob; ambele sunt combinate în relatarea care urmează. De mai multe ori, Spiritul a rugat-o pe Staci să evidenţieze unele lucruri, pentru a le putea accentua în cartea mea în acele loom am înserat [diminitivul me, Rob], pentru a indica ideile scoase în evidenţă.

Ca şi în celelalte şedinţe de planificare pe care Le-a văzut Stacl de când lucrăm împreună, şi cea a lui Bob conţine referinţe la o planşă pe care o folosesc sufletele pentru a proiecta următoarea încarnare. Dar, deosebirea este că în şedinţa de planificare a lui Bob se folosesc încă două planşe noi: o planşă de tranziţie pentru trasarea diverselor modalităţi prin care ar putea reacţiona Bob la accident şi o planşă finală, care conţine noul plan pentru această viaţă.

Înainte de prima comunicare, am informat-o pe Staci că Bob s-a născut prematur şi că a fost ţinnt într-un incubator, unde oxigenul aflat în exces l-a cauzat orbirea. Foarte dar şi detaliat, Stad a constatat atât planul de viaţă original, cât şi unul nou. Am aflat că, în această viaţă, el şi-a dorit să-şi dezvolte iubirea de sine şi acceptarea de sine. Pentru a stimula această dezvoltare, îşi planificase iniţial o încercare de viaţă în care îşi descoperea şi accepta homosexualitatea, în contextul unei căsătorii

heterosexuale, cu o femeie numită Maureen. După ce a rămas orb, Bob şi ghizii lui spirituali au creat un plan complet diferit, dar care avea să-i permită să obţină aceleaşi rezultate. Această improvizaţie se deosebea de tot ceea ce văzusem eu şi Stad până atunci. Eram încântat că aveam ocazia să văd cum sufletul şi ghizii săi spirituali se adaptează, în mod spontan, la o modificare semnificativă, dar neaşteptată din planul fizic.

„Eşti un suflet foarte responsabil”, i-a spus Stad lui Bob, când a început să analizeze informaţiile. „Ai avut vieţi în care ai experimentat multă sărăde, pentru a putea evolua spiritual. În acele vieţi, ai lucrat asupra lipsei de ego, negându-ţi şinele şi oferindu-i corpului doar acele lucruri necesare unei existenţe simple. Ai fost un călugăr sihastru din Spania. Asta, deoarece ai vrut să te izolezi de loviturile, răutatea şi nedreptăţile oamenilor. Al parcurs o cale lungă, ca parte din misiunea ta. Erai foarte slab. Cerşeai pentru mâncare şi trăiai din generozitatea altora. Acea viaţă a fost precursoarea alegerilor pe care le-ai făcut în viaţa actuală. Ţi-a plăcut să duci o viaţă singuratică, în care interacţionai cu oamenii, într-un mod binevoitor şi generos. Brai un suflet sensibil. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care ai ales să te izolezi – atunci şi în multe alte vieţi anterioare.

Când ţi-ai planificat viaţa actuală, au existat multe discuţii despre echilibrarea fiinţei tale şi despre nevoia de a face, de această dată, parte din lume Acum sperai să ai relaţii mai strânse cu oamenii. îţi doreai foarte mult să interacţionezi cu cei care aveau să devină membrii familiei tale. Ai vrut să creezi o viaţă în care să-ţi respecţi familia şi să fii apropiat de ea.

În acelaşi timp, ai jurat că vei lucra asupra lipsei de respect de sine, pe care ţi-ai creat-o prin faptul că ai mers mult prea departe cu aspectul de sihastru, pentru evoluţie spirituală. Ai vrut să-ţi păstrezi independenţa emoţională, pentru care ai lucrat foarte mult în alte vieţi, în viaţa actuală, provocarea este să-ţi construieşti respectul de sine din interior. Oscilezi între aceste două extreme,

căutând părerea altora pentru a-ţi reconfirma cine eşti. Au existat unele discuţii despre încercările din viaţa ta şi despre diversele modalităţi prin care ţi-ai putea atinge scopurile. Faptul că mama ta te-a născut prematur a fost neprevăzut. Sarcina a fost supravegheată [de către ghizii tăi spirituali], însă naşterea prematură a fost ceva neaşteptat A fost o surpriză.

Ghizii au venit imediat lângă incubatorul lui Bob, aşteptând să iasă din corp şi să intre în acea stare de conştiinţă unde spiritul, sau corpul astral, este eliberat ştiau că totul se va întâmpla rapid Unii oameni ar putea spune că l-au scos din corp, dar nu e adevărat An vrut neapărat ca eu să-ţi spun asta, [Rob]".

Staci a continuat „Ghidul meu spiritual vrea să începem cu tabla de şah, tabla de planificare. Este o planşă pe care sunt stabiliţi paşii de dezvoltare şi evoluţie din viaţa persoanei, astfel încât sufletul să aibă un punct de referinţă vizual. Această planşă este ca o organigramă Organigrama este o întrebare. Dacă răspunsul e da, mergi pe o anumită cale. Dacă răspunsul e nu, mergi pe altă cale. Când Bob a avut acest accident în incubator… fraza pe care o aud este: înapoi la planşă. Bob şi doi dintre ghizii săi spirituali s-au adunat şi au revenit în încăperea planşei de planificare, pentru a trasa calea alternativă care va fi urmată pentru a-şi putea atinge scopurile sufleteşti din această viaţă.

Îmi arată momentul în care el [Bob] a ajuns înapoi în spirit, la locul de planifii care… era foarte dezorientat de această schimbare rapidă, de propoiţii, şi surprins să se găsească acolo. Nu a înţeles ce i s-a întâmplat corpului de bebeluş. îşi recunoaşte ghizii, are încredere în ei şi acceptă pe deplin să fie călăuzit îl aud pe unul dintre ghizi care vorbeşte în numele amândurora şi îi spune lui Bob că procedura a luat o turnură neaşteptată şi creierul său a primit prea mult oxigen. Bob pare să fie şocat de această veste – e tăcut cu ochii larg deschişii, pupilele dilatate, încremenit şi trist.

Ghidul spiritual: Asistenta care a ataşat tuburile de la

incubator – acolo unde se află chiar acum corpul tău – a făcut o greşeală şi i-a permis elementului oxigen să pătrundă într-o cantitate prea mare. Acest lucru a dus la creşterea nivelului de oxigen din creierul tău, producând daune.

Văd cum ghidul îi arată lui Bob ochii – ochii bebeluşului. Deşi spiritul lui Bob este ataşat de corpul bebeluşului, se află încă hi afara corpului. În timp ce îi vorbeşte prin intermediul gândirii telepatice, vede acei ochi cu ochiul minţii. îi arată daunele şi cum vor arăta ochii în copilărie şi în perioada în care va fi adult

Ghidul spiritual: Creierul nu a fost afectat; doar ochii Ţi s-a mărit însă coeficientul de inteligenţă. Na foarte mult, dar îţi va fi de folos. Ai acum opţiunea de a-ţi reconsidera planul de viaţă, pentru a vedea dacă aceste schimbări îţi vor servi pentru scopurile propuse. Dacă doreşti, poţi să te retragi din acest corp, să revii la noi, să reevaluezi o nouă familie-gazdă şi să schiţezi alte planuri.

Bob le pune rapid multe întrebări. Întreabă despre capacitatea sa de a merge. Vrea să fie reasigurat că trupul lui va funcţiona aşa cum se aşteaptă el. Ei îl asigură că va funcţiona bine. Apoi îi întreabă:

Bob: Şi cum rămâne cu lucrarea mea?

Ghidul spiritual: O vei îndeplini.

Bob: E posibil ca acest handicap să-mi frâneze procesul de evoluţie din această viaţă?

Al doilea ghid: Să vedem.

Între ghizi şi Bob, se află planşa de planificare pentru vechea sa viaţă, deasupra ei o planşă de tranziţie şi peste ea o planşă cu viaţa lui Bob, aşa cum va fi ea afectată de această schimbare. Aceste planşe sunt ca nişte holograme – au un aspect transparent, nu snnt solide. Gândurile lor creează aceste planşe şi trasează linii pe ele. liniile reprezintă procesul de dezvoltare.

Se formează o diagramă. Apar nişte ramificări. Unele dintre ele sunt case. De exemplu, pe planşă sunt marcate casa unde locuia familia lui când s-a născut, casa în care se mută apoi şi locurile unde trăieşte el ca adult, chiar şi

camera de la colegiu. Totul se petrece foarte rapid.

Cu ajutorul gândurilor, mută elemente de pe o planşă pe alta. Primul lucru pe care îl iau de pe planşa cu planificarea iniţială, pentru a-l muta pe cea de tranziţie, este mama lui.

Ghidul spiritual să începem cu mama ta Ea va rămâne în această viaţă şi va fi în continuare mama ta

Bob: E bine.

Bob pare că s-a liniştit, la o gură de aer şi oftează [a uşurare].

Ghidul spiritual: Tatăl tău…

Îl mută din planşa originară, pe cea din mijloc.

Ghidul spiritual: Va rămâne şi el cu tine.

Foarte repede sunt mutate şi alte elemente – animate de casă, rude, lucruri de genul ăst* etc. Ibate trec pe planşa de tranziţie. Pe măsură ce ghizii mută totul pe acea planşă, apar şi ei pe planşa de deasupra

Ghidul spiritual Aceste elemente nu se schimbă şi vor rămâne ca o influenţă stabilă, surse şi foiţe în viaţa ta însă profesorii tăi vor fi schimbaţi. Această şcoală [arată spre un element-şcoală de pe planşa de jos] nu mai este relevantă, din cauza stării tale de acum. Vei merge la e ceasta şcoală [arată spre un element-şcoală care apare dintr-o dală pe planşa de tranziţie}. Aici îţi vor fi oferite îndrumările de care îi nevoie pentru a trăi în aceste condiţii. În continuare, să ne ocupăm de prietenii tăi.

Apoi trec la liceu. Aceşti prieteni simt mutaţi de pe planşa originală, pe cea de tranziţie. Sunt prieteni importanţi pentru Bob în această viaţă. Bob dă din cap, în semn de aprobare.

Conversaţia se accelerează şi ghizii mută elemente din planul iniţial, în cel de tranziţie. Mi se spune că acestea sunt piese secundare – pe care nu trebuie să le includem în carte. Acum, îi rog să încetinească, pe măsură ce afungem la partea mai importantă.

Ghidul spiritual: Femeia care a acceptat să-ţi Re soţie poate opta să nu respecte această înţelegere. Vei avea în continuare încercări de acceptare de sine, dar nu cu ea. Va

fi o încercare mai mare, din cauza lipsei unui partener care să te sprijine în acele momente.

Bob nu spune nimic. Ascuhă şi se gândeşte. Acum întreabă despre femeie. O numeşte Maureen.

Bob: Pot măcar să mă bucur de prietenia lui Maureen?

Ghidul spiritual: Depinde de ea. Haide să o aducem aici.

Cu viteza gândului, este adusă lângă ei. Încă nu se născuse. De la mijlocul cutiei toracice în sus, văd ca o formă fizică. Nu e solidă – poţi vedea prin ea – dar are forma unui corp de femeie, corpul pe care 3 va avea în viaţa următoare. Pare să aibă între douăzeci şi cinci de ani şi patruzeci şi când în jos se află corpul de lumină, corpul de spirit Ghidul meu îi zice *mantia corpului*. Ea poartă o parte din mantie. Este un lucru care are loc Instantaneu, imediat ce-şi aminteşte de planul vieţii ei şi cum interacţionează cu cel al lui Bob. Mi se spune că numai o parte din ea este acoperită de mantie, deoarece deja se răzgândeşte în privinţa rolului el. I se arată noua diagramă a vieţii lui Bob. Mult timp, nu zice nimic. În cele din urmă, spune:

Maureen: Prefer să nu iau parte.

Văd cum ridică mâna stângă. Apoi enumeră pe degete motivele pentru care nu-şi doreşte să facă parte din viaţa lui Bob.

Maureerc Şcoala unde am planificat iniţial să ne întâlnim nu mai este relevantă. Bob nu va mai merge acolo.

Ghidul spiritual: Nu contează, putem să aranjăm să vă întâlniţi în altă parte.

Maureen: Nu, nuvreau.

Ghidul spiritual* Putem aranja chiar să vă întâlniţi la aceeaşi vârstă la care aţi planificat să vă întâlniţi iniţial.

Maureen: Nu. Este foarte important să împărtăşim acele experienţe care încep din timpul şcolii Nu e vorba doar de cât de bine m-aş simţi eu lângă Bob, ci şi cât de bine se va simţi ei lângă mine. Este mai importantân cazul

lui.

Se întorc spre Bob şi îi cer părerea. El spune că înţelege şi că este de acord cu ea, deşi se vede clar că e dezamăgit

Bob: Te eliberez de înţelegerea făcută. Ya exista un alt loc şi un alt timp în care să ne întâlnim din nou şi să fim împreună.

Ea îl ia de mână.

Maureen: Îţi mulţumesc. Da, aşa va L După trei vieţi de la aceasta, vom putea fi iar împreună.

El dă din cap a încuviinţare şi văd că se îmbrăţişează. În loc să iasă din încăpere, forma ei spirit dispare. Aud cum Bob oftează, în timp ce renunţă ia ea şi la aşteptările foi. Mi s-a spus să-ţi comunic [Rob] că renunţă la aşteptările lui, pentru că până şi fa nivel de suflet ne luptăm cu acest lucru. Ne este mai uşor acolo şi reprezintă încă o problemă pentru mulţi dintre noi – *să nu aşteptări şi pretenţii de la alte persoane care sunt importante pentru noi*.

Maureen a văzut că direcţia pe care o lua viaţa Itti Bob nu avea să mai servească obiectivelor ei. Ea a rupt acea înţelegere dintre ea, atât din motiv personal, cât şi din dragostea ei necondiţkniată faţă de Bob – căci nu mai era alegerea optimă pentru partenera lui de viaţă, 11

Staci a făcut *o* pauză, făcându-rai semn că ghidai ei aştepta să i se pună o întrebare, înainte să prezinte o altă parte din planificarea lui Bob. Staci demonstrase, Sică o dată, că are capacitatea extraordinară de a vedea şi auzi o şedinţă de planificare a vieţii, chiar dacă cea a lui Bob a fost. O şedinţă de planificare *de după naştere*. Urmărind acest eveniment rar, priveam după văl şi eram martori la felul cura un suflet îşi făurea un nou plan, pentru o încarnare care începuse deja.

Spiritul i-a prezentat lui Stad exact informaţiile pe care le căutam. Am descoperit că anumite elemente din planul iniţial al lui Bob au fost păstrate, iar altele au fost modificate. Doream mult să văd ce mai puteam afla. Rezultatul planificării spontane – decizia lui Bob de a-şi

continua viaţa, ca persoană lipsită de vedere – era cunoscut deja. Dat fiind că Maureen a ieşit din viaţa lui, de ce şi cum a ajuns el să ia o asemenea decizie?

„În această, viaţă”, i-am spus lui Stad, „Bob a vrut să lucreze cu sentimentele de acceptare de sine şi respect de sine. Mai e ceva neclar despre modul în care orbirea va ajuta la atingerea acestor scopuri?”

„Viaţa [nouă] este încă în curs de planificare”, a anunţat Stad, după ce a sărit câteva etape din şedinţa de planificare. Ghidul ei spiritual o conducea acum la o altă parte din conversaţie.

Bob şi-a însuşit toate schimbările.

Bob: înţeleg nevoile speciale pe care le voi avea dacă aleg să accept acest corp şi această viaţă. Spuneţi-mi cum anume mă va ajuta acest lucru – sau, din contra, cum îmi va stânjeni progresul, pe măsură ce mă străduiesc să-mi ating scopurile pe care mi Le-am ales iniţial.

Răspunsul vine din partea ambilor ghizi spirituali, ca şi cum ar vorbi cu aceeaşi voce.

Ghizii spirituali în acest context, Vei ajunge să te cunoşti la o vârstă mai midi. Vei sări peste aproape donăzed de ani din procesul de dezvoltare, din cauza lipsei de stimulare vizuală careţi-ar fi distras atenţia şi te-ar fi împiedicat să afli cine eşti şi cine ai ales să fii.

Bob: îmi place ce aud. Asta înseamnă că voi sări peste uit timp irosit şi peste multe greutăţi

Ghizii spirituali: Dsv aşa este. Dar vei întâmpina alte greutăţi legate de unicitatea pe care ţi-o conferă orbirea.

Bob: înţeleg.

Ghizii spirituali-Deşi vei mai avea încă provocarea de a te iubi pe tine însuţi, te vei cunoaşte mai bine de la o vârstă mai fragedă, ceea ce te va ajuta să-ţi îndeplineşti jumătate din misiune. Când vei începe şcoala primară în această viaţă, vei fi la acelaşi nivel de dezvoltare la care te-ai fi aflat în liceu.

Bob: Asta elimină o bună parte din tensiunile din viaţa pe care am planificat-o iniţial.

Ghizii spirituali: Da. Vor mai exista momente în care

te vei îndoi de tine însuţi, când te vei întreba dacă eşti suficient de bun, Sau dacă este ceva în neregulă cu tine. Însă vei avea un grad mai mare de inteligenţă, iar capacitatea ta de a raţiona va fi sporită. Vei înţelege legăturile din viaţa ta, mai bine şi mai devreme, şi le vei provoca mai puţină suferinţă celor care te iubesc.

Când spun *legături*, explică Staci, îmi arată o imagine a sinelui superior [sufletul] şi a sinelui inferior [personalitatea]. Legăturile unesc sinele superior cu şinele inferior. Bob va putea să adune toate acestea laolaltă şi să le înţeleagă încă de la o vârstă fragedă.

Fireşte că situaţia căsătoriei trebuia să-l facă să-şi înţeleagă pe deplin identitatea de homosexual. Acum nu mai are sens ca Bob să încerce să aibă un stil de viaţă heterosexual. Această etapă va fi sărită. Evoluţia sa va fi legală mai direct de homosexualitate şi de stilul de viaţă pe care îl aduce. Bob acceptă şi încă asimilează totul.

Bob: De unde voi şti că sunt homosexual?

Ghizii spirituali: Experienţa pe care o vei avea acum va fi foarte diferită de cea pe care ai fi avut-o în lipsa accidentului şi a provocărilor fizice. Fără ca văzul să-ţi mai distragă atenţia, te vei înţelege mai bine şi vei fi conştient de tine însuţi şi vei avea contact constant sau foarte apropiat cu fiinţa ta lăuntrică.

Mi se spune că fiinţă lăuntrică este termenul folosit pentru interfaţa inteligentă dintre suflet şi fiinţa vie [fizică]. Datorită acestui lucru, abilităţile creative ale lui Bob sunt sporite. Când există această legătură cu propria energie creatoare, este accelerată şi evoluţia spirituală – fie că este la nivel conştient, fie subconştient

Ghizii spirituali: Veei aprecia mai mult bunătatea – darul echilibrului sufletesc – pe care, altfel, nu ai fi apreciat*». Acest lucru îţi va aduce aminte de faptul că eşti bun şi valoros şi, deşi om, eşti plin de iubire şi capabil de a fi iubit şi de a oferi iubire. Deşi vei lucra la toate acestea, îţi va fi mai uşor decât dacă ai fi fost un om cu văz normal, tras înapoi de acele lucruri care ţi-ar fi putut distrage atenţia.

Pi arată spre un element ce reprezintă cealaltă şcoală.

Ghizii spirituali: Vei şti, încă din perioada petrecută la acea şcoală, că eşti diferit. Vei şti că eşti atras de sunetul vocii bărbăteşti, de mirosul unui bărbat, de toate lucrurile tipice bărbatului din specia ta.

Bob: înţeleg.

„Este adevărat”, a spus Bob mai târziu. „Am ştiut de mic. Chiar şi la vârsta de opt sau nouă ani, ştiam că-mi place mai mult să fiu îmbrăţişat de bărbaţi, decât de femei la treisprezece sau paisprezece ani, aveam mai multe reacţii în preajma băieţilor. Mă atrage vocea. Mă atrage mirosul”. Aici, Staci şi ghizii ei şi-au încheiat fascinanta prezentare. Venise timpul să pun întrebări.

Din conversaţia mea anterioară cu Bob, eram conştient de faptul că orbirea i-a adus experienţe ce i-au pus la încercare respectul de sine şi l-au oferit atât motivaţia, cât şi şansa de a căuta sentimentul de iubire din interiorul său. Însă ni s-a spus că unul dintre obiectivele sale din această viaţă a fost să fie alături de alţi oameni.

„Stad, te rog să-lântrebi pe ghidul tău de ce Bob a acceptat încercarea de a fi orb, când ştia că asta putea să-i aducă un anumit grad de izolare”. Staci rostea acum cuvintele foarte rar, pe măsură ce ghidul ei spiritual a început să vorbească direct prin ea.

„În cadrul vostru temporal, acest suflet a fost informat despre această nouă provocare, la două zile după naştere. Orbirea nu se instalase complet, dar era în curs de dezvoltare. Apăruse precedentul. Acest suflet, ca toate sufletele, a petrecutmult timp intrând şi ieşind din corp, în primele săptămâni de viaţă. Sufletul a văzut o cale prin care putea să facă faţă acestei noi încercări şi, totodată, să sosimtă confortabil”. (Am considerat că acest confortabil se referea la vieţile trecute, în care Bob se obişnuise cu starea de izolare.) „Unul dintre obiectivele din această viaţă este de a învăţa ce este independenţa emoţională”.

„Cum defineşte Spiritul independenţa emoţională?”, am spus.

„Conştientizarea şi recunoaşterea că persoana este responsabilă de crearea propriului sentiment de fericire şi de stare de bine”.

„A simţit Bo b că nu şi-a creat propria fericire şi stare de bine, în viaţa în care a fost călugăr în Spania?”

„Noi nu ne-am exprima aşa. Am spune că încă mai suferea de o acută sensibilitate emoţională. & era mai uşor să-i facă faţă lumii dacă se închidea faţă de ea, limitându-şi interacţiunile cu ceilalţi şi implicarea pe care o avea în viaţa de zi cu zi”.

„De ce s-a considerat că orbirea avea să ajute la dobândirea acestei independenţe emoţionale?” Doream ca ghidul hii-Stad să ofere cât mai multe explicaţii posibile, pentru cei care voiau să înţeleagă de ce ar alege un suflet să aibă experienţa orbirii

„Deoarece reprezenta o încercare şi mai puternică, şi mai mare, pentru suflet Unicul mod în care sufletul poate supravieţui ca persoană în această viaţă – când este cel mai fericit şi îi e cel mai bine – este să r ecunoască şi să înveţe lecţia că aceasta e propria sursă de stare de bine. Pentru a învăţa această lecţie, persoana trebuie să-şi dobândească sentimentul de respect de sine. Sufletului i s-a oferit posibilitatea de a alege să-şi abandoneze acea viaţă. Sufletul a ales să rămână. Acestui suflet îi plac încercările grele”.

„De ce a ales Bob să aibă experienţa homosexualităţii?”

„Înainte de schimbările obligatorii din viaţa acestui suflet, a existat o înţelegere făcută cu o femeie, cu care trebuia să împărtăşească experienţa căsătoriei. Nu era o căsătorie care să dureze o viaţă. A existat o luptă în interiorul persoanei acestui suflet de a-şi recunoaşte homosexualitatea, de a o înfrunta şi de a se împăca cu ea. trebuia să se întâmple mai târziu în viaţă. Acea experienţă ar fi servit acelaşi cap pe care homosexualitatea l-a servit deja în această viaţă. A fost o încercare şi o concentrare asupra problemei de respect de sine.

Orbirea şi homosexualitatea nu sunt bine acceptate,

apreciate şi tratate în cultura occidentală. Ele sunt nişte provocări. A fi împăcat cu ime, ca bărbat homosexual, face parte din lecţia de a avea respect de sine. Uneori, ai nevoie de provocări mai mari pentru a putea învăţa o lecţie. Acest suflet a fost mereu dispus să lucreze din greu".

Apoi, am întrebat cum putea şti o persoană fără vedere, dacă orbirea a fost planificată înainte de naştere, sau dacă a avut loc pe neaşteptate. El a spus că dacă cineva se naşte orb, sau cu o predispoziţie genetică de a orbi, acest lucru ar indica planificarea prenatală. Când am întrebat ce alte motivaţii ar avea un suflet să-şi facă astfel de planuri, el mi-a explicat că mulţi compozitori se încarnează astfel, pentru a putea auzi muzica mai uşor, chiar dacă sufletele nu au fost compozitori în vieţile trecute, au adesea dorinţa de a-şi act tiza auzul sau alte simţuri (ceea ce se poate întâmpla ca urmare a orbirii). Mi-a mai spus şi că sufletele artiste aleg să se întrupeze în corpuri ai căror ochi nu-şi pot îndeplini funcţia.

„Ce altceva ai vrea să ştie oamenii despre încercarea de a fi orb?" am întrebat la final.

„Sunt cazuri în care orbii văd lucruri pe care nu le-ar fi văzut, dacă nu erau orbi".

Bob întruchipează curajul. Iniţial, el şi-a planificat o călătorie dificila de cunoaştere de sine, de acceptare de sine şi, în cele din urmă, de iubire de sine. Când şi-a dat seama că planul lui nu mai era posibil, a creat altul, în care a păstrat provocarea iniţială de a fi homosexual şi a adăugat-o la noua provocare, cea de a fi orb. A alege o orientare sexuală „alternativă", într-o lume care încă se luptă cu toleranţa, este, în sine, un act de curaj. A adăuga apoi şi provocarea neplanificată a orbirii, este ceva remarcabil. În loc să evite această nouă încercare, prin întoarcerea în lumea spiritului – o decizie de înţeles şi care ar fi fost respectată – Bob a ales să o accepte.

În primul plan de viaţă, Bob, împreună cu un suflet pentru care simte o mare iubire, a creat o viaţă în care trebuiau să se căsătorească. Nu s-a intenţionat ca această căsătorie să dureze. Pe parcursul cercetărilor mele, am

descoperit că ştim, în general, înainte de a ne naşte, dacă o căsnicie va dura. Divorţul nu reprezintă va n eşec, d face parte din planul nostru. Intenţionăm să ne unim prin căsătorie, pentru a ne învăţa unii pe alţii şi pentru a ne echilibra karma. Când această dezvoltare este îndeplinită, căsătoria şi-a servit scopul Divin. Nu sugerez aici că divorţul sau căsătoria de o viaţă sunt predestinate; mereu avem liber arbitru. Putem alege să ne despărţim de cel ce care am plănuit să ne petrecem. viaţă şi putem opta să nu rupem căsnicia, chiar dacă am intenţionat să fie doar o uniune temporară. Alegerea ne aparţine.

Iniţial, Bob şi-a schiţat o viaţă în care trebuia să-şi înţeleagă şi să-şi accepte homosexualitatea, în cadrul căsniciei. Închipuiţi-vă de cât de multă Iubire ar fi avut nevoie pentru a-şi îndeplini planul. Mal întâi, ar fi trebuit să recunoască, în faţa lui însuşi, că e homosexual. Apoi, ar fi trebuit să-şi ia inima în dinţi pentru a-i spune şi soţiei lui. În cele din urmă, ar fi trebuit să se iubească pe el însuşi şi pe soţia lui, pentru a părăsi căsnicia care nu-i mai reflecta adevărata lui identitate. Nu se ştie dacă ar fi reuşit să-şi dezvolte o asemenea iubire de sine; s-ar fi legat de deciziile liberului arbitru ale personalităţii şi de modul în care s-a ridicat la nivelul provocării create de el însuşi. Totuşi, este limpede că şi-a creat o viaţă în care putea avea loc o astfel de dezvoltare.

Când orbirea şi-a făcut apariţia, Bob a creat un nou plan, care să aibă acelaşi rezultai. După cum ne-a spus ghidul spiritual al lui Stad, nici orbirea, nici homosexualitatea nu sunt acceptate în cultura occidentală. Atunci când Bob a ales să se încarneze în Occident, în această perioadă din istorie, a ştiut că va fi respins, că exista posibilitatea de a fi izolat – o versiune prelungită a aceleiaşi lipse de acceptare de care ar fi dat dovadă soţia lui Bob, când ar fi anunţat-o că este homosexual.

Bob a creat un plan de viaţă de învăţare-prin-contraril. Ştiind cum va reacţiona uneori societatea la faptul că este orb şi homosexual – şi hotărât să-şi c. dezvolte acceptarea de sine şi iubirea de sine – Bob a

planificat acele circumstanţe care îl vor motiva să descopere în interiorul său, ceea ce n i se oferea în exterior. Printr-o încercare mai grea decât cea pe care a căutat-o Iniţial, în unele privinţe, orbirea a sporit probabilităţile ca Bob să-şi atingă scopurile, deoarece, aşa cum i-au evidenţiat ghizii lui spirituali, l-a eliberat de lucrurile din exterior, care i-ar fi distras atenţia. Ghizii au ştiut că orbirea îl va face calea mai uşoară – şi, într-o oarecare măsură, îl va forţa să audă şi să asculte de înţelepciunea sa lăuntrică.

Imaginaţi-vă o încăpere din muzeul Louvre, unde este expus un peisaj minunat. O persoană poate trece pe lângă el fără să-l remarce; poate că alte tablouri îi distrag atenţia. O altă persoană care intră în galerie poate să remarce peisajul de la distanţă. îl poate admira în trecere, fără însă să se oprească pentru a-l privi cu atenţie. Este posibil ca o a treia persoană să se aşeze în faţa peisajului, timp de mai multe ore, savurând fiecare nuanţă – urmele lăsate de pensulă, textura uleiului, jocul de culori, efectele de lumină. Această persoană recunoaşte că tabloul este o capodoperă.

Bob a ales orbirea, pentru că reprezenta o ocazie de a-şi redescoperi măreţia. Destinaţia – iubirea de sine – a rămas aceeaşi, dar ruta spre acel punct final s-a schimbat în mod considerabil. Bob nu are nevoie de văz, pentru a observa frumuseţea peisajului său lăuntric. Dar, are libertatea de a alege să nu-l privească, să-l remarce în trecere, sau să-i admire fiecare linie, fiecare aspect. Bob a realizat foarte multe. Şi-a dezvoltat sentimentul de empatie, mai ales faţă de aşa cum a spus el, „cei dezavantajaţi” şi o intuiţie puternică, ce îi permite să simtă esenţa unei persoane. Deşi este orb, Bob vede ceea ce este important: relaţiile cu oamenii, bunătatea şi compasiunea. A învăţat să aibă încredere atât în animale, cât şi în oamenii care îl călăuzesc Chiar dacă, uneori, a fost izolat din cauză că nu vede, el continuă să fie apropiat de oameni. Este blând şi amabil, un suflet de o mare sensibilitate. Aceasta este frumuseţea lăuntrică faţă de

care s-a deschis în viaţa actuală.

Atunci când Bob remarcă o calitate precum blândeţea – la el însuşi sau la ceilalţi – vede cu inima, nu cu ochii fizici. Este o cunoaştere a inimii, pe care Bob o transformă într-un „barometru al blândeţii”. Frumuseţea şi iubirea – orice formă ar lua – sunt înţelese, cu adevărat, numai în acest fel. Atunci când privim o floare deschisă, nu ne gândim că are o culoare atrăgătoare, că petalele sunt frumos aranjate, că parfumul ei este plăcut şi că, datorită acestor lucruri, merită să ne bucurăm de ea. Când vedem un nou-născut, nu-i analizăm forma feţei sau dimensiunile corpului, pentru a trage concluzia că bebeluşul merită să fie admirat. Aceste experienţe îi vorbesc imediat şi direct inimii, aşa cum o face şi blândeţea. Mintea este ocolită; nu e nevoie de nicio interpretare. Înţelegerea este imediată şi naturală.

Atunci când suntem Acasă în spiritul şi, deci, nu suntem stânjeniţi de filtrele neclare, distorsionante ale creierului fizic, acest gen de cunoaştere din inimă devine însăşi natura noastră. Dacă alegem să ne încarnăm în epoca actuală – cea pe care fiinţele non-fizice o numesc, uneori, Era Raţiunii din cauza importanţei pe carect. dăm proceselor mentale – putem pierde, temporar, contactul cu inimile noastre, pe măsuri ce ne cufundăm în lumea intelectului. Pe scurt, explorăm ceea ce nu suntem. Întrucât încercările dureroase de viaţă pot fi înţelese cu adevărat – şi vindecate – numai de către inimă, ei e ne forţează să trecem de la analiză, la simţire. Dată Jos de pe tronul său, mintea serveşte acum inima, care, cândva, a fost. servitoarea ei. După ce revenim la acest fel de a fi „în inimă”, ne aducem aminte de cine suntem noi cu adevărat. Această experienţă dă naştere unei cunoaşteri de sine mai profundă, cunoaştere care nu ar fi putut exista fără contrastul oferit de tărâmul fizic.

Ghizii lui Bob au ştiut că orbirea îl va face să „aprecieze mai mult bunătatea – darul echilibrului sufletesc” şi că această apreciere sinceră îi va reaminti că este „plin de iubire şi capabil de a fi iubit şi de a oferi

iubire”. Au ştiut şi că viaţa pe care şi-a planificat-o anterior conţinea o „stimulare vizuală care ţi-ar fi distras atenţia… şi care te-ar fi împiedicai să afli cine eşti şi cine ai ales să fii”. Su calitate de suflet, Bob este bunătate, blândeţe şi bunăvoinţă. Aceste calităţi, atât de des şi de uşor ascunse de zgomotul puternic al lumii fizice, sunt preţuite de către spirit. Orbirea lui Bob ia apropiat de aceste aspecte ale fiinţei sale lăuntrice. Ele reprezintă poarta ce duce spre acceptarea de sine şi iubirea de sine, pe care el avrut să le experimenteze în această viaţă. Fluid orb, el nu îşi vede forma fizică, însă, prin intermediul bunătăţii, îşi poate în trezări identitatea eternă.

Planul de viaţă al lui Bob, la fel ca al multora care aleg să se încarneze într-o perioadă de timp în care lipseşte iubirea de sine, a fost proiectai săi ofere o înţelegere mai profundă a iubinde sine, atât prin lipsa sa, cât şi pria *experienţa* creaţiei sale ulterioare. Când ne aflăm în spirit, cunoaştem iubirea de sine la fel de uşor şi de natural pe cât cunoaştem iubirea, de semeni. Ştim şi ea aceste forme de iubire sunt un al şi aceeaşi lucru Numai în fizic putem uita, cu curaj, ca mat apoi să ne amintim de sentimentul de iubire de sine. Încercările din viaţă ne aduc la această iubire, arătându ne că o avem în interiorul îtostru şi arătânda-ne că *noi înşine* suntem marea iubire a vieţii noastre.

Capitolul 5

Dependenţa de droguri şi alcoolismul fentrii ca această carte să fie cât mai utilă posibil, m-am axat asupra unora dintre cele nud des întâlnite încercări de viaţă. Fireşte că printre acestea se număra şi dependenţa de anumite substanţe. În acest capitol, explorez dependenţa de droguri şi de alcool, din două perspective: din perspectiva părintelui ai cărui copil are o dependenţă şi din perspectiva celui care are experienţa unei astfel de dependenţe. În priana categorie se încadrează Sharon Dembiński, al cărei fiu, Tony, s-a luptat cu dependenţa de heroină

Asemenea lui Sharon, milioane de părinţi din

întreaga lume încearcă să înţeleagă de ce copiii lor aleg să consume droguri. Ei simt o vină colosală şi se incriminează pe ei înşişi, pentru că nu au putut să aibă grijă de copiii lor. Mulţi cred că această dependenţă reprezintă o suferinţă fără sens, atât pentru copii, cât şi pentru familiile lor. M-am întrebat dacă era posibil ca suferinţa acestor părinţi să fie alinată cumva de conceptul planificării de dinainte de naştere, ajutându-i poate să vadă că experienţa avea şi tra scop mai profund.

Atunci când am început să cercetez această încercare de viaţă, n «ştiam dacă aceste provocări erau planificate înainte de naştere. Discutasem deja cu Jennifer (capitolul 3), ai cărei băieţi se născuseră cu mal multe handicapuri. Faptul că Jennifer şi fiii ei şi-au plahtfifcat aceste handicapuri mă făcea să cred că şi dependenţa copilului putea fi planificată dinainte, de părinţi şi copii împreună însă copiii lui Jennifer *născut* cu acele probleme, pe când fiul lui Sharon a devenit dependent de heroină, în adolescenţă Dacă Sharon şi Tony şi-au planificat, în realitate, dependenţa, cum puteau ei şti că se va dezvolta mai târziu în viaţă? Mai mult, de ce ar planifica doi oameni – unul dintre ei fiind un părinte iubitor – încarnări în care copilul va avea această dependenţă de droguri? Căror scopuri spirituale ar putea send, pentru părinte, această încercare? Dar iientru copil? Şi cum şi-ar coordona cei doi pla: nurile de viaţă, în aşa fel încât fiecare să aibă experienţa dorită?

9 Relatarea lui Sharon «a

Sharon, o asistentă medicală specializată în pediatrie, se afla la lucru, când a sunat fiica ei, Sarah. Fiica şi soţul lui Sharon, John, l-au găsit pe Tony lipsit de runoştinţă, întins pe podeaua din baie, alături de o seringă acoperită de sânge, cu o bandă de cauciuc legată în jurul braţului şi cu pielea învineţită.

„Plângeam istenc”, îşi aminteşte Sharon. „Am ţâşnit pe uşă afară şi am intrat în maşină. Doctoriţa cu care lucrez a alergat după mine. Ea mi-a spus: *Calmează-te*! *Nu poţi conduce în starea* /Se ţinea cu mâna de oglinda de la

maşină. Eu îi tot repetam: *Te rog*, *ia mâna*! în cele din urmă, mi-a dat drumul. Am condus cât de repede am putut, rugându-mă în contini u: *Te rog*, *să fie în viaţă când ajung acolo*! *Te rog*, *nud lăsa să moară*!”

Sharon s-a întâlnit cu Sarah şi cu John la spital. Tony luase o supradoză de heroină; se afla în semicomăşi avea dureri mari, ca urmare a ceea ce s-a descoperit ulterior că a fost un atac de cord. Când medicii au decis să-l transfere la un spital mai mare, Sharon s-a urcat în spatele ambulanţei. „Paramedidi mi-au spus: *Doamnă*, *trebuie să vă daţijos**, îşi aminteşte Sharon. „Eu le-am spus: *Nu mă dau jos de* 7

Dacă puiul tău va ajunge vreodată în unitatea mea, *te voi trata cu respectul profesional cuvenit*. *Acum*, *Lasă-mă să stau*! * Paramedidi au fost de acord, iar Sharon a rămas lângă fiul ei. Când au ajuns la spital, Tony a primit îngrijiri pulmonare speciale. Doctorii i-au spus lui Sharon că era foarte probabil să nu supravieţuiască până a doua zi.

„L-am implorat pe Dumnezeu să-l salveze. I-am promis că voi face tot ce-mi stătea în putere să-l ajut pe el şi pe oririne altcineva va avea nevoie de ajutorul meu”, a spus încet Sharon. „Arăta atât de frumos cum stătea aşa, în pat Avea capul acoperit de bude castanii, exact cum erau şi când era mic. Am stat mult timp lângă el, trecându-mi degetele prin părul lui, gândindu-mă cât era de frumos, gândindu-mă la toată viaţa lui, la cât de mult îl iubeam. Pierdusem trei copii, între Sarah şi Tony. Mi l-am dorit pe Tony atât de mult! Eu am avut cinci surori. Nu m-am apropiat niciodată de un alt bărbat, în afară de tatăl şi soţul meu. Nu am avut un frate sau un prieten bun, iar asta mă făcea să-mi doresc foarte mult un fiu. Şi toată lumea care a intrat în cameră, fiecare asistentă, fiecare doctor., spunea că este un băiat frumos”.

Tony a supravieţuit până a doua zi, când doctorii i-au spus lui Sharon că are şanse să trăiască, însă era posibil să-i fi fost afectat creierul. Asta ca urmare a faptului că, probabil, a stat în stare de inconştienţă, în baie, timp de nouăzeci de minute, spuneau ei.

Tony nu şi-a recăpătat cunoştinţa în următoarele cinci zile, timp în care Sharon a stat alături de el. „În cele din urmă a deschis ochii şi m-a privit ştiam că nu îi fusese afectat creierul”, a spus Sharon cu ochii în lacrimi. „El mi-a spus: *îmi cer iertare*, şi a plâns. Eu i-am spus: *Te rog, nu-ţi cere scuze \Tony. Totul e în regulă acum. Te vei face bine*.

După ce ne-am ţinut în braţe, l-am întrebat dacă a vrut să-şi ia viaţa. Mi-a spus că nu, a fost doar un accident Nu voia să moară. M-am simţit atât de uşurată! Asta însemnacă mai exista speranţă că îşi va învinge dependenţa de heroină”. Sharon plângea acum. „Mă voi întreba mereu cu ce am greşit când l-am crescut”, a spus ea cu tristeţe.

După ce a ieşit din spital, Tony a intrat într-un program de reabilitare, iar apoi la un centru de consiliere psihosocială. Acolo, a acceptat heroină de la un alt rezident şi a luat din nou o supradoză. După ce a primit îngrijiri medicale, Sharon l-a adus acasă.

„Nu ştiam dacă trebuie să simt speranţă sau frică”, şi-a amintit ea. „Treceam rapid de la un sentiment la altul. Când eram deznădăjduită, când mă gândeam că totul va fi bine”. În pofida acestor oscilaţii, în discuţiile el cu Tony, Sharon s-a concentrat asupra părţii pozitive, atrăgându-i atenţia asupra faptului că, aproape în fiecare zi petrecută la centrul de reabilitare, el a ales să *nu* consume droguri. „De câte ori ai luatdedzia corectă?” îl întreba ea încurajator.

În dorinţa ei de a-şi ajuta fiul, Sharon a început să participe la diverse discuţii de pe Internet, inclusiv la cele de pe forumurile unde oamenii susţineau folosirea metadonei. Metadona, care din punct de vedere chimic e similari cu heroina dar nu creează mare dependentă, este folosită adeseori în tratarea persoanelor dependente de heroină. „Oamenii pe care i-am întâlnit – unii foşti dependenţi, Iar alţii implicaţi în promovarea acestui tratament – erau atenţi, deschişi şi iubitori”, mi-a spus Sharon. Ea a creat o legătură foarte strânsă cu Eddie, un

bărbat care se lupta să-şi învingă propria dependenţă de droguri.

Sharon îl întreba pe Eddie ce simte, pentru a înţelege mai bine sentimentele fiului ei. Tony se izola acum în camera lui, ieşind de acolo doar pentru a-şi lua ceva de mâncare. Eddie a liniştit-o pe Sharon, spunându-i că modul în care se comporta fiul ei era normal şi ca evita lumea, pentru că voia să se recupereze, dar îi era teamă să nu întâlnească lucruri care şi-l facă să recidiveze. „Eddie spunea lucruri profunde, care chiar îmi deschideau ochii", a spus Sharon. Unele mesaje ale lui Eddie o inspirau atât de mult, încât le scotea la imprimantă şi le lipea pe oglinda din dormitorul tul Thny. În cele din urmă, Tony a început să-l îndrăgească pe Bddie, la fel de mult ca şi mama sa. La trei luni după ce Tony a ieşit din centrul de reabilitare, Eddie a murit în urma unei supradoze. Sharon a aflat de moartea sa, dintran mesa) trimis pe forumul de pe internet.

„Tony a venit în camera mea şi s-a aşezat la capătul patului", şi-a amintit Sharon „Lim spus: *Eddie a murit*. El a întrebat: *Ce*? Am repetat: *Eddie a murit*. *Oswpradoxd*. Să dat jos de pe pat fiu m-am ridicat în picioare. Ne-am apropiat unul de altul şi ne-am îmbrăţişat Nu ne-are spus nimic – doar am plâns". Eddie a murit cu cincisprezece luni ina ime de conversaţia mea cu Sharon. De atunci, Thny se simte mai bine; are *o* nouă prietenă şi îşi caută de hieru. Am întreba i-o pe Sharon ce schimbări a observat la ea. În acele cincisprezece luni.

„Am devenit mai înţelegătoare, am mai multă compasiune", a răspuns ea. „Am mai multe perspective scum. Cel mai Important lucru pe care l-am învăţat a fost că nu-i pot controla comportamentul lui fonv Pot sprijini latura pozitivă. Nu-i pot da foiţă. Nu-l pot controla? ot. controla doar modul în care reacţionez eu faţă de el".

Şi viaţa profesională a lui Sharon s-a schimbat Fiind motivată atât de moartea lui Eddie, cât şi de promisiunile pe care 1 le-a făcut lui Dumnezeu când s-a rugat pentru viaţa fiului ei, Sharon a lansat un program inovator la

spitalul său. MOM (Mothers on Methadone) * oferă îngrijite medicală şi sprijin emoţional femeilor gravide care au primit tratament cu metadonă – şi copiilor lor. În MOM, Sharon şi-a îmbinat dragostea de copii, cu noua ei pasiune de a-i ajuta pe oamenii care au fost dependenţi de heroină.

„Interacţionăm cu părinţi, pentru a-i face să se simtă acceptaţi şi importanţi”, a spus Sharon fericită. „Dacă eu sunt ajutaţi, vor recidiva, iar copilul rămâne fără mamă. Copilul ajunge la casa de copii, iar întreaga sa viaţă se schimbă considerabil, în rău. Gândeşte-te la impact Dacă acele mame nu recidivează şi îşi pot săruta în continuare copilul, impactul este *uri*aşi înainte să înceapă MOM, Sharon le judeca uneori pe aceste femei.

„Mă gândeam: *Cum poţi face aşa ceva*? Dar acest lucru s-a schimbat”. Sharon avăzut schimbări şi la colegii ei de la spital. „Faptul că au văzut că eu şi familia mea am trecut prin aşa ceva, Fa impresionat Dacă i s-a întâmplat fiului meu, ÎI se putea întâmpla şi copiilor lor. Acest lucru chiar a schimbat modul în care îi tratează pe pacienţi”.

„Sharon”, am întrebat, „ce ai vrea să le spui părinţilor care au copil dependenţi de droguri?”

„Să nu ţineţi secret. Dacă împărtăşiţi cu alţii ce vi s-a întâmplat, oamenii vă vor ajuta”.

zb» Şedinţa lui Sharon cu Glexma Dietrich ssă

În zilele care au trecut de la conversaţia mea cu Sharon, unele cuvinte ale ei au avut un impact deosebit asupra mea. Nu voiam ca Sharon să simtă că a greşit cu ceva faţă. de Tony. Am văzut cum oamenii scapă de remuşcări, de tristeţe şi adoptă o perspectivă complet nouă, în legătură cu încercările din viaţa lor, când află că ei sunt cei care le-au planificat Sperau ca şedinţa lui Sharon cu Glenna să-i aducă linişte. Glenna a început prin împărtăşirea informaţiilor pe care le primise deja de la Spirit

„Mi s-au spus unele lucruri despre fiul tău. El a avut alte vieţi, cu activităţi care l-au captivat total. Experimenta situaţii în care lucrurile îi apăreau ca prin minune. Poate a fost chiar magician său şaman.

„Mame ce iau Metadonă; în limba engleză, mommamă. n.tr.

El caută să re-experimenteze acel gen de magie. Acesta este o parte din motivul pentru care a fost atras de acest stil de viaţă [de consum de droguri]. În corpul lui se creează un fel de reacţie chimică magică, atunci când consumă acele droguri. Viaţa lui are de-a face doar cu crearea lucrurilor neobişnuite. A venit aici cu mult talent Este foarte înzestrat Dacă te uiţi la Einstein şi la oamenii carene-au adus informaţii extraordinare, cei cu abilităţi muzicale sau de creaţie, tinereţea lor este plină de probleme, pentru că e greu să aduci această vibraţie pe deplin în corp. De îndată ce se maturizează suficient de mult, aceste capacităţi speciale încep să se arate”.

„Înainte să consume droguri, talentul lui artistic era uimitor”, a confirmat Sharon. „Nu mai are activităţi artistice, de ani de zile nu a mai creat, deşi are capacitatea asta. Are un IQ de 140”. Glenna a schimbat subiectul.

„Gând mă conectez la el, văd fiică. Aşa percep eu starea lui”.

„Şi eu simt la fel”, a recunoscut Sharon.

„Atunci când avem un mare dar de folosit, iar acesta nu poate fi exprimat”, a continuat Glenna, „se creează un blocaj energetic în corp. Iar energia blocată creează boală. Deci, îndrumări să-şi exprime din nou creativitatea. Şi iubeşte-l, iubeşte-l, iubeşte-l. El crede că a greşit cu ceva şi că nu mai meri îărespect din partea ta”.

Compasiunea arătată de Glenna era palpabilă. M-am relaxat, ştiind că Sharon se afla pe mâini bune.

„Este adevărat, oare, că noi am fost cei care am planificat această situaţie, înainte, pentru binele nostru cel mai înalt?”, a întrebat Sharon.

„Pentru binele cel mai înalt şi pentru că a fost ceea ce aveanevoie sufletul tău să experimenteze” a răspuns Glenna. „Venim aici să experimentăm totul. Toţi am fost criminali, violatori, sfinţi. Am avut toate experienţele, sau vom avea toate experienţele. Şi am planificat aceste lucruri dinainte, ca să avem scenariul perfect pentru tot

ceea ce trebuie să învăţăm de această dată. Nu a fost nevoie să vii aici pentru tine. T\i ţi-ai încheiat ciclul de învăţare, însă ai venit să-l ajuţi pe el. Nu spun că acesta ar fi unicul tău scop, însă a fost principalul lucru care te-a făcut să te decizi să revii. La un anumit nivel, el ştie asta. Poate fi un lucru bun, dar şi foarte, foarte dificil, pentru că îl face să se simtă vinovat".

Am fost syrprins când am aflat acest lucru; era prima dată când am auzit că un suflet nu avea nevoie să se încarneze. În minte m-au venit gânduri despre programul MOM al lui Sharon – felul în care şi-a folosit durerea, pentru a-i ajuta pe ceilalţi. Mi-am dat seama că eu şi Glenna vorbeam cu un suflet foarte evoluat.

„El nu ştie cum să aibă grijă de el însuşi" i-a spus Glenna lui Sharon. „Acestea sunt lecţiile pentru care a venit aici. TVI ai o mare capacitate de a-i îngriji pe alţii. Acesta este darul tău. El nu numai că primeşte această îngrijire de la tine, dar te şi urmăreşte cum îi îngrijeşti pe alţii şi te va imita în viitor".

„Ieri mi-a spus ceva care m-a luat total pe nepregătite", a răspuns Sharon. „Mi-a spus: *Mamă, tu mă inspiri în fiecare zi, prin tot ceea ce faci pentru ceilalţi*? Am mai discutat împreună câteva minute. Apoi, s-a lăsat un moment de tăcere, în timp ce conştiinţa Glennei a plecat, iar o altă conştiinţă ni s-a alăturat.

„Vă acceptăm invitaţia cu mare bucurie", a fost felul în care ne-au întâmpinat entităţile care foloseau acum corpul Glennei. Păreau că sunt mai multe fiinţe, însă vorbeau cu o singură voce. Tonul vocii era destul de vesel. Vorbeau uşor şi cu blândeţe.

„Vă salutăm cu dragoste, de aici, de la această margine dintre lumea voastră şi a noastră. Noi trăim în dimensiuni care se află la un fir de păr distanţă de a voastră. Suntem doi şi suntem ghizi. Unul dintre noi a lucrat cu tine, Sharon, încă din clipa în care ai fost concepută şi, de fapt, înainte de acel moment, când am planificat toate acele lucruri pe care sufletul tău a ales să le cunoască în această încarnare. Noi trăim în tărâmul

angelic şi, dea, ai putea să ne numeşti îngerii tăi păzitori. Ai întrebări pentru noi?" Sharon a fost de acord să mă lase pe mine să pun întrebări. Am început întrebându-i care sunt numele lor.

„Numele noastre sunt vibraţii şi, de aceea, nu ne este dar cum se producem sunete prin buzele acestui medium", au răspuns.

„Vă mulţumim că vorbiţi astăzi cu noi. Ne puteţi spune dacă Sharon şi fiul ei, Thny, au planificat înainte de naştere să aibă experienţa dependenţei de droguri – şi, dacă da, de ce?"

„Răspunsul la întrebarea ta este *da*? au spus îngerii. „Toate experienţele sunt analizate înainte ca încarnarea să fie aleasă. Timpul exact, acele situaţii şi energii disponibile pentru alţi oameni, toate trebuie să fie perfecte, pentru ca sufletul să experimenteze darurile cunoaşterii şi înţelepciunii, care vă stau la dispoziţie în tărâmul vostru".

„Ce a sperat Sharon să înveţe, sau cum a sperat să se dezvolte, prin faptul că este părintele unui copil dependent de droguri?"

„Era esenţial pentru ea să aibă aceste experienţe în condiţii de umilinţă. Sufletul şi personalitatea el din această încarnare an multe calităţi ce creează capacităţi şi energie şi să le ofere cu generozitate. Deci, există nevoia de a se crea limitare, întrucât, în tărâmul vostru, sufletul se foloseşte de limitare pentru a evolua. Pe măsură ce aveţi experienţa limitării, apare dorinţa de a depăşi frustrarea, de a lucra ai propriile caracteristici interioare şi de a vă concentra energia – o energie care străpunge densitatea tărâmului vostru şi care creează uit spaţiu de lumină şi de vibraţie maiânaltă".

Îngerii tocmai ne-au oferit o explicaţie succintă a motivului pentru care tărâmul fizic este atât de atrăgător pentru sufletele eterne, non-fizice. Când au vorbit despre limitare, mi-am adus aminte despre ce mi-a spus sufletul lui Doris (capitolul 2), în legătură cu faptul că sufletele se văd pe ele însele ca fiind nelimitate. Deoarece contrastul duce la o mai mare cunoaştere de sine, sufletele se

încarnează în planul fizic pentru a *txăipercepţia* limitării. Această percepţie – care este, în sine, o iluzie – contrastează în mod radical cu marea putere pe care ştim că o avem, cât timp ne aflăm în formă de spirit foi planul fizic, ne autoprovocăm să lucrăm în interior şi – chiar în această perioadă din evoluţia omenirii – să trecem dincolo de iluzia limitării M-am gândit să explorez acest concept cu ghizii angelici ai lui Sharon.

„Ce anume experimentează Sharon acum şi care poate fi considerat o limitare?”

„În aceste experienţe pe care le are cu fiul ei, i s-a permis să creadă că trebuie să fie perfectă. A avut situaţii în care, uneori, abilităţile şi înţelepciunea ei nu au fost suficiente pentru a putea controla toate aspectele lucrurilor din jurul ei – inclusiv acţiunile fiului său. De asemenea, trebuia să accepte şi să respecte calea aleasă de cei din jurul ei, chiar dacă era diferită de a sa. A învăţat această lecţie destul de bine ş>-a pus lalncercare şi şi-a extins atât compasiunea, cât şi credinţa în latura bună a oamenilor. Acestea sunt lucruri Importante/

Îngerii au rezumat minunat planul de viaţă al lui Sharon. Se pare că ea şi Tony au planificat această dependenţă de droguri şi pentru ca ea să aibă experienţa respectului şi compasiunii. În loc să adopte credinţa că oamenii care consumă droguri sunt „răi” – o falsă credinţă, care ar fi trebuit, poate, să fie vindecată în încarnările ulterioare – Sharon a folosit această experienţă pentru se baza pe ajutorul altora şi, astfel, pentru a le vedea latura bună. Ea a primit cu bucurie dragoste din partea altora şi, astfel, le-a oferit acelor oameni un mare dar – şansa de a-şi exprima iubirea. Întrucât adevărata noastră natură, natura sufletească, *este* iubire, considerăm că vieţile noastre fizice au fost bine trăite, în funcţie de cât de multă iubire oferim sau primim. Totuşi, existau multe căi prin care Sharon ar fi putut să-şi planifice, înainte de naştere, să dobândească o asemenea cunoaştere de sine.

„Lucrurile pe care le menţionaţi pot fi obţinute şi în urma altor încercări de viaţă. De ce a ales Sharon să fie

neapărat mamă unui copil dependent de droguri?”

„A fost dorinţa fiului et”, au spus ei, simplu. Acum o clipă, îngerii au menţionat sentimentul de frustrare. Din conversaţia mea cu Sharon, ştiam că a simţit o mare frustrare din cauza Urnitelor ei de a controla comportamentul mi Tony. Ştiam şi. că a depăşit acest Sentiment, prin acceptarea faptului că nu îl poate controla.

„În ce fel i-a permis adastă experienţă – de a fi părintele unui copil dependent de droguri – să-şi depăşească sentimentul de frustrare?”, i-am întrebat pe îngeri.

„L-a arătat căile prin care putea să-i ajute pe cei din ţurul ei”, au spus ei încet „I-a permis şi să ajungă la propria ei esenţă şi la puterea din interior, într-un mod care, daci nu ar fi avut această experienţă şi această iubire puternică pentru fiul ei, nu ar fi fost atât de profund. Ea explorează acum contimmm-ul dintre partea întunecată – frica de a pierde viaţa fiului ei – şi partea de lumină – o cale a compasiunii şi a atenţiei acordate altor fiinţe, care i-a dăruit dragostea de oameni”.

„Din câte înţeleg eu, am spus, „când ne aflăm în lumea spirituală, putem să facem san să creăm ceea ce vrem, fără restricţii. Dacă nu există împotrivire, nu există nici frustrare. Dacă acest lucru este adevărat, atunci de ce ar vrea un suflet să înveţe să depăşească sentimentul de frustrare?”

„Este, pur şi umplu, sentimentul care se creează. În tărâmul vostru, evoluţia se face prin intermediul emoţiilor”.

„Aţi menţionat că Sharon învaţă să lucreze şi cu propriile caracteristici. La ce vă referiţi şi cum a învăţat-o experienţa ei, acest lucru?”

„Sufletul ei a avut multe experienţe, pe parcursul multor încarnări. Ea este cu adevărat desăvârşită şi completă în experienţele sale. Astfel că, încarnându-se în acest corp, având acest grad de înţelepciune şi de înţelegere, a adus cu ea multă cunoaştere şi conştienţi Există acel sentiment că nu eşti ca cei din jurul tău, acel

sentiment de aroganţă, care ambele cer smerenie. Până când omul nu trece prin acele situaţii de disperare, acele situaţii în care simte că pierde controlul asupra rezultatelor, nu poate avea înţelegere, nu poate avea compasiune. Compasiunea este creată doar prin experienţă şi nu prin ari urmări pe alţii cum trec prin acea experienţă, sau prin a de sau a auzi despre ea. Omul poate să capete înţelegere numai prin propria experienţă".

Mai devreme, îngerii au menţionat şi un alt motiv pentru dependenţa de droguri a lui Tony: acela de a o ajuta pe Sharon să-şi adune energia. I-am întrebat pe îngeri ce doreau să spună prin acest lucru.

„Ea are acum capacitatea de a lua energia compasiunii şi a iubirii pe care a dobândit-o prin această experienţă şi de a o folosi într-un mod foarte precis. Scopurile şi ţelurile ei sunt foarte dare. Această claritate a fost obţinută prin procesul de a renunţa la acele lucruri de care nu mai are nevoie".

„Aţi menţionat că îşi doreşte şi să respecte calea aleasă de ceilalţi. Cum a ajutat-o această experienţă, să facă acest lucru?"

„Ea şi-a creat un spaţiu personal, în care are înţelegere şi compasiune pentru cei care aleg să-şi ducă viaţa diferit decât a ei. Alegerea este cea respectată, f a are acum capacitatea de a recunoaşte şi de a accepta că toate căile aduc cunoaştere. Lecţiile sunt importante – şi nu calea aleasă. Acesta este un mare nivel de înţelepciune".

Cuvintele îngerilor m-au făcut să mă gândesc la oamenii din viaţa mea, pe care i-am judecat. De câte ori nu m-am întrebat de ce a ales cineva o anumită cale – una care, pentru felul în care gândeam eu, era, în mod clar, greşită? Asemenea lui Tony, acei oameni au ales căi care le-au adus gradul de conştienţă de care aveau nevoie.

„Aţi spus că această experienţă a făcut-o pe Sharon să creadă mai mult în latura bună a oamenilor. Cum s-a întâmplat acest lucru? ** Mă interesa, în mod special, acest răspuns. Sharon îşi alesese experienţe care, de cele

mai multe ori, produc supărare, mânie, autocompătimire şi sentimente de înfrângere şi, cumva, le-a folosit pentru a vedea *mai mult* bine în ceilalţi

Doream să învăţ din exemplul lui Sharon.

„Au existat momente – importante sau mai puţin importante – când s-a simţit complet lipsită de control. Căutarea ei i-a salvat viaţa fiului său şi l-a scăpat de o obsesie despre care ea credea că-i pune viaţa în pericol. În acele clipe, ea a cerut ajutorul altora, iar aceştia i-au răspuns cu bunăvoinţă şi susţinere. Acest lucru clădeşte baza încrederii în sine, nu doar de a accesa acea sursă de forţă interioară, dar şi de a şti că vor exista mereu cei din jur – chiar şi oamenii complet necunoscuţi – care te vor ajuta, te vor accepta, îţi vor oferi informaţii şi îndrumare. Ea a ales acum să li se alătur e. ** Mi-am adus aminte de sfatul dat de Sharon altor oameni: Fiţi alături de ceilalţi.

Chiar şi cu această dragoste pe care a primit-o din partea altor oameni, calea lui Sharon a fost una de mare suferinţă. Ce altceva a inspirat-o să-şi planifice această experienţă? Oare, principala ei motivaţie să fi fost aprofundarea lecţiilor învăţate anterior? Cum rămânea cu dragostea ei pentru Tony şi dorinţa de a-l asista în planul său de viaţă? I-am rugat pe îngeri să ne explice mai departe.

„Când sufletul se încarnează în corp uman, se instalează o pierdere de memorie**, au explicat ei. „Şi astfel, există lucruri [lecţii] care pot fi recunoscute, dar care nu sunt păstrate în mintea conştientă. Deci, acestea [experienţele] sunt ca ceva care îi aduce aminte. Din partea sufletului ei, există credinţa că limitarea adusă de aceste experienţe va duce la consolidarea înţelegerii, sau a înţelepciunii, pe care le are în prezent.**

„Iar principala el motivaţie e aceea de se pune în serviciul fiului? 1* „Din dragoste faţă de fiul ei, a ales ea această cale.**

„Pane din motivaţia el de a-şi planifica această experienţă a fost de a face un lucru de pe urma căruia să beneficieze toată lumea?”

„Toate lucrurile care sunt situaţii de a învăţa, tot ce înseamnă emoţii, tot ce înseamnă înţelepciune, pe care le creează persoana pentru ea însăşi [pe Pământ], ajung şi la celelalte fiinţe din tărâmul vostru şi, totodată, se deplasează în toate dimensiunile. Nimic nu este Scut, nimic nu este spus, nimic nu este gândit fără să se creeze un efect de undă în exterior – de la fiinţa care le emite, prin vibraţia emoţională ce străbate toate dimensiunile. Acest lucru nu poate fi înţeles pe deplin de creierul uman şi reprezintă o informaţie care nu poate fi asimilată la unele niveluri. Noi, însă, alegem să v-o împărtăşim”.

În toate şedinţele, fiinţele non-fizice oferă multe informaţii importante. Însă, în unele, se disting dar momente în care ne este oferită o înţelepciune de o mare importanţă. Acesta era unul dintre acele momente. Îngerii tocmai ne-au descris uimitoarea responsabilitate – şi oportunitate – pe care o poartă flecare fiinţă umană. Noi suntem responsabili pentru tot ceea ce facem, spunem şi gândim. Această responsabilitate devine mult mai profundă, atunci când înţelegem că fiecare acţiune, fiecare cuvânt şi gând le afectează pe toate celelalte fiinţe – nu numai de pe Pământ, *ci şi pe cele din întregul cosmos*. De câte ori, m-am gândit eu, simţim că suntem lipsiţi de importanţi şi de putere? Dacă acest adevăr ar fi înţeles, nimeni nu s-ar mai simţi astfel, vreodată. Şi ne-are străduI să exprimăm iubirea şi numai iubirea, în fiecare clipă – inclusiv în gândurile noastre „intime”.

Era limpede că, la un nivel, Sharon era deja conştientă de această înţelepciune. îmi aminteam de pasiunea cu care a descris impactul pe care l-a avut programul MOM. La calitate de suflet, ea şi-a creat viaţa, fiind conştientă de fenomenul pe care tocmai l-au descris îngerii „Ca rezultat al experienţelor pe care le-a avut”, am spus eu, „Sharon a iniţial un nou program la spitalul unde lucrează, pentru a le ajuta pe femeile însărcinate care sunt dependente de heroină. A făcut această lucrare, ca parte din motivul pentru care şi-a planificat experienţa cu Ton)?”

„Da”, a fost răspunsul simplu al îngerilor.

Acum, întreaga frumuseţe a planului de viaţă al lui Sharon a devenit evidentă. Dat fiind faptul că (danul era atât de cuprinzător, m-am întrebat dacă şi Eddie a făcut parte din el.

„Există un suflet pe care l-a întâlnit Sharon, care se află acum în spirit – numele lui pământean a fost Eddie – şi care a sprijinit-o foarte mult. Aparţine sufletului-grup al lui Sharon şi a făcut parte din planul lui Tony?”

„El face parte dinsufletul-grup al lui Tony”, m-au corectat îngerii, „şi da, a participat la planificare”.

„Când au făcut planul, cum de au ştiu t Sharon şi Eddie că se vor găsi unul pe altul, în cele din urmă?”

„Era planificat”, au spus ei în mod direct „Toate lucrurile sunt sincronizate”. Aici, îngerii se refereau la adevărul că nu există coincidenţe. Oameni ca Sharon şi Eddie, care se întâlnesc „din întâmplare” pe Internet sunt de fapt atraşi unul spre celălalt prin frecvenţele lor similare: cine se aseamănă, se adună. Dacă nu s-ar fi întâlnit pe Internet, s-ar fi întâlnit altfel.

I-am întrebat pe îngeri dacă şi supradoza care aproape l-a ucis pe Tony a fost planificată.

„Da”, au spus ei, din nou.

„De ce au vrut Sharon şi Tony să aibă şi experienţa supradozei, pe lângă cea a dependenţei de droguri?”

„A adus energiile într-un punct culminant şi ia un nivel al emoţiilor care au ajutat la crearea unei transmutări şi a unui spaţiu în care se puteau lua decizii”.

„Tony a mai luat două supradoze. Au fost şi ele planificate?”

„Da”.

„De ce au considerat ei că ar fi bine să planifice trei supradoze?”

„Fiecare întâmplare a creat o explozie separată de energie emoţională, care a creat apoi o transmutare a acelor energii”. Nu eram sigur că înţelegeam ce au spus îngerii, însă am simţit că poate are legă tură cu programul MOM creat de Sharon.

„Sharon ar fi putut planifica, înainte de naştere, să

iniţieze un program care să le ajute pe femeile gravide şi dependente de droguri, fără a fi nevoie ca ea însăşi să aibă un copil dependent", am menţionat eu. „Care este legătura dintre experienţa cu Tony şi programul înfiinţat de ea? De ce le-a planificat pe amândouă?"

„Există o anumită cantitate de pasiune – energie emoţională transmutată – care a fost creată prin intermediul experienţei dependenţei de droguri şi de sentimentele de neputinţă şi de deznădejde din viaţa lui Sharon. Apoi. totul a fost transferat spre crearea acestui program, care ajută la ridicarea gradului de conştienţă a celor implicaţi. Clienţii acestui program şi-au ales drumul şi aceste experienţe pentru ei înşişi. Procedând astfel, ei le permit persoanelor ca Sharon să creeze compasiune şi încredere în lume. Le permit să aibă experienţa compasiunii, în mod repetat, în mai multe feluri. Le permit şi să-şi privească trecutul cu respect şi acceptare – şi nu cu mânie sau milă. Există multe de învăţat în tărâmul vostru despre tristeţe şi felul în care este folosită mila, care înseamnă lij>sa de respect Aceste lecţii sunt date pentru a se aduce conştienţă şi o n-are înţelepciune în tărâmul vostru".

I-am întrebat pe îngeri dacă existau motive pentru care Sharon a ales să fie mamă, şi nu tată.

„În tărâmul vostru", au răspuns ei, „legătura biologică dintre mamă şi copil este mult mai puternică. Din punct de vedere cultural, acest lucru e important, întrucât părţii masculine a speciei nu 1 se cere să aibă – nici nu este o virtute ca tatăl să aibă – legături emoţionale foarte strânse cu copilul. În acest caz trebuia să existe o legătură foarte strânsă, pentru ca ajutorul să poată fi oferit, cerut şi dorit. Acest gen de îngrijire este oferit de partea feminină a speciei voastre, într-un mod mult mai direct şi mai clar. Vedem că, în tărâmul vostru, această situaţie se schimbă şi devine mai echilibrată, dar nu e desăvârşită acum, în clipa în care purtăm această conversaţie".

„Există motive pentru care Sharon a ales să aibă un fiu, şi nu o fiică dependentă?"

„Alegerea sexului nu a avut importanţă”.

„Când Sharon şi Tony au planificat dependenţa de droguri, au ales ei în mod special heroina – şi, dacă da, de ce?”

„Da”, au afirmat îngerii. „Structura chimică. Era nevoie de o dependenţă foarte puternică. Acest drog se potrivea cu ce aveau ei nevoie”. Deşi ştiam deja că planificarea de dinainte de naştere este destul de complexă, nu puteam să nu mă minunez de meticulozitatea planului lui Sharon şi al lui Tony: Nu au planificat doar dependenţa, ci şi substanţa care o va provoca.

„Ce fel de influenţă exercită sufletul asupra minţii sau a corpului, încât să-l facă dependent de un drog?”, am întrebat eu. Doream să aflu de unde au putut şti Sharon şi Tony că dependenţa chiar avea să se instaleze.

„Există influenţe venite din mai multe părţi. Multe dintre ele sunt bine ştiute de oamenii voştri de ştiinţă şi au fost cunoscute şi în trecut. Una este astrologia, unde planurile influenţează trăsăturile de personalitate, capacităţile şi atributele fizice. O alta este transferul de ADN, de informaţie celulară, de la o generaţie la alta”.

„Când Sharon şi Tony şi-au planificat această experienţă, au luat în considerare şi posibilitatea ca Tony să devină dependent de alcool? Dacă da, de ce nu au ales acest gen de dependenţă?”

„Structura chimică nu era potrivită”.

„Când şi-a planificat Sharon viaţa, a luat în considerare şi faptul de a avea doi sau mai mulţi copii dependenţi de droguri?”

„Nu”.

„De ce a vrut să aibă neapărat doar un singur copil dependent de droguri?”

„Gradul ei de înţelepciune şi de cunoaştere era suficient de mare pentru a o propulsa şi inspira în direcţia pe care trebuia să o urmeze”.

„Au discutat posibilitatea ca Tony să moară în urma supradozei?”

„Da”.

„De ce nu au ales această experienţă?”

„În cazul în care îşi duc această viaţă împreună, există mai multe şanse de a crea între ei spaţii de vindecare şi, totodată, de mai mare conştienţă”, au răspuns îngerii. Am înţeles, astfel, că dacă moartea lui Tony ar fi reprezentat o experienţă mai importantă pentru amândoi, ar fi fost indusă în planificarea lor de dinainte de naştere.

„Înţeleg că sufletele pot alege să se încarneze în orice loc, în orice perioadă de timp. De ce au ales Sharon şi Tony să se încarneze în Statele Unite, în această perioadă din istorie?”

„Există multe şanse ca ei să aibă experienţa propriilor limitări, dar şi de a-şi extinde conştienţa, atât pentru ei înşişi, cât şi pentru cei din jurul lor. Acesta este un timp de dezvoltare exponenţială, în tărâmul vostru. Mulţi care au ales să se încarneze în această perioadă îşi încheie ciclurile de încarnări şi sunt pregătiţi să treacă în alte tărâmuri”.

„De ce sunt acum mai multe şanse de a trăi limitări, decât în alte timpuri – fie din trecut, fie din viitor?”

„Planeta trece printr-o perioadă de prăbuşire a sistemelor. În aceste momente de prăbuşire a vechilor sisteme, se creează haos. Haosul este o componentă – o componentă necesară – a limitării şi evoluţiei. Acesta este, probabil, cel mai fertil interval în care să învăţaţi”.

„Ce-aţi dori să-i spuneţi unui cititor care este dependent de droguri şi încearcă să înţeleagă care este scopul spiritual mai profund al experienţei sale?”

„Este esenţial să-ţi respecţi trecutul, să te cunoşti pe tine însuţi, să afli cine eşti, iar apoi să te iubeşti pe tine însuţi”, au spus îngerii.

„Ce i-aţi spune părintelui unui copil dependent de droguri?”

„Cam aceleaşi lucruri”.

„Ce ar mai fi important sau folositor ca cititorii să cunoască, pe lângă ceea ce am întrebat eu?”

„Ar fi de folos să fie conştienţi de posibilităţile de a-şi

extinde conştienţa Această extindere poate fi dobândită şi fără distragerea corpului, sau rănirea lui. Tehnicile sunt disponibile tuturor celor care se află în tărâmul vostru. A venit vremea să luaţi în considerare culturile şi popoarele care au trăit înaintea voastră şi să începeţi să înţelegeţi şi să încorporaţi acele abilităţi pe care strămoşii voştri le preţuiau”.

I-am întrebat pe îngeri ce doreau să le spună tinerilor care sunt dependenţi de droguri şi care consideră că şi-au dezamăgit părinţii, sau care poate au alte sentimente de vină sau de judecată de sine.

„Ei şi-au ales drumul, având on scop din* în minte”, au răspuns îngerii. „În tărâmul vostru, există momente în viaţă când adevăratul scop este acoperit de valorile şi judecăţile proiectate asupra voastră de cei din jur. Tensiunile din societate şi familie contribuie la această situaţie. Există o mişcare acum în vieţile tinerilor, de a trece dincolo de valorile generale şi de a le permite acelor vechi sisteme ale religiei, educaţiei, ştiinţei şi politicii – acele lucruri *csre* vă conduc în tărâmul vostru – fie să se extindă, fie să se dărâme complet, pentru a fi construite din nou”.

„Ce aţi putea să le spuneţi, pentru a le fi de ajutor, celor care îi judecă pe dependenţii de droguri şi care, poate, ar dori să renunţe la aceste judecăţi?”

„În foarte multe cazuri, judecata oamenilor din jurul lor îi ajută pe cei dependenţi de droguri să aibă întreaga gamă de emoţii – emoţii care au ştiut că vor fi o parte din alegerea lor, o parte din calea lor. Căci, toate lucrurile sunt folositoare. Nimic din ceea ce este creat în tărâmul vostru nu e lipsit de valoare. Toate lucrurile trebuie respectate. Fie că sunteţi de acord cu ele, sau le înţelegeţi, ele trebuie respectate”.

„Cum reuşesc persoanele dependente de droguri să evolueze, ca urmare a faptului că au fost judecate de alţii?”, am întrebat

Judecata le creează limite pe care trebuie să le depăşească, luând decizia că merită să primească iubire,

din partea lor înşişi şi a celorlalţi, chiar dacă există oameni care judecă ceea ce fac”.

Sharonle-apus şi ea o întrebare îngerilor.

„Îmi puteţi spune cât succes va avea programul pe care l-am iniţiat la spital? Se va dezvolta?”

„Îţi spunem sincer că orice efort ai depus în direcţia creării unei asemenea organizaţii, care îi susţine pe cei din jurul tău, reprezintă un succes uriaş. Numai gândul, numai experienţa, numai energia – acestea sunt lucrurile care au un mare impact asupra celor din tărâmul tău. Astfel, te invităm să consideri că programul şi eforturile tale au succes, oricare ar fi părerile celor din exterior. Păstrează aceste lucruri într-un loc plin de respect din inima ta.

„Vă mulţumesc”, a spus Sharon.

„Vă mulţumesc mult că aţi vorbit cu noi”, am adăugat eu.

„Fiţi binecuvântaţi”, au spus îngerii. „Este o adevărată plăcere, mereu, să fim invitaţi printre voi”.

Cu aceste cuvinte, şedinţa s-a încheiat. S-a creat un moment de linişte, în care eu şi Sharon am asimilat tot ceea ce ne-afostâmpărtăşit. Am stat în tăcere, savurând căldura şi afecţiunea pe care le-am simţit din partea îngerilor.

„Au fost momente în care am plâns”, a spus Sharon, rupând tăcerea. Am întrebat-o care au fost momentele care să impresionat-o.

„Cele două momente care m-au impresionat cel mai mult1, a răspuns Sharon, „au fost când spiritul discuta despre limite, despre pierderea controlului şi despre cum această experienţă a ajuns, efectiv, să mă smerească. Am menţionat şi înainte că m-a schimbat atât de mult, încât am devenit o persoană cu mult mai multă compasiune. Dacă m-ai fi întrebat, cu cinci ani în urmă, dacă aş spune despre mine însămi că sunt o persoană plină de compasiune, ţi-aş fi spus: *Bineînţeles că sunt*! Dar n-an ştiut ce înseamnă compasiune, până acum. Şi când ai întrebat despre Eddie, prietenul meu care nu se mai află printre noi, simpla menţionare a numelui său m-a

emoţionat enorm, iar faptul că ştiu acum că face parte din sufletul-gnip al lui Tony, mă face să înţeleg mult mai bine totul”.

Asemenea multora dintre noi, Sharon şi Tony şi-au creat vieţi de învăţare-prin-contrarii: şi-au scris roluri temporare, fizice, care contrastau puternic cu identităţile lor eterne, nomfizice. Tony nu este dependentul de droguri; mai degrabă, el este un suflet curajos, care şi-a asumat încercarea de viaţă oferită de dependenţa de droguri, pentru a învăţa să aibă grijă de el însuşi. Sharon nu este nici. mama frustrată, nici asistenta medicală care le judeca pe femeile gravide dependente de droguri şi le întreba. *Cum ai putut să faci aşa cevaPÂN* schimb, ea este un suflet extrem, de iubitor, care a planificat să aibă momente de frustrare şi de judecită, pentru a putea, apoi să aibă experienţa respectului, a toleranţei şi compasiunii.

Mai presus de experienţele personale şi înţelepciunea pe care le-au căutat, Sharon şi Tony au planificat ca această dependenţă de droguri să ia forma unui serviciu adus omenirii Aşa este planul de viaţă ai Lucrătorilor întru Lumină, al cărui tipar presupune împărtăşirea de lumină lăuntrică, pentru o înălţare pe scară largă înainte să se nască, Sharon a planificat să răspundă la dependenţa fiului ei, prin iniţierea unui program care să vină în ajutorul femeilor gravide, dependente de droguri. După naştere, Sharon putea să-şi exercite liberul arbitru, alegând sârgi împietrească inima şi să nu-i ajute pe ceilalţi. Cu toate acestea, în celelalte vieţi ale ei, ea a evoluat până în punctul în care compasiunea devenea reacţia cea mai probabilă. Astfel, putem să ni-l imaginăm pe Ibny cum îşi planifică încercarea de a deveni dependent de droguri şi pe Sharon care îl asigură: *Voi fi o mamă care te va iubi în tot acest timp şi mă voi*, *folosi de această experienţă*, *pentru a-i ajuta* şi *pe alţii*?

Povestea lui Sharon şi a lui Tony ne aminteşte de faptul că planul fizic este un plan al iluziei, în care nimic nu e aşa cum pare. Uneori, serviciul în slujba altora se

prezintă sub forma unor programe publice, de mari, proporţii. Cel mai adesea însă, ia forma şanselor pe care le avem de a ne ridica mai presus de judecată. Judecata ne separă de cei pe care îi judecăm. La rândul ei, separarea creează frică şi nu ne lasă să ne trezim în faţa adevărului pe care îl ştiam înainte de a ne naşte: că suntem cu toţii Una. Fiecare dintre noi este o scânteie de conştiinţă, dintr-o Conştiinţă mai mare, unificată – o celulă din Inima unei singure Fiinţe Divine. A judeca înseamnă a ne separa pe noi înşine de divinitatea noastră; în schimb, a renunţa la judecată înseamnă să ne amintim de divinitate.

Este important să întrebăm ce aspecte ale sinelui sunt scoase la iveală de judecăţile noastre. De exemplu, dacă judecăm şi spunem că persoana dependentă de droguri e slabă, atunci înseamnă că în noi înşine există o parte pe care o judecăm ca fiind slabă. E imposibil să-i judecăm astfel pe ceilalţi, dacă nu am fi considerat noi înşine că am fost slabi uneori, sau în anumite circumstanţe. Altfel, fie nu am remarca trăsăturile sau comportamentul pe care îl considerăm slab, fie nu am considera că acele trăsături sau comportamente denotă slăbiciune. Tot ce înseamnă judecată este doar judecată de sine, mascată. Este categoric astfel Evoluţia spirituală profundă are loc când dăm la o parte, cu îndrăzneală, acea mantie şi recunoaştem ce părere avem despre noi înşine. Acest proces este dificil şi necesită o sinceritate constantă faţă de sine – dar recompensele sale sunt minunate.

Acum, Sharon personifică lipsa de judecată faţă de ceilalţi. În loc să-şi condamne fiul pentru recidivele lui, ea *îi* aminteşte de câte ori a fost puternic în timpul procesului de recuperare şi a ales să nu consume heroină. Ea le oferă căldură sufletească şi iubire necondiţionată femeilor gravide care simt dependente de droguri. Ea vede dincolo de problemele persoanelor dependente pe care le-a întâlnit pe Internet, cercetându-le sufletele, pentru a găsi compasiune şi bunăvoinţă. Ei nu îi este mila de acestea. Aşa cum ne-a spus Glenna mai târziu: „Mila ne separă, compasiunea ne uneşte. Dacă ne este milă de cineva,

înseamnă că privim persoana ca pe o victimă şi astfel trecem cu vederea curajul uriaş de care a dat dovadă, trăind încercarea pe care şi-a planificat-o.

Bineînţeles că singura persoană pe care încă o mai judecă Sharon este ea însăşi. Acea judecată de sine provine, parţial, din credinţa ei că nu a fost perfectă. Credinţele noastre, mai ales cele pe care le avem despre noi înşine, constituie o bună parte din limitarea despre care ne-au vorbit îngerii. Călătoria care duce la iubirea şi acceptarea de sine ne cere să recunoaştem aceste credinţe şi să le provocăm. îmi doresc sincer ca şedinţa ai îngerii să o fi ajutat pe Sharon – şi pe alţi părinţi care au copii dependenţi de droguri – să vadă că nu există vină.

Judecăţile simt gânduri, iar gândurile sunt energie vie, aflată în mişcare. Deoarece energia atrage energie similară, judecăţile atrag oameni care judecă. Lumea este o oglindă în care ne vedem pe noi înşine. Dacă în jurul nostru avem oameni care judecă, e posibil să fie din cauză că viaţa ne cere să ne evaluăm propria disponibilitate sau tendinţă de a judeca.

Pe lângă faptul că ne dau ocazii de a ne ridica mai presus de judecată, oamenii dependenţi de droguri ne dăruiesc şi şansa de a oferi compasiune. Într-adevăr, dorinţa lor de a ne dărui un asemenea dar face parte din motivaţia pe care au avut-o de a-şi planifica dependenţa. Aşa cum ne-au spus îngerii, mamele dependente de heroină din programul lui Sharon îi permit să-şi experimenteze propria compasiune, în m-d repetat. Cine ajută pe cine? Dacă avem grijă de o persoană care are o dependenţă de substanţe şi ne întrebăm de ce acea persoană ne provoacă o asemenea agonie emoţională, am putea să luăm în considerare posibilitatea că am vrut ca în această viaţă să arătăm compasiune şi. astfel, să înţelegem că acest sentiment ne reprezintă. Cel drag ne arată că ne iubeşte, prin faptul că ne oferă experienţa pe care o doream. Putem alege să ne simţim supăraţi, răniţi şi împovăraţi, sau putem recunoaşte că această experienţă, reşi e dureroasă, reprezintă o şansă minunată pentru o mai

mare înţelegere de sine.

Experienţele lui Sharon cu fiul ei au reprezentat un dar şi dintr-un alt punct de vedere: i-au întărit credinţa în latura bună a oamenilor. Gândiţi-vă la alegerea făcută de Sharon. Ar fi putut alege să creadă că viaţa se reduce la durere şi luptă. Ar fi putut să creadă că oamenii o vor judeca şi o vor răni. Ar fi putut să decidă că cel mai bun mod de abordare a vieţii este de a-şi ascunde sentimentele şi de a păstra o distanţă emoţională faţă de ceilalţi oameni. În schimb, ea a ales să le vorbească celorlalţi despre lupta ei şi să le accepte iubirea. Prin faptul că a fost destul de puternică pentru a-şi permite să fie vulnerabilă – şi prin respingerea înverşunării şi a cinismului – ea a ajuns să aprecieze şi mai mult iubirea, lucru care nu ar fi fost posibil fără dependenţa lui Tony. Aşa cum au spus îngerii: „În tărâmul vostru, evoluţia se face prin intermediul emoţiilor. Alegând să simtă iubire în planul fizic, unde contrastul permite existenţa alegerilor care nu există în lumea de dincolo, Sharon poartă acum în interiorul ei o mai mare cunoaştere a iubirii.

Iubirea pe care Sharon o oferă şi o primeşte în această viaţă are un impact care se extinde mult dincolo de sfera ei imediată. „Nimic nu este făcut, nimic nu este spus, nimic nu este gândit fără să se creeze un efect de undă. Importanţa acestui adevăr este uriaşă. Asemenea undelor create de o piatră aruncată pe suprafaţa unui iaz, efectele vieţilor noastre se extind la infinit, în exterior. Deşi noi nu putem vedea undele create, ele reverberează în întregul univers. În acest fel, autotransformarea îi poate schimba şi pe ceilalţi – dacă sunt pregătiţi să primească efectele energetice.

Prin dezvoltarea sentimentelor de respect şi toleranţă faţă de căile alese de ceilalţi, Sharon face ca pentru noi toţi să fie mai uşor să respectăm şi să tolerăm alegerile făcute de ceilalţi oameni din viaţa noastră. Exprimându-şi compasiunea faţă de Tony, ea ne netezeşte calea prin care ne putem oferi compasiunea. Prin dragostea ei pentru femeile din programul MOM, ea îi

ajută să ofere iubire şi pe acei oameni pe care nu-i va întâlni niciodată. Pe măsură ce descoperă iertarea de sine, o generează în acei oameni care nu vor auzi niciodată de ea. Şi pe măsură ce Tony învaţă ce este grija de sine, vă ajută pe voi, cititorii, să aveţi grijă de voi înşivă. Ori de câte ori o persoană îşi vindecă un aspect al sinelui, întreaga omenire se vindecă prin creşterea vibraţiei. Atât de mare este puterea noastră! Uneori, efectele sunt imediate şi pot fi măsurate. Alteori, ele sunt indirecte şi imperceptibile, deşi nu sunt mai puţin importante. Lumea calcă pe urmele noastre energetice.

Înainte să ne naştem, ştim care este puterea noastră. Complet conştienţi de puterea pe care o au, Sharon şi Tony au planificat această dependenţă de droguri, pentru a-i dezvălui lumii cum arată iubirea.

Şi au făcut-o.

După ce am expmrat planificarea prenatală a dependenţei de substanţe din perspectiva părintelui, în continuare am căutat să o înţeleg din perspectiva sufletului dependent. Am vorbit cu Pat, care a fost alcoolic timp de mai bine de patruzeci de ani.

Durata dependenţei lui Pat sugerează că face parte din planul lui de viaţă. Deşi consumul de alcool pe o perioadă relativ scurtă poate reprezenta alegerea de la nivel de liber arbitru al persoanei – şi anume, o cale neanticipată – părea improbabil ca planificarea de dinainte de naştere a lui Pat să nu includă şi acest aspect important din viaţa lui fss-Relatarea lui Pat

„M-am născut la o vârstă foarte fragedă”, a început Pat, făcându-ne pe amândoi să râdem. Deşi trebuia să discutăm despre un subiect foarte serios, umorul lui Pat era mereu prezent. „Pe 7 iunie 1933” Pata crescut în Amarillo, Texas, ceea ce explica vorbirea uşor tărăgănată pe care o auzeam. Tonul vocii lui răspândea căldură şi prietenie.

Pat a spus că a încetat să mai bea la vârsta de cincizeci şi opt de ani. Începuse să bea la paisprezece ani, când, împreună cu un prieten, a mers la un bai organizat

pentru adolescenţi, la noul centru comunitar din Amarillo.

„Amândoi eram! şa de sfioşi şi timizi”, şi-a amintit Pat. „Eu şi prietenul meu am făcut rost de nişte bere şi am băut-o – trecând peste gustul ei oribil – iar efectele m-au făcut să am imediat sentimentul: *Hei, pot să dansez, iar doamnele de aici mă adoră*! Şi chiar m-am dus să dansez şi m-am simţit minunat Alcoolul a scos aspectul de Fred Astaire din mine, mă simţeam atrăgător şi aveam o atitudine minunată. Alcoolul îmi dădea falsa impresie că sunt toate acele lucruri pe care nu le credeam adevărate despre mine”. Cea mai mare dorinţă pe care o avea pe atunci Pat era de a pleca din Amarillo. La şaisprezece ani a abandonat liceul şi, cu permisiunea mamei lui, s-a înrolat în marină. „Când am ajuns înjaponia şi Hong Kong, eram deja în stare să mă distrez [să beau] cu băieţii mai mari – de şaptesprezece, optsprezece ani. Când am ieşit din marină, eram un alcoolic convins”.

După timpul petrecut acolo, Pat a început să bea aproape în fiecare zi. De cele mai multe ori se ducea beat la lucru, se trezea în timp ce lucra, ca apoi să o ia de la capăt, când ajungea acasă. Nu mergea la restaurantele unde nu se servea băutură, sau la cinematografele unde nu putea strecura alcool pe ascuns. „Mă controla ca pe o păpuşă de cârpă”, a recunoscut Pat. De-a lungul anilor, Pat a avut mai multe slujbe, printre care s-a numărat cea de salvamar, profesor, director de tabără religioasă şi, cea mai satisfăcătoare din punct de vedere emoţional, director executiv al unui centru de educaţie, în aer liber, pentru copiii din oraşe. „Orice făceam, ajungeam direct în vârf”, a spus Pat direct „De fiecare dată când avansam în post, mă apucam să beau şi o luam la fugă. Privind în urmă, îmi dau seama că îmi era teamă că am fost promovat într-o poziţie care îmi depăşea abilităţile”. Scurta menţionare făcută de Pat despre frică nu mi-a atras atenţia pe moment, însă, cu timpul, a început să devină tot mai semnificativă.

Pat e căsătorit acum cu Shirley „a doua soţie. Are trei copii, Kathy, Donna şi Andrew „cu prima soţie, Carole. Pat a părăsit-o pe Carole, pe cei trei copii şi slujba lui de la

centrul educaţional, pentru a fi cu Shirley… Pe atunci, s-a angajat ca electrician auto. În timpul căsniciei lor, Shirley însăşi a trecut prin propria luptă cu dependenţa de alcool.

Pe măsură ce Pat îşi descria trecutul, m-am întrebat dacă soţiile şi copiii lui au ştiut dinainte de naştere, că el avea să bea. Dacă ştiau, în ce fel i-a ajutat alcoolismul să-şi atingă scopurile în această viaţă? Mai era şi întrebarea dacă Shirley îşi planificase şi ea propria dependenţă ne alcool. Mi-am notat să pun aceste întrebări, în şedinţele pe care le va avea Pat cu mediumul.

„Cu cât beam mai mult, cu atât pofta era mai mare", a continuat Pat. „Şi când beam, *mi gândeam*: *Nu trebuie's Totul eperfect*. Chiar îi noaptea în care mi-am dat seama că eram alcoolic, mă felicitam pe mine însumi că nu am o problemă cu alcoolul".

„Pat, ce s-a întâmplat în acea noapte?", l-am întrebat cu multă curiozitate. îmi dădeam seama că ajunsesem într-un punct esenţial.

„Aveam cincizeci şi opt de ani. După serviciu, m-am dus acasă, unde mă aştepta o bere pe care am băut-o". În vocea lui Pat se citea o tensiune greu sesizabilă. „Apoi, am început să vorbesc cu mine însumi. Stăteam în mijlocul camerei, pe podea. Am spus: *Ştii ceva, Pat, e imposibil să fii alcoolic. Aseară ai băut doar una. Acum ai băut doar una*. Mă aud şi acum cum stăteam acolo şi vorbeam cu mine. *Ai votcă şi vin. Suni de toate în casa asta, iar tu nici nu te-ai atins de ele. Asta demonstrează că nu eşti alcoolic*. Aşa că m-am felicitat singur şi am dat o petrecere". Pat a început să plângă. „Am băut tot ce era în casă, tot ce am putut găsi. Aveam încă mintea clară, însă corpul nu mai răspundea deloc. Alcoolul mă paralizase complet. Aceea a fost noaptea în care i-am cerut ajutorul lui Dumnezeu". Pat se străduia să nu mai plângă. „Vezi tu, de ani de zile îl învinuisem pe Dumnezeu, îi învăţasem pe copiii mei că există posibilitatea ca Dumnezeu să existe, dar dacă exista cu adevărat, era un nemernic. Nu credeam că poate exista un Dumnezeu viu, iubitor, personal. Era imposibil

Doamne, te rog, ajută-mă!, am spus. Am spus-o din

toată inima şi cu tot sufletul. Eram învins – total, complet, absolut învins. Nu puteam merge mai departe. Atunci s-a produs miracolul. Nu a fost nicio lumină strălucitoare sau vreun tufiş în flăcăii, dar am ştiut că Dumnezeu era lângă mine”. În vocea lui se simţea o convingere totală.

Viaţa lui Pat nu s-a transformat imediat. De fapt, a continuat să bea timp de trei săptămâni. În tot acel timp, foiţa acelei nopţi nu l-a părăsit nicio clipă, îndemnându-l ca, în final, să meargă la un centru de tratament „După patru zile, întreaga mea dorinţă de a bea îmi trecuse”, a spus Pat „înainte, nu aveam nicio idee despre cum era să nu bei”.

M-am întrebat dacă Pat moştenise de la cineva tendinţa de o viaţă de a bea. Cercetările mele asupra planificării de dinainte de naştere indicau clar că ne alegem părinţii înainte să ne naştem. Dacă Pat îş1 dorise să aibă experienţa alcoolismvlui în această viaţă, era posibil să-şi fi selectat părinţi alcoolici.

„Pat, părinţii tăi beau?”, l-am întrebat.

„Bănuiesc că tatăl meu a fost alcoolic. Însă bea pe ascuns. Purta mereu ia el o sticluţă cu alcool. Mama mea nu bea deloc”.

„Cum ţi-a afectat băutura prima căsm de şi relaţia cu copiii?”

„Beam atât de mult, încât nici nu mai ştiam că sunt căsătorit”, a recunoscut Pat „Efectiv am fugit de copiii mei. Când i-am părăsit, nici nu mi-am luat adio de la ei. Am fost foarte dur”. În anii care au urmat, toţi cei trei copii au avut greutăţi. Încă de mic, Andrew a avut o problemă cu disciplina; mai târziu, a început să consume droguri şi alcool. Şi Kathy a consumat droguri. Pat mi-a spus că fiecare dintre copiii lui şi-au redresat viaţa, dar că încă regretă că le-a cauzat o asemenea suferinţă.

„Privesc în urmă, când i-am părăsit la o vârstă atât de vulnerabilă…”, lui Pat i-au dat lacrimile, iar vocea i s-a stins.

A făcut o pauză, să-şi vină în fire.

„Aveau nevoie de un tată. Aveau nevoie de exemplul

unui tată. Nici eu nu am avut unul”. L-am întrebat pe Pat ce efect a avut băutura asupra relaţiei lui cu Shirley.

Mi-a spus că Shirley nu l-a judecat niciodată pentru că bea, şi nici nu s-au certat vreodată pe tema asta. Dar „am dat vina pe ea, pentru toate problemele mele, ceea ce e reprezentativ pentru alcoolici”, a spus Pat. „Am considerat că Shirley a fost cea care m-a tras înapoi şi m-a făcut să-mi pierd postul de director executiv, ca apoi să-mi câştig existenţa ca electrician auto. Adevărul e că eu am renunţat la acea slujbă”.

Pat a ezitat pentru o clipă. Am aşteptat cu răbdare, simţind că încerca să se decidă dacă să spună sau nu ceva.

„Am încercat să mă sinucid, de mai multe ori”, a spus brusc., Aveam o autodubă, un mic magazin mobil [pentru reparaţii auto]. Am instalat un mecanism exploziv în maşină. Chiar în spatele scaunului de şofer aveam o mare cuie cu unelte. Am pus alternatoare grele chiar deasupra acelei cutii, îndreptate spre capul meu. Planul era să mă izbesc de un copac, cel mai mare arbors de sasafras pe care l-am văzut vreodată, pe un drum şerpuit din Missouri. Nu aveam cum să scap cu viaţă din aşa ceva; alternatoarele mi-ar fi zburat capul de pe umeri.

Am încercat să fac asta de două sau de trei ori. De fiecare dată se întâmpla ceva. Odată, am văzut farurile de la alte maşini şi nu am vrut să risc să rănesc pe altcineva. Într-o noapte, a apărut un iepure”.

„A apărut un iepure?”, am întrebat, surprins.

„Mi-a sărit în faţă. dubei”, a spus Pat râzând, „şi nu am vrut – nu am putut – să dau peste un iepure. În loc să lovesc copacul, am continuat să conduc pe şosea”.

„Crezi că e posibil ca iepurele să nu fi fost o simplă coincidenţă?”

„O, bineînţeles că nu a fost! Cred că nici farurile nu au fost o simplă coincidenţă”.

Pat simţise, pe cale intuitivi, ceea ce eu am descoperit cu ajutorul cercetărilor mele – că nu există coincidenţă. Evenimentele sincronizate, care sunt adeseori aranjate de către îngeri şi ghizii spirituali, ne fac să

rămânem pe calea pe care ne-am planificat-o. Ei ne aduc – şi ne ţin în viaţă – pentru experienţele de care avem nevoie pentru evoluţia noastră spirituală.

„Pat”, l-am întrebat, „ce rol a jucat mânia în experienţa băuturii?”

„Băutura îmi mai potolea furia”, a explicat el. „Pot exploda – bum! – din cauza celor mai mărunte lucruri. Pot să mă înfurii doar pentru că am scăpat solniţa din mână. Diferenţa e că acum nu mă mai calmez cu alcool. Creez imediat un contact conştient cu Dumnezeu, aşa cum mi-L pot închipui eu”.

„Pat, mult timp ai crezut că nu poate exista u n Dumnezeu personal, care te iubeşte. Apoi, ai ajuns în punctul în care ştii că Dumnezeu te iubeşte. Cum ai ajuns în punctul în care te afli acum?”

Pat a menţionat din nou noaptea în care a zăcut pe jos şi a înţeles că Dumnezeu se afla în interiorul lui. A mai spus şi că iubirea şi toleranţa pe care le-a simţit cu timpul, datorită Alcoolicilor Anonimi, l-au ajutat să-L cunoască pe Dumnezeu.

„Acum”, a adăugat el, „dacă viaţa devine cu adevărat ameninţătoare – ceea ce se întâmplă foarte rar – caut să văd care dintre defectele mele de caracter constituie problema, apoi i-l încredinţez lui Dumnezeu şi mă calmez. Am descoperit că toţi suntem copiii lui Dumnezeu. Şi că e un tip de treabă. Nu dă cu tine de pământ. Cert este că Dumnezeu nu face decât să ne ridice”.

Pat a spusră. a reparat greşelile făcute faţă de cel dragi lui, caret în schimb, l-au iertat.

„Fetiţa mea [Kathy] mi-a spus: *Taţi, sunt recunoscătoare pentru tot ceaifăcut când ai băut. A trebuit să trecplin toate acele lucruriprin care mi-ai permis să trec, pentru a devenipersoana care sunt în prezent*. M-a surprins peste măsură!” Într-o scrisoare pe care i-a scris-o lui Carole, pentru a-i cere iertare, Pat a încheiat spunându-i că o iubeşte „Şi eu te iubesc”, i-a răspuns Carole.

„M-a topit, pur şi simplu!”, a spus Pat. „Era de necrezut că putea să-l iubească pe omul care a părăsit-o!”

„Pat, ce ai vrea să-i spui cititorului care ţine la o persoană ce are probleme cu alcoolul?”

„Noi nu ştim că suntem bolnavi”, a răspuns Pat, începând iar să lăcrimeze. „Suntem ultimii care aflăm asta. Dacă nu ne spune cineva, putem să ne ucidem pe noi înşine şi pe ceilalţi”.

„Ce ai vrea să le spui celor care au probleme cu alcoolul?”

„Rezistaţi până când se petrece miracolul. Va veni şi acea zi. Este atât de simplu!”

§h = * Şedinţa lui Pat cu Staci Wells «= §

Discutând cu Pat, am simţit cât de mult a suferit – şi vindecat Contrastul era izbitor. Se pare că şi persoanele îndrăgite de Pat suferiseră şi se vindecaseră enorm de mult Nici Pat, nici eu nu ştiam cât din această experienţă fusese planificată sau de ce, dar eram nerăbdători să aflăm. Eram convins că Staci şi ghidul ei spiritual aveau să ne dea informaţii despre planificarea de dinainte de naştere a lui Pat şi a familiei lui.

Stad a condus o comunicare principală şi una suplimentară, pe care le-am îmbinat în relatarea care urmează. Fiecare membru al familiei care apare în şedinţa de planificare a lui Pat a fost de acord să fie inclus în comunicările lui Stad. Ca de obicei, i-am furnizat lui Staci nume şi date de naştere, astfel încât ghidul ei spiritual să le acceseze Dosarele Akashice şi i-am spus ce relaţie avea fiecare persoană, cu Pat

„Pat, în timp ce mă conectez la tine”, a spus Staci, „văd că problemele din relaţiile cu oamenii reprezintă o încercare uriaşă pentru tine. În această viaţă. Mai văd şi că a fost alegerea ta să-ţi rezolvi lecţiile karmice, cu ajutorul relaţiilor. Cealaltă temă karmdcă pe care o văd este evoluţia ta spirituală. Ai putea spune *nu facem cu toţii asta*?

Hi bine, unii dintre noi alegem – *chiar* alegem, la nivel de suflet – să facem din asta un obiectiv principal în viaţa noastră. Unii nu-l alegem deloc ca obiectiv. Ai fi surprins să afli cât de mulţi oameni trebuie să atingă

partea negativă a experienţei, pentru a fi suficient de motivaţi să devină mai evoluaţi din punct de vedere spiritual. Când mă concentrez asupra motivului, de la nivel de suflet, pentru care a apărut această dependenţă de alcool, tot percep că are o legătură cu tatăl tău. Ştii despre ce este vorba?"

„N-am idee", a răspuns Pat. „A murit când eu aveam în jur de nouă ani. Nu l-am cunoscut prea bine şi îmi era foarte frică de el".

«Vom afla mai multe pe parcurs", i-a spus Stact. „Mai există o provocare de la nivel karmic, pe care aş vrea să o menţionez, Este responsabilitatea faţă de familie – familia în care te-ai născut, familia pe care ţi-ai creat-o apoi şi oricine consideri tu că face parte din familia ta.

Cea mai importantă încercare karmică din viaţa toi Shirley a fost să-şi depăşească impulsivitatea exagerată. Văd mai multe vieţi, în care a avut foarte mulţi copii. Din punct de vedere sexual, ea avut o latură obsesivă, la care a lucrat în trecut şi, chiar dacă a lucra asupra laturii ei spirituale nu era foarte important din punct de vedere karmic în această viaţă, ea a recunoscut la nivel de suflet că asta [alcoolismul] o va ajuta să-şi depăşească impulsivitatea, „Aveam acum primul motiv pentru rare ar fi putut un suflet să aleagă să ai bă experienţa alcoolismului. Însă, nu eram sigur cum putea o asemenea dependenţă să-l ajute pe suflet să facă faţă impulsivităţii.

…Adică, prin consumul excesiv de alcool, Shirley avea să acţioneze într u» mod impulsiv, să sufere consecinţe negative şi să înveţe – sau alcoolul o oprea din a acţiona cu impulsivitate?"

„Ultima variantă", a spus Stad. „Iar tocmai impulsivitatea a făcut-o să consume alcool. Când văd această lecţie la cineva, văd adeseori şi consum de substanţe halucinogene, sau dependenţe. Iar ghidul meu spiritual îmi spune că ea a ales alcoolismul în planificarea de dinainte de naştere.

Acum voi închide ochii şi r? a voi concentra mai puternic asupra. ta, Pat, să văd ce pot capta din şeuinţa de

planificare prenatală”. S-a făcut linişte, iar Staci a intrat mai profund în transă.

„Primul lucru pe care îl văd este o imagine cu tine, Pat, stând pe jos. Văd alte fiinţe în jurul tău, dar acum numi apar dar în raza mea vizuală. Parcă ai sta cu o tablă de şah în faţă, dar e mult mai mare decât cele obişnuite. Pătratele au în jur de zece centimetri şi sunt în alb şi negru. Mi se spune că acestea sunt perioadele de timp când vei lucra la anumite teme.

Stai pe jos alături de un spirit-ghid masculin şi de un bărbat care spune că e unchiul tău. împreună, toţi trei planificaţi organigrama vieţii tale. îţi sunt oferite alegeri de gen orizon. Ori fad asta la vârsta asta – se pare că vârsta de zece ani e prima menţionată – ori fad asta şi, dacă faci asta, ţi se va întâmpla următorul lucru. Cam aşa decurge discuţia

Mai văd un spirit-ghid aici. Rob, menţionez pentru tine, ca fapt divers: se pare că, în fiecare şedinţă pe care o facem împreună, apar unul sau mai mulţi ghizi spirituali, însă există şi o fiinţă mai importantă, care are rolul de supraveghetor. Pat, cel cu care te văd lucrând pe tabla de şah este principalul tău ghid spiritual, care a fost cu tine toată viaţa, mai ales, mi se spune, când te luptai cu dependenţa de alcool.

S-a discutat în această şedinţă de planificare despre predispoziţia ta genetică la alcoolism. Văd strămoşi de-ai tăi, fermieri, cărora le plăcea băutura de casă. Nu văd ca vreunul dintre ei să fie considerat alcoolic. îşi puteau face munca, dar beau în fiecare zi. În mod cert a existat o dependenţă Deci, s-a discutat ceva despre predispoziţia genetică, iar tu ai fost de acord cu ce s-a propus.

Este clar că a existat o înţelegere şi între tine şi Shirley, să faceţi această călătorie împreună Pare să existe multă iubire între voi doi, la nivelul sufletului – un fel de prietenie închegată între sufletele înrudite. Aţi fost prieteni între vieţi şi, de mai multe ori, în alte vieţi. S-a discutat şi despre faptul că, având în vedere că amândoi aveaţi să lucraţi la aceeaşi problemă, puteaţi să veniţi împreună în

această viaţă”.

„Au planificat în mod special să treacă amândoi prin experienţa alcoolismului?”, am întrebat-o pe Staci.

„Da”, a răspuns ea.

„Mi se pare cuno >cur”, a spus Pat. Amintirea intuitivă a lui Pat a fost semnificativă pencil mine. Ajunsesem să înţeleg că toate amintirile, inclusiv vieţile trecute şi timpul dintre încarnări, sunt înregistrate în ADN-ul nostru. Am privit remarca lui Pat ca pe un ecou al informaţiilor înregistrate în genele sale.

„Văd că se ţin de mână în timp ce discută despre asta”, ne-a spus Staci. „Am impresia că e ultimul lucru pe care l-au discutat înainte ca unul dintre ei să se nască.

Shirley: Voi veni lângă tine.

Unchiul (către Pat): Eşti sigur că vrei să faci asta?

Pat: Da, este singura cale prin care voi putea să învăţ vreodată să nu-mi mai fie frică.

Pat, ai băut ca să-ţi înăbuşi mânia şi frica. Frica pe care ai simţit-o faţă de tatăl tău a fost necesară ca să-ţi amintească, în mod conştient, că lucrai la eliberarea de acest sentiment. Văd că această frică s-a instalat când ai fost soklat [într-o viaţă anterioară]. Al murit în război de tânăr, în jurul vârstei de nouăsprezece ani Te văd cum umbla! singur pe un câmp de lup a, plin de soldaţi căzuţi la datorie. În cele din urmă – nici nu vreau sii descriu scena – ai fost ucis. Frica te-a făcut să te înfurii, atunci. Ai fos: ultimul supravieţuitor...

Frica pare a fi o temă şi în celelalte vieţi. Mi se arată o altă viaţă, în care te-ai numărat printre primii colonişti din Statele Unite. Te aflai într-o căruţă cu coviltir. Căruţa a fost atacată, iar toată lumea a fost ucisă. Deci, a existat şi atunci teamă.

Frica [din viaţa prezentă] nu este frica de moarte. Este frica de singurătate şi de a nu putea face faţă vieţii, de unul singur „tt

Acum se contura imaginea. Era clar că Pat adusese cu el, în această viaţă, energia f irii. Sufletele caută să vindece, în următoarele vieţi, acele aspecte ale

personalităţii care nu au fost vindecate în vieţile trecute. Pat ştia dinainte de a se naşte că va bea, în parte pentru a putea învinge frica. În funcţie de cum răspundea apoi faţă de această situaţie, frica putea fi transmutată. Planul său a fost îndrăzneţ şi ingenios: frica avea să cauzeze alcoolismul, care, la rândul lui, putea duce la vindecarea de frică.

„Acesta este unul dintre motivele pentru csre Shirley a ales să te însoţească în această călătorie**, i-a spus Stad lui Pat. „Se află lângă tine, ca să te consoleze şi să-ţi ofere dragoste pe parcurs. Intenţia ei a fost de a fi mereu lângă tine. ** Am întrebat-o pe Staci dacă existau şi alte motive pentru care a planificat Pat să aibă o parteneră alcoolică, în loc să treacă prin experienţa alcoolismului, de unul singur.

„Era nevoie de cineva care înţelegea, şi nu judeca**, a explicat Staci. „Cineva care i-ar fi permis să parcurgă etapele fireşti ale dezvoltării şi care nu l-ar fi forţat să se schimbe.**

Din perspectiva planificării de dinainte de încarnare, Shirley era, prin urmare, o alegere înţeleaptă ca parteneră. Dacă Pat ar fi fost forţat să se schimbe, s-ar fi îndepărtat de planul său prenatal şi ar fi refuzat experienţa de vindecare pe care o căuta.

„Pat, aşa a fost între tine şi Shirley? **, l-am întrebat.

„Absolut**, a spus el hotărât

„Nu ţi-a cerut niciodată să nu mai bei? *, a întrebat Staci.

„Na Nu m-a ameninţat niciodată că o să mă părăsească.

În timp ce-l ascultam pe Pat, m-am gândit la toţi oamenii care sunt criticaţi de prieteni şi familie, fie pentru că şi-au ales un partener alcoolic, fie pentru că au rămas mult timp alături de acea persoană. Adesea, astfel de decizii sunt considerate neînţelepte – decizii care indică o lipsă de respect de sine, poate chiar o dorinţă de autopedepsire. Şi totuşi, Shirley, datorită afecţiunii el faţă de Pat – o afecţiune care exista încă dinainte de a se naşte

amândoi – permitea cu dragoste experienţele de care aveau amândoi nevoie pentru evoluţia lor spirituală. Ceea ce se afla între aceste două suflete era mult mai frumos decât şi-ar putea imagina majoritatea oamenilor.

Am întrebat-o pe Staci dacă putea să afle mai multe despre felul în care alcoolismul îl ajuta pe Pat să-şi atingă scopurile. S-a făcut o pauză lungă, timp în care ea a ascultat acea parte din conversaţie.

„Eşti avertizat aici despre cât de grea va fi viaţa, mai ales copilăria şi că nu ţi se va da şansa de a te elibera de greutăţi – în cazul acesta, fiind vorba de tatăl tău. Nu ţi se va oferi procesul normal de formare prin care trece un băiat în acest caz, tatăl tău a fost luat de lângă tine, iar tu al rămas fără sprijin.

Arest lucru pregăteşte predispoziţia de a umple golul, prin alcool, Nu urma să li se dea Vreodată procesul de tranziţie de-a face saltul de ia a fi fiul tatălui tău, la a fi un bărbat Alcoolul avwt să apară devreme în viaţa ta, pentru că au vei şti cum să-ţi croieşti drum prin acest proces. Ai fost mânios în adolescenţi Mânia a acoperit Mea, iar alcoolul a potolit mânia şi a araorţilfrica. Toate acestea au fost planificate pentru tine. Ai fost de acord cu fiecare pas”.

Am fost uimit de cât de multeştiuse Pat înainte de naştere, despre viitoarea sa viaţă. Nu a fost conştient doar de încercarea sa de viaţă, ci şi de sentimentul de fiică, de mânia care avea să stea la baza lui şi de perioada în care va începe totul. M-am întrebat dacă tatăl lui Pat a fost de acord să moară de tânăr şi pentru a fi de ajutor în planul de viaţă al lui Pat. Au întrebat-o pe Stad.

„Mi se spune că tatăl lui nu a fost de acord cu acest lacre*, ne-a informat ea „Tatăl lui era deja în viaţă, în timpul acestei şedinţe de planificare de dinainte de naştere. Moartea tatălui lui fusese deja planificată. Alegerea lui Patrick ca acest om să-l fie tată a fost – primesc cuvintele de la ghidul mea* *în acord cu ceea ce avea nevoie Patrick să experimenteze, pentru a putea alcoolismul*”.

Aceasta era o dezvăluire importantă. Themai ni s-a spus că Pat nu mimai că – şi planificase alcoolismul, dar şi *învingerea* acelei dependenţe. Întrucât am văzut acestmodel în multe planuri deviaţi, am înţeles că Pat îşi dorise atât contrastul dintre a fi şi a nu fi un alcoolic, cât şi experienţa de a face ateu trecere. Ca suflete, preţuim atât contrastul. cât şi procesul de a-l crea – iar niciuna dintre situaţii nu ar fi posibilă, fără dualitatea oferită de o viaţă fizică. Eram curios să afle de ce îl selectase Pat pe ace l suflet ca părinte.

„Ei şi-a ales tatăl, în parte pentru ci ştia că acesta va muri când el era mic? *, am întrebat.

„DIT, a spus Staci.

„Şi şi-a dorit acea experienţă, pentru că avea să ducă apoi la al

coolism?” *

„Ştia că, pe lângă factorul genetic, această experienţă vaprovo ca alcoolismul.

„Ştia, înainte de a se încarna, că va fi alcoolic timp de zeci de ani?”

„Da”.

„De ce a vrut să aibă această dependenţă? * Vindecarea fricii era unul dintre motive, dar doream să văd dacă planul de dinainte de naştere al lui Pat conţinea mai multe.

„Deoarece îşi pierduse legătura cu Tot Ceea Ce Există, cu Dumnezeu, cu propria natură Divină şi spiritualitate. Aceasta era calea prin care îl putea redescoperi pe Dumnezeu. Nu l-a putut găsi altfel ştii cum se spune, că învăţăm din propria experienţă] Acesta este unul dintre exemplele de învăţare pe propria piele”.

Aceasta era informaţia pe care speram ca Staci şi ghidul ei să o ofere. Staci a menţionat, mai devreme, că Pat îşi dorise ca, în această viaţă, să se concentreze asupra spiritualităţii. Acum ştiam de ce. Se pare că, în unele din încarnările sale anterioare, Pat a pierdut legătura cu Dumnezeu. Întrucât avusese experienţa de a-$; pierde spiritualitatea, acum dorea să aibă experienţa de a o

recrea. Iar Pat a vrut să facă mai mult decât doar să aibă experienţa spiritualităţii. Dacă aceasta ar fi fost unica dorinţă a sufletului său, îşi putea planifica o viaţă întreagă în care să aibă numai preocupări spirituale. În schimb, Pat a vrut să aibă un sentiment de deconectare profundă, pentru ca mai apoi să poată avea experienţa de a-şi construi – şi., deci. de a cunoaşte mai profund – legătura sa cu Dumnezeu.

Simţeam că am ajuns la esenţa planului de viaţă al hii Pat. Acum că ştiam care era obiectivul lui Pat, eram nerăbdător să înţeleg de ce considerase că acest plan va da rezultate.

„Cum reuşeşte experienţa alcoolismului să îl reconecteze cu el însuşi şi cu Dumnezeu? *, am întrebat-o pe Staci Poate că harta lui Pat putea să le arate calea şi altor persoane care aveau probleme Re cu alcoolul, fie cu propria spiritualitate.

„Faptul că s-a întors pentru a căuta şi obţine legătura spirituală este motivat de lipsa totală a unei astfel de legături – lucru provocat de alcoolism*, a subliniat Staci. Cu alte cuvinte. Pat îşi crease un plan de viaţă clasic de învăţare-prin-contrarii. îşi dorise să-şi vindece frica din vieţile precedente şi să trăiască – cât încă se afla în corp – o puternică legătură cu Dumnezeu. Înainte de naştere, a decis că alcoolismul va fi catalizatorul care îl va împinge spre aceşti; obiective”.

Dar dacă Pat ar fi „rămas blocat” în experienţa băutorii? Exista un risc în acest plan. Am întrebat-o pe Staci dacă Pat a ştiut, înainte de a se naşte, că va putea să îndeplinească ceea ce şi-a propus.

„Mi se spune că asta a avut de-a face cu ridurile de timp din viaţă lui”, a răspuns ea, după ce şi-a ascultat ghidul spiritual „ştia că la o anumită vârstă – la f inalul unul anumit ciclu de timp – va avea cele necesare pentru depăşirea dependenţei şi îndeplinirea scopurilor sale”. La începutul şedinţei, Staci menţionase că Pat şi-a echilibrat karma prin relaţiile din viaţa lui – un scop des întâlnit pentru vieţile fizice.

„Staci”, am întrebat, „în ceea ce priveşte relaţiile, ce reuşeşte Pat să îndeplinească datorită alcoolismului?”

„Relaţia faţă de alcool devine mai Importantă decât relaţiile emoţionale stabilite cu ceilalţi. După zeci de ani, înţelegi că sticla din mâna ta nu poate lua locul iubirii adevărate, necondiţionate. Dorul de iubire necondiţionată devine mai puternic decât dorinţa de a fi amorţit, iar efectele anestezice se diminuează odată cu timpul. În general, mi se spune, depende iţa de alcool te face să ai mai puţine relaţii cu oamenii, iar asta te moţ vează să-ţi doreşti să ai relaţii”.

„Este foarte adevărat”, a aprobat Pal

Dar şi alte încercări de viaţă ar fi putut să-l ajute pe Pat să-şi atingă scopurile. Am întrebat-o pe Staci dacă luase el în considerare şi alte încercări – ca de exemplu, să fie părintele unui copil handicapat

„Mi se spune ei. noţiunea de a fi părintele unui copil handicapat nu se afla în conştienta sa experimentală”, a răspuns Stări. „Tocmai încheiase o viaţă în care îi văzuse pe soldaţii din jurul lui cum consumă alcool – nu doar pentru rănile lor, dar şi pentru a-şi linişti psihicul. Asta cunoştea el”. Răspunsul lui Staci a confirmat ceea ce am văzut şi în planificările altora de dinainte de naştere; că sufletele selectează acele încercări la care au fost expuse şi în trecut

„Staci”, am spus, „din câte ştii, noi avem mereu liber arbitru. Ce s-ar fi întâmplat cu obiectivele lui Pat, dacă ar fi ales să nu bea deloc?”

Staci a făcut o pauză lungă, în care şi-a ascultat spiritul-ghid.

„Experienţa nu ar fi fost atât de intensă”, a spus ea. „Poate ar fi avut nevoie de încă o viaţă, sau chiar de două, pentru a se ridica la înălţimea acestei provocări. S-ar fi căsătorit Ar fi avut câţiva copii.

Însă mânia nu l-ar fi părăsit şi este foarte probabil să nu fi fost un părinte disponibil la nivel emoţional, pentru copiii lui. Probabil ar fi ales, în schimb, dependenţa de muncă. A fi apropiat la nivel emoţional, grijuliu şi

disponibil ar fi reprezentat în continuare o încercare, o lecţie pe care nu ar fi învăţat-o în această viaţă. El o învaţă acum”.

În timp ce Staci a expus aceste informaţii esenţiale, mi-a trecut prin minte că au existat, probabil, multe momente când Pat ar fi făcut bucuros schimb între dependenţa de alcool şi dependenţa de muncă. Dar acest schimb, deşi ar fi dus la o viaţă de mai puţină suferinţă, ar fi produs şi o dezvoltare mai slabă. Câţi dintre alcoolicii recuperaţi, m-am întrebat, îşi priveau experienţa cu regret, crezând probabil că şi-au irosit ani buni din viaţă? câţi se judecă pe ei înşişi pentru ceea ce cred că reprezintă o slăbiciune? Dacă ar şti ei că aceasta a fost exact experienţa pe care şi-au dorit-o? în ce fel li s-ar schimba sentimentele, dacă ar înţelege că alcoolismul le-a accelerat evoluţia, în aşa fel încât nu au mai avut nevoie de încă o încarnare, sau chiar de mai multe?

Am auzit de ce atât Pat, cât şi Shirley şi-au planificat experienţa alcoolismului. Acum, doream să văd dacă celelalte persoane importante din viaţa lui Pat – prima soţie şi copiii lui – au ales, înainte de a se naşte, să aibă un soţ şi, respectiv, un tată alcoolic. Am rugat-o pe Staci să asculte conversaţiile de dinainte de naştere.

„Închid ochii şi văd acea încăpere pe care o văd mereu în şedinţa de planificare”, a spus Stad. „O văd pe fiica lui Pat, Kathy, în corpul ei de lumină şi nu în forma ei umană. Şi e radiantă! Peste tot în jurul ei strălucesc scântei de lumină. O văd cum pluteşte pe deasupra şi se lasă în jos. O aud cum îl întreabă pe Pat: *pot ajuta* ea? Punând accentul pe *eu*. Am impresia că ea e un suflet extrem de atent, grijuliu şi empatic, cu o mare forţă lăuntrică. Ghidul meu îmi spune că ea este un învăţător şi chiar a fost un învăţător pentru Pat, în vieţile lui anterioare. A fost deja de acord să joace un rol în viaţa lui Pat, deşi, atunci când a acceptat, rolul ei nu fusese încă hotărât Acum, stă alături de Pat pentru a vedea ce anume are nevoie de la ea. Pat vorbeşte despre faptul că viaţa lui va fi, uneori, în derivă. Şi aud foarte clar această expresie

în derivă.

Pr": Voi avea nevoie de tine să-mi arăţi direcţia şi să-mi dai foiţă, din când în când. Deşi vei fi un copil, voi şti mereu câne eşti. Chiar dacă voi simţi că am responsabilitatea unui tată faţă de tine, copilul meu, o parte din mine va vedea o strălucire în tine şi voi şti, la nivel lăuntric, că trebuie să urmez calea pe care mă vei conduce.

Kathy zâmbeşte şi dă din cap a încuviinţare.

Kathy: Dar şi eu voi avea nevoie de tine, ca să-mi arăţi calea, pentru că voi fi copilul tău. Întrucât voi avea de-a face cu probleme legate de respectul de sine. uneori mă voi simţi singură şi voi avea nevoie de alinare. Şi eu îţi voi cere ajutorul. Pat îşi aşază ambele mâini pe corpul ei de lumină, ca şi cum le-ar fi aşezat pe umerii ei.

Pat: Ştiu şi sunt de acord să-ţifiu alături.

Kathy îi vorbeşte despre faptul că unul dintre scopurile ei din viitoarea viaţă este să-şi găsească echilibrul în relaţie cu propria individualitate şi anume, să recunoască unde se încheie persoana ei şi unde încep alte persoane. Vorbeşte despre cum va avea tendinţa puternică de a prelua asupra ei durerea altora şi de a simţi problemele altor persoane.

Kathy: Te voi folosi ca parte din obiectivul meu – să mă ajuţi să-mi găsesc echilibrul şi să ştiu cum să mă delimitez pe mine şi proprii le mele condiţii şi sentimente şi cele care aparţin altuia. Deoarece voi fi fiica ta şi te voi iubi mult, voi avea tendinţa de a-ţi lua suferinţa atnipra mea şi de a-ţi simţi emoţiile, chiar dacă e posibil să nu le înţeleg.

Pat: Da, da, ştiu.

Kathy: Voi conta pe tine să mă îndrumi şi să mă oglindeşti, să-mi arăţi şi să-mi aminteşti cine sunt, dar va depinde de mine să învăţ. Nu-ţi cer să-ţi asumi responsabilitatea de a te asigura că voi învăţa această lecţie. Este numai şi numai responsabilitatea mea. Pentru mine, vei avea rolul de ghid, pe care îl vei îndeplini în felul tău. şi nu aştept nimicaltceva din partea ta.

Pat (uşurat): Te iubesc şi te voi întâmpina bucuros, ca fiică, la timpul potrivit

Kathy: Voi rămâne aici până atunci. Gând vei avea nevoie de mine, mă poţi chema în somn şi voi fi una dintre multele fiinţe din visele tale.

Conversaţia lor se încheie. Să vedem ce sau cine urmează. Staci a păstrat un moment de tăcere, pentru a se acorda la o altă parte din şedinţa de planificare.

„E cealaltă fiică a lui Pat, Donna. Apare într-o formă umană, o fetiţă cam de nouă-zece ani, cu părul prins în două codiţe. * Era o desfăşurare surprinzătoare de evenimente. De ce a preluat Donna forma unei fetiţe? L-am rugat pe ghidul spiritual al lui Staci să ne explice.

„Este o antiripare a atitudinii pe care o va adopta în această viaţă – atitudinea copilului mai mic”, a răspuns Stad, repetând cuvintele ghidului ei.

„Aşa a văzut-o şi Pat, în timpul discuţiei lor?”

„Da. Ghidul meu spune că este un sufletul care poartă mantia personalităţii şi a formei fizice pe care o va adopta în acea viaţă. O parte din planificarea de dinainte de naştere este recunoaşterea anumitor indicatori fizici de identificare. Pe parcursul a nouăzeci şi opt la sută din timpul şedinţei, aceşti indicatori sunt imprimaţi în subconştientul persoanei, pentru a o ajuta să-şi recunoască sufletele-pereche, în timpul vieţii”. Ştiam că, prin *suflete-perec*, Stad şi ghidul ei se refereau la oamenii importanţi, şi nu doar la partenerii romantici.

„Ea ţopăie până la el. Pare foarte fericită. Se aşază pe jos, în faţa lui Pat”.

Pat: Vreau să faci parte din viaţa mică, ca să te pot ţine în braţe, să te îndrăgesc şi să te îndrum – şi astfel să-mi poţi arăta calea şi să mă conduci în direcţia în care trecuie să merg.

Donna: Tati, am nevoie ca, uneori, să fii rău. Voi fi forţată de răutatea ta şi de ceea ce voi considera că este respingere, să cercetez în interiorul meu. Chiar dacă voi şti că e din cauza băuturii, mă va foiţa să pătrund în interiorul meu, pentru a-mi evalua propriile sentimente şi

felul în care percep realitatea. Am nevoie de asta, pentru că îmi va aduce aminte, într-un mod foarte intens, să fiu cine sunt eu cu adevărat Chiar dacă, la început, va părea că devin nesigură şi plină de îndoieli, va face parte din evoluţia mea. Aceasta este o parte din calea pe care trebuie să o urmez în această viaţă. Asta ara nevoie să faci pentru mine. Pat îşi mângâie viitoarea fiică pe cap şi acceptă ceea ce i s-a propus.

Pat îmi cer iertare pentru ce se va întâmpla. Te iubesc. Chiar dacă ştiu că aşa trehi Je să fie. îmi pare rău că îţi provoc suferinţă.

Donna îi ia mâna cu care a mângâiat-o pe cap şi l-o duce la inimă.

Donna-Nu, n tu vei provoca suferinţa Este alegerea mea Eu sunt responsabilă pentru ea.

Iar apoi pleacă. Acum îl rog pe ghidul meu să-mi arate mai mult

Văd că apare Carole, prima soţie a lui Pat Este îmbrăcată în ceea ce pot numi haine de prerie. Arată aşa cum arăta în via (a anterioară, o femeie care trăia în preeriiie Statelor Unite, probabil pe la începutul anilor 1800? oartă o rochie simplă, de bumbac; părul este strâns ia spate. Într-un coc simplu. Ghidul meu îmi spune că îmbrăcămintea arată că se mai agaţă încă de acea viaţă din trecut şi că are un caracter practic.

Carole şi Pat continuă o viaţă care a fost întreruptă prematurin trecut Mi se arată acea viaţă din preeria din statul Missourr (Era acelaşi stat în care Pat şi-a propus să se sinucidă, în viaţa prezentă.) „Au avut un singur copil. Ei, împreună cu alte două familii, au fost atacaţi de indieni Aş fi spus că au fost, însă mie mi se pare că au fost decapitaţi Carole acceptă să fie alături de Pat în această viaţă, pentru a avea tot ce ar fi trebuit să aibă în viaţa anterioară. Printre aceste lucruri se numără şi viaţa grea pe care ar fi avut-o împreună; copiii reprezintă şi el un aspect al acelei vieţi”.

„Stad”, am spus, „a zis de ce a ales şi fie căsătorită cu un alcoolic?”

„H voi ruga pe ghidul meu să-mi arate”.

Pat; Este foarte probabil să am probleme cu băutura şi nu voi putea fi alături de tine, la nivel emoţional.

Carole: Dacă vei face aşa cum îţi spun, nu vei avea această problemă. [// *admonestează, ridicând un deget*]

La început, el se întristează, simţind că nu se va conforma aşteptărilor ei. Dar apoi, îl văd că se ridică în picioare şi îi vorbeşte.

Pat: Atunci trebuie să fac parte din viaţa ta, pentru a-ţi arăta că viaţa nu se trăieşte într-un singur fel, că viaţa nu poate fi trăită doar în alb şi negru. Trebuie să fiu acolo, pentru a-ţi arăta şi nuanţele de gri pe carele creează viaţa.

Ea nu e prea încântată. Începe să se încrunte. Apoi, se relaxează.

Carole: Presupun că ai dreptate. Atunci, mă voi deschide faţă de tine. voi lăsa să-ţi fadlocân inima mea, în speranţa că vei putea sparge blocajul, zidul impenetrabil din jurul inimii şi al emoţiilor mele. I-am lăsat doar pe copiii mei să pătrundă acolo, dar te voi lăsa şi pe tine. Mi-e teamă că asta înseamnă că volf i rănită. Dar te voi lăsa să intri, pentru că ştiu că mă iubeşti şi pentru că şi eu te iubesc.

Path ia mâinile într-ale sale şi o ţine aşa pentru câteva clipe. Ea dă din cap, se ridică şi pleacă. Acum văd că vine fiul lui Pat, Andrew. îi spune lui Pat: *Tăticule*. Vorbeşte despre energie. Vorbeşte despre hiperactivitate. Şi îl vorbeşte despre perfecţionism.

Andrew: Voi dori mereu să am mai mult decât am deja. Mă voi strădui întotdeauna să obţin mai mult pentru mine însumi şi viaţa mea.

Pat: Da, da.

Andrew: Uneori, voi duce lipsă de echilibru şi voiuita de cei din jurul meu, care depind de mine şi care mă iubesc. Întrucât accept să fiu băiatul tău şi să fac acele lucruri care în sunt necesare, am nevoie să mă tragi la suprafaţă, în momentele în care sunt atât de copleşit de energia mea nestăpânită, încât uit de familia mea şi de faptul că trebuie să rămân cu picioarele pe pământ

Am nevoie ca tu să devii punctul de sprijin din viaţa mea, chiar şi când tu însuţi na vei fi cu picioarele pe pământ Dacă nu-mi vei aminti unde se află pământul, voi şti unde nu se află acest pământ, din ceea ce voi vedea la tine. Exemplul tău îmi va fi de ajutor. Mă va învăţa cât este de important să nu mănegujej prea mult şi să rămân atent

„Discută despre inteligenţa ascuţită pe care o are Andrew. Acesta şi-a petrecut ultima viaţă lucrând la invenţii, lucruri mecanice. A fost asistent în laboratorul lui Einstein. Dar nu a ajuns niciodată în punctul în care să poată vedea un proiect realizat de la cap la coadă, îşi pierdea mereu concentrarea, se apuca de altceva şi ajungea să nu producă nimic. Andrew va renunţa în această viaţă la studiile lui ştiinţifice, pentru a putea lucra mai mult la problema de atenţie, însă dorinţa de a avea performanţe face încă parte din firea lui. Această pornire puternică de a face şi de *a fi* ceva va rămâne. îl va privi pe tatăl lui pentru a-şi reaminti să-şi păstreze concentrarea şi să rămână cu picioarele pe pământ". Staci a tăcut. Ea şi ghidul ei şi-au încheiat remarcabila incursiune în tărâmul non-fizic.

Este evident că persoanele dragi din viaţa lui Pat au reprezentat o parte indispensabilă din planificarea acestei încercări. Mai mult, ei nu au acceptat, pur şi simplu, acest plan de viaţă; l-au privit ca pe un mijloc de a-şi cultiva propria dezvoltare personală.

Aşteptam să vorbesc cu ghidul spiritual al lui Staci, despre informaţiile pe care le-aprezentat El a fost întotdeauna o sursă de mare înţelepciune şi aveam multe întrebări să-i pun.

„Staci", am spus, „te rog, întreabă-l pe ghidul tău ce alte motive au sufletele ca să planifice alcoolismul?"

„Sunt *multe*", a răspuns ea, repetând cuvintele ghidului ei. „Unele suflete care aleg această dependenţă nu se simt în largul lor în corpul fizic, iar alcoolul devine un mijloc prin care pot trăi între două lumi. Altele au făcut, în vieţile trecute, alegeri prin care i-au abuzat pe alţii, iar acum echilibrează acel comportament, alegând să abuzeze

de propriul lor corp. Ghidul meu spiritual îmi arată o listă lungă cu motive”.

Prin *alegeri*, ghidul lui Staci se referea la deciziile de la nivelul liberului arbitru, făcute de personalitate după naştere, nu la rolurile care au fost scrise alături de alte suflete, înainte de încarnare. Dacă abuzul ar fi fost acceptat înainte de naştere, de către toate sufletele implicate, nu ar mai fi fost necesară o astfel de echilibrare karmică. Am fost captivat de ideea că sufletul putea să nu se simtă în largul său, în corpul fizic. Am întrebat-o pe Staci de ce s-ar întâmpla aşa ceva

„Mi se spune că acesta ooate reprezenta următorul stadiu de evoluţie. În acel stadiu nou, sufletele nu se simt atât de bine într-un corp fizic. Uneori, oamenii care se nasc nedezvoltaţi sau cu probleme fizice grave, se află într-o nouă etapă de evoluţie, astfel că au şansa de a duce mai mult o viaţă de observator, decât de participant”. M-am gândit la Jennifer (capitolul 3), ai cărei fii, Ryan şi Bradley, îşi planificaseră handicapuri fizice, pentru a putea avea rolul de observator.

„Acest *nivel următor de evoluţie* se referă la faptul că acele suflete se încarnează pentru prima dată, sau că îşi asumă lecţii noi?”

„Cel mai adesea, este vorba de încarnarea fizică la un alt nivel şi nu de prima lor încarnare fizkă a, a spus Staci, exprimând ceea ce a auzit de la ghidul ei. „Însă există şi situaţii în care este vorba de prima încarnare a persoanei – mai ales în cazul acelora care au trecut prin alte şcoli planetare şi care vin, apoi, pe Pământ”.

„Ce l-ar motiva pe suflet să aleagă alcoolul şi nu o dependenţă de droguri?”, am întrebat.

„Uneori, asta le e disponibil [în următoarea viaţă]. Alteori, este substanţa ia care corpul va avea cea mai bună reacţie. De multe ori, este situaţia pe care sufletul o cunoaşte cel mai bine”.

„Din câte înţeleg eu, oamenii nu au fost creaţi să consume alcool. Ce ne poate spune ghidul tău despre acest lucru?”

„Ghidul meu este complet de acord, cu excepţia cazurilo de fructe fermentate, care au căzut pe jos. Vei vedea animale care le mănâncă. Alcoolul omoară celulele creierului”. M-a derutat acest răspuns. Dacă Dumnezeu este omniscient, ştia că oamenii vor folosi, în cele din urmă, strugurii şi alte plante, pentru a produce băuturi alcoolice. Am întrebat de ce au fost aduse aceste lucruri pe Pământ, dacă trupul omului nu a fost proiectat să consume alcool.

„Aud”, a răspuns Staci, „că strugurii şi sucul de struguri nu trebuie să fermenteze pentru a face bine corpului şi că, în fazele incipiente ale producerii vinului, acesta nu era o substanţă care îmbăta. Celălalt aspect este tentaţia. Acesta e unul dintre lucrurile pe care ni-l oferă şcoala de pe Pământ, ca o oportunitate asupra căreia să lucrăm”.

„Staci, ghidul tău a menţionat că unele suflete îşi planifică experienţa alcoolismului, deoarece în vieţile anterioare au abuzat de corpul altor persoane, i ar acum aleg să abuzeze de al lor. Mă într ebam dacă putem primi o explicaţie mai amplă, întrucât ştiu că această karmă este o formă de învăţare şi nu o pedeapsă”.

Ghidul spiritual; d lui Staci a răspuns că, uneori, sufletele îşi proiectează vieţi în care se tratează pe ele însele, exact aşa cum i-au tratat odată pe ceilalţi. A continuat, spunând că, în viaţa de apoi, toate sufletele primesc consiliere pentru a se putea ierta pe sine. Unele reuşesc să se ierte, fără a mai planifica o asemenea încarnare; altele nu. Unele caută să folosească ceea ce învaţă în timpul dintre vieţi, pentru a-i ajuta, în următoarea viaţă, pe ceilalţi. Aceste suflete îşi planifică vieţi în care îi vor consilia pe dependenţi; unele planifică experienţa dependenţei, pentru ca, în viaţa viitoare, să poată fi consilieri mai pricepuţi „Care este deosebirea”, am întrebat, „dintre sufletul care se poate ierta pentru că a abuzat de corpul altei persoane şi cel care nu se poate ierta?” Staci a început să vorbească mai rar, întrucât transmitea cuvânt cu cuvânt spuse le ghidului ei spiritual.

„Claritate, remuşcare, evoluţie”, a răspuns acesta. A explicat că sufletele care rămân concentrate pe abuz îşi pierd claritatea mentală (şi pot, aşadar, să decidă să se autopedepsească) şi că iertarea de sine reprezintă un pas major pe calea evoluţiei deoarece ea decurge din iubirea necondiţionată.

„Principala funcţie a Pământului este de a vă învăţa să renunţaţi la frică şi să iubiţi în mod necondiţionat”, a adăugat el.

Menţionarea fricii m-a făcut să mă gândesc la felul în care şi-a planificat Pat să-şi vindece frica din trecut.

„Staci”, am spus, „din câte înţeleg eu, sufletul ia energiile şi le plasează în personalitatea sa din viaţa viitoare, pentru a putea fi vindecate. Este o descriere corectă?”

„Ghidul meu spune că da”.

„Ce spune ghidul tău despre conceptul că emoţiile negative, precum frica, nu pot exista în vibraţiile mai înalte din viaţa de dincolo?” „Este foarte adevărat, dar asta nu înseamnă că fiecare suflet se află la acel nivel, tot timpul”.

„Deci, sufletele care au aceste emoţii au o vibraţie mai joasă, în viaţa de dincolo?”

„Gh dul meu spune să fii foarte atent cum descrii. acest lucru. Nu e corect spus *vibraţie mai joasă*. Acele suflete care au rol de ghizi spirituali. superiori – cele care nu mai au nevoie de întrupări fizice – şi-au dobândit poziţia. Dar asta nu înseamnă că noi suntem mai puţin valoroşi. El nu vrea ca acest lucru să fie interpretat, în mod greşit, ca un sistem de clase, pentru că nu este aşa”.

„Cum poate o emoţie ca frica să supravieţuiască morţii fizice?”

„Depinde de ce anume experimenta şi simţea sufletul, în momentul în care a părăsit acea viaţă”, a răspuns Staci. Comentariul ei mi-a adus aminte că Pat murise de cel puţin două ori, în timp ce experimenta o frică puternică – o dată când a fost atacat de indieni, în prerie, şi a doua oară, ca soldat, în luptă. M-am gândit şi la Penelope (capitolul 4), care a vrut ca în această viaţă să-şi

vindece frica pe care a simţit-o în momentul morţii, într-o încarnare anterioară.

„Deci, este esenţial ce simt oamenii în momentul în care mor?”

„Da. Atunci când mor, se gândesc la viaţa lor, iar lucrurile nerezolvate le rămân în conştiinţă. La scurt timp după ce-şi părăsesc corpul, iau unele decizii în ceea ce priveşte la acea viaţă şi ce anume vor, sau nu, să repete într-o viaţă viitoare”.

„Înseamnă că, în momentul morţii, oamenii ar trebui să fie în cel mai vesel şi mai iubitor spaţiu posibil?”

„Da”, a spus Stad. „Din experienţa mea, pot spune că cele mai bune treceri sunt acelea când oamenii sunt înconjuraţi de cei dragi. Este cel mai paşnic mod de a trece dincolo”.

Asemenea multor oameni care beau, Pat s-a folosit de alcool pentru a-şi oferi o nouă identitate. Alcoolul a îndeplinit exact acest lucru – numai că identitatea pe care i-a dat-o nu a fost cea la care se aştepta.

Pat s-a gândit că alcoolul îl făcea să fie alt om: un bun cozeur, un dansator străludt, o prezenţă fascinantă, foarte atrăgătoare pentru sexul opus. În realitate, omul în care s-a transformat era, de fapt, un copil – un copil al lui Dumnezeu.

Alcoolul l-a adus pe Pat, la propriu, în genunchi. În cel mai întunecat momentul ai său, şi-a îmbrăţişat spiritualitatea, cu o disperare pe care o viaţă plăcută nu ar fi putut niciodată să o genereze. Cu timpul, disperarea s-a transformat în pasiune. Cu această pasiune îl acceptă acum pe Dumnezeu – şi, astfel, se acceptă pe el însuşi.

Când ne încarnăm – mai precis, atunci când ne plasăm o parte din conştiinţă într-un corp şi ne concentrăm percepţia asupra tărâmului fizic – creăm o iluzie prin care părem a fi separaţi de ceilalţi *şi* de Tot Ceea Ce Există. În anumite vieţi, această iluzie ni se pare mai reală decât în altele. În unele dintre vieţile sale anterioare, Pat a crezut în realitatea acestei iluzii şi, astfel, nu L-a mai putut percepe nici pe Dumnezeu, nici propria

sa natură Divină.

Prin planificarea de a avea experienţa dependenţei de alcool, încă de la o vârstă fragedă, Pat a dorit să-şi înceapă viaţa prezentă în acea stare de deconectare percepută. Din acel punct, a vrut să ajungă într-o stare în care să fie „total, complet, absolutânvinsH. în noaptea în care Pat a căzut pe jos şi a strigat la Dumnezeu – o noapte de singurătate totală şi de aparentă izolare – a avut exact experienţa pe care şi-a dorit-o. În acel abis dureros, Pat a sperat săgăsească scânteia care să-i reaprindă spiritualitatea. Aşa cum au evidenţiat Stad şi ghidul ei spiritual: „Faptul că s-a întors pentru a căuta şi obţine legătura spirituală este motivat de lipsa totală a unei astfel de legături”.

Alcoolismul este ales, uneori, ca încercare de viaţă, deoarece ne oferă, în calitate de suflete eterne, experienţa de *a sentimentul* de conectare la Divin. Prin crearea sa, ajungem să cunoaştem mai profund acest sentiment Având mai mult de două milioane de membri în întreaga lume, organizaţia Alcoolicii Anonimi foloseşte cei Doisprezece Paşi, ca parte din programul său de recuperare. Ca şi Pat, fiecare persoană care participă la acest program acceptă, când ajunge la pasul al treilea, „să ne lă9 ăm voinţa şi viaţa în grija lui Dumnezeu”. Este mai mult decât o coincidenţă că alcoolismul îi împinge pe atât de mulţi oameni spre aceeaşi experienţă a conectării cu Divinitatea.

Când ne aflăm Acasă în non-fizic, nu putem crea din nou acest sentiment de conectare, pentru că nu suntem niciodată lipsiţi de el. În lumea spirituală, suntem mereu conştienţi de Unimea noastră cu tot ce înseamnă creaţie. Ştim că facem parte din Divin şi că *suntem* divini. Chiar dacă nu ne putem pierde niciodată Divinitatea, putem uita, cât timp ne aflăm în corp, că suntem conştienţi de ea. Întrucât avusese această experienţă, Pat tânjea să-şi reînnoiască sentimentul de unime cu Dumnezeu. Când se va întoarce în lumea spirituală, Pat va duce cu el o profundă senzaţie-cunoaştere de conectare, care nu ar fi fost posibilă fără contrastul creat de alcoolism, în timpul

unei vieţi fizice.

Cu multă tărie, Pat a trăit patruzeci şi patru de ani de suferinţă, în care percepea că e deconectat de restul. Cine, dacă nu cel mai curajos dintre suflete, s-ar abate de la Iubirea care este dreptul său din naştere, pentru a putea cunoaşte mai bine Iubirea? Aşa cum ne-a arătat Pat, experienţele planului fizic nu sunt ceea ce par. Ceea ce unii ar eticheta drept slăbiciune sau izolare, reprezintă, de fapt, o acceptare totală, de nezdruncinat, a uneia dintre cele mai mari încercări pe care şi-o poate planifica un suflet. Condamnările societăţii încearcă să diminueze măreţia celor care trăiesc acest plan de viaţă; dar ei reprezintă mult mai mult decât par să fie la prima vedere. Rolul lor poate include dependenţa de alcool, însă actorii care joacă acel rol reprezintă însăşi întruchiparea curajului.

Aici iluzia apare în straturi, adeseori aşezate la poli opuşi. La suprafaţă, lumea ar fi putut foarte bine să vadă frica lui Pat, aşa cum şi el a văzut frica sa din interior: frica de situaţii sociale; frica de femei; frica de a fi promovat într-o poziţie care îi depăşeşte abilităţile, la slujbele pe care le-a avut; frica, aşa cum a menţionat Staci, de singurătate, de a nu putea face faţă vieţii, de unul singur. Acestea sunt doar efecte create în viaţa actuală de fricile nevindecate din vieţile anterioare. Aceste straturi ale iluziei îl ascund pe sufletul curajos care a vrut să înveţe să nu-i mai fie frică, încă în timp de afla în corp; care a ales, încă înainte de naştere, să-i fie frică de tatăl său, ca o aducere aminte conştientă a fricilor sale mai adânci; care a planificat să-l piardă pe acest tată în timpul copilăriei, pentru a-şi declanşa dependenţa de alcool, care putea, în cele din urmă, să-i vindece fricile. Numai cei curajoşi îşi planifică frica.

Fricile ne separă de adevărata noastră identitate şi, prin urmare, trebuie căutate – şi nu respinse. Trăindu-le, ne amintim cine suntem noi cu adevărat. Pat, de exemplu, avea frica de a rămâne singur. Numai atunci când s-a simţit complet abandonat, a înţeles că nu a fost niciodată

singur. şi nici nu va putea fi vreodată, cu adevărat, găsit legătura cu restul; prin actul de predare, a obţinut independenţă. În clipa de aparentă părăsire, el şi-a găsit conectarea; abandonându-se lui Dumnezeu, a găsit independenţa şi suveranitatea. Creând acele aspecte de care se temea cel mai mult, Pat să adus în starea de a-şi aminti adevărul etern. Reuşind, astfel, să se debaraseze de Iluziile sale autocreate, Pat a demonstrat că frica este un maestru învăţător, care ne arată pe noi înşine, nouă.

Am putea întreba atunci: duc este Pat cu adevărat? Pat este iubire. Pat este Iubirea care se exprimă atât de direct, atât de liber, faţă de celelalte suflete din şedinţa sa de planificare de dinainte de naştere. Ca iubire, Pat şi-a planificat încercarea de viaţă a dependenţei de alcool, pentru a-şi stimula nu doar propria evoluţie, ci şi pe cea a persoanelor dragi lui Privit în această lumină, alcoolismul lui Pat reprezintă o formă de serviciu în slujba celor care au ales să facă parte din viaţa lui. Kathy învaţă despre identitate, limite şi echilibru. Cum am putea înţelege echilibrul, mai bine decât prin dezechilibrele provocate de dependenţa de alcool a unui părinte? Experienţele Donnei alături de Pat o forţează să caute iubirea de sine, în interiorul ei – un plan de Viaţă clasic de învăţare-prin-contrarii.

Aşa cum a spus Carijung: *„Cel ce priveşte exterior, visează*.

Cei ce priveşte în interior, se trezeş. * Răutatea lui Pat – ceva ce Donna însăşi a cerut să primească – o face să deschidă ochii în faţa adevăratei ei naturi ca suflet iubitor. Andrew învaţă să-şi păstreze centrarea şi să rămână cu picioarele pe pământ Carole începe să înţeleagă nuanţele de gri, iar Shirley are şansa de a se cunoaşte pe ea însăşi, ca fiind iubire şi compasiune. Prin serviciul adus de Pat, fiecare dintre aceste suflete se extinde – şi, la rândul său, fiecare îl extinde pe Pat

În planificarea ce dinainte de naştere a lui Pat, membrii din viitoarea sa familie şi-au asumat responsabilitatea personală, pentru lecţiile pe care le aveai

de învăţat din dependenţa sa de alcool. În planul fizic – unde nu avem amintirea alegerilor făcute înainte de încarnare – credem adesea că alţii pe Impun experienţele. Putem reacţiona cu frică, furie, ură, mă de sine, învinuire, sentimente de victimizare, sau cu multe alte emoţii care nu ne reflectă adevărata noastră naturi, ca suflete. Atunci când ne trezim prin întoarcerea spre interiorul nostru, ne amintim că noi am cerut aceste experienţe. Suntem liberi atunci şi alegem diferite reacţii, Inclusiv cea de recunoştinţă faţă de cel care ne-au făcut posibilă evoluţia Acelora pe care i-am învinuit cândva, putem acum să le mulţumim:

Îţi mulţumesc că ai ţinut suficient de mult la mine pentru a juca rolul în care, timp de mulţi ani, ai/ost ţinta mâniei mele. Îţi mulţumesc că ţi-ai ţinut promisiunea şi că ai respectat contractul nostru de dinainte de naştere. îţi m; aşa cum la spus Kathy lui Pat, *că mi-ai permis să trec prin toate acele lucruri prin care a trebuit să trec, pentru a deveni persoana care sunt în prezent îţi mulţumesc*

Itământro lume în care milioane de oameni se subapreciază din cauza încercărilor de viaţă prin care trec Unii sunt alcoolici. Poate consideră că i-au dezamăgit pe cei dragi Poate cred că s-au dezamăgit pe el înşişi Sau poate, asemenea lui Pat, aleg să joace rolul temporar al unui alcoolic, ca o formă de serviciu adus altora şi ca o cale de dezvoltare personală. Acea cale pare să ne ducă departe, până când, ca şi Pat, ne trezim şi descoperim ceea ce se afla întotdeauna acolo, ascuns în Interior, în timp ce noi priveam spre exterior.

Capitolul 6

Moartea cuiva drag

Între numeroasele încercări oferite de viaţa de pe Pământ, moartea unei persoane dragi este, probabil, cea mai comună. Dacă nu murim de foarte tineri, e foarte posibil să pierdem pe cineva la care am ţinut

Faptul că aproape toţi trecem prin această experienţă sugerează că ea oferă mari şanse de a evolua. Dacă n-ar fi fost astfel, ar fi fost mai puţin probabil ca noi, în calitate de

suflete, să căutăm vieţile din planul fizic.

Cu toate acestea, moartea este mult mai prezentă în viaţa unora, decât a altora. Pentru a înţelege de ce un sufletâşi planifică înainte de naştere să trăiască experienţa pierderii unor fiinţe dragi, am vorbit cu Valerie Villars. Valerie avea patruzeci şi doi de ani, când mi-a povestit că i-au murit două persoane foarte iubite, dintre care una era singurul ei copii, Dustin, care se prăpădise cu trei luni înainte de conversaţia noastră. Valerie a considerat că îi va face bine să vorbească despre experienţele ei şi spera să-i ajute să se vindece şi pe alţi oameni care treceau prin aceeaşi situaţie. Îi sunt recunoscător pentru disponibilitatea sa de a vorbi cu mine, într-o perioadă atât de dificilă.

Pierderea a doua persoane din viaţa lui Valerie – ambele decese fiind neaşteptate şi la vârste destul de tinere – părea să indice că aceste experienţe făceau parte din planul ei de dinainte de naştere.

Dacă aşa stăteau lucrurile, de ce a ales Valerie să treacă prin *două* astfel de pierderi? Şi de ce, unul dintre decese a fost cel al singurului ei fiu?

fey Relatarea lui Valerie * =?

„Făceam totul împreună cu el”, a spus Valerie despre Dustin, fiul ei din prima căsătorie. Între timp, a divorţat şi s-a recăsătorit „Făceam pe călăuzele indiene, jucam baseball şi baschet. îmi amintesc de momentul în care era mic şi avea preselecţie la baseball. L-am dus cu maşina la teren. De cum ne-am dat jos din maşină, i-am văzut pe micuţii ăia care prindeau şi loveau mingile ca nişte profesionişti! Toţi erau foarte, foarte buni M-am dus cu Dustin până la gard. Stăteam acolo şi ne uitam la ei. Dustin nu ţinuse încă o mănuşă de baseball în mână. Mi-a spus: *E în regulă, mamă. Vreau să încerc*. A alergat pe teren, alături de toţi puştii ăia care arătau ca jucători profesionişti. N-am fost niciodată mai mândră de copilul acesta! Avea curaj. Pentru mine, asta îl descria cel mai bine pe Dustin”.

După părerea lui Valerie, Dustin mai avea două

trăsături extraordinare: inteligenţa şi nonconformismul. Inteligenţa lui se evidenţia prin ceea ce făcea cu computerele şi maşinile; odată, a reuşit să asambleze singur, motorul unui automobil. Noncoir formismul era reflectat de modul în care se îndoia încontinuu de cu: în mergeau lucrurile în lume. „De parcă ar fi ştiut mereu că exista o cale mai bună”, a observat Valerie. „De multe ori 2 era greu să facă faţă societăţii, din cauza lipsei de bun simţ în care erau aranjate lucrurile”.

Valerie nu a ştiut cât de mulţi prieteni a avut Dustin, până când nu i-a văzut pe cei 250 care au venit la înmormântarea lui. „Începuseră să apară, unul câte unul”, şi-a amintit ea. „Ca Iuda, veneau la mine să-mi spună: *Fiul dumneavoastră a fost unul dintre cei mai inteligenţi oameni pe care i-am cunoscut*. Tht veneau la mine şi-mi spuneau acelaşi lucru. Toţi prietenii lui îl respectau”.

Cu o săptămână înainte de moartea lui Dustin, Valerie stătea tăcută la fereastra din sufragerie, cu luminile stinse, privind la ploaia uşoară de afară Băiatul a intrat în cameră şi s-a aşezat lângă ea. Când a întins mâna să aprindă veioza, Valerie i-a spus: „Nu, Dust îmi place lumina naturală. Lumina naturală e perfectă”. împreună, au urmărit în tăcere cum se prelingeau picăturile de apă, pe pervazul ferestrei

Dustin avea nouăsprezece ani când a murit. A venit acasă între vineri seară şi a intrat în dormitorul lui Valerie, unde au vorbit puţin.

după care a îmbrăţişat-o de noapte bună. „Te iubesc”, i-a spus Valerie. „Şi eu te iubesc”, i-a răspuns el. Spre surprinderea lui Valerie, Dustin a lăsat-o să-l sărute; nu prea îi plăcea să fie atins.

Dimineaţa, Valerie a condus prin Lake Pontehartrain, până în New Orleans. În acea seară, în timp ce trecea pe pod, în drumul ei spre casă, îşi aminteşte că: „M-am uitat în stânga mea – am văzut nori trandafirii, un apus frumos. Uneori, mă întreb dacă nu a fost acela momentul în care a murit Dus cin”.

Când a ajuns acasă, câinele său, Tessie, i-a alergat în

întâmpinare, aşa cum făcea mere j. „Hei, Tessie, ce mai faci?”, a întrebatro Valerie, mângâind-o pe cap. În casă era linişte; Valerie a presupus că Dustin ieşise în oraş. „Am deschis uşa de la dormitorul lui Dustin. Era întins pe pat, cu picioarele pe podea, dar ca şi cum ar fi căzut pe spate. Ambele braţe erau întinse în lateral, iar capul era întors spre dreapta. Dacă eşti părinte, încă de *ciad* apare bebeluşul – şi apoi indiferent cât de mare e copilul – te duc mereu în camera lui să verifici dacă e bine. Aşa fac mamele. M-am apropiat de el şi văzut că nu respiră! Am spus: *Hei*, *Dust*. Niciun răspuns. „Îm strigat mai tare: *Hei*, *Dust*! Niciun răspuns. Am început să strig tot mai tare, până când vocea mea răsuna în toată camera. Am ridicat câinele în braţe şi l-am aruncat lângă Dustin, să văd cum reacţionează. Nici măcar nu a clipit Nu avea cine să răspundă.

Am alergat în sufragerie, spunându-mi în gând: *Doamne*, *nu*! *Nu se poate aşa ceva*! *E un coşmar*! *Nu e adevărat*! Mă gândeam: dacă reuşesc să înţeleg ce se întâmplă, dacă aş putea să simt…”

Exact atunci Valerie a văzut maşina soţului ei pe aleea din faţa casei… *Dustin nu mai respiră*!”, a strigat ea din uşă. Soţul ei a alergat în casă şi a încercat să-l resuscite2; e. *JHai*, *Dustin*! *Hai*, *băiatule*!”, striga el în timp ce-i presa pieptul. Între timp, Valerie a sunat la urgenţă, apoi a ieşit repede afară să aştepte ambulanţa. Când au sosit paramedic», Valerie a avut impresia că se mişcau cu încetinitorul. I-a împins în casă, strigând: *Jtepede*! *Repede*!”

La scurt timp după aceea, paramedicii i-au spus că Dustin era mort. Cauza morţii, credeau, fusese o supradoză accidentală de droguri.

„Dustin tocmai îşi trecuse examenele de la colegiu şi era fericit”, a spus Valerie cu tristeţe. „Luase note bune. Ieşise să sărbătorească. Chiar îmi scrisese o scrisoare frumoasă de Ziua Mamei, în care îmi spunea cât de mult mă iubeşte. Nu mi-a mai scris niciodată o astfel de scrisoare. Nu-ţi poţi imagina cum e să fii alături de copilul

tău într-o zi şi, dintr-odată, să dispară de lângă tine”.

În ziua înmormântării, Vicki, sora lui Valerie, a venit la ea acasă, să-i transmită ceva important. „Valerie, Dustin a venit la mine azi-noapte. În toată viaţa mea nu am simţit atâta bucurie şi fericire! El era strălucitor. Era lumină. Şi mi-a spus: *Mătuşă Vicki, mamei că sunt lumină naturală*. îmi pare rău, Vălerie. Nu ştiu ce a vrut să spună”.

„Sunt atât de fericită!”, a exclamat Valerie. „Era felul în care Dustin îmi confirma, prin persoana în care aveam cea mai mare încredere din lume, că era viu şi că era bine”.

După două nopţi, Valerie s-a trezit brusc dintr-un somn profund. „În clipa în care m-am trezit, m-am ridicat”, a spus ea. „Nu corpul meu se ridicase, ci eu. În momentul în care m-am ridicat, am simţit esenţa copilului meu. Nu exista timp. Deodată, ştiam totul. Am simţit o energie. Era cel mai puternic lucru pe care îl simţisem vr codată! Eu eram el, el era eu, iar în acele câteva secunde, am ştiut tot ce era de ştiut despre el. Era fericit. Ştiam asta. Puteam simţi că aşa era”.

Moartea lui Dustin fusese a doua pierdere devastatoare din viaţa lui Valerie.

Cu doisprezece ani în urmă, Valerie era studentă şi avea şi o slujbă de chelneriţă, la un restaurant întrucât, într-o zi, nu s-au ţinut cursuri, s-a decis să-i facă o vizită lui Brad – soţul verişoarei ei, Lorraine – care lucra în apropierea şcolii. Brad l-a Scut cunoştinţă cu prietenul lui, D.C., dar ea nu i-a dat atunci atenţie. Totuşi, au început să se întâlnească şi s-au îndrăgostit unul de celălalt „Aveam impresia că-l ştiam dinainte”, a spus Valerie cu nostalgie. „Relaţia noastră se baza foarte mult pe momentul prezent, pentru că nu ştiam când avea să fie chemat pe vas”.

D.C. era scafandru în marina comercială şi se ocupa de întreţinerea conductelor subacvatice de la instalaţiile de foraj. Această muncă e atât de periculoasă şi epuizantă, încât majoritatea scafandrilor renunţă după ce trec de patruzeci de ani De cele mai multe ori, ei nu ştiu când vor primi următoarea misiune.

„Trebuie să-ţi aranjezi întreaga viaţă în funcţie de programul acestor bărbaţi: el pot lipsi o săptămână sau două luni, fără niciun preaviz”, a spus Valerie.

„Am început să ne întâlnim pe 28 septembrie”, şi-a amintit ea. „Pe 17 februarie. D.C. m-a cerut în căsătorie. Eram în apartamentul meu, stăteam pe pat şi discutam. În copacul de afară era un cintezoi de un roşu aprins. D.C. mi-a spus: *Ei călătoresc mereu în perechi. Stai un pic şi ai să vezi că va apărea şi partenera*. Şi chiar aşa a fost Apoi, foarte încet, m-a întrebat: *„Gând ai să te căsătoreşti cu* Eu tam spus: *Imediat ce vei vrea tu*! Eram atât de fericită!” în mai puţin de o oră de la cererea în căsătorie, D.C. a fost chemat la lucru. Amândoi au mers cu maşina până la apartamentul lui, de unde şi-a luat echipamentul de scafandru. Johnny, prietenul şi colegul lui D.C., a venit să-l ia.

„Văd totul de parcă ar fi fost ieri”, a spus Valerie. „S-a urcat în camion ai Johnny. Eu am rămas în stradă, făcând cu mâna A fost ultima oară când l-am văzut” La două zile, în timp ce Valerie era la muncă, Brad şi Lorraine au venit să o vadă. Au chemat-o înino încăpere goală a restaurantului.

„Valerie. a fost un accident cumplit”, a spus Brad. „D.C. e mort” *Nu, nu se poate să fie mort* a strigat Valerie. *m-a cerut în căsătorie/*” Lorraine şi Brad, care nu auziseră încă de logod na lor, s-au uitat unul la altul, fără să le vină să creadă. A doua zi, Vâlerie a primit o scrisoare de la compania de scufundări, în care se spunea că la aproximativ orele 1400, primul scafandru, Dave Copeland, a coborât la o adâncime de 85 de metri. Prin difuzor, şi-a exprimai dorinţa de a ieşi la suprafaţă.

În scrisoare se menţiona că s-au auzit mai multe sunete suspecte, iar Johnny a fost trimis să investigheze. Când a ajuns la faţa locului, D.C. l-a privit fix pentru o clipă, apoi l-a împins. Johnny a spus mai târziu că, atunci, a ştiut că D.C. va muri. Apoi, D.C. şi-a scos casca de pe cap.

„Nu se sinucidea”, a explicat Vâlerie. „Făcea scufundări de cincisprezece ani, era un profesionist. Ştia

că ceva nu era în regulă”.

Vâlerie nu a aflat nici acum ce s-a întâmplat ştie doar că, aproximativ cu o săptămână înainte de incident, D.C. şi Johnny au urmărit un meci de fotbal acasă la Brad.

Când a venit să mă viziteze în a-ea seară”, îşi aminteşte Valerie, „avea un cucui uriaş în frunte. L-am întrebat: El mi-a răspuns: *Sunt atât de fericit că te-am cunoscut1 Îi mulţumeam lui Brad, am început să ne prostim şi ne-am lovit cap în cap*. Bănuiesc că, atunci când s-a lovit la cap – ceea ce, în mOd ironic, s-a întâmplat pentru că era atât de îndrăgostit de mine – s-a produs o contuzie care i-a provocat o presiune imensă, când a coborât în adâncuri”.

Durerea provocată de moartea lui D.C. a fost atât de copleşitoare, încât, pentru o scurtă perioadă de timp, Valerie a început să consume alcool, ca să-şi aline durerea

„Au trecut doi ani”, spune ea, „până când m-am simţit, din nou, normală”.

„Înainte să moară”, a adăugat Valerie, „stăteam pe canapea amândoi, iar el m-a privit şi mi-a spus: *îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să te găsesc*. *Promit că data viitoare*, *nu o să-mi mai ia lot aşa de mult*. Nu m-am îndoit de asta.

El a fost iubirea vieţii mele. Nu-ţi iese aşa ceva în cale, în fiecare zi îmi pierdusem viitorul – sau aşa mi se părea mie”.

Şedinţa *lui* Valerie cu Deb Debari

Eram profund impresionat de conversaţia purtată cu Valerie. Trecuse peste două decese foarte dureroase, cu graţie şi tărie, şi era dispusă să vorbească deschis despre aceste experienţe, în speranţa că le va aduce alinare şi răspunsuri celor aflaţi în suferinţă.

În această căutare a unui înţeles – şi fiindcă pierderea unei persoane dragi reprezintă o experienţă atât de universală – am rugat-o pe Valerie, iar ea a fost de acord, să-mi permită să-i explorez planul de dinainte de naştere, cu ajutorul a trei mediumuri. Unul dintre aceşti clarvăzători era Deb Debari. Deb făcuse deja comunicări

pentru mai multe persoane, care mi-au împărtăşit poveştile lor. Iar acestea au considerat că e sensibilă, perspicace şi extrem de precisă. Ştiam din acele şedinţe că poate vorbi fără greutate cu persoanele „decedate”. îşi aude şi ghidi spirituali, foarte limpede. Aceştia lucrează îndeaproape cu Deb, pentru a le oferi clienţilor ei cunoştinţe şi informaţii atât despre tărâmul fizic, cât şi despre cel non-fizic.

De cum a început şedinţa, Deb a şi stabilit un contact cu D.C... Deşi o mai auzisem pe Deb cum vorbeşte cu fiinţele din lumea spirituală, din nou am fost uimit de capacitatea ei de a comunica.

„Eu nu sunt fostul ei prieten*, i-a spus D.C. lui Deb. „Încă o consider logodnica mea”. Era un mod plăcut de a începe conversaţia.

„Ştiam că viaţa mea nu avea să fie lungă”, a continuat D.C. „Ştiam că nu voi atinge o vârstă înaintată. Trecusem prin anumite momente în care am scăpat ca prin urechile acului (înainte de accidentul de scufundare]”.

„Îmi arată că avea un contract”, a explicat Deb, referindu-se la înţelegerile de dinainte c’. e naştere pe care le-a făcut D.C. cu alte suflete. „Acest accident a fost planificat în lumea de dincolo. îmi arată o motocicletă. Conducea o motocicletă?”

„Da”, a confirmat Valerie.

„Era cât pe ce să-şi piardă viaţa cu ea”, a spus Deb. „Dacă asta nu l-a ucis, altceva avea să o facă”.

„Ce s-a întâmplat, de fapt?”, a întrebat Vâlerie, pe un ton uşor insistent. Se întrebase de multe ori cum a murit D.C.

„Simţeam că-mi explodează creierul”, a răspuns D.C. „E cel mai groaznic mod de a muri-Trebuia să-i pun capăt”. D.C. confirma ceea ce i-a spus prietenul lui, Johnny, lui Valerie: ştia că va muri şi a luat măsuri ca să-şi pună repede capăt vieţii.

„Ce ai învăţat din asta?”, I-a întrebat Valerie.

„Am învăţat multe lucruri”, a răspuns D.C. „Eram o persoană care îşi asuma riscuri. În unele privinţe, nu am avut respect pentru viaţă. Mi-am riscat-o în mod inutil. Am

adus mult din vieţile anterioare. Am avut vieţi în care am fost soldat. De atâtea ori a trebuit să-mi risc viaţa pentru nişte cauze în care nu credeam. A fost şi o lecţie de a aprecia iubirea. Am învăţat mult şi sunt în continuare alături de tine. Nu mă voi întoarce [încarna din nou] imediat. Sunt unele lecţii pe care aş vrea să le învăţ înainte de a mă întoarce. Vreau să fiu mai bine pregătit. Vreau să-mi cunosc menirea. De această [Ultima] dată, n-am ştiut care mi-e menirea".

D.C. se referea la uitarea pe care o experimentăm cu toţii, atunci când pătrundem în planul pământesc. Ca fiinţe eterne, înainte de a ne naşte suntem foarte conştienţi de menirea pe care o avem. Când ne naştem şi trecem dincolo de vălul dintre non-fizic şi fizic, uităm – în unele cazuri, permanent, în altele, doar temporar – motivele pentru care am venit aici. Încercările pe care le avem în viaţă ne ajută, adesea, să ne amintim de scopul nostru.

„Vreau să ştii că încă te mai iubesc", i-a spus D.C. lui Valerie.

„Şi eu te iubesc", i-a spus Valerie.

„Nu vreau să crezi vreodată că te-am părăsit pentru că nu te iubeam", a adăugat D.C. „Am plecat pentru că te iubesc. Nu vreau să o spun la trecut Iubirea continuă mereu".

„De ce e aşa de greu?", a întrebat Valerie încet. „De ce nu putem face toate astea în lumea de dincolo?"

„În lumea de dincolo", a explicat Deb, „nu trăim emoţiile negative, aşa cum o facem aici. Emoţiile negative nu sunt – nu vreau să spun că nu sunt *permise* – dar nu le simţim aşa cum le simţim aici.

Deb vorbea despre absenţa dualităţii, sau a opoziţiilor, din tărâmul spiritual. Putem simţi că reprezentăm pace, bucurie şi iubire atât în lumea spirituală, cât şi pe Pământ, dar numai prin intermediul unei încarnări putem înţelege cu adevărat sentimentele de „vibraţie mai joasă", ca mânia şi ura. Prin acea experienţă, oricât de dureroasă ar fi ea, generăm cunoaşterea Şinelor noastre adevărate.

În acel moment, D.C. i-a făcut loc lui Dustin.

„D.C. Începe să dispară, dar rămâne aproape”, ne-a spus Deb. „Vrea să-i dea energie lui Dustin”.

„Nu eram fericit”, i-a spus Dustin lui Vâlerie. „Nu mi-am putut da seama ce voiam să fac. Am încurcat rău de tot lucrurile şi n-am ştiut cum să le repar. Nu a fost o sinucidere. A fost un accident Mă aflam pe o cale care avea să creeze acest lucru. Eram dependent de droguri. Unii oameni pot consuma droguri din când în când şi să nu păţească nimic. Eu nu eram aşa. Am încercat să-ţi ascund asta. Am încercat să par normal, dar clocoteam pe dinăuntru. M-am luptat cu furia mea. Nu gândeam limpede. Am trecut prin viaţă, legat la ochi. Nu puteam avea încredere în ceilalţi. Luam decizii bazate pe lipsa mea de încredere. îmi pare rău. Nu am vrut să te dezamăgesc”.

„Ştiu”, a spus Valerie cu blândeţe. „Nu sunt dezamăgită de tine”.

„Aceasta a fost a doua ocazie”, a explicat Dustin. „Cu câteva luni înainte, fusese cât pe ce să iau o supradoză”.

L-am întrebat pe Dustin dacă el şi Valerie au stabilit dinainte de naştere momentul în care va muri.

„Trebuia să mor înainte de douăzeci şi cinci de ani”, a răspuns Dustin. „Puteam să aleg să mor într-o perioadă de zece ani, de la cincisprezece la douăzeci şi cinci. În contractul meu era scris că dacă trăiam după douăzeci şi cinci de ani, puteam să rămân. Puteam să aleg”.

„Dar acea alegere este făcută la nivel de suflet, nu la nivel de personalitate, nu-i aşa?”, am întrebat

„Se face la nivel de suflet”, a confirmat Dustin.

„Ce încercai să echilibrezi?”, a întrebat Vălerie. „E lecţia mea?”

„A fost o lecţie comună”, i-a spus Deb. Apoi, în mintea lui Deb a apărut o imagine cu una dintre vieţile anterioare ale lui Vălerie „într-o viaţă trecută, Vălerie a fost copilul [lui Dustin]. Valerie a murit prima. A fost un accident, a căzut de pe cal. Vălerie, tu arai pământul. Se întâmpla în perioada colonizării. Văd haine care aparţineau acelei perioade Inima lui Dustin a fost zdrobită de durere”.

Am întrebat-o pe Deb ce obţinea Valerie, dacă inversa rolurile în viaţa actuală.

„Aud [din partea ghizilor mei spirituali]: *Ea se află acum într-o stare de graţie*”, a spus Deb, „ceea ce înseamnă că a evoluat din punct de vedere spiritual. Adeseori, acest lucru îndulceşte multe dintre lecţiile stabilite, sau le face să fie mult mai uşoare. Să produs un salt uriaş, aici”.

Explicaţia în care fusese menţionată starea de graţie reflecta propria mea înţelegere. În decursul cercetării a numeroase planuri de viaţă, ajunsesem să înţeleg că una dintre definiţiile graţiei era înlăturarea karmei sau a „lecţiilor” planificate. În cazul lui Valerie, moartea subită a unicului ei fiu a avut un impact atât de profund asupra sa, încât celelalte lecţii din planul ei deveniseră inutile. M-am gândit la scenariile *dacă-atunci* pe care le vede mediumul Staci Wells în planurile de viaţă ale oamenilor, în şedinţele de planificare de dinainte de naştere. Fără îndoială că planul de viaţă al lui Vălerie îşi avea proprii le scenarii *dacă nitunci*: dacă Valerie învaţă de pe urma morţii fiului ei, atunci se întâmplă X. Dacă nu învaţă, atunci se întâmplă Y.

Care era „saltul uriaş”, care a dus la starea de graţie a lui Valerie?

„Empatia, dar şi compasiunea”, a răspuns Deb.

„Aşa s-a întâmplat”, a spus Valerie. „Este o cunoaştere care devine o parte din ceea ce eşti şi care nu te mai părăseşte – niciodată”.

„Ea a folosit-o şi a transformat-o pentru totdeauna”, a adăugat Deb. La acea vreme, Deb nu avea idee cât de profetice aveau să se dovedească a fi cuvintele el După ce Uraganul Katrina a lovit New Orleansul, Valerie îşi făcea cumpărăturile înx-un supermarket şi a dat peste o femeie care stătea singură lângă un raion. Femeia fusese traumatizată de uragan şi plângea cu sughiţuri. „Am îmbrăţişate îndelung”, mi-a spus mai târziu Valerie. După ce i-a dat drumul, femeia i-a spus cu recunoştinţă: „Eşti foarte puternica”. În acel moment, Valerie era

întruchiparea vie a empatiei şi a compasiunii. Exprimarea fizică a acestei divinităţi reprezintă o forţă motrice, care se află în spatele deciziei unui suflet de a pătrunde în planul pământesc. Pe măsură ce Valerie a concretizat acele trăsături în tărâmul fizic, a ajuns să le cunoască mult mai bine, ceea ce nu ar fi fost posibil dacă nu ar fi experimentat ea însăşi pierderea fizică. În acea clipă, Valerie şi-a transformat durerea în iubire. A învins.

„Deb", am întrebat, „ce le-ar spune ghizii tăi oamenilor care au tendinţa să-şi îndepărteze suferinţa?"

„Ei spun: *îmbrăţişaţi-o. îmbrăţişaţi suferinţa şi, Voi plânge, până când voi rămâne fără lacrimi. Apoi plângeţi mai mult, pentru a vă elibera de durere*", a spus Deb.

După aceea, a început să ne vorbească iar Dustin.

„Mi-am irosit talentele pe care le-am avut. Data viitoare, va trebui să le folosesc. Şi va trebui să fiu mai puternic, pentru a putea să fac faţă momentelor în care oamenii nu sunt de acord cu adevărul meu. Va trebui să am încredere în mine. îmi pare rău că moartea mea te-a întristat atât de mult".

„Dar asta a fost ceva ce am stabilit împreună", a spus Valerie.

„Ştiu", a răspuns Dustin, „dar nu o vom face din nou pe viitor. Nu vom mai face nimic care să ne întristeze. Acest capitol s-a încheiat. Acum, ne vom îndrepta spre ceva mai înalt sunt foarte mândru de tine. Voi încerca odată să fac telefonul să sune. Învăţ cum să mă joc cu electricitatea. Caută orice semn. Uneori, când visezi, pot să-ţi vorbesc. La trezire, încearcă săi, aminteşti imediat ce ai visat încerc să-ţi trimit mesaje. Te iubesc atât de mult!"

„Şi eu te iubesc" a spus Valerie.

„Ştiu", i-a spus Dustin. „Şi aici simţim iubire. O simţim altfel. îţi dă mai multă putere".

„Îmi arată o undă de energie", a explicat Deb. „Când simte iubire, întreaga lui fiinţă rezonează la acel sentiment".

„Vezi acum cât de mult bine ai creat în viaţa celorlalţi, nu-i aşa?", l-a întrebat Valerie pe Dustin.

„Da”, a spus Dustin „Nu am conştientizat cât de multe făceam. Data viitoare voi face şi mai multe!”

„Deb”, am într ebat eu, „ghizii tăi doresc să le mai spună ceva oamenilor care suferă de pe urma pierderii unei fiinţe dragi?”

„Ei spun că nu se întâmplă dintr-un motiv anume”, a răspuns Deb. „Nu e Dumnezeu care îi trăsneşte de sus. Când înţelegem că e ceva ce noi înşine am ales, ne schimbăm felul în care vedem lucrurile”.

Discuţia purtată cu sufletul lui Valerie «să

Prin Deb, atât Dustin, cât şi D.C. au confirmat că erau bine şi că decesele lor premature fuseseră planificate înainte de a se naşte. Am simţit că experienţa de a vor bi cu ei a fost vindecătoare pentru Valerie. Ea a aflat mai multe despre motivul deceselor şi, cel mai important, a putut să le transmită că îi iubeşte. Iar ei, la rândul lor, i-au transmis că o iubesc.

Pentru a înţelege mai bine de ce ar alege sufletul, înainte de încarnare, să-şi piardă şi logodnicul, şi copilul, am rugat-o pe Corbie Mitleid să-mi facă legătura cu sufletul lui Valerie. Doream să aflu mal multe despre planul ei şi despre scopul mai profund al încercării ei de viaţă. Pe lângă toate acestea, eram nerăbdător să aud informaţiile pe care le avea de oferit sufletul lui Valerie, cu privire la cum şi de ce îşi planificau sufletele încarnări, în general.

Deoarece sufletele noastre deţin conştiinţa fiecărei personalităţi pe care au întruchipat-o vreodată, uneori, când sunt transmise prin altcineva, îşi spun (or înşişi „noi”, exact cum o face sufletul lui Valerie, în conversaţia care urmează. Comunicarea a început cu câteva clipe de tăcere, timp în care Corbie a intrat în starea de transă. Când am simţit că e pregătită, am început cu întrebarea esenţială.

„De ce a avut Valerie experienţa pierderii unui logodnic şi a unui copil?”, am întrebat

„A mai trecut prin ambele situaţii şi nu s-a descurcat bine. Ambele au avut de-a face cu războiul mondial**, a anunţat sufletul lui Vălerie.

Ca şi persoanele fizice, şi fiinţele non-fizice au o

energie unică. Pe măsură ce sufletul lui Valerie a început să vorbească prin Corbie, am simţit o schimbare bruscă de energie. Într-un fel, era ceva ce depăşea sfera celor cinci simţuri convenţionale – am simţit prezenţa, forţa vitală a Sinelui Superior al lui Valerie. Şi, întrucât mal discutasem de multe ori cu Corbie, îmi era clar că tonul, ritmul şi inflexiunea vocii ei erau complet diferite.

„Şi-a pierdut logodnicul în 1916**, a continuat sufletul lui Valerie. „Exista superstiţia că atunci când te întorceai pe front [în primul Război Mondial], nu trebuia să fii logodit, pentru că devenea! vulnerabil. Ea şi logodnicul ei au considerat că vor fi excepţia de la regulă. Când logodnicul ei a fost ucis, ea şi-a pierdut minţile. A vrut să se arunce de la fereastră, a refuzat să mai mănânce şi a devenit un subiect de milă şi de scandal pentru familia ei, care, deşi nu era o familie înstărită în acea parte din sudul Angliei, avea legături cu oameni influenţi. Ea a reuşit să se sinucidă în 1920.

S-a născut la scurt timp după aceea, aşa cum fac mulţi sinucigaşi. S-a născut în regiunea de vest a Statelor Unite. Era de origine străină S-a căsătorit la vârsta de optsprezece ani şi imediat a avut un fiu. A fost internată în lagărele din Statele Unite [în timpul celui de-al doilea Război Mondial], pentru că nu era de origine americană. A pierdut urma copilului, care i-a fost luat de lângă ea. Mereu spera că-şi va găsi copilul în viaţă Acesta a fost ucis înainte de vârsta de douăzeci de ani, de o maşină, în timp ce traversa strada în stare de ebrietate.

Împreună cu logodnicul şi cu fiul, ea a avut de câteva ori experienţe în care a iubit şi a pierdut Ne rugăm şi sperăm că personalitatea [Valerie] înţelege acum că pierderea e trecătoare, că viaţa poate continua şi după ce ai iubit şi ai pus totul deoparte, până când te întâlneşti [din nou] cu ei, în corp”.

Am făcut o scurtă pauză, pentru ca noi să înţelegem ce s-a spus. Toate aceste informaţii fuseseră prezentate pe un ton obiectiv, dar plin de compasiune. Nu era nicio urmă de judecată, ci doar recunoaşterea faptului că Valerie

fusese copleşită de pierderile avute în ultimele vieţi. Era interesant că fiul ei din viaţa celui De-al Doilea Război Mondial murise cam la aceeaşi vârstă la care a murit Dustin, în această viaţă. Mă întrebam ce putea să urmeze.

„Sunteţi Sinele Superior al lui Valerie?", am întrebat cu interes.

„Da".

„Vreau să clarific unele aspecte din vieţile trecute. Au fost d.Hr. logodnicul ucis în război, în 1916, iar Dustin, fiul care a murit când Valerie a fost internată?"

„Da".

„Aţi menţionat că vreţi ca Vâlerie să înţeleagă caracterul trecător al pierderii. De ce este important ca personalitatea să înţeleagă acest lucru-Special am întrebat pe un ton neprovocator. Doream ca sufletul lui Valerie să ştie că întrebările mele erau puse cu intenţia de a găsi semnificaţii, şi nu că sugeram vreo greşeală din planul de viaţă.

„Poţi considera că neînţelegerea pierderii este o abatere. Când înţelegi efemeritatea, când înţelegi că schimbarea este cu adevărat singura constantă din continuumul spaţiu-timp, înţelegi că astfel de pierderi vin şi pleacă. Aceste suflete au fost de mai multe ori alături de ea. Sunt, cu adevărat, suflete-pereche. Ea poate să extragă din experienţa ei binecuvântările date de amândoi şi să le ia cu ea, pentru a-şi îmbunătăţi viaţa, în loc să se abată de la direcţia ei pozitivă, dând vina pe sine, pe Dumnezeu sau pe credinţă.

Personalitatea e creată de către suflet, de către Sinele Superior", a adăugat sufletul lui Vâlerie. „Personalitatea reprezintă iluzia de care e nevoie pe Pământ, în acest spaţiu-timp, pentru învăţarea lecţiilor. Căci, în lipsa corpului şi în lipsa timpului, sunt lecţii care nu pot fi învăţate".

Acum că fusese deschis subiectul, părea un moment potrivit pentru a explora diferenţa dintre personalitate şi suflet

„Din câte înţeleg eu", am spus, „personalitatea este

alcătuită dintr-o esenţă permanentă, eternă, care trăieşte şi după moarte şi se reuneşte cu sufletul după moarte, şi din anumite aspecte temporare, care există doar în timpul vieţii”.

„Aşa este”.

„Deci, atunci când o personalitate moare în timpul unei vieţi – să spunem, când Valerie va muri în această viaţă – esenţa ei permanentă se va uni din nou cu voi?”

„Nici acum nu este separată. Nu te gândi la reunire, pentru că ea presupune existenţa unei separări. Nu exis!: a niciodată o separare. Ceea ce simte personalitatea [după moarte] – că e Una cu Dumnezeu şi cu Sinele său Superior – nu e decât ridicarea pânzelor de păianjen de pe ochi, dar asta nu înseamnă că nu fusese conectată şi înainte”.

Această idee, pe care o mai auzisem şi în alte conversaţii cu Spiritul, mă liniştea. Cu toate acestea, încă eram puţin tulburat de profunzimea suferinţei lui Valerie. Mi-a fost greu să înţeleg de ce era necesară, chiar şi după cele spuse de sufletul ei.

Simţisem acelaşi lucru referitor la fiecare persoană cu care discutasem. Doream să ştiu de ce suferise fiecare şi să ofer unele explicaţii, care să mai reducă din suferinţă.

„Cum evoluează sufletul, ca rezultat al încarnărilor fizice?”

„Uneori, Pământul, sau alte locuri fizice, poate oferi lecţii care nu pot fi învăţate în lipsa unui corp, în lipsa nevoilor fizice şi în lipsa interacţiunii fizice. Să luăm exemplul foamei şi setei, în cazul a două personalităţi. Dacă emoţiile de lăcomie şi de fiică domină, atunci cea care are mâncare şi băutură o împiedică şi pe cealaltă să aibă, sau îi fură şi puţinul pe care îl are. Când emoţia e cea a generozităţii, a te pune în slujba altuia, a iubirii universale şi a înţelegerii că situaţia este trecătoare, emoţiile binevoitoare pot ieşi la suprafaţă ca să ajute cealaltă personalitate, iar sufletul evoluează.

Toţi discută, înainte de încarnare, ce este de făcut E cumva prea mult? Atunci sunt modificate lucruri, sunt schimbate decizii, până când se stabileşte un tipar, care e

imprimat în Dosarul Akashic. [De această dată], morţile au fost privite ca încă o încercare făcută în cadrul unui experiment. Ghizii au discutat că, dacă ar fi fost un grad suficient de evoluţie [din partea în Valerie], această ocazie ar putea fi folosită într-un mod mai productiv – şi nu aşa cum fusese folosită până atunci".

„De ce a fost nevoie, în planul de viaţă, de două decese, în loc de unul singur?" Mi se părea că acest caracter trecător al pierderii putea fi înţeles şi numai după un singur deces şi că, în unele cazuri, chiar şi un număr mai mare de decese nu ar putea imprima această înţelegere.

„De multe ori", a răspuns sufletul lui Valerie, „când această personalitate a avut experienţa morţii, nu s-a descurcat bine Am considerat că dat fiind unde anume şi când avea să fie învăţată personalitatea [pe Pământ] pentru prima dată şi Informaţiile cu care avea să se înconjoare, ar fi avut o şansă mai bună de a putea să facă faţă [acestor morţi]. Deşi această perioadă de pe Pământ e plină de greutăţi şi, în multe privinţe, întunecată, capacitatea de asimilare a spiritualităţii, care a fost, în mod normai, ascunsă, este atotpătrunzătoare. De această dată, e mai uşor, mult mai uşor pentru personalitate să înveţe adevărurile spirituale, pentru că sunt mai larg răspândite".

„Consideraţi că Valerie îşi îndeplineşte scopul pe care aţi vrea voi să-l îndeplinească?"

„Este curajoasă. Capacitatea el de a vedea o transcende pe cea a majorităţii personali tăţilor în care ne-am încarnat în ultimele două sute de ani. Suntem de părere că, după viaţa prezentă, se va putea dispensa de aceste lecţii, dacă va găsi un înţeles în acele decese, dacă le va lăsa să treacă şi dacă îşi va completa viaţa cu ajutorul lor, ca parte a ceea ce o face să fie întreagă, şi nu ce o frânge. Poate să-şi accepte durerea, să înveţe corect din ea, apoi să-şi folosească forţa pe care tocmai a căpătat-o, ca să-l ajute pe cei care şi-au pierdut copiii sau un logodnic. Le poate oferi mângâiere şi înţelegerea că

pierderea e trecătoare şi că pot extrage lucrurile bune din viaţă, încorporându-le în anii care le-au mai rămas pe Pământ.

Ca în cazul oricărei lecţii, e important să învăţaţi, dar nu ca şi cum aţi citi o carte şi aţi ţine informaţiile pentru vol. Căci altfel, odată cu cartea, informaţiile se pierd şi dispar. Ceea ce învăţăm noi, sufletele, îi învăţăm şi pe ceilalţi, fiindu-le îngeri păzitori şi ghizi spirituali. Ca personalitate, ceea ce este învăţat trebuie lăsat în urmă, pentru ceilalţi – fie că e vorba de o carte, sau de acţiunile unei persoane, care ating întreagalume".

Aici, sufletul lui Valerie repeta o idee pe care o auzisem într-o altă formă: că nu ne încheiem – ba chiar, nu putem să ne încheiem – ciclul de încarnări fizice, până când nu lăsăm înţelepciunea acumulată, pe planul Pământului

„Aţi spus mai devreme că aceste trei personalităţi au jucat de mai multe ori rolul iubirii şi al pierderii acestei iubiri. îmi puteţi povesti despre celelalte încarnări în care au lucrat asupra acestor lucruri?"

„Cei doi adulţi au avut adesea o asociere gen soţ-soţie. Acest lucru a început din viaţa a vută acum o mie dncisute de sute de ani, când a fost luată decizia care a pus în mişcare necesitatea învăţării acestei lecţii Copilul vine, uneori, ca un copil sau ca un prieten, uneori ca frate. Nu trebuie să vină întotdeauna prin corpul lui Valerie.

„Ce s-a întâmplat în acea viaţă?"

„Acum o mie cinci sute de sute de ani, ei făceau parte dintr-un grup de atac..."

„Vă referiţi la Valerie şi la D.C?"

„Da. În mod special, aveau misiunea de a ucide femei şi copil, ceea ce făceau cu mare detaşare şi cu o oarecare plăcere. O astfel de traumă creează nevoia de a simţi pierderea pe care a provocat-o. Dat fiind că, la acea vreme, cei doi au fost ca nişte fraţi, legătura dintre ei a fost întărită cu timpul [în vieţile următoare], lecţiile continuă".

„Iar în acest grup de atac, amândoi au fost încarnaţi ca bărbaţi?"

„Da”.

Simţind că ştiam acum de ce au fost planificate cele două decese, m-am decis să schimb subiectul conversaţiei.

„Povestea l-ai Valerie va fi citită de oamenii cărora Le-a murit o fiinţă dragă”, am spus. „Am vorbit despre înţelegerea caracterului trecător al pierderii. Ce altceva aţi putea spune, pentru a ajuta o persoană care suferă?”

„Învăţaţi să străpungeţi vălul; Nimeni nu este cu adevărat pierdut. Dacă aţi şti că, prin extinderea capacităţilor voastre, aţi putea ajunge la sufletele care v-au iubit, aţi mai suferi atât de multPEinu mai sunt lângă voi pentru a merge la picnicuri, pentru a spăla vasele sau a participa la ceremonia de absolvire a copilului, în formă [corp], dar pot vedea în continuare. Afecţiunea faţă de suflete nu moare. Câţi oameni consideră că, indiferent de cât timp au murit părinţii sau bunicii lor, iubirea dintre ei este încă puternică şi vibrantă? Când pierdeţi pe cineva, fiţi siguri că tot ceea era de obţinut, a fost obţinut. Dacă pierdeţi pe cineva, dacă acea personalitate se decorporalizează, luaţi comorile pe care le-aţi obţinut de la ea şi trăiţfvă viaţa mai departe, cu ele. Fie că moare la patruzeci de ani sau la optzeci, viaţa a fost trăită aşa cum trebuia să fie trăită”.

„Din ce alte motive îşi planifică sufletele să treacă prin experienţa pierderii unei fiinţe dragi, mai ales la o vârstă fragedă – să spunem în urma acelor cauze pe care noi le numim naturale?”, am întrebat. Doream să le ofer cât mai multă consolare părinţilor ca Valerie, care au pierdut un copil.

„Tu presupui că noi suntem singurii care am luat această decizie. Gândeşte-te la băiat, la copil. Dar dacă el a decis să aibă o viaţă agitată şi şi-a dorit avantajele de a o avea pe Valerie ca personalitatemamă, pe perioada cât a stat pe Pământ, iar ea a fost de acord cu decizia lui? Uneori, o viaţă scurtă este aleasă atunci când sufletul vrea să-şi accelereze dezvoltarea. Te rugăm să înţelegi că nu există răspunsuri simple. Toate vieţile sunt interconectate. Aceasta e o temă spirituală fundamentală. Deci, a întreba

dacă A s-a întâmplat doar din cauza lui B – nu, s-a întâmplat din cauza lui B, B prim, C şi muuie alte motive De aceea planificarea trebuie făcută înainte de încarnare – pentru a se asigura că legăturile vieţii sunt în avantajul tuturor lecţiilor pe care vor să le înveţe”.

„Puteţi face unele lucruri prin care să încurajaţi personalitatea să înveţe?”

„Acest lucru se face mereu la un nivel subconştient. Însă, atunci când personalitatea încetează să mai umble adormită, se centrează, se liniştеşte şi ajunge să-şi cunoască esenţa eternă, găseşte tot ce înseamnă aprobare, tot ce înseamnă încurajare, tot ce înseamnă credinţă în ceea ce poate realiza. Dacă cineva doarme profund, nu poţi să-i pui o carte în faţă şi să-i spui: *Citeşte aici*! Doarme. Dar, dacă se trezeşte şi se uită la tine, cartea îi poate fi dată”.

„În multe cazuri”, am spus, „am văzut un tipar în care personalitatea este adormită şi trece printr-o mică cri lă. Dacă personalitatea nu se trezeşte, se produce una ceva mai mare. Dacă personalitatea nu se trezeşte nici după aceasta, se produce una; i mai mare. Pare să se accelereze în acest fel”.

„Aceea nu e încurajare, ci o alarmă înfricoşătoare. Întrebarea ta a fost despre încurajare, iubire, atingeri uşoare, astfel încât durerea să fie evitată, iar greutăţile depăşite. Ceea ce spui acum are loc atunci când personalitatea este adormită. Este mai uşor când persoana pătrunde în interior, pentru a căuta acea esenţă. Atunci, se poate dispensa de cea mai mare parte a durerii şi poate căpăta mai multă înţelegere.

„Pare ca şi cum Valerie învaţă ceea ce aţi vrea voi să înveţe. Dar dacă nu ar învăţa – şi dacă nu ar fi reacţionat la iubire şi încurajare – aţi putea, sau aţi vrea, să creaţi un fel de or. a a vieţii, prin care să se producă trezirea dorită?”

„Poate fi vorba de o pierdere pe care o trăieşte altcineva”, a răspuns sufletul lui Valerie. „Ar putea să vadă înregistrări video cu văduve şi orfani din Irak şi să fie determinată să-şi examineze propria pierdere, în acel

context. Dar noi nu o facem, în mod intenţionat, să piardă persoane dragi, una după alta, până se trezeşte. Nu în această încarnare”.

„Există vieţi în care acesta va fi planul de viaţă?”

„Teoretic, este posibil, însă nu e ceva ce am ales noi”.

„Ce altceva ar fi important ca oamenii să înţeleagă despre încercarea de viaţă de a pierde o fiinţă dragă?”, am întrebat.

„Acest lucru nu se întâmplă pentru că erau persoane rele. Chiar şi privind la viaţa de acum o mie cinci sute «Ie ani, nu este judecată ca fiind bună sau rea. Nu poţi ucide un suflet. Probabil că e un concept greu de înţeles pentru oameni. Asta nu înseamnă că trecem cu vederea sau nu ne pasă de faptul că o personalitate o ucide pe alta; altfel, karma nu ar mai exista”.

„Când planificaţi o viaţă, vorbiţi cu maeştrii înălţaţi, sau cu Dumnezeu, ca parte din planificare?”

„Desigur. Dar, exact aşa cum există anumite căi pe care putem călăuzi personalitatea, sunt unele căi prin care Maeştrii înălţaţi lucrează cu noi – dar nu planificând totul pas cu pas, căci, cum ar putea sufletul să înveţe? Maeştrii înălţaţi sunt suflete de vibraţii mai subtile. O parte din evoluţia noastră, ca suflete, este să atingem acel nivel de înţelegere şi capacitate de a-i ajuta pe ceilalţi Viaţa este bazată pe iubire şi serviciu adus în folosul celorlalţi. Nu există nimic altceva”.

„Când viaţa lui Vâlerie a fost planificată cu Dustin şi D.C., aţi planificat exact când şi cum vor muri ei?”

„Există mereu trei, patru sau cinci posibilităţi. Nimeni nu are o singură uşă de ieşire”.

„Ce alte posibilităţi au fost luate în considerare pentru ei?”

„În cazul lui D.C.: un jaf., un atac cerebral, frâne stricate, cancer”, Când sufletul lui Valerie a menţionat frânele stricate, m-am gândit imediat la modul în care D.C. crease imaginea unei motociclete, în şedinţa lui Valerie cu Deb. Se pare că D.C. era cât pe ce să moară într-un „accident” de motocicletă şi că şi acea întâmplare fusese

planificată ca o posibilitate, înainte de naşterea lui „în cazul copilului, a trebuit să lăsăm deschisă posibilitatea sinuciderii conştiente; exista ocazia în care copilul putea muri, salvând un alt copil. Mai exista şi posibilitatea de a muri mai târziu, într-o explozie provocată de un sinucigaş”.

„Unele dintre posibilităţile alternative de ieşire fuseseră create înainte de a muri în această viaţă?”

„Da”.

„De ce au murit exact în momentul şi în modul în care au murit?”

„Se stabilise de către toţi trei că acesta avea să fie momentul în care toţi cei implicaţi puteau să evolueze cel mai mult”.

„Asta pare ca şi când sufletele au provocat morţile personalităţilor. Este un mod corect de a înţelege lucrurile?”

„Nu noi am provocat morţile”, a explicat sufletul lui Valerie. „Ca exemplu, să spunem că cineva a avut un accident din care a supravieţuit. În timpul accidentului, personalitatea nu putea lua decizia de a trăi sau de a muri. Sufletul a privit şi a decis că nu era momentul potrivit. Reţine, sufletul şi personalitatea, deşi par a fi separate, nu se luptă între ele.

Sufletul nu se ceartă cu personalitatea: *A venit Hntpul să placi. Nu, n-a venit*. I’rebulî să înţelegi că personalitatea e un concept”.

„În cazul lui Dustin”, am evidenţiat, „a fost o supradoză de droguri, accidentală. El nu încerca şi se sinucidă. Deci cum este transpusă decizia sufletului, într-o acţiune care duce la moarte?”

„Aşa cum spui tu, a fost accidentală. Doza îl putea ucide, sau nu”.

„Însă sufletul lui a decis atunci să pună capăt încarnării?”

„Ar trebuisă-l întrebi pe acel suflet Din punctul nostru de vedere, aşa a fost”.

„Atunci, moartea lui Dustin nu a fost cauzată de cantitatea de droguri pe care a consumat-o, d, mai

degrabă, de decizia sufletului său de a permite ca acea cantitate de droguri să-i fie fatală?”

„Corect”.

„Deci, decizia sufletului său a fost tradusă printr-o reacţie biochimică din corpul lui?”

„Corect”.

„Iar dacă sufletul nu ar fi vrut ca încarnarea să se încheie, aceeaşi cantitate de droguri nu l-ar fi făcut să moară?”

„Sau sufletul ar fi aranjat condiţiile din exterior, astfel încât drogurile să nu fi fost disponibile”.

„Cum ar face sufletul acest lucru?”, am întrebat

„Cum *ar putea face* sufletul ca maşina să vireze la stânga, în loc de dreapta?”, a răspuns sufletul lui Valerie.

„E o întrebare bună. Cum ar putea face sufletul ca maşina să vireze la stânga, şi nu la dreapta?”

„Prin impulsuri. Să luăm exemplul altui copil care decide să se sinucidă prin consum de droguri. Cumva, în toată această experienţă, personalitatea este contactată de suflet Personalitatea se trezeşte. Are suficiente droguri pentru a se ucide, încă nu le consumă pe toate, în cazul lui Dustin, nu a existat o [asemenea] chemare spre trezire”.

„Aţi menţionat mai devreme”, am spus, „că încarnarea fizică oferă un mijloc de învăţare, ce nu poate fi obţinut altfel. Din câte înţeleg eu, există multe fiinţe care nu aleg niciodată să se încarneze. Dacă încarnarea e unica modalitate prin care se pot învăţa unele lucruri, de ce aleg unele fiinţe să nu aibă vieţi fizice?”

„Experienţa umană nu cuprinde toate experienţele importante pentru evoluţia unei fiinţe. Nu putem să vă explicăm, în limbajul vostru, conceptele ce pot fi învăţate, atunci când un suflet nu se încarnează niciodată pe Pământ, într-o personalitatea umană”.

Mi s-a părut că era un moment potri vit să deschid subiectul planurilor de viaţă de învăţare-prin-contrarii. Am explicat că, din cercetările mele, reieşea că multe suflete îşi planificaseră vieţi în care personalitatea trăieşte opusul a ceea ce vrea sufletul să înveţe.

„Dacă o fiinţă vrea să înveţe iubirea necondiţionată şi vine aici unde e judecată, ea va avea o viaţă care o va motiva”, a răspuns sufletul lui Valerie. „Diferenţa este între motivaţie şi inspiraţie. Majoritatea personalităţilor învaţă prin motivare. Aşa cum este construit Pământul, de milenii, personalităţile au învăţat cu ajutorul aspectelor negative. Acum, că mergeţi înainte, că timpul se accelerează, iar vibraţiile sunt mai înalte, atitudinea care îi inspiră pe ceilalţi poate fi de mai mare ajutor”.

„În unele cazuri, am auzit referiri la anumite energii care sunt introduse de către suflet în personalitate. Este aceasta o parte din modul în care sunt construite personalităţile?”

„Da”.

„În cazul lui Valerie, care au fost acestea?”

„Ea a primit în mod special inteligenţă, curiozitate, tărie de caracter şi voinţa de a trece dincolo de durere”.

„Cum poate crea sufletul o calitate ca cea a tăriei de caracter?”

„Întreabă-L pe Dumnezeu cum creează o floare. Nu sunt cantităţi sau calităţi care să poată fi explicate”. M-am întrebat, atond, cât de mult din ceea ce se întâmplă în viaţa unei persoane este planificat înainte de naştere.

„Nu există o singură cale de a face asta. Anumite suflete, la nivelul lor de dezvoltare, au nevoie ca lucrurile să fie complet planificate. Cu cât sufletul e mai bătrân, cu atât este mai dispus să lase mai multe uşi deschise pentru alegere. Nu te-ai aştepta ca un suflet care trece prin prima sa încarnare pe Pământ să poată lăsa atât de multe lucruri la voia întâmplării aşa cum face sufletul care a trecut prin toate astea, de foarte multe ori. Nu toate sufletele sunt egale ca nivel de evoluţie. Nu toate metodele de creare a personalităţilor şi karmei sunt la fel”.

„Ce altceva aţi vrea să-i spuneţi lui Valerie, care i-ar putea folosi?”

„Că inima el este mai mare şi mai puţin rănită de cât ne aşteptam. Că efoi tul ei a creat, în mod cert, o evoluţie a sufletului. Că vrem să se uite în oglindă şi să fie împăcată”.

„De ce v-aţi fi aşteptat ca inima ei să fie mai mica, sau mai rănită decât este acum?”

„Aceasta a fost o lecţie dificilă pentru personalitatea ei. A făcut eforturi mari, de această dată. Este un lucru de care suntem mulţumiţi şi recunoscători”.

„De ce nu au avut Vălerie şi D.C. mai mult timp Împreună?”

„Deoarece ceea ce trebuia să se întâmple a fost logodna, înţelegerea de a-şi petrece viaţa împreună”, a răspuns sufletul lui Valerie. „Obiectivul nu era viaţa în sine”.

„Aţi explicat acest lucru întrucâtva, însă vreau să mă asigur că am înţeles bine. De ce era logodna, în sine, atât de importantă?”

„Când două personalităţi se logodesc, este o potrivire de emoţii. Este o coborâre a graniţelor. Este un semn de încredere. În arhetipul căsătoriei, fiecare dintre cei implicaţi spune: *Eusunttu*. Adesea, în ceremonia de căsătorie, oamenii spun cuvintele, dar nu le spun sincer, Valerie şi D.C. nu aveau ce neadevăruri să dezlege. Prin urmare, acea parte din relaţie, unirea, a fost încheiată. Aşadar, a doua parte, pierderea, putea avea loc”.

„Yalerie locuieşte în New Orleans, oraş care a trecut prin experienţa unui uragan devastator. A făcut şi uraganul parte din planul ei de dinainte de naştere?”

„Experienţa uraganului o pune, în mod special, într-o poziţie asemănătoare cu mulţi dintre cei care au pierdut fiinţe dragi. Dacă, într-adevăr, poate folosi lecţia acelei situaţii trecătoare să îi ajute [pe alţii], pentru ea nu există un loc mai bun decât New Orleans”.

„Şi de aceea aţi planificat să trăiască în New Orleans?”

„Da”.

„Au existat suflete în planificarea ei de dinainte de naştere care v-au spus: *îmi creez o încarnare în* 9 *personalitatea va trece prin experienţa pierderii persoanelor dar. şi, într-un uragan. Ne putem coordona planurile de viaţă „astfel încât Valerie să poată veni în*

ajutorul personalităţii pe care o creezi.

„Era posibil, dar nu s-a întâmplat aşa”.

„Valerie doreşte să evolueze spiritual. Asupra căror lucruri aţi încuraja-o să lucreze, sau să contemple?”

„Am încuraja-o să-şi adune emoţiile într-un punct central. Când o persoană parcurge un drum lung, drumul de întoarcere este şi el lung. Când este nemişcată şi se află într-un punct central, are posibilitatea de a atinge orice punct, fără a mai fi nevoie să facă atâta drum, care presupune efort şi timp”.

„Care ar fi cele mai bune mijloace prin care să facă acest lucru?”

„Va şti. Sufletul nu că un program. Dacă am spune: *Fă asta*, *asta şi asta*, nu ar mai căuta. Nu ar experimenta. Nu ar gusta. Personalităţile vor, de cele mai multe ori, prea multe detalii, pentru că le este frică să nu greşească sau să omită ceva – însă nu e aşa. Există multe ocazii pe care şi ea şi Le-a stabilit pe cale. Numai ea poate să le aleagă şi să le acumuleze. Altfel, personalitatea e, cu adevărat, un sistem automat”.

„Ce altceva ar fi important de înţeles şi n-am întrebat încă?”

„Întrebările tale au fost mai mult decât suficiente”.

„Mai doriţi să spuneţi ceva?”

„V-am oferit tot ce este necesar în acest moment”.

„Vă mulţumesc că aţi vorbit cu mine”, am spus.

„Cu plăcere”, a spus sufletul lui Valerie.

Comunicarea suplimentară făcută de Staci, pentru Valerie «sst

Pentru a oferi cea mai completă imagine posibilă al planului pentru viaţa lui Valerie, am rugat-o pe mediumul Staci Wells să acceseze şedinţa de planificare de dinainte de naştere, în care au fost discutate decesele lui D.C. şi D astin. Înainte de comunicare, am informat-o pe Staci că Dustin a murit în urma unei supradoze accidentale de droguri. Pentru început, am aşteptat cu nerăbdare, în linişte, ca ghidul spiritual al lui Staci să deschidă Dosarele Akashice şi să-i prezinte informaţiile pe care le solicităm.

„Ea poartă acum prima conversaţie cu ghidul ei spiritual”, a anunţat Staci, „despre care mi se spune că i-a fost învăţător şi mentor în planul spiritual, timp de trei vieţi. În alte vieţi, i-a fost soţ şi tată. îi aud cum vorbesc despre temele pe care le-a experimentat Valerie. Ea are multe interese la nivel de suflet Este foarte serioasă. îi place să facă lucrurile în mod sistematic şi ordonat, însăcând ajunge în întruparea fizică, acest lucru reprezintă o mare provocare pentru ea.

Valerie: Am trecut prin multe situaţii în care mi-a fost greu să-mi păstrez concentrarea. De multe ori, simt distrasă de ceva care îmi atrage atenţia Mă concentrez pe o anumită problemă, iar apoi viaţa mea se îndreptă într-o direcţie negativă.

Ghidul spiritual: Uneori, vor exista dezechilibre care să te facă să-ţi muţi atenţia pe altceva, dar te vor ajuta şi să îţi găseşti din nou centrul.

Scena se schimbă acum. O văd că discută cu D.C”. Staci a făcut o pauză, pentru a le asculta conversaţia „Există dorinţa puternică din partea lui Valerie de a avea din nou o legătură de dragoste cu el, în viaţa fizică. îl aud că spune:

D.C.: Nu sunt potrivit pentru tine. Planurile mele sunt să rămân pentru puţin timp în întruparea fizică. Oricum, te-aş părăsi.

Ea era dispusă să fie împreună, indiferent cât timp ar fi însemnat asta Atât de mult îl dorea. Se discută aici şi despre cum îi va servi scopului ei, această experienţă. Discută despre faptul că îşi vor face planuri [împreună, după ce se încarnează], chiar până la punctul de a discuta despre copii.

D.C.: Dar vei fi dezamăgită.

Valerie: Dacă asta înseamnă că te voi avea în viaţa mea, chiar şi pentru o scurtă perioadă de timp, e în regulă. Această experienţă îmi va folosi în încercarea de a mă redescoperi din nou, de a-mi găsi armonia şi echilibrul din interior. Prezenţa ta în viaţa mea ar fi un dar pentru mine.

El este de acord să facă acest lucru, chiar dacă ştie

că, în cele din urmă, din cauza morţii lui, viaţa o va face să sufere, îl văd că se întinde spre ea şi o mângâie pe faţă. Simte enorm de multă iubire pentru ea, dar şi compasiune pentru situaţia prin care va trece. Însă îşi dă seama de rolul pe care îl va juca pentru ea. Înţelegerea lui de a muri devreme era făcută deja cu altcineva, înainte să discute cât Vălerie să faci parte din viaţa ei. Voi trece acum la Dustin.*

Din nou, Staci a făcut o pauză, în care ghidul ei a dus-o la acea parte din planificare.

„Sunt lăsată să pătrund în mijlocul conversaţiei for?, a explicat Staci. „El îi spune deja Mamă. S-a stabilit că, din scopuri personale, el va părăsi devreme această viaţă. Aud cuvintele: *Văji –*, *altul*.

Este o echilibrare a karmei într-o viaţă anterioară, rolurile au fost inversate. În acea viaţă, ea a murit mult mai devreme decât el. El a fost mama ei. Au dus o viaţă grea, de f ermieri. O viaţă foarte săracă, anostă, în care au muncit din greu. Dusthi tânjeşte după emoţii puternice, astfel că planurile, lui pentru această viaţă includ posibilităţi care îi vor ofer: acea. stare pe care el o percepe ca fiind mai *vie*. Am impresia dl i-a fost greu să-şi adune gândurile [în încarnarea lui ca fiu al lui Valerie]. Dustin este de acord să o ajute pe Valerie să-şi dobândească echilibrul, prin nevoia ei de a-l răsplăti pentru grija, iubirea şi energia pe care i le-a dat ei în acea viaţă trecută.

Valerie [lui Dustin]: Vreau să am grijă de tine. Vreau, pur şi simplu, să-ţi dau naştere şi să am grijă de tine, atât cât pot. Pentru taine e foarte uşor să-mi asum acest gen de responsabilităţi. Voi continua să evoluez prin intermediul responsabilităţilor de a avea grijă de casă şi de familie. Este o sursă a identităţii mele.

Gltidul spiritual: Trebuie, să-ţi dezvolţi un sentiment mai puternic de valoare de sine, nu doar de autodisdpiină. Chiar şi când te întorci [în lumea spirituală, după o viaţă], eşti încă derutată cu privire la cine eşti. Ai tendinţa de a te identifica cu rolul de soţie, de mamă sau de prietenă A fost dintotdeauna o provocare pentru tine să descoperi pe deplin cine eşti şi să permiţi ca acest lucru să fie suficient

pentru a-ţi continua viaţa. Această viaţă te va ajuta să-ţi găseşti echilibrul din interiorul tău.

Dustin spune că iubeşte ambele lumi – existenţa fizică şi cea spirituală – la fel de mult. El are multă energie neconsumată din ultimele şase vieţi Acestea au decurs foarte lent şi au fost nişte vieţi monotone. El vrea să-şi exteriorizeze şi să-şi exprime energia în timpul vieţii viitoare îl aud spunând: *Gata*! *Vin*! *Rezolv tot*! *km* fost anumite lucruri pe care a vrut să le facă. A vrut să treacă direct ia treabă, să le facă pe toate şi să se întoarcă acasă.

El îşi continuă lucrarea şi în hiinea de dincolo, interacţionează cu multe suflete care i-au fost rude, în mai multe vieţi anterioare şi în această viaţă. Lucrează cu copii. El consideră că aceştia reprezintă cel puţin o treime din lucrarea lui de acolo. Se dezvoltă rapid, datorită ei. Aceştia sunt copii care trec dincolo între vârsta de cinci şi cincisprezece ani. Dustin îi ajută, mai ales când e vorba de treceri bruşte, să se simtă bine, să se joace şi să se reorienteze. De asemenea, îi place muzica şi o foloseşte. A vrut să rezolve lucrurile din viaţa fizică – şi să le rezolve repede – pentru a se putea întoarce

Există o persoană care a jucat un rol în moartea lui, cu care a avut o înţelegere [înainte de naştere]. Aceasta este persoana de la care a făcut rost de droguri, persoana lui de legătură. Acest tânăr a fost prietenul lui cel mai apropiat, mai ales după ce şi-a orientat viaţa spre consumul de droguri. îl aud pe Dustin folosind cuvintele: *Scoate-mă afară din joc*, în sensul defii *ki cauza morţii mele*.

Şi mai există şi altele, îi văd pe amândoi într-o viaţă anterioară, în vremuri medievale. Văd cavaleri în armură – lanţuri şi coifuri – călare pe cât Erau soldaţi care an luptat împreună în armata regelui. Când prietenul lui Dustin zăcea pe moarte, după ce a fost rănit în luptă, l-a rugat pe Dustin să-l Străpungă cu sabia, ca să nu moară în chinuri. Dustin a înţeles şi i-a făcut pe plac.

Dustin nu are sentimente negative vizavi de experienţa cu droguri, sau de moarte. Nu consideră că e

negativă. Consideră căi-a servit Scopului său. Care era acest scop? Să plece devreme. Aceasta nu a fost menită să fie o viaţă de chin pentru el. Trebuia să vină, să rezolve lucrurile, să se simtă bine pe parcurs şi să plece. Drogurile au fost, pur şi simplu, o experienţă.

Dustin a fost asigurat că va fi îngrijit de-a lungul vieţii sale, că orice i s-ar fi întâmplat înainte şi după consumul de droguri ar fi fost în regulă, pentru că a făcut înţelegerea cu mama lui ştia că ea va fi mereu alături de el. Drogurile au făcut parte din modul său de a-şi exprima libertatea personală şi on mod de a-şi pune capăt vieţii.

„Vreau să revin] a Valerie”, a adăugat Staci. „În fiecare dintre aceste discuţii, s-a recunoscut faptul că va experimenta destul de multă tristeţe, din cauza alegerilor făcute de ceilalţi. A simţit că poate face faţă. A înţeles că, prin experimentarea unor asemenea extreme emoţionale, se va crea un efect de pendul, care o va face, în cele din urmă, să-şi găsească echilibru 1 din interior”.

Noi, care suntem nemuritori, nu putem cunoaşte moartea, dar putem crea iluzia ei, în planul fizic Această iluzie nu face parte din vieţile noastre din tărâmul non-fizic, unde suntem mereu conştienţi atât de caracterul nostru etern, cât şi de unimea pe care o aveam cu toate sufletele. Când se află în lumea spirituală, Valerie ştie mereu că Dustin şi D.C. sunt Una cu ea – aşa cum ea este Una cu ei. Nu se poate percepe ca fiind, cu adevărat, separată de ei. Ca suflete care au împăiţit unele încarnări, iubirea lor e* te profundă, iar legăturile inimilor lor sunt inseparabile. În lumea spirituală, Dustin şi D.C. vor fi mereu doar la un gând distanţă de ea.

Şi aşa şi rămân. Aşa cum ne-a spus un înger, întrx> relatare anterioară, dimensiunile non-ftzice se află la o distanţă de un fir de păr de noi, acoperind şi înconjurând fizicul. Aşa-zisa separare a lui Valerie de Dustin şi D.C. – un abis aparent imens pe care, cândva, simţea că nu are puterea de a-l traversa – este, în realitate, creaţia ei ca fiinţă infinită. Cine, dacă nu cele mai puternice dintre suflete, şi-ar putea imagina o iluzie care pare reală chiar şi

pentru creatorul său? Uitând că a planificat, înainte de naştere, să se cufunde într-o iluzie creată de ea însăşi, Valerie îşi poate aminti acum – şi, astfel, poate cunoaşte mai profund – cum este să fie nelimitată. Când trece dincolo de văl – fie prin intermediul unui medium, fie prin acea „ridicare", când conştiinţa ei s-a contopit cu cea a fiului său – îşi aduce aminte că separarea e iluzorie. Odată cu această amintire, re – ine şi o alta: îşi aminteşte că Sinele este un suflet etern, puternic. Datorită acestei amintiri, Vâlerie ajunge să înţeleagă profund, prin experienţă, cine este ea cu adevărat.

În timp ce percepe această separare de cei dragi, Valerie are experienţa încrederii şi a credinţei şi, astfel, ajunge să înţeleagă că acestea o reprezintă. În relatarea precedentă, Pat îşi planificase, înainte de încarnare, să trăiască zeci de ani de alcoolism, pentru a simţi separarea totală de Dumnezeu – ceea ce, în cele din urmă, avea să-i recreeze legătura sa spirituală. Asemenea lui Pat, Valerie atinge alte dimensiuni cu ajutorul unei cunoaşteri lăuntrice – o cunoaştere născută şi aprofundată prin suferinţă. Dacă Dustin şi D.C. nu ar fi părut că lipsesc din viaţa ei, ce ar fi însemnat pentru Vălerie să creadă că sunt mereu prezenţi? Dacă nu ar fi crezut că au murit, ce ar fi însemnat pentru Vălerie să creadă că vieţile lor sunt veşnice? Din îndoială se naşte încrederea cu adevărat plină de semnificaţie; în nesiguranţă este creată adevărata credinţă. Numai în aceste circumstanţe, contrastul este izbitor, iar alegerea semnificativă. De fiecare dată când Valerie alege să străpungă vălul şi să simtă iubirea pe care Dustin şi D.C. continuă să i-o trimită, face încă un pas spre înţelegerea iluziei şi a caracterului trecător al motţii fizice. A înţelege iluzia pierderii, cât timp te afli încă în trup, înseamnă a înţelege, într-un mod mai amplu, că pierderea nu poate fi posibilă în lumea spirituală. Nu suntem niciodată despărţiţi de cei dragi, iar cei dragi nu sunt niciodată despărţiţi de noi. Când viaţa lui Valerie se va încheia, dat fiind că a simţit, cu toată fiinţa sa, pierderea aparentă şi aşa-zisa. efemeritate, ea se va întoarce în lumea spirituală

şi va împărtăşi cu Dustin şi cu D.C. O nouă apreciere, mai profundă, a caracterului permanent pe care îl au vieţile şi iubirea lor…

Aşa cum circumstanţele acestei încarnări creează în Vălerie o cunoaştere-senzaţie de încredere şi de credinţă, tot ele îi permit să aibă experienţa prin care să înţeleagă că empatia şi compasiunea o reprezintă. Aşa cum a spus, mai târziu, Valerie: „Am o înţelegere absolut magnifică a ceea ce înseamnă suferinţă umană”. Şi aşa şi este. Dar e mai mult decât o simplă înţelegere; acum reprezintă un mod de a fi. Atunci când Vălerie a îmbrăţişat-o pe femeia a cărei viaţă fusese distrusă de uraganul Katrina, i-a simţit – i-a simţit cu adevărat – deznădejdea. Profunzimea empatiei pe care o are Vălerie şi intensitatea compasiunii ei au fost create de către propria sa noapte întunecată a sufletului. În acel moment din supermarket, suferinţa lui Valerie i-a permis să înţeleagă, cu adevărat, suferinţa altcuiva.

Vălerie ar fi putut să-şi planifice o existenţă lipsită de griji, însă o astfel de viaţă nu ar fi creat niciodată apropierea sinceră care s-a produs, atunci când aceste două fiinţe s-au întâlnit, ulterior uraganului

Când Valerie a îmbrăţişat-o, femela a simţit empaiia şi compasiunea cuiva care *ştie* prin ce trece. A ştiut că e înţeleasă şi, datorită acestui lucru, nu mai simţea că suferă de una singuri Valerie, care s-a simţit atât de singură după decesele lui Dustin şi D.C., putea alina acea suferinţă, doar fiindcă o trăia ea însăşi Impactul energetic a unui asemenea contact intim nu poate fi măsurat şi depăşeşte cu mult ceea ce poate fi oferit din partea unei persoane care deţine numai o înţelegere conceptuală a suferinţei. Iar în acea exprimare spontană de iubire, Valerie a înţeles că ea însăşi reprezintă empatie şi compasiune. După ce va părăsi planul fizic, va purta cu ea această autocuooaştere mai înaltă, în lumea spirituală unde va rămâne o parte a sufletului el, mult timp după ce durerea care a făcut-o posibilă s-a estompat în străfundurile timpului

Pe măsură ce Valerie se vindecă şi-i ajută pe ceilalţi să se vindece, va crea în interiorul ei un sentiment de

centrare şi echilibru, o linişte interioară ce contrastează puternic cu emoţiile brute, Intense care însoţesc moartea. Şi acest lucru face pane din planul ei de viaţă. Aşa cum a spus Valerie, în şedinţa sa de planificare de dinainte de naştere, a mai avut şi alte vieţi în care s-a dezechilibrat din punct de vedere emoţional. Sufletul caută să echilibreze, în încarnările ulterioare, ceea ce nu a ibst echilibrat Paptul că Dustin şi D.C. ar alege dinainte de naştere şi o părăsească pe Valeric este greu de înţeles la nivelul personalităţii – deşi, la nivel de suflet, aceste planuri au fost Acute cu iubire. D.C. şi Dustin şi-au planificat vieţi care să le ajute dezvoltarea lor şi pe cea – a persoanelor cu care îşi împărţeau viaţa, inclusiv Valerie. După cum au remarcat ghizii spirituali ai. lui Valerie, toana! dezechilibrele cauzate de moartea lor o vor aduce înapoi la centrul ei. Ea va descoperi acel centru şi va experimenta efectul de pendul menţionat de Stad, pe măsură ce va trece la perspectiva de la nivelul sufletului, unde caracterul trecător al pierderii poate fi recunoscut mai uşor.

De-a lungul încarnării sale, abandonarea cura joasă a lui Valerie în faţa planului său de viaţă va da naştere sentimentelor de valoare de sine, despre care vorbeau ghizii ei spiritaali. Pe măsură ce constată cât e de curajoasă, prin faptul că trăieşte zilnic în lipsa lui Dustin şi a lui D C” pe măsură ce începe să înţeleagă că ea este creatorul puternic a tot ceea ce experimentează: şi pe măsură ce se exprimă, în planul fizic, ca încredere, credinţă, empatie, compasiune o echilibru, Valerie va ajunge să înţeleagă că sentimentele de iubire de sine nu depind de rolul pe care îl joacă într-o anumită viaţă. Viaţa actuală a lui Valerie este o viaţă în care pierderea, aşa cum şi-a dorifco ea. O motivează să treacă, treptat, de la conştiinţa personalităţii, la cea a sufletului. Aşa cum i-a spus ghidul ei spiritual, în vieţile trecute ea s-a identificat cu roiul de soţie, de mamă sau de prieteni Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în această viaţă, însă pierderea acelor oameni alături de care îşi juca rolurile, o face pe Valerie să-şi

aducă aminte de faptul că reprezintă mult mai mult decât atât Planul ei de viaţă îi cere să se cunoască pe sine, aşa cum îi cunoaşte acum pe D.C. şi Dustin – ca suflete eterne.

Povestea lui Valerie ne arată şi că, întrucât nu cunoaştem planul de dinainte de naştere al unei persoane, nu putem judeca modul în car e este trăit acel plan. De exemplu, mulţi ar avea tendinţa să-l judece destul de dur pe traficantul de droguri, deşi, la nivel de suflet, există o iubire atât de puternică între el şi Dustin, încât şi-au planificat încă o viaţă împreună – o viaţă în care Dustin i-a încredinţat un rol esenţial. Asemenea lui Valerie, traficantul de droguri i-a permis lui Dustin să aibă viaţa – şi moartea – de care avea nevoie pentru a evolua. Când acesta se va întoarce în lumea spirituală, Dustin îl va întâmpina cu dragoste şi îi va mulţumi că şi-a îndeplinit perfect rolul. În acelaşi fel, Valefie le va mulţumi lui D.C. şi lui Dustin, că au făcut posibilălecţia pe care şi-o planificase, E important de subliniat că nu va exista nicio în vinovăţire. Toţi vor şti că nu au fost victime – întrucât, în realitate, nu există victime, Vina va lipsi, iar iertarea nu va fi necesară, căci ce este oare de iertat, atunci rând toţi au dus planul până la capăt. Cuta trebuie şi cu iubire?

Deşi aceste roluri au fost alese şi acceptate înainte de naştere, punerea în practică a planului treează încă sentimente dureroase de pierdere Valerie a învăţat – şi are multe de spus despre asta – cum se poate trăi cu astfel de sentimente. După moartea fiului di, ştia din experienţă că trebuia să accepte suferinţa.

Aşa cum ne-au sfătuit ghizii spirituali, în şedinţa lui Valerie cu Deb: „Spuneţi: *Voi plânge până când mi rămâne fără lacrimi*. Apoi, plângeţi şi mai mult”.

Ghizii ştiu că suferinţa reprimată este o suferinţă nevindecată.

Pentru a vindeca durerea, ar fi folositor să ne tratăm pe noi înşine, exact aşa cum îi tratăm pe ceilalţi. Dacă un prieten vine la noi pentru a fi alinat după ce i-a murit o fiinţă dragă, nu ne încrucişăm braţele, nu-i întoarcem spatele că nu avem timp pentru el şi că trebuie să-şi

alunge durerea şi să meargă mai departe Atunci, de ce, uneori, ne comportăm ai noi înşine în acest fel? Valerie şi-a întors spatele, după moartea lui D.C., când şi-a găsit consolare în consumul de alcool, însă după moartea lui Dustin, s-a iubit pe sine suficient de mult, pentru a simţi pierderea. Când suferim, avem nevoie, mai mult decât oricând, să extindem asupra noastră aceeaşi iubire pe care am oferi-o atât de deschis şi de generos, unui prieten care suferă.

Deoarece, a jeli este un lucru dureros, avem uneori dorinţa sau tentaţia de a grăbi procesul, sau chiar de a-l elimina cu totul. Pentru suflet, a jeli este un te od de a-şi exprima iubirea – şi fiecare expresie a iubirii este vindecătoare. Dacă ne împotrivim durerii, o vom acoperi, la propriu, cu o energie care o va păstra neatinsă. Plânsul reprezintă mijlocul natural prin care corpul curăţă această energie densă; lacrimile fac ca energia să curgă şi, astfel, ne permite să ne vindecăm. Când înţelegem care e valoarea suferinţei, putem avea tendinţa să credem că *ar trebui* să plângem. La nivelul non-fizic, energia lui *ar trebui* e incompatibilă cu adevărata vindecare. *Ar trebui* reprezintă conceptul intelectual ai unei minţi care încearcă să controleze un proces al inimii Atunci când ne spunem nouă înşine că „ar trebui”, „trebuie* sau „suntem nevoiţi” să facem ceva, îi permitem minţii să emită vibraţia conform căreia acţionăm. Dar şi mai important decât atât este frecvenţa la care o facem, jelitul vindecă cel mai mult, atunci când este o expresie naturală, spontană a emoţiei A plânge pentru că „trebuie” înseamnă a jeli din ego şi alături de ego. A plânge pentru că vrem să o facem reprezintă un mod blând şi iubitor de a avea grijă de noi înşine.

Spiritul nu ne abandonează niciodată în suferinţa noastră, şi nimeni nu suferă singur. Cel care jeleşte „de unul singur* este înconjurat şi îmbrăţişat de către o familie ocrotitoare de ghizi spirituali, îngeri şi fiinţe care au plecat, a căror dragoste pentru noi este transcendentă. Corpurile mor; iubirea nu moare. Atunci când ne gândim la

cei care s-au reîntors în lumea spirituală, energia gândurilor noastre îi cheamă la noi. Adeseori, ei încearcă să ne vorbească, aşa cum Dustin i-a trimis lui Valerie un mesaj, prin intermediul surorii ei. Prin intuiţia noastră, ei ne pot pune idei în minte – atât când suntem în stare de veghe, dar mai ales când visăm – dar şi sentimente. Deoarece acum reprezintă energie nestânjenită de restricţiile fizice, el pot, aşa cum a spus Dustin, să comunice prin intermediul aparatelor, cum ar fi telefonul.

Asemenea ghizilor spirituali şi îngerilor, pot aranja unele „coincidenţe", care ne îndrumă, ne vindecă sau care ne ajută în alte moduri. Nu este ceva neobişnuit, de exemplu, ca, la scurt timp după ce a pierdut o fiinţă dragă, persoana îndurerată să fie călăuzită să găsească(fiar apoi să adopte) un animal de pe stradă. Persoanele dragi din lumea spirituală pot crea mirosuri familiare, cum ar fi parfumul pe care îl foloseau, pentru a ne da de înţeles că se află, în continuare, alături de noi. Uneori, suferinţa ne tulbură capacitatea de a le percepe mesajele, însă deschiderea pe care o avem faţă de prezenţa celor plecaţi reprezintă pentru ei e în uitaţie de a face miracole de Vindecare în vieţile noastre.

În cele din urmă, moartea corpului fizic este o decizie luată de suflete, după ce planurile lor de viaţă au fost îndeplinite. „Când pierdeţi pe cineva, fiţi siguri că tot ceea era de obţinut, a fost obţinut deja", ne-a spus sufletul lui Valerie. Această asigurare aduce cu sine înţelegerea că nu trebuie să ne învinovăţim pentru moartea unei persoane dragi. Accidentele fatale, ori circumstanţele pentru care putem să ne simţim responsabili reprezintă, pur şi simplu, unele dintre „uşile de ieşire" pe care cei dragi şi le-au planificat înainte de naştere. Ttoturor celor care credeţi că aţi fost cauza morţii cuiva, sau că ar fi trebuit să o împiedicaţi cumva, vă spun următoarele: nimeni nu moare fără a fi de acord cu asta. Aici se află iertarea de sine. Aici se află pacea voastră.

Credinţa şi încrederea în înţelepciunea planurilor făcute înainte de a ne naşte ne permit să ştim, că cei pe

care îi iubim au extras din viaţa lor tot ce înseamnă dezvoltare, frumuseţe şi abundenţă, pe care şi le-au dorit iniţial. Sunt împăcaţi ştiind că şi-au trăit vieţile exact aşa cum şi-au propus şi ar dori să împărtăşească această cunoaştere – şi pacea pe care o aduce – cu noi.

Capitolul 7

Accidente fi e pl anul pământesc, accidentele fizice par a fi evenimen1 *te* întâmplătoare Atunci când sunt minore, spunem că sunt întâmplări nefericite; când sunt grave. Ie numim tragice. Cel care sui un accident par să sufere datorită unui univers nepăsător; care împarte norocul sau soarta nefericită într-un mod arbitrar, cu o detaşare rece şi în mod inegal. Ca răspuns, adeseori ne temem de accidente şi, astfel, ne pictăm vieţile într-o nuanţă mai întunecată. Dar aşa cam am sugerat în capitolele anterioare, puţine hidruri din tărâmul fizic sunt ceea ce par a fi.

În acest capitol, explorăm o noţiune aparent paradoxală: accidentul planificat. Multe accidente sunt planificate înainte de naştere, în scopul dezvoltării spirituale, al serviciului adus în slujba altora, ai trezirii şi al unei cunoaşteri de sine mai profunde. Nu doar persoana care trece prin accident poate avea parte de o evoluţie profundă, ci şi roţi cei pe care îi influenţează ea. În cele din urmă, datorită faptului că toate vieţile sunt interconectate, *toată lumea* este influenţată.

În acest capitol, veţi întâlni două persoane care au trecut prin accidente îngrozitoarejason Thurston şi Christina. Accidentul Chrfeâinei a avut loc cu mulţi ani în urmă; cel al lui Jason este măi recent, înainte să se nască, amândoi au ales să treacă printr-o încercare ieşită din cotmui.

Îs? Relatarea lui Jason

„Mai bine *de* atât nu se poate*”, s-a gândit Jason, în timp ce admira priveliştea din grădina din spatele casei sale, într-o după – uniazi caldă şi însorită de august, în 2004. Prietenii Iii; vorbeau veseli, în timp ce aşteptau să li se servească cina – un grătar pregătit de Jason şi de soţia

lui, Davina. Mai târzia, după apusul soarelui, aveau să se adune cu toţii în jurul unui foc de tabără. Fiii lui Jason şi ai Davinei – Jaron şi Garrett Fox, căruia i se spunea, pe scurt, „Fox" – înotau în piscină, în timp ce ceilalţi copii alergau pe iarbă, râzând şi jucându-se. Jason tocmai dăduse un interviu pentru un post de instructor şef, b slujbă care avea să fie pentru el îndeplinirea unui vis de-o viaţă. Mai devreme în acea zi, tunsese gazonuldiritr-o singură mişcare. „Eram Superman", a spus ei cu nostalgie. La scurt timp după aceea, direcţia vieţii sale avea să se schimbe pentru totdeauna.

Davina l-a chemat pe Jasbn şi l-a rugat să înceapă prepararea cinei. În joacă, a fugit de ea şi a sărit în piscină, pentru a-l Stropi cu apă pe Jaron. „Am sărit ca de obicei, fesă, de această dată, ceva a fost diferit", şi-a amintit Jason, „De data asta, m-am lovit cu capul de fundul piscinei Am vrut să oii mişc braţele pentru a înota la suprafaţă, dar nu puteam. Pluteam în apă. complet neajutorat. M-am predat în faţa apei.

Imediat după asta, am văzut imagini vii cu toţi oamenii pe care îi iubesc. Mi se arătau toate lucrurile pe care nu doream să le las în urma mea Nici tiu am cuvinte să descriu pacea, liniştea şi seninătatea pe care le-am simţit. Doream să îmbrăţişez ace l sentiment şi să rămân ca ei, însă eram un bărbat de treizeci şi doi de ani, cu o soţie, doi copii şi o carieră. Nu era timpul să unor. Mesajul pe care l-am primit de la o Putere Superioară a fost: *Vei supravieţui. regret sau de orice fel de gânduri negative1*

jaron a fost primul care şi-a dat seama că ceva nu era în regulă. Când a încercat să-şi ridice tatăl, acesta nu a reacţionat deloc. Apoi, l-a privit în ochi – şi a văzut că avea o privire goală Prieteniil-uu scos pe Jason din piscină; Davina a început să-i preseze pieptul, strigând:

să mori! *Nu poţi pleca aşa*!"

jason şi-a zdrobit două vertebre cervicale. A fost dus cu elicopteni la spital, unde doctorii l-au operat de urgenţă. Aşa cum avea să afle mai târziu, era paralizat de la piept în jos, deşi putea încă să-şi mai mişte anumiţi

muşchi ai braţelor.

„Când m-am trezit, aveam în gât un tub tare, de plastic”, a spus Jason. „Eram conectat la tot felul de tuburi şi fire. Nu prea aveam senzaţii de la umeri în jos; totuşi, simţeam o durere mai îngrozitoare decât am putut să-mi imaginez vreodată. O simţeam în oase, în interior. Primul meu instinct a fost să-mi scot tubul pentru a putea vorbi, întrucât mintea mea o luase razna. Aceea a fost cea mai lungă zi din viaţa mea, o zi întreagă în care nu am putut vorbi. Doream să le spun oamenilor: *Sunt încă aici*. *Totul va fi bine*. Când mi-au căutat o venă în care să-mi pună perfuzia, tatăl meu a văzut că-mi curge o lacrimă pe obraz şi aşa a ştiut că eram încă acolo”. În zilele care au urmat – şi în pofida stării sale – Jason era preocupat de felul în care se simţeau ceilalţi

„Mi-am luat angajamentul de a-i face pe oameni să se simtă cât mai bine posibil”, a spus el. Când doctorii i-au pus o vestă cu compresii pentru a-i drena lichidul care se acumulase în plămâni, Jason a văzut o oportunitate. „Le-am cântat ceva comic. S-au adunat oamenii la uşa camerei mele. Râdeau. Eram atât de fericit că sunt în viaţă şi atât de inspirat de experienţa mea cu Dumnezeu! Doream să-i fac fericiţi pe toţi cei din jurul meu, chiar dacă treceam prin una dintre cele mai grele situaţii pe care mi le puteam imagina”.

Jason a stat la terapie intensivă timp de două săptămâni şi apoi trei luni, la un centru de reabilitare. Procesul de recuperare era lent; la început, muşchii lui nu răspundeau. Avea nevoie de alţi oameni care să-l hrănească şi să-l schimbe de haine. Odată cu trecerea timpului, a început să se confrunte cu realitatea că viaţa sa nu va mai fi niciodată la fel. Unul dintre momentele cele mai dificile a fost cel din timpul terapiei ocupaţionale, unde i s-a cerut să taie un sandviş în două.

„Terapeutul a luat un cuţit subţire şi mi-l puse în mână”, şi-a amintit Jason. „Am fost bucătar mulţi ani şi puteam să fac multe lucruri cu un astfel de cuţit. Mă uitam fix la el, gândindu-mă la cum îmi începeam ziua de lucru,

tăind şase cepe mari, câţiva morcovi şi o ţelină, pe care le căleam pe foc timp de cincisprezece minute. Acum, abia puteam să-l ţin în mână, cu atât mai puţin să tai sanvişul. Mi-am pierdut controlul şi am început să plâng".

Jason a reuşit să termine programul, repetând într-una: „Voi încerca până voi putea". Şi-a impus şi o regulă: să nu folosească niciodată cuvintele *nu pot*, fără să adauge *încă*. Deşi s-a bucurat să părăsească centrul die recuperare, întoarcerea acasă a fost dificilă.

„Oamenii nu ştiau, nu înţelegeau şi erau derutaţi şi îngrijoraţi că mă vor răni", a explicat Jason. „În fiecare zi trebuia să mă împac cu faptul că aveam nevoie de mult ajutor, că le provocam mult stres celorlalţi".

Pentru Darvina, pe care Jason o descrie ca pe o fire empatică, experienţa a fost extrem de dificilă. „A fost şocată să vadă că soţul ei nu se mai poate mişca de la piept în jos", mi-a spus Jason. „Îşi ascunde sentimentele, ca să nu mă facă să cred că mă consideră mai prejos decât eram înainte". Au avut probleme cu impactul pe care îl avea această paralizie asupra vieţii lor sexuale., „Multă tristeţe, o senzaţie de pierdere", a spus Jason încet. „Lucrăm ca să îmbunătăţim situaţia".

Jason", am întrebat, „cum le-ai vorbitftilor tăi despre accident?"

„Fox zice lucruri cum ar fi: *Taţi, mai ţii minte când îţi mişcai picioarele*? *Mai ţii minte când mergeam la pescuit*? Eu îi spun: *Taţi o să poată merge lapescuit în continuare. Doar că va fi altfel*. Jaron simte enorm de multă compasiune pentru situaţia în care mă aflu. Nu o priveşte ca pe o tragedie. Are capacitatea de a-şi consola mama şi fratele. Şi-a luat acest rol".

Şi mama lui Jason şi-a asumat un rol de îngrijitor, deşi relaţia lor fusese, uneori, încordată. „Ea e foarte meticuloasă în ceea ce priveşte felul în care sunt îngrijit, iar lucrurile nu se derulează atât de repede pe cât îmi doresc", a explicat Jason. „Aşa că îi sugerez unele lucruri dinainte, iar ea se enervează Ba chiar începe să plângă şi iese din cameră *Aşa deci, nu e destul de repede*:? *Ne*

vedem mai încolo! Dar mi-a arătat acea iubire maternă, necondiţionată. Ar face orice pentru mine”.

Şi din partea comunităţii a primit multă iubire. Prin organizarea unei licitaţii discrete, s-au strâns bani pentru rampe şi uşi mai largi pentru casa lui Jason. Prietenii au tăiat lemne şi le-au făcut stivă; odată, au cioplit literele JT” pe unul dintre buşteni şi i l-au oferit în dar. O biserică locală i-a donat o nouă cabină de duş. Atât de mulţi oameni au contribuit, în atât de multe feluri, încât Davina a publicat o scrisoare în ziar, pentru a le mulţumi.

„Dar sunt şi unii prieteni care nu mai vin pe la noi”, a spusjason. „Un prieten din facultate a venit să mă vadă când eram la terapie intensivă şi mi-a spus-*Sincer*, *n-am vrut să te văd. pentru cd vreau să-mi amintesc de tine aşa cum erai*. A mai trecut o dată, când eram ia recuperare, dar nu l-am mai văzut de atunci. Sunt unii oameni care încă mă văd pe mine. şi nu accidentul – iar alţii care vad accidentul, şi nu pe mine”.

Treptat, Jason se adaptează la noua sa viaţă. După mult exerciţiu, acum se poate hrăni singur. Se poate spăla singur, atâta vreme cât este aşezat sub duş. Procesul zilnic de îmbăiere şi îmbrăcare poate dura, uneori, chiar patru ore. Luijason îi este greu să ţină în mână un stilou. Însă poate scrie dacă îşi mişcă tot braţul.

„Lecţia răbdării este învăţată pe mai multe niveluri”, a observat el. „Nu pot regreta fracţiunea de secundă în care am sărit în piscină”, a adăugat el, „mai ales acum, că înţeleg că s-a întâmplat pentru un motiv anume”.

Jason, ce ai vrea să-i spui unei persoane care a avut un accident, sau celor care are grijă de cineva care a avut un accident?”, l-am întrebat.

„Eu mă gândesc la tot ce am încă”, a răspuns. „Pot încă să-mi amintesc lucruri, să rezolv probleme, să fac rebusuri şi am o minte ascuţită. Iar mulţi oameni, care altfel nu s-ar fi cunoscut, au creat relaţii, datorită experienţei mele. Sunt recunoscător pentru acest lucru”.

„Ce altceva ai vrea să ştie oamenii?”

„Plânsul ajută la vindecare. Încă mai există acea

persoană din interior. Chiar dacă nu mai arată, sau nu se mai mişcă la fel ca înainte, nu înseamnă că nu se află încă acolo şi că nu o puteţi iubi în continuare. Eu cred că suntem fiinţe care se adaptează. Ne adaptăm şi învingem".

Îs» Şedinţa lui Jason cu Staci Wells «să

Discutând cujason, am fost uimit de hotărârea lui de a-şi păstra o atitudine pozitivă De-a lungul multor interviuri luate oamenilor, am ajuns la concluzia că ni se dau darurile de care avem nevoie – calităţi personale, oameni şi sincronilităţi – pentru a ne accepta, iar apoi folosi, încercările de viaţă în scopul propriei dezvoltări personale. Este o chestiune de liber arbitru, dacă facem, sau nu, acest lucru. Am simţit că Jason fusese înzestrat cu o voinţă neobişnuit de puternică, o voinţă rare îl propulsa înainte, în pofida – s-a, poate, datorită – dificultăţii propriei încercări. Fiind inspirat de experienţa sa de la graniţa dintre viaţă şi moarte, a ales să nu se concentreze asupra gândurilor negative. A ştiut, la nivel intuitiv, că accidentul s-a produs dintr-un anumit motiv – un motiv pe care doreşte să-l descopere. Simţeam că nu va abandona niciodată această căutare.

Pentru a vedea ce informaţii ne putea oferi Spiritul, în ceea ce priveşte motivele accidentului lui jason, am rugat-o pe Stad să-i asculte înţelegerea de dinainte de naştere. Înainte de şedinţă, i-am furnizat numele şi datele de naştere ale membrilor familiei lui şi am informat-o că acum era tetraplegic, ca urmare a accidentului din piscină. (Tetraplegia* este paralizia în care sunt lezate toate cele patru membre.)

„Îl văd că vorbeşte cu trei ghizi", a anunţat Stad, după ce a început să audă şi să vizualizeze şedinţa de planificare de dinainte de naştere, a lui jason. „Văd că trei sferturi din încăpere este ocupatădejason şi alte suflete din grupul său de suflete – atât cele cu care va interacţiona [pe Pământ], cât şi cele care vor rămâne în urmă, în lumea spirituală. Cei trei ghizi spirituali ocupă celălalt sfert al încăperii. J ason le vorbeşte cu multă pasiune ghizilor săi.

Jason: Vreau această încercare.

Ghidai spiritual: înţelegi că, după; iceea, totul se va schimba?

Jason: Da. Când am fost în corpul fizic, mi-am făcut griji de prea multe ori, preocupat doar de ceea ce era urgent când ajung în viaţa fizică şi ajung adult, uit că există mai mult decât pot vedea cu ochii. Am obiceiul de a mă concentra, viaţă după viaţă, doar pe lucrurile imediate – structuri sociale, ce era la modă în acea perioadă, renume social, statut şi performanţe – şi de a nega orice obiectiv spiritual pe care mi l-am dorit înainte de a mă încarna.

Vreau să fiu altruist, nu doar faţă de familia mea, ci şi faţă de alţi oameni. Vreau să le arăt calea, cu ajutorul spiritului meu şi a ceea ce îi pot inspira să facă şi să simtă. Vreau săle fiu de folos celorlalţi, într-un mod care să mă ajute pe mine să-mi văd, din nou, propria spiritualitate.

Ghidul spiritual: Cea mai mare dezvoltare spirituală şi cel mai mare salt *în* credinţă – *şi nu de* credinţă – va avea loc la trei sau patru ani după accident: Va fi o perioadă de evoluţie accelerară. Vei auzi sunete *şi* alte zgomote în urechi, pe măsură ce ţi se va dezvolta claraudiţia. Simţul auzului – atât fizic, cât şi spiritual – se va intensifica în această perioadă.

Jason: Minunai! Mi bucuri acest lucru.

pMite spune că Jason *îşi perfection*, a adăugat Stări, ritându-l pe ghidul ei spiritual… Vrea să fie ultima oară când lucrează la această lecţie. Face exact ce şi-a dorit să facă pentru a obţine acest lucru.*

Dat fiind faptul că încercarea sa de viaţă avea să aibă un mare impact asupra celor care II Iubeau, ştiam că Jason trebuia să fi discutat planurile şi cu celelalte suflete cu care se va încarna. Am întrebat-o pe Staci daci putea auzi conversaţiile purtate de Jason cu unele dintre acele suflete, începând cu mama lui.

„A discutat cu ea despre posibilitatea de a avea acest lucru [accident] în jurul vârstei de zeoe ani*, a spus Staci… Ar fi fost un alt tip de accident o văd cum Izbucneşte în lacrimi. Apar mâinile ei care gestl cutează în semn de nu.

Mama: Nu, nu, uţu! Nu pot accepta asta! Ar fi ca şi cum te-aş pierde. An aud fost vieţi în care ai plecat înaintea mea. Nu mai vreau şi se întâmpleasta. Chiar dacă ai rămâne în viaţă, dar captiv în propriul corp, tot ar fi ca şi cum te-aş pierde din nou.

Jason a fost fiul ei şi în acele vieţi? *, am întrebat

Fiu, frate şi partener de viaţă", a răspuns Stad. „În viaţa în care au fost parteneri, ea a fbşt soţul, iar el soţia.

Cuib îi explică el de ce vrea şi facă acest lucru?"

Jason: Scopul meu este să am o experienţă care mă va forţa să înţeleg, la mod conştient, la nivela] personalităţii, că reprezint mai mutat decât trupul meu şi mai mult decât aceste structuri mărunte conform cărora ne judecăm pe noi înşine. *sunt cel* mai mar e judecător dintre toţi.

În timp ce aud asta*, spuse Stad „primesc o imagine din anii 1700. El făcea parte din înalta societate. Felul în care arăta, funcţiile se.

nale şi porţia socială reprezentau totul. Această viaţă este încercarea lui de a depăşi toate acestea şi, în acelaşi timp, de a echilibra lucrurile.

Mama: Doresc ca asta să nu se întâmple în timpul copilăriei tale.

Jason: Sunt de acord să amân. Voi rezolva alături de soţia mea.

Acum o văd pe soţia hii Jason, Davina. Poartă o conversaţie foar te serioasă. Discută despre cum *se* vor întâlni Discută despre cum dragostea lor va creşte, se vor căsători, vor avea copii şi despre cum relaţii lor va deveni mai serioasă, după ce viaţa lui Jason se va schimba delin itrv" Discută despre acest aşa-zis accident, despre care ştim că nu e un aoddent îl văd pe Jason cum îşi duce mâna ia gât. Aud cuvântul *drastic*, în timp ce vorbeşte cu această femeie care îi va deveni soţie.

Jason: Rezultatele accidentului vor fi devastatoare. Vor schimba totul

Davina: Te vor ajuta şi te extinzi la nivel spiritual. Sunt ca pâinea. Odată ce e băgată în cuptor, creşte.

Davina a înţeles de ce a făcut ei această alegere: ca să-şi poată elibera mintea şi să evolueze dincolo de credinţele autolimitatoare pe care le-a acceptat în alte patra vieţi De aici şi cele patru membre, templegia”.

jătad”, ani spus, „care au fost aceste credinţe auioumitamaf e?”

„Noţiunea că există o singură cale dreaptă”, a răspuns ea... Întruna ţlintre vieţi, această noţiune s-a exprimat în formă religioasă, într-o altă viaţă, a fost exprimată sub forma unei personalităţi rigide, în afară, de acestea, nu mi se mai spune nimic specif ia*”.

Aceasta era o revelaţie importantă. În patru vieţi anterioare Jason s-a bucurat de libertatea fizică, dar şi-a autoimpus limite în gândire. În această viaţă, şi-a planificat limite fizice şi libertate în gândire. Într-adevăr, limitele fizice în fost alese pentru crearea libertăţii de gândire. Simetria a fost intenţionată, iar karma tip cauză-şi-efect, perfectă.

„Slaci, mai poţi auzi ceva din conversaţia dintre Jason şi Davina, mai ales despre impactul pe care l-a avut accidentul asupra căsniciei lor?”, am întrebat Staci a auzit – şi apoi ne-a transmis:

Da vina: Îmi va fi foarte greu, din punct de vedere mintal, emoţionai şi fizic, să am grijă de tine *şi* de familia noastră, după criză. (*Suspină*.) Nu e prima dată când a trebuit să lucrez din greu în timpul vieţii. Se potriveşte cu scopul meu de a fi de folos celorlalţi, pentru că-ţi voi fi de folos ţie şi altor oameni ca tine, pe care îi voi întâlni. Va fi o provocare pentru mine. Nu ştiu dacă te pot iubi suficient de mult pentru a face asta. Nu ştiu dacă te pot iubi mai mult de-atât

„Se referă la a te iubi mai mult după ce vei deveni tetraplegic”, a explicat Staci. „Nu aud vreo decizie de a-l părăsi”. Apoi, ghidul spiritual al lui Staci a condus-o spre o altă parte din şedinţa de planificare.

„Îl văd pe Jason cum vorbeşte cu tatăl lui din această viaţă”, a anunţat Staci „Ca suflet, tatăl lui jason pare a fi echilibrat şi cu picioarele pe pământ. El şi Jason au

petrecut multe vieţi împreună, având multe genuri de relaţii – de obicei, familiale.

Jason: Te-am respectat în multe vieţi. Am ales, din nou, să am o viaţă în care să te respect şi să te privesc cu respect, chiar şi ca adult

„E o glumă”, a observat Staci, referindu-se la tonul relaxat cu care s-a adresat Jason tatălui său. Jason a spus aceste cuvinte, cu umor”.

La început, am fost uimit căjason a vorbit în acest fel despre accidentul lui. Tonul lui nu era de înţeles, având în vedere gravitatea încercării prin care trecea. Însă, imediat după aceea mi-am dat seama că ghidul spiritual al lui Staci – o fiinţă extrem de evoluată – a luat decizia de a ne prezenta gluma lui jason. Ca de fiecare dată când Staci a accesat o şedinţă de planificare de dinainte de naştere, ghidul ei a purtat-o în acele părţi ale conversaţiei care erau cele mai importante şi, probabil, cele mai utile. Alegerea sa de a ne of ieri acest dialog era, fără îndoială, la fel de importantă.

Gândindu-mă mai mult la gluma lui jason şi la reacţia mea iniţială, am conştientizat că îi priveam accidentul din punctul de vedere al personalităţii. Dacă suntem de părere că putem fi răniţi pentru totdeauna, atunci un accident grav este, într-adevăr, o problemă serioasă. Însă ca suflete eterne, ştim că nu putem fi vătămaţi cu adevărat. Tocmai această perspectivă de la nivel de suflet i-a permis lui jason să facă gluma cu tatăl lui – şi ghidului spiritual al lui Staci să ne-o împărtăşească.

După ce mi-am amintit că ghidul lui Stad selectează cu înţelepciune flecare parte din conversaţia de dinainte de naştere, am întrebat de ce ne-a arătat faptul că mama lui Jason a obiectat faţă de planul iniţial, de a avea experienţa accidentului, în timpul copilăriei lui.

„El spune că această conversaţie cu mama lui Jason demonstrează că putem alege liberi, în timpul şedinţelor de planificare”, a răspuns Staci. „A fost alegerea ei să *nu* aibă această experienţă, cât timp copilul era îngrijit de ea. Noi decidem ce vrem şi ce nu vrem să experimentăm.

Iubirea lui Jason faţă de mama lui l-a motivat să-şi amâne accidentul. Când a vorbit el cu Davina, alegerea fusese făcută deja. A decis să aştepte până devenea adult. Când a consultat-o pe Davina, a Scut-o pentru a vedea dacă ea vrea să facă parte din viaţă, lui, în calitate de soţie. 1 s-a dat alegerea de a face, sau nu, parte din viaţa lui".

„Au sufletele unele preferinţe cu privire la momentul în care are loc accidentul?", am întrebat. Stad a început să vorbească mai rar, îl transmitea acum pe ghidul ei, cuvânt cu cuvânt.

„Este o alegere personală, bazată pe mai multe lucruri", a spus ghidul. „Uneori, sufletul se grăbeşte [să încheie ciclul de încarnări]. Uneori, e vorba de alte elemente, cum ar fi energia disponibilă pe Pământ, în anumite momente din viaţa persoanei Voi folosiţi astrologia şi alţi factori, cum ar fi numerologia, pentru a defini şi eticheta aceste energii. Sufletul le cunoaşte bine, înainte să se nască".

„Din ce alte motive aleg sufletele să aibă accidente?"

„Echilibrarea karmei reprezintă un factor major. Dacă cineva a rănit serios o persoană într-o altă viaţă, va planifica, de cele mai multe ori, să se afle la timpul potrivit şi la locul potrivit în care să sufere din pricina acelei persoane. De mult ori, există nevoia unei înţelegeri mai profunde. Un accident o forţează pe persoana respectivă să-şi schimbe punctul de vedere, îngăduindu-i să aibă o înţelegere pe care, altfel, nu ar fi avut-o la nivelul fizic, timp de multe vieţi".

„Ce ai vrea să-i spui celui care a avut un accident ce i-a schimbat viaţa?", l-am întrebat.

„Spiritul este mai mult decât suficient. Amintiţi-vă mereu că reprezentaţi mai mult decât corpul fizic".

„Ce ai vrea să-i's pui cuiva care a trecut prin experienţa în care o fiinţă dragă a fost grav rănită într-un accident?"

„Există enorm de multă compasiune pentru situaţia prin care treceţi. Acesta este un test al capacităţii voastre de a iubi necondiţionat şi de a vă aminti mereu că, aşa cum

ajutaţi voi, la fel v-a ajutat cineva, sau vă *va ajuta* în viitor, când veţi avea nevoie. Şi aduceţi-vă aminte de iertare, deoarece, la un moment dat, se creează multă furie – furie faţă de accident, furie faţă de persoana care a avut accidentul, furie pentru faptul că a trebuit să se întâmple aşa. Aduceţi-vă aminte să practicaţi iertarea, în toate acele momente în care apare sentimentul de furie”.

Şedinţa lui Jason cu Deb Debari «să

Pe lângă comun1, carea făcută de Staci Jason a avut o şedinţă cu mediumul Deb Debari şi ghizii ei spirituali. La început, i-am spus lui Deb doar că Jason era tetraplegic, ca urmare a unui accident produs la piscină, că avea doi fii şi că numele soţiei sale e Davina. Deb şi-a ascultat cu atenţie ghizii, care au început să-i explice ce a dorit să experimentezejason în această viaţă.

„Aceasta este o înţelegere făcută între voi [Jason şi Davina]”, i-a spus Deb lui Jason. „Fi îi tău mai mare a venit pe Pământ pentru a te ajuta şi a te îngriji pe tine. Aceasta este o lecţie foarte importantă pentru el – compasiunea, empatia. Însă principala înţelegere a fost făcută între tine şi soţia ta. Văi că în multe vieţi anterioare ai avut grijă de ea. Primesc o imagine în care a existat o boală, ceva de lungă durată. Era în timpul evului mediu. A mai fost o viaţă; ea a fost fratele tău, iar tu i-ai fost soră. Ai vrut să-ţi asumi marele efort de a-ţi şterge o mare parte din karmă, astfel încât să nu mai fi nevoit să te întorci. I-ai spus Davinei: *Haide să trecem devreme prin asta* [*accident*], *astfel încă*t să *fim prea în vârstă*. Iar ea a spus: *Vreau să fiu alături de tine*.

Asemenea lui Staci, Deb a perceput dorinţa lui Jason de a avea accidentul devreme în viaţă. Este evident că Deb accesa acea parte din planificarea de dinainte de naştere, care a avut loc după ce mama lui Jason l-a rugat să nu aibă accidentul în copilărie. Deşijason a fost de acord cu cererea ei, dorea în continuare să-şi asume o încercare de lungă durată s1, astfel, a întrebat-o pe Davina dacă accidentul putea avea loc în tinereţea lor.

„Un alt lucru”, a continuat Deb, repetând ce auzise

de la ghizii ei, „a fost că, de fapt, ţi-a fost dată ocazia de a continua să trăieşti, ori de a părăsi viaţa. Ţi-i pierdut, la un moment dat, cunoştinţa?”

„Mi-am pierdut cunoştinţa de tot, nu aveam puls, nimic”, a confirmat Jason. „Soţia mea m-a resuscitat”.

„Percep că a trebuit să decizi dacă doreai să rămâi sau nu pe Pământ şi să-ţi continui înţelegerea, sau să pleci. Ai avut de ales. În timp ce erai inconştient, ai spus: *Rămân. Vreau să merg mai*”.

„Mi-a fost arătată o imagine cu toate persoanele importante pentru mine”, i-a spus Jason lui Deb, „ca şi cum eram întrebat: *Vrei să rămâi cu ei, sau vrei să pleci*

„Când ne alegem o sarcină atât de grea”, a explicat Deb, „ghizii ne oferă o alegere, o cale de ieşire. Dacă vrei, poţi să te răzgândeşti, însă tu ai ales să-ţi respecţi înţelegerea. Ai vrut să-i spui lumii: *Doar pentru că trupul meu nu e întreg, nu înseamnă că nu ca persoană*. Toată lumea evoluează de pe urma acestei experienţe. Nu doar tu, soţia şi copiii tăi. Le dai celorlalţi şansa de a face bine. Când ai nevoie de ajutor, le dai ocazia de a se deschide faţă de ceva nou pentru ei”.

Pe măsură ce Deb discuta planul de viaţă al lui Jason, m-am întrebat cum putea şti, în calitate de suflet non-fizic, că accidentul chiar va avea loc în planul fizic?

„Deb”, am întrebat, „cum permite, sau cum determină sufletul ca accidentul să aibă loc?”

„De obicei, ghizii noşti ne protejează”, a răspuns Deb. „Ne dau semnale de avertizare, tot timpul. În mod normal, ghizii lui jason i-ar fi spus [pe cale telepatică]: *E prea puţină apă în piscină, pentru a sări în ea*. Dar ei nu au intervenit, pentru că el căuta o ocazie. Făcuse dinainte această înţelegere”. Deb confirma un lucru pe care îl văzusem în timpul explorării planificării de dinainte de naştere: ghizii noştri spirituali ne strecoară gânduri în minte – gânduri care par a fi ale noastre – pentru a ne proteja de încercările de viaţă, nedorite.

„GhizU mei spun că, uneori, când persoana se pregăteşte să sară în apă sau să facă ceva ce nu ar trebui,

efectiv o împing şi o fac să se dezechilibreze. Brusc, aceasta, alunecă şi cade în cealaltă direcţie" încă o dată, am fost uluit de căile miraculoase prin care Spiritul lucrează cu fiecare dintre noi. Deşi nu auzisem despre ghizi spirituali care intervin *fizic* în vieţile oamenilor, această nou Informaţie îmi confirma înţelegerea că ghizii noştri fac tot ce le stă în putere pentru a se asigura că încarnarea noastră decurge aşa cum am planificat în unele cazuri, asta presupune să acţioneze. În altele, presupune să nu acţioneze deloc – exact, aşa cum au făcut ghizii lui jason, când acesta a sărit în piscină. În toate cazurile, ghizii noştri sunt motivaţi de dragostea ce ne-o poartă şi de dorinţa lor de a ne fi de folos. Am întrebate pe Deb dacă vedea mat mult din planificarea de dinainte de naştere a lui Jason.

„Ghizii l-au întrebat pe Jason dacă această experienţă este ceea ce-şi doreşte el cu adevărat", a răsprins Deb. J-au spus şi că se poate întâmpla în mai multe feluri. Jason a fost foarte ferm în privinţa vârstei la câte să se petreacă, spunând: *Nu trebuie să se întâmple când voi avea şaizeci de ani*. Lui J asottşi Davinei li s-a arătat prin ce vor trece şi cum vor fi afectaţi copiii lor. Ghizii l-au spus Davinei: *Chiar vrei să faci paria din acest lucru*? *Va trebui să fit*; *mamă*, *asistentă medi caid şi îngrijitoare*. Ea a fost de acord, deoarece sunt unele lecţii pe care trebuie să le înveţe, cum ar fi empatia. Când simţi empafie fată de cineva, este o chestiune de a transmuta acea. energie şi de a o trimite, efectiv, persoanei respective, sub forma energiei vindecătoare şi a iubirii. Fiecare a avut la dispoziţie o cale de ieşire, dacă nu dorea să participe", a adăugat Deb. „Chiar şi atunci când Davina fi resuscita, se putea opri, însă sufletul îi spunea căjason trebuie să trăiască.*

„În timp ce Davina 11 resuscita, sufletul ei îi comunica să nu se oprească?", am întrebat foarte de surprins.

„Exact", a spus Deb., *Aveţi o înţelegere*. *Continuă* „Apoi, Deb a făcut o pauză, pentru a asculta ceea cer spuneau ghizii „Mi se spune că Da vina învaţă ce este

răbdarea”.

„Davina *chiar* învaţă acest lucru*, ne-a spus jason. „Am vorbit chiar astăzi despre asta. A spus că dacă a învăţat ceva din toate acestea, a fost să aibă răbdare *

„Şi tu trebuie să lucrezi puţin la capitolul răbdării”, i-a spus Deb. „Poate eşti prea temperamental, sau puţin prea impulsiv”, în timp ce Deb spunea acest lucru, m-am gândit la momentele dificile dintre Jason şi mama lui.

„Sunt ţâfnos, sarcastic”, a confirmat Jason, râzând.

„Mi se spune”, a continuat i) eb, „că una dintre marile lecţii pentru tine este vizualizarea – să-ţi vizualizezi mâinile cum se mişcă, să vizualizezi reconexiunile care se creează în coloana ta. Multe aii de-a face cu puterea pe care o are mintea asupra corpului Toată această energie pe care o investeai în corp, acum este investită în minte. De tine depinde să lucrezi aici. Calea ta este cea de a-i ilumina pe oameni, de a le arăta că trupul poate fi rănit, însă creierul este încă în regulă”.

Asemenea lui Sta ei, Deb vedea dorinţa pe care a avut-o Jason înainte de a se naşte, de a experimenta libertatea de gândire, după accidentul său – şi ca rezultat al acestuia.

„Ceea ce percep eu este că, uneori, oamenii te tratează ca şi cum nici n-ai fi acolo, ca şi cum vor lua decizii în locul tău”, a spus Deb. „Ei bine, creierul tău nu e paralizat o parte din lecţia lor e să nu treacă peste dorinţele tale”.

„Ai dreptate”, i-a spus Jason. „Se Iau multe decizii în locul meu”.

„Deb” am spus eu, „ai menţionat căjason a vrut să aibă o experienţă în care îşi putea reechilibra karma şi, poate, după care să nu mai fie nevoit să revină pe Pământ. De ce ar fi acest hidru important pentru un suflet?”

„Sufletele cercetează prin Dosarele Akashice – cartea vieţilor trecute – şi spun: *Aici, am fost ucis în timpul războiului Aici, uneai a dat peste mine. N-am rămas mult timp* Devine ceva de gentil: *Of o luăm de la capăt*. Sunt alte lecţii pe care le pot învăţa în alte dimensiuni, în lipsa

densităţii şi a durerii fÂ2 ice pe care le au aici, în corpul fizic”. Era limpede căjason îşi dorise să treacă în dimensiuni mai înalte şi, astfel, şi-a creat o viaţă care să fie ultima din ciclul său de încarnări din planul fizic.

„Deb, putem obţine mai multe informaţii despre planul copiilor lui Jason?”, am întrebat „De ce au ales ei să aibă această experienţă?”

„Care e numele fiului tău mai mare?”, la întrebat Deb pe Jason.

Jaron\ a spuslason.

„Îl văd în lumea de dincolo [înainte de naştere]. El avea legături puternice cu Davina. Dorea să trăiască alături de ea. Eai-a spus lui jaron: *Gândeşte-te*. *E prea mult pentru tine*? El i-a răspuns: Afe, *voi avea de câştigat din tot ce se va întâmpla* A vrut şi să o sprijine pe Davina. Învaţă să fie altruist, asta ml se spune. Iar numele fiului tău mal mic? * „Garrett”, a răspunsjason. „Noi 11 spunem Fox”.

„Nu ştia sigur care va fi rolul lui. În lumea de dincolo, nu se ştia sigur dacă va veni în Jâmilia voastră, sau în alta. El are legături puternice cu Jaron şi a venit aici, în primul rând pentru legătura pe care o are cu fratele lui”.

„Fratele lui l-a chemat aici”, a spus Jason râzând. Jaron s-a aşezat în braţele lui Moş Crăciun şi i-a spus: *Vreau unfrăţior*.

„Iar Garret arii: *Dacă mă vrea, vin*.”, a spus Deb. „Cei doi au o legătură karmică foarte puternică, din mai multe vieţi Au fost fraţi, tată şi fiu, soţ şi soţie. Sunt parteneri Reprezintă o foiţă, un sprijin unul pentru altul”. Am întrebata» pe Deb dacă mai există lecţii pentru fiecare dintre ei, pe care nu le-am discutat până atuncl

„Da, mama lui Jason”, a răspuns Deb, după ce şi-a ascultat ghizii. „Din nou, e vorba de empatie. îl implora pe Jason [înainte de încarnare] să nu facă asta”. Deb auzea aceeaşi conversaţie de dinainte de naştere, pe care o auzise şi Stad. „A considerat că era prea greu. Jason i-a spus că trebuie să aibă aceaexperienţă. Deci, o parte din ea era pregătită. Ştia că se va întâmpla ceva. Ea învaţă ce

e enipatia. Pe cât şi-ar dori ea să-l salveze şi să facă total, trebuie să nu intervină. Una dintre cele mai mari lecţii ale el este de a nu le lua puterea celorlalţi, pentru că, dacă există o nevoie, ea vrea să se ocupe personal de ea. O parte din lecţia d presupune să-i lase şi pe alţii să înveţe din această situaţie. Acest lucru aduce o mare dezvoltare sufletească.e

„Deb”, am spus, „te rog să te pui următoarea întrebare ghizilor tăi; Pentru cel care tocmai a suferit un accident major şi încearcă să înţeleagă de ce s-a produs, ce altceva ar fi Important să ştie?”

„Să văd ce spun ei”, a răspuns Deb. A făcut o pauză, pentru a-i asculta. „Există speranţă. Prea adesea, doctorii devin pesimişti. Oamenii trebuie să ştie că există speranţă şi viaţă, dincolo de un anumit accident. îi poţi comanda corpului să se vindece. Există posibilitatea unei vindecări mai mari.*

„Deb, te rog să-i întrebi pe ghizii tăi ce alte motive au sufletele pentru a-şi planifica, înainte de naştere, să aibă accidente.*

Uneori, ele vor să rămână doar pentru câţiva ani”, a repetat Deb cuvintele ghizilor săi spirituali, „Se planifică un accident, astfel încât să aibă o cale de ieşire. Alteori, este pentru a-i zgudui pe oameni. Este un fel de a spune. *Care emenirea mea*? *îmi irosesc viaţa*, *sau fac ceea ce trebuia să fac*? De multe ori, după ce 11 se întâmplă aşa ceva, oamenii îşi schimbă direcţia vieţii. Iar ghizii mei tocmai mi-au arătat că, uneori, un sufletpoate aduce în scenă un *walk-in*. Uneori, este o ocazie pentru un alt suflet să intre [în corp] şi să lase sufletul iniţial să iasă”.

Competenţa acestei căiţi nu permite descrierea detaliată a fenomenului *walk-in* *, care este, într-adevăr, un fenomen real. Atunci când sufletul ajunge la concluzia că a învăţat – sau, din contră, că nu va putea învăţa niciodată – tot ce s-a dorit într-o anumită viaţă, poate. ieşi” din corp, ceea ce înseamnă că îşi retrage energia din forma fizică. În general, retragerea energiei are ca rezultat moartea corpului. Dar, dacă un alt suflet consideră că poate să-şi

învеţe lecţiile cel mai bine prin a se încarna mai târziu în viaţă, şi ou ca nou-născut, poate alege să „între” în acel corp. Astfel, are loc un schimb. După acea, sufletul care a pătruns accesează toate amintirile sufletului iniţial, ca şi cum el însuşi ar fi ocupat corpul, încă de la naştere. Deşi amintirile se păstrează, uneori se produce o schimbare pronunţată de personalitate, care poate crea probleme în cadrul relaţiilor. Unele suflete *walk4 n* sunt conştiente de ce s-a întâmplat; altele nu. Multe ştiu ce se întâmplă, dar aleg să nu le spună şi altora, de teama de a nu fi ridiculizate.

După cum au spus ghizii lui Deb, accidentele ne schimbă şi direcţia în care mergeam. De aceea ne planificăm potenţiale accidente, în anumite momente importante din viaţă, când va fi nevoie să ne amintim de menirea noastră. Dacă ne amintim cu ajutorul intuiţiei – impulsurile primite din partea sufletului nostru – accidentele nu mai sunt necesare.

to walk în – a intra, a păşi înăuntru. A se vedea cartea770/, publicată de Editura FOR YOU. n.tr

Dacă, pe de altă parte, Ignorăm îndemiuirile lăuntrice, mesajul va fi transmis pe căi tot mai puternice, printre care se numără şi accidentele majore. I-am împărtăşit toate acestea şi lui Deb... Sufletele noastre tot încearcă să ne capteze atenţia”, a confirmat Deb. „Când nu pot, ne trezesc astfel, pentru că au făcut unele înţelegeri cu noi, pe care noi trebuie să le respectăm”.

„Deb”, am spus, „când Jason a avut experienţa de la graniţa dintre viaţă şi moarte, i s-a spus că era important să nu aibă regrete sau gânduri negative. Ce le pot spune ghizii tăi spirituali, oamenilor, pentru a-i ajuta în această privinţă?”

„Oamenii se vor întreba de ce li s-a întâmplat acest lucru”, a spus Deb. „Vor fi furioşi. Ghizii îmi arată că furia este energie. Nu o direcţionaţi spre voi înşivă. Folosiţi acea energie ca să faceţi exerciţii, să vizualizaţi, să vă propulsaţi înainte. Atunci evoluaţi, cu adevărat, sufleteşte. Iar când aveţi o victorie, oricât de mică, sărbătoriţi-o. Fiţi

veseli, în fiecare zi, binecuvântaţi-vă corpul. Nu spuneţi: *Corpul ăsta blestemat*. Spuneţi: *Acest corp minunat mă va servi pe cât poate el de bine*. Tar ghizii îmi spun că, atunci când oamenii se simt trişti, pot plânge. Dacă împing tristeţea în interior, aceasta va ieşi la suprafaţă sub forma mâniei. Lacrimile spală sufletul".

„Deb, Jason a discutat cu mine despre modul în care acest accident i-a pus la încercare căsnicia. Ce ar dori ghizii tăi să le spună cititorilor ale căror relaţii sunt încercate prin intermediu! unui accident?"

„Ei spun: *comunicarecomunicare*., *comunicare*. Partenerii trebuie să discute totul. Jason, Davina nu vrea să-ţi spună că este îngrijorată, sau că îi este frică. Dar trebuie să afirme* *îmi fac griji* în *această pritrinţă*. Poate reuşeşti să-i spui o vorbă bună, astfel încât să simtă că se poate sprijini pe umărul tău. Simte că, dacă spune ceva, te va răni. Apoi, începe să se simtă copleşită şi să gândească: *Dacă ies din această relaţie*. *else va vindeca mai bineşi va fi mai bine*

„Sunt foarte curios să aflu", a spus Jason, „cine altcineva mai e afectat de această situaţie – prieteni, alte rude, persoane îndepărtate".

„Şi pentru ei este o evoluţie sufletească", i-a spus Deb. „Le dai o ocazie de a scoate ce e mai bun din ei înşişi. Le-ai atins inimile, iar ei vor să facă ceva. E chiar atât de simplu".

Recunoaşterea planificării de dinainte de naştere poate aduce o mare vindecare, însă locul ei este cel din timpul sau de după „doliu", nefiind un substitut al acestuia. Pierderea de orice natură, inclusiv pierderea abilităţilor fizice, se vindecă odată cu doliul, iar acest proces nu ar trebui scurtat, în graba îndurerată des a trece de la conştiinţa personalităţii, la cea a sufletului. Mult mai bine este ca persoana să-şi simtă durerea şi să plângă, dacă aşa alege. Jelirea este un proces gradat al inimii, care este trăit cel mai bine cu tandreţe şi graţie, cu bunătate, blândeţe şi compasiune faţă de sine.

Odată cu timpul, se produc schimbări în modul de a

vedea lucrurile. Una dintre cele mai vindecătoare schimbări este de a conştientiza – aşa cum a spus ghidul spiritual al lui Staci – că eşti mai mult decât propriul corp. Această conştientizare schimbă totul. Experienţa pe care a avut-o Jason cu Dumnezeu, când era la graniţa dintre viaţă şi moarte, i-a confirmat că există cevaşi dincolo de tărâmul fizic. Cât de mare ar fi fost chinul său, dacă ar fi crezut că nu existănimic mai mult, că el este trupul său şi că încetează să mai existe, la sfârşitul acestei vieţi! în schimb, el ştie că este un spirit şi că vine dintr-un loc (unde se va şi întoarce), pe care el îl numeşte: „pace, linişte şi seninătate".

Când, la toate acestea, este adăugată recunoaşterea planificării de dinainte de naştere, perspectiva se poate modifica şi mai mult cu o asemenea conştienţă, această viaţă devine doar una dintre multe altele care se întind de-a lungul unui orizont infinit şi nu este o întâmplare aleatorie, haotică, plină de suferinţă Oră. sens – ci, mai degrabă, un plan bine conceput, plin de înţelesuri. Noi, cei care trăim aceste planuri, suntem mai mult decât o simplă asamblare de minerale; suntem suflete. Şi, în calitate de suflete, suntem eterni…

În tărâmul păcii, al liniştii şi al seninătă ţii, din care am venit şicnde ne vom întoarce, nu avem experienţa lucrurilor care se opun. Acolo, pacea nu este distrusă niciodată, liniştea nu este tulburată, iar seninătatea e constantă. Fără opoziţii, nu am putea cunoaşte sau aprecia, cu adevărat, aceste binecuvântări. Astfel, am decis să luăm formă înâf-o lume a opoziţiilor, un loc unde aceste lucruri sunt rare, *dar care pot fi create de către noi înşine*, pe măsură ce ne trăim planurile de viaţă. În această idee, în timpul planificării lui de dinainte de naştere, Jason a spus: „Vreau săle arăt calea, cu ajutorul spiritului meu şi a ceea ce îi pot inspira să facă şi să simtă. Vreau să le fiu de folos celorlalţi". El îşi va îndeplini planul de viaţă, prin recrearea *în interiorul său* a păcii, liniştii şi seninătăţii de Acasă, iar suferinţa pe care o simte acum îl va aduce înţelegerea profundă şi aprecierea acelor lucruri. Şi, pe

măsură ce Jason recreează în interiorul său *senzaţia* de Acasă, acele sentimente vor provoca o nouă aducere aminte, mai profundă, a cine este el ca suflet etern – a cărui naturi şi esenţă este iubirea.

Tocmai datorită faptului că Jason *este* iubire, a vrut el să se pună în serviciul celorlalţi. Într-adevăr, datorită faptului *cksuntem* iubire, a te pune în slujba altora reprezintă tentă nenumăratelor planuri de viaţă. Iubirea motivează serviciul – iar serviciul şi dă o formă iubirii. Am putea întreba: De re ar crea un suflet cajason – care vrea să-l servească pe ceilalţi – o viaţă în care capacitatea sa de a servi este destul de limitată? Răspunsul este că serviciul poate avea o natură energetică. De fapt, tot ce înseamnă serviciu *este* de natură energetică, – fie că presupune sau nu acţiune, în planul fizic

Pe măsuri ce Jason creează pacea lăuntrică de-a lungul vieţii sale, el creează şi o potecă vibraţională pe care e mult mai uşor să păşească ceilalţi, pe măsură ce şi ei îşi clădesc, în interior, sentimentul de pare. Întrucât calea sa. energetică nu depinde de actele fizice, Jason poate avea un efect profund asupra lumii – şi a dimensiunilor non-fizice – doar prin crearea sentimentului de pace, în interiorul său. Mesajul care se repetă în această carte este acela că vibraţia noastră afectează universul, mult mai mult decât o fac acţiunile noastre; că cine suntem contează mai mult decât ce fac corpurile noastre. Călugărul care stă singur fii vârful unui munte, radiind o vibraţie de pace, aduce mai multă armonie în lume decât mâniosul apărător al păcii, a cărui frecvenţă nu face decât să creeze mai multă energie asemănătoare ai a lucrurilor cărora 1 se opune cu atâta vehemenţă. IM acest motiv, limitările corpului lui Jason nu-i restricţionează cu nimic Impactul energetic; din contră, îl motivează. Vindecarea lui va fi şi vindecarea noastră; pacea din ei va fi şi pacea din lume. Chiar dacă propria sa energie poate avea un efect puternic, planul de viaţă al lui Jason îi cere să-l servească pe ceilalţi şi prin intermediul relaţiilor, în parte, serviciul său ia forma predatului unor învăţături

Aşa cum a evidenţiat Deb, Jason şi-a planificat un accident cu urmări devastatoare, pentru a-i învăţa pe ceilalţi că trupul paralizat nu sugerează că şi mintea a paralizat odată cu el, ci persoana rămâne un întreg, chiar şi atunci când trupul este frânt. Pe de-o parte, Jason îi serveşte pe ceilalţi, prin faptul că le permite să-l ajute. Adeseori, accidentele grave sunt planificate, deoarece ne oferă şanse de a ne exprima – şi a înţelege că reprezentăm – sentimentele de compasiune, empatie şi de iertare, inclusiv Iertarea de sine, pentru orice urmă de mânie pe care o putem simţi faţă de persoana care a suferit accidentul. Toate sunt virtuţi ale sufletului, care nu pot fi exprimate sau cunoscute în acelaşi fel în tărâmul non-fizic, unde handicapul fizic nu există.

De asemenea, serviciul luljason ia şi forma acţiunii directe. De curând, şi-a început o nouă carieră ca specialist în a trăi independent, ajutându-i să se adapteze pe cei care au suferit răni în urma accidentelor Chiar dacă informaţiile pe care le transmite sunt valoroase, cel mai mare Impact al său este energetic. În această nouă viaţă, le arată celorlalţi calea, cu ajutorul spiritului său. îi inspiră să acţioneze şi să simtă. Este de folos. El este sufletul care a planificat această viaţă – şi o trăieşte, curajos, aşa cum şi-a planificat-o.

Şi, pe măsuri ce o trăieşte, Jason este inspirat de un cor ceresc de fiinţe iubitoare, printre care se numără şi ghizii care l-au ajutat să-şi planifice această viaţă. Aceştia îl înconjoară tot timpul cu iubirea lor, servindu-l pe măsură ce el îi serveşte pe alţii, îndepllnindu-şi menirea, prin faptul că îl ajută pe Jason să şi-o îndeplinească pe a sa. Spiritul este încântat de Jason şi toţi cel care transformă suferinţa personală, în serviciul adus omenirii cu recunoştinţă, fiinţele aplaudă de după văl, acolo unde fiecare gând, emoţie şi acţiune sunt cunoscute, simţite şi văzute. Poate că planul de viaţă al lui Jason Îi cere să-şi dezvolte claraudiţia, astfel încât, într-o zi, să audă corul care îi preţuieşte şi respectă curajul extraordinar şi serviciul pe care U face.

Accidentul lui Jason îl ajută pe ceilalţi să-şi aducă aminte că sunt compasiune, empatie şi iertare – dar, în acelaşi timp, îi aminteşte, lui însuşi, cine este el cu adevărat în încarnările anterioare, Jason nu şi-a amintit de adevăratul lui Sine; de fapt, chiar a uitat de identitatea sa de suflet. El chiar a recunoscut: „Am obiceiul de a mă concentra, viaţă după viaţă, doar pe lucrurile imediate”. În unele dintre acele vieţi, el s-a concentrat asupra „renumelui social, statutului şi performanţelor, şi asupra „structurilor meschine, conform cărora ne judecăm pe noi înşine”. Pentru a echilibra karma şi pentru a face mai posibilă experienţa aducerii aminte, Jason a proiectat o viaţă în care aceste lucruri ar deveni lipsite de importanţă. Dar este important de înţeles că nu se autopedepseşte pentru acele vieţi trecute. În realitate, şi-a oferit o altă ocazie de a crea şi, astfel, de a-şi cunoaşte identitatea spirituală, eternă, într-o formă fizică, temporară. Cea mai mare provocare din viaţa sa este de a-şi exprima acea identitate – iubirea – în materie. Accidentul pe care şi l-a planificat nu este decât catalizatorul acelei alchimii

Asemenea lui Pat, din capitolul despre dependenţa de droguri şi de alcool, Jason a dorit să aibă o încercare care „să mă ajute să-mi văd, din nou, spiritualitatea”. Acea spiritualitate, ascunsă în încarnările anterioare prin faptul că se concentra atenţia asupra lucrurilor care se aflau la modă în perioada respectivă, se va exprima în viaţa actuală a lui Jason sub forma unui „salt *în* credinţă”. Acesta cuvinte venite din partea spiritului ghid al lui Jason sunt extrem de importante. „Saltul de credinţă” are loc atunci când acţionăm fără a avea o adevărată credinţă în schimb, „saltul în credinţă” denotă o dezvoltare autentică a credinţei. Chiar dacă poate fi prea devreme ca acest salt să se producă în viaţa lui Jason, seminţele au fost plantate. Au fost plantate în timpul experienţei sale cu Dumnezeu şi prin mesajul pe care l-a primit Au fost plantate atunci când a simţit pacea absolută a non-fizicului şi capătă formă acum, în cunoaşterea intuitivă a lui Jason că accidentul s-a întâmplat cu un scop. Cu o încercare atât de majoră, se

poate ca, uneori, calea lui. Jason să fie presărată cu pierderi dureroase ale credinţei, însă, tocmai în perioadele de după aceste momente credinţa se reînnoieşte. crescând în taină, nevăzută, aducând tot mai aproape ziua în care Jason va vedea, încă o dată, cine este.

Mai presus de orice, viaţa lui Jason este o expresie a curajului pur. Ghidul lui spiritual a înţeles dificultatea întreprinderii sale şi l-a pus întrebări, în consecinţă. Mama sa a ştiut cât de grea va fi experienţa şi a izbucnit în lacrimi, convingându-l, în cele din urmă, să-şi mute accidentul din perioada copilăriei, în cea în care avea să fie adult Jason a înţeles că accidentul avea să schimbe totul – iar aceasta a fost dorinţa lui, căci îi oferea ocazia de a-şi perfecţiona „gradul de evoluţie”. Acestea sunt planuri îndrăzneţe – planuri pe care puţini ar îndrăzni să le facă. Sunt planurile unui suflet nelimitat, care a mit să se autocunoască, prin depăşirea, cu cura), chiar a limitărilor pe care el însuşi şi le-a creat

Şi totuşi, curajul constă mai mult în trăirea planului, decât în crearea lui. Niciunul dintre sufletele care trăiesc un plan ca cel al lui Jason, nu poate să nu recunoască marele curaj de car care nevoie în fiecare secundă, din fiecare zi – şi niciunul dintre sufletele care recunoaşte un asemenea curaj nu poate să nu îşi dezvolte iubirea de sine. Într-un final, crearea şi exprimarea iubirii, în toate formele sale, reprezintă însuşi scopul vieţii fizice. Prin curaj îşi îndeplineşte acumjason menirea pe care şi-a ales-o înainte de a se naşte, fiindcă reprezintă criteriul conform căruia se împărtăşeşte pe sine şi iubirea sa, cu restul lumii.

În 1969, Christina a avut un accident cumplit Deşi a supravieţuit, într-un fel, tot s-a produs o moarte – moartea vechiului ei mod de a trăi, moartea fostelor moduri de gândire şi a de a fi. În locul lor, s-a născut o nouă conştienţă spirituală. În pofida suferinţei extreme pe care a avut-o, Christina vede experienţa ca pe un dar. Călătoria făcută până la dobândirea acelei perspective este la fel de extraordinară ca şi perspectiva în sine.

— Călătoria Cristinei a fost una de la mânie şi vină, la

pace, iertare şi recunoştinţă. Faptul că a putut să-şi transforme total suferinţa – şi să o folosească atât de pozitiv – se datorează, în parte, înţelegerii pe care o are despre planificarea de dinainte de naştere. Şi-a dat seama, cu mult timp în urmă, că ea însăşi îşi planificase accidental care i-a schimbat viaţa pentru totdeauna – şi ştie şi de ce şi-a creat acest plan.

Accidentul Christinei a condus-o spre o nouă carieră, în care şi-a îndeplinit dorinţa de dinainte de naştere, de a aduce multora vindecare. După accident, şi-aluat doctoratul în patologia limbajului vorbit în practica şa actuală, îi tratează pe pacienţii cu probleme neurologice, în principal cu accidente cerebrale, tumori, atacuri cerebrale şi anevrisme. A studiat şi Reiki şi ARCH[2] – o formă veche, havaiană, de vindecare. A ajutat mii de oameni să se vindece. A primit multe premii de specialitate şi este considerată un lider în domeniul său.

În parte, înţelegerea planificării de dinainte de naştere şi a scopurilor spirituale ale accidentului ei a venit din conversaţiile pe care le-a avut Christina cu ghizii ei spirituali – Cassandra şi Leona. Povestea ei ne arată minunatele căi pe care Spiritul lucrează cu fiecare dintre noi, astfel încât nu doar să trăim planurile pe care le-am creat înainte de naştere, el şi să extragem din ele întreaga înţelepciune şi dezvoltare pe care le oferă.

Spre deosebire de celelalte relatări din această carte, cea a Christinel este prezentată în două părţi. Prima parte tratează accidentul şi evenimentele iminente care au urmat, inclusiv momentul în care a înţeles că ea a fost cea care l-a planificat. Pentru a oferi mai multe informaţii despre cura a ajuns Christina la această înţelegere, prezint conversaţia mea cu Cassandra. În a doua par te-a discuţiei mele cu Christina, în care împărtăşeşte şi alte păreri despre experienţa ei şi despre vindecare, în general,

2 Afttti – Ancient Rainbow Conscious Healing – Vindecarea conştientă a vechiului curcubeu – este o formă de vindecare prin energie, bazată pe şamanismul Hawaian, dezvoltată de maestrul Reiki Laurie Keako'a' Grant □ tr.

continuăm acea conversaţie.

Relatarea Christinei – prima parte «a

Părea a fi o zi ca oricare alta. Christina, în vârstă de douăzeci de ani, asistentă de manager la departamentul de ştiinţe politice al Colegiului Pomona, tocmai îşi încheiase ziua obişnuită de lucru şi îşi aştepta soţul, care trebuia să vină să o ia de la serviciu. TRebuia să fi sosit deja; se întreba ce anume îl făcea să întârzie. Mai târziu, Christina avea să afle că el se apucase de citit şi pierduse noţiunea timpului. (în şedinţa Christinei cu mediumul, aveam să descoperim că el nu trebuia să fie acolo.) Pentru a face ca timpul să treacă mai repede, Christina s-a gândit să verifice cutia poştnă a şefului ei, de la subsolul clădirii în care lucra. În timp ce cobora pe scări, a remarcat un pachet în cutia poştală.

„Era o bombă”, a explicat Christina. „Era cablată în aşa fel, încât să explodeze la atingere. M-a aruncat în partea cealaltă a camerei, lovindu-mă de un perete tare, de ciment, iar aşchii de lemn de doi metri au fost înfipte în pereţi. S-au înfipt ca nişte săbii. Suflul exploziei a aruncat luminatoarele până la etajul patru al clădirii.

„Nu puteam vedea nimic, pentru că aveam tot felul de resturi în ochi. Aveam şrapnel în tot corpul, în piept, în cap, peste tot Suflul ral-a retezat două degete de la mână şi mi-a spart ambele timpane. *Simţ*eam *o durere atât de mare*! Unul dintre colegii mei de lucru a venit la mine şi m-a întrebat: *Cine eşti*? Nu m-a putut recunoaşte”. Oamenii au scos-o pe Christina dintre rămăşiţe şi au dus-o afară „Ploua – o ploaie frumoasă, răcoroasă”, şi-a amintit ea. „Puteam simţi stropii de ploaie pe chip”. Cel care nu o recunoascuse i-a aplicat presiune pe anumite părţi ale corpului, cel mai probabil salvându-i viaţa.

„Întâmplător”, acesta citise manualele soţiei sale, care era asistentă medicală şi învăţase locaţia punctelor majore în care puteau fi presate arterele. „Nu ştiu de ce le-am citit”, i-a spus el Christine! „Pur şi simplu, mă plictiseam într-o zi”.

Christina a fost transportată de urgenţă la spital. Cu

doar câteva zile înainte, spitalul achiriţionase un nou aparat magnetic pentru curăţarea rănilor. După ce i-au cusut pleoapele pentru a-i ţine ochii deschişi, doctorii au plasat magnetul deasupra ochilor şi au extras şrapnelul, din acelaşi unghi în care Intrase, astfel încât să nu creeze mai multe răni. Zilele care au urmat au fost printre cele mai dificile din viaţa Christinel. „Durerile de cap erau îngrozitoare. Am slăbit de la 55 la 39 de kilograme, în doar şase zile. Nu puteam mânca, fiindcă buzele îmi erau cusute, şi nu puteam deschide ochii, pentru că erau umflaţi. Faţa mea era arsă complet. La spital au venit experţii în balistică din Los Angeles. Cându-au văzut, unul dintre ei a leşinat”.

În total, Christina a făcut zece operaţii, inclusiv o operaţie de reconstrucţie a feţei şi multe intervenţii la mână într-una dintre intervenţii, medicii i-au îndepărtat pielea de pe faţă până la ultimul strat de tegument şi au folosit perii de sârmă pentru a înlătura praful de puşcă.

„După ceva timp, ziua, am deschis ochii şi am putut vedea culori din nou!”, a exclamat Christina „I-am spus asistentei: *Ce frumoasă e rochia ta roşie*. Toţi au început să plângă şi să sară în sus de bucurie!”

În cele din urmă, Christina s-a hotărât să-şi termine licenţa. Chiar dacă trupul ei se vindecase în mare măsură, avea încă dureri mari şi vedea destul de slab. Având proteză la braţul drept, trebuia să-şi folosească mâna stângă, nedominantă, ca să scrie. Când şi-a întrebat profesorii dacă poate să i se acorde mai mult timp la examenele scrise, aceştia şi-au exprimat îngrijorarea că ar fi putut copia.

„Eram în pragul unei furii care căpăta proporţii destul de profunde”, a recunoscut Christina. Ştia că o parte din acea furie nu era îndreptată către profesorii ei, ci către accident în sine şi persoana care pusese bomba. Apoi, viaţa ei, care fusese deja schimbată, s-a schimbat din nou – de această dată, datorită unei experienţe non-fizice.

„Într-o zi, mă plimbam prin campus şi mă simţeam vinovată, ca şi cum eu îmi creasem accidentul”, a spus ea.

„Dintr-odată, mi-a fost transmis mesajul [din partea Spiritului] că eram la fel de bună ca toţi ceilalţi, iar faptul că aveam handicapuri fizice nu schimba lucrurile cu nimic, deoarece ştiam ce era important să cunosc. *Era ca şi cum cineva îmi ridicase lumea de pe umerii* Sentimentul de iertare care se lăsase asupra mea era foarte profund. De fapt, abia am putut să mă mişc pentru câteva clipe. Apoi, am început să jubilez. Şi am înţeles că nu era necesar să-i judec pe alţi oameni; exista ceva neutru alături de care puteam să-mi duc viaţa. Iertarea a reprezentat partea majoră care să mă ajute să ies din mentalitatea de victimă”.

Pe măsură ce Christina descria aceste momente esenţiale, emoţia din tonul vocii ei îmi dădea de înţeles cât de intense au fost pentru ea. Uneori, cele mai extraordinare revelaţii au loc în cele mai obişnuite circumstanţe. Şi, chiar dacă aceste clipe aduc cu ele o anumită cunoaştere, puterea lor rezidă în sentimente – în sentimentele ce fac legătura între dimensiuni. Cuvintele nu le pot descrie, iar toţi cei care au avut o astfel de experienţă au fost transformaţi pentru totdeauna

Spiritul a înzestrat-o pe Christina cu înţelegerea neutralităţii – acea stare pură de non-judecată, prin care fiinţele înţelepte, non-fizice, privesc toate experienţele. Din perspectiva personalităţii, încer

cările vieţii sunt. adeseori „rele”, pentru că par să provoace suferinţă. Totuşi, din punctul de vedere al sufletului, încercările sunt experienţe neutre; faptul de a le judeca drept *rele* şi nu ca încercări propriu-zise, e ceea ce provoacă suferinţă. În timp ce Christina s-a plimbat prin campus, a simţit şi a înţeles, la nivel profund, neutralitatea. Odată cu această înţelegere, o parte din vina şi din furia ei a dispărut.

Am rugat-o pe Christina să vorbească despre recuperarea emoţională de după explozie, mai ales despre mesajele de la Spirit, care i-au adus vindecare.

„Am trecut prin etapele despre care vorbeşte Elizabeth Kübler-Ross, că trec oamenii în timpul morţii.

Am trecut prin furie şi vină Am încercat să negociez. Am încercat toate acele lucruri. Odată ce am înţeles că a fost o înţelegere pe care am făcut-o [înainte de naştere], totul s-a calmat Nu mai aveam niciun motiv să mă zbat".

„Christina, am înţeles că porţi conversaţii cu ghizii tăi spirituali. Aşa ai ajuns să înţelegi cum stau lucrurile?"

„Da. Aşa, dar şi datorită altor lucruri. Uneori, înţeleg din căiţi. Intru într-o librărie cu cărţi de spiritualitate, Iau o carte de pe raft, o deschid la o anumită pagină şi, de obicei, primesc un mesaj. Totodată, am un ghid pe nume Cassandra şi altul Leona care îmi transmit informaţii şi mă protejează adesea, în anumite situaţii. Comunic cu Arhanghelul Mihail, dacă trebuie să fac ceva deosebit".

Dintre multele persoane cu care am purtat discuţii, foarte puţine cunoşteau faptul că noi ne creăm vieţile şi încercările, înainte de naştere. Dacă ar fi crezut în planificarea de dinainte de naştere, şi-ar fi abandonat eforturile – exact aşa cum a făcut Christina. De obicei, societatea asociază abandonarea cu slăbiciunea şi capitularea; deseori ni se spune că nu ar trebui să cedăm niciodată. Şi totuşi, discutând cu oamenii. am observat mereu că împotrivirea intensifică suferinţa, iar acceptarea o diminuează. Prin urmare, am ajuns să privesc abandonarea ca pe un drum ce duce spre adevărata putere.

„Am primit şi mesajul că suferinţa aduce un echilibru energetic", a continuat Christina, „că pe măsură ce oamenii suferă, ceilalţi sunt motivaţi să-şi folosească energia în anumite direcţii. Mi s-a părut logic, astfel că am continuat să merg mai departe".

Am întrebata dacă a aflat cine a fost cel care a pus bomba.

„Nu am aflat", a răspuns ea. „Acum câţiva ani m-am gândit: *Aş vrea să pot contacta persoana care a trimis, pentru că trebuie să ştie că am iertat-o, cu mult timp* în Făcusem un contract cu acea persoană, pentru ca această întâmplare să aibă ioc.

„Odată, în timpul unei operaţii la ochi, am auzit o

voce. îmi spunea: *Acum înţelegi teor ia relativităţii Thtul se întâmplă în acelaşi moment şi, totodată, în momente diferite*. Deci, am înţeles că dat fiind că toate întâmplările au loc simultan, nu există nichin motiv pentru a nu ierta pe cineva, pentru că ai trecut deja peste acel moment".

„Christina, ar fi corect să spunem că bomba a fost un serviciu pe care ţi l-a făcut celălalt suflet?"

„A fost un dar", a spus ea, fără ezitare.

„Ai putea spune că eşti recunoscătoare pentru el?"

„Da, foarte recunoscătoare".

Christina împărtăşea, unele după altele, câte un sentiment, câte o informaţie şi experienţă extraordinare. Însă cele mai remarcabile mi se păreau iertarea şi recunoştinţa. Ea Iertase total, fără echivoc, o persoană ale cărei acţiuni l-au provocat ani de suferinţă fizică şi emoţională Deşi mulţi dintre cei care au suferit au fost măcinaţi de supărare, iar vieţile le-au fost distruse de tristeţe, Christina descoperise iertarea şi, odată cu ea, pacea.

Însă cel mai remarcabil era că îl iertase pe cel care a trimis bomba, *cu mult timp în urmă*. Iertarea ei nu venise după trecerea a zeci de ani şi după vindecarea rănilor trupeşti; de fapt, ea iertase, încă de când se afla pe masa de operaţie, unde i se reparau rănile fizice cauzate de acea persoană A ierta în astfel de circumstanţe este ceva rar; a simţi, în cele din urmă, recunoştinţă pentru ceea ce s-a întâmplat, e şi mai rar

Pentru a înţelege mai bine cum a putut Christina să se vindece atât de profund, am rugat-o să-mi facă legătura cu Cassandra. Pe măsură ce veţi citi cuvintele Cassandrei, să aveţi în vedere faptul că şi voi aveţi ghizi spirituali dum Inaţi, care lucrează cu voi, la fel cum lucrează Cassandra cu Christina. Claraudiţia Christinei nu o face să aibă un acces privilegiat la informaţiile Spiritului.

Aceeaşi iubire şi înţelepciune sunt revărsate asupra noastră, a tuturor, fie căminule noastre conştiente pot, sau nu, identifica fiinţele non-fizice, ca sursă a lor. Călăuzirea lor este oferita tuturor, sub fornia sentimentelor, intuiţiei,

impulsurilor, imaginilor şi a dorinţelor inimii.

De noi depinde să ascultăm. Putem face acest lucru, dacă ne reducem mintea la tăcere şi alegem să credem că putem auzi Spiritul. Altfel, călăuzirea poate fi acoperită de frenezia noastră mentală, sau de lipsa de credinţă în capacitatea noastră de a o auzi.

De îndată ce am început, m-am întrebat dacă înţelepciunea Cassandrei mi-ar fi permis să-mi privesc propriile încercări – trecute sau care aveau să vină – cu mai multă iertare şi recunoştinţă. Speram să le permită şi celorlalţi să facă acelaşi lucru, în vieţile lor.

fe» Christina o transmite pe Cassandra «să)

„Cassandra*, am întrebat, „de ce a planificat Christina, înainte de naştere, să aibă experienţa exploziei?”

„Acest suflet a vrut să aducă speranţă în lume”, a răspuns ea „A fost misiunea sa importantă. Aduce nivelul de înţelegere că trupul uman este doar o cochilie, că trăiţi multe vieţi şi că aveţi ocazia de a trăi acele vieţi cu gratie şi în pace”.

Odată ai prezenţa Cassandrei s-a produs o schimbarea a energiei, o senzaţie a unei conştiinţe deosebite Vocea Christinei exprima cuvintele, însă, în spatele lor, se putea distinge o prezenţă deosebită.

„Dar există, cu siguranţă, multe alte încercări de viaţă prin care Christina ar fi putut să-şi fi îndeplinit acele scopuri. De ce şi-a planificat neapărat o explozie?”

„Simplu – pentru că 1 putea supravieţui. Şi era ceva suficient de intens pentru a capta atenţia altor oameni, astfel încât să o asculte”.

„De ce sufletul care a creat bomba şi-a planificat acest lucru înainte de a se naşte? *, am întrebat

„Era o chestiune de libertate*, a răspuns Cassandra. „Nu are niciun fel de conotaţie negativă”.

„E corect să spunem că trimiterea bombei a fost serviciu făcut de acea persoană, Christinei şi lumii?”

„Da. Divinitatea a folosit-o, ca un vehicul, pentru a deschide ochii multor oameni, de-a lungul timpului, pentru

a vedea adevărul”.

„Când persoana care a trimis bomba va muri şi va ajunge înapoi în lumea spirituală, va avearemuşcări sau regrete?”

„Vior face parte din procesul de recapitulare a vieţii, dar nu va avea niciun sentiment de regret”.

„Ya simţi mândrie pentru că şi-a îndeplinit rolul?”

„Via fi ceva neutru”.

„Această explozie a avut şi alte obiective?”

„Da”, a spus Cassandra. „A îndeplinit un proces subconştient de gândire al unui grup de oameni uneori, voi (oamenii] vă lăsaţi purtaţi de valul gândurilor care vine din conştiinţa cosmică. Uneori, sunteţi purtaţi de stări de acţiune. Acele stări de acţiune pot da naştere războaielor şi pot răni oameni. Explozia le face pe multe suflete să se gândească la ce pun în acţiune, cât timp trăiesc pe Pământ”.

Cassandra făcea acum o deosebire importantă între conştiinţa personală şi cea colectivă. Pe Pământ, persoanele sunt influenţate de o conştiinţă de grup (energie). În această perioadă din evoluţia noastră, acea conştiinţă se bazează, în mare parte, pe frică: frica de moarte, Mea de rănile fizice şi Mea de schimbările economice, de exemplu. Această energie ne influenţează gândurile şi sentimentele. Deoarece rolul şi puterea conştiinţei colective nu sunt recunoscute ca ceea ce sunt oamenii au tendinţa de a considera că toate Mcile lor se nasc de la sine. În realitate, este posibil ca în acele momente să se acordeze la energia colectivă a fricii. Încă nu înţelegeam ce avusese de câştigat sufletul care a fost de acord să trimită bomba.

„Ce învaţă sufletul celui care a pus boidba?”, am întrebat „Sufletul ajunge la o profunzime a înţelegerii, care vibrează în toate corpurile eterice”. Corpurile eterice sunt staturile în general invizibile Invizibile de energie, care ne înconjoară corpurile fizice. împreună, ele alcătuiesc ceea ce unii numesc aură. „Asta, dacă el ar fi creat ceva prin ceea ce, la acea vreme, putea fi fost resimţit ca ură, pe

care să o elibereze şi să se ierte pe el însuşi pentru ceea ce a făcut Acest lucru poate aduce o profundă înţelegere conceptuală pentru acel suflet-grup şi pentru grupul de pe planul pământesc”.

Comentariul Cassandreiâmi aducea aminte de îngerul care *n* spus că Jon (capitolul 2) se vindeca pe el însuşi i, pentru a-şi putea vindeca întregul suflet-grup. Deşi rolul lui Jon era de a vindeca ruşinea, se pare că cel al persoanei care a pus bomba era de a vindeca ura – ura care l-a determinat să pună explozibilul. Dacă ai-putea transmuta energia urii prin intermediul iertării de sine, cei din sufletul său grup ar beneficia şi de o vindecare energetică, şi de o înţelegere mai profundă a sentimentului de ură. În ceea ce priveşte planul pământesc, vindecarea urii în cel care a creat bomba ar face ca celelalte persoane aflate în corp să depăşească mai uşor ura din inimile lor, iar iertarea sa de sine a celui care a pus bomba i-ar ajuta pe ceilalţi să se poată ierta mai uşor. Aşa funcţionează repercusiunile energetice care au loc între noi; creşterea vibraţiei unei singure persoane, înalţă vibraţia tuturor.

„Când se va întoarce în non-fizic”, am întrebat, «care va fi reacţia celorlalte suflete?”

„Toate întâmplările sunt privite într-o manieră neutră”, a afirmat Cassandra. „Se va recunoaşte că Planul Divin a fost îndeplinit”.

„Deci, fiindcă acesta a fost un serviciu planificat înainte de naştere, sufletul respectiv nu va acumula deloc karmă negativă?”

„Aşa este”.

„Cassandra, e corect să spunem că, în lumea de dincolo, în lumea spirituală, există iubire între Christina şi persoana care a pus bomba?”

„Desigur”.

„Au lucrat împreună în vieţile trecute?”

„Da. Unele dintre activităţile lor au avut de-a face cu vindecarea – vindecarea altor persoane şi aspiraţia de a înălţa conştiinţa Pământului şi pe alte căi”.

Am remarcat faptul că a folosit cuvântul *alte*. Ca şi

celelalte activităţi de vindecare, şi bomba fusese creată în scopul înălţării conştiinţei. Intenţia era aceeaşi!

„Din câte înţeleg eu”, am spus, „sufletel e pot alege să se încar neze în orice loc, în orice perioadă de timp”.

„Da, aşa este”.

„De ce au ales Christina şi sufletul care a pus bomba să vină în Statele Unite, în această perioadă din istorie?”

„A avut de-a face – u libertatea”, a spus Cassandra., A avut de-a face cu inconştienţa uncia dintre ei şi conştienta celuilalt într-un fel, Christina nu era conştientă de situaţia politică de pe Pământ, de la acea vreme. Christina trecea prin viaţă aşa cum era planificat, însă nu ina decizii conştiente, în măsura în care ar fi trebuit Fratele ei era în Vietnam, la mijlocul războiului. Acest suflet [Christina] nu a înţeles pe deplin esenţa a ceea ce experimenta el, până când el nu s-a întors din război, iar ea a avut accidentul”.

„Christina şi-a planificat această experienţă pentru a se trezi, astfel încât să poată ducs o viaţă conştientă?”

„Da, e corect”.

„I-au fost date ocazii de a se trezi mai devreme în viaţă, astfel ca accidentul să nu fi fost necesar?”

„Nu, nu avusese acces la acel gen de conştiinţă”.

„Cassandra, eu an văzut că sufletul încearcă, la început şi trezească personalitatea într-un mod mat subili. Dacă personalitatea nu se trezeşte, atunci sufletul încearcă ceva mai dur. În cele din urmă, poate avea loc ceva major, ca explozia unei bombe. Dar în acest caz, pare să fie exact invers – a fost preferat accidentul şi nu căile mal subtile”. „În acest caz special, da, e corect”.

„De ce a preferat sufletul Chrisdnei, accidentul?”

„Deoarece avea scopul mal tnaltde a-l trezi pe alţi oameni, pentru a le aduce speranţă şi conştienţi”.

„Cassandra, atunci când a fost planificată explozia, s-a înţeles că va fi un lucru hotărât, sau că era probabil sau era ceva ce putea să nu se întâmple?”

„Că putea sau nu să se întâmple. Există întotdeauna liber arbitru. Ea ar fi putut să aleagă să nu participe – ca şi

sufletul care a pus bomba.

Liberul arbitru este noţiunea care vibrează armonic cu fiecare individ care trăieşte pe Pământ Puteţi schimba lecţiile pe care vi le-aţi ales, dacă vă măriţi frecvenţa vibraţională, învăţaţi să aveţi compasiune şi să trataţi flecare persoană pe care o întâlniţi pe Pământ, aşa cum l-aţi trata pe Mesia. Poate nu simţiţi că faceţi aceste schimbări, deoarece frecvenţele de pe planeta voastră sunt destul de dense, însă dacă alegeţi întotdeauna – şi chiar vreau să spun *întotdeauna* – drumu' I cel mai înalt, frecvenţele mal înalte vi vor ridica şi vă vor face să acţionaţi ca mai multă iubire faţă de ceilalţi. Puteţi să vă înălţaţi până în locui care deţine toate înregistrările trecute, prezente şi viitoare – Dosarele Akashice – şi vă puteţi accesa planul de viaţă. Acesta [planul] poate (1 modificat prin gândurile de iubire şi dorinţele care vă transformă într-o formă-gând, pentru binele omenirii".

Când a folosit termenul de *formă-gând*. Cassandra s-a referit la faptul că gândurile sunt energie. Atunci când ne vine un gând. acesta este energie în formăpre-fizică. Dacă noi (sau ceilalţi) gândim destul de mult sau cu suficientă emoţie, în cele din urmă gândul se materializează în tărâmul fizic. De aceea, gândirea negativă poate crea, de exemplu, o boală fizică. Cassandra a continuat.

Pur şi simplu. cerejH ghidului vostru, când ajungeţi la Arhiva Akashică, să vă materializeze dosarul în forma sa curentă, şi meditaţi asupra schimbărilor pe care le-aţi formulat, pentru a vă înălţa în planuri mal înalte ale conştiinţei E posibil să nu fiţi mereu conştienţi de ele, dar nu vă faceţi griji – ghizii voştri angelid şi alte fiinţe sunt mereu prezenţi, pentru a înregistra momentele trecătoare de frumuseţe pe care le cunoaşteţi în inima voastră. Cereţi-le să vi le arate, în conştiinţa voastră Divină, în momentul în care pătrunderi în Dosarele Akashice.

În prezent. Pământul se ridică [În vibraţie], în fiecare zi, iar mai multe sunete se ridică la înălţimea situaţiei, trăind o formă-gând mai înaltă. În curând, nu va mai fi loc pentru aceia care nu acţionează spre binele tuturor. Este

posibil ca încercările prin care aţi ales să învăţaţi să nu mai fie potrivite pentru sufletul vosteu, după ce alegeţi să aduceţi iubire, pace şi lumină acelora care vă ies în cale. Puteţi adopta schimbări pentru voi şi binele tuturor, dacă vedeţi întotdeauna ceea ce e mai bun în toate fiinţele, ajutându-le să se ridice la binele lor cel mai înalt.

Încercările din viaţă sunt doar o metodă de încetinire a sufletelor, astfel încât să poată conştientiza frumuseţea din jurul lor. Cu cât simţiţi că mişcarea voastră de pe Pământ este mai lentă, cu atât frecvenţa vibraţională cerească este mai înaltă. Durerea şi suferinţa sunt căi ce pot fi alese, iar uncie suflete frumoase le captează, deoarece preiau asupra lor durerea celorlalţi, astfel încât aceştia să poată trăi pe Pământ, fără durere. Acesta este unul dintre cele mai înalte forme de sacrifidu uman – să-ţi sacrifici corpul pământesc, astfel încât alţii să poată trăi o viaţă de plăcere senzorială, fără durere şi suferinţă. Nu vi se dă mai mult decât puteţi duce, însă unele suflete aleg să treacă mai repede prin vălurile dezvoltării conştiente. Într-o anumită viaţă. Miracolele se întâmplă, iar alegerile pot fi făcute pentru a se schimba lucrurile E posibil ca durerea şi suferinţa de pe Pământ să nu se modifice pe planul fizic, însă forma-gând de vibraţie pozitivă aleasă de către purtătorul durerii poate fi înălţată. Uneori, acela care au o viaţă grea sunt eroii şi eroinele care exemplifică transcendenţa pe Pământ şi aşa este”.

Pe parcursul cercetărilor mele, nu auzisem multe lucruri despre modificarea de după naştere a planurilor noastre de viaţă, însă, intuitiv, ştiam că explicaţia înălţătoare a Cassandrei era adevărată. Dat fiind că ne planificăm încercările vieţii pentru a experimenta şi cunoaşte că suntem iubire, în toate formele sale, aceste încercări devin inutile, dacă ajungem la acea cunoaştere de sine, înainte ca încercarea să aibă loc. Îq cazul Chris tinei, acea cunoaştere nu fusese disponibilă, deoarece avea un contract să experimenteze explozia, ia pe un serviciu adus în slujba celorlalţi. Ar fi putut să aleagă, la un anumit nivel. să nu participe, însă o astfel de decizie nu s-ar fi

potrivit cu dorinţa ei de a servi După mine, era mai probabil ca cel care a pus bomba, din multe motive, să decidă să nu mai producă explozia.

„Cassandra”, am întrebat, „dacă persoana care a pus bomba ar *fi* ales să nu mai facă acest lucru, ce s-ar fi întâmplat mai târziu, în viaţa Christinei, pentru a fi trezită? Existau şi planuri de rezervă?”

„Daz a răspuns Cassandra, „îrar fi produs mişcări ale conştiinţei legate de tiparele de vibraţie ale Pământului, acolo unde locuia ea. Alte evenimente s-ar fi produs în cadrul structurii sale familiale”.

Dat fiind că planul Christinei era cel de a ridica nivelul de conştiinţă, m-am gândit că era posibil ca noi doi să ne fi înţeles, înainte de încarnare, să-şi punem povestea în această carte. Era dar că o carte reprezenta un al doilea mijloc public, prin care Christina îşi putea transmite mesajul de speranţă.

„Cassandra, Christina a planificat, înainte de naştere, să-şi spună povestea în cartea pe care o scriu acum?”

„Da”, a fost răspunsul ei simplu. Deşi o parte din mine anticipase răspunsul, eram, totuşi, uluit. O cunoscusem pe Christina de dinainte să mă nasc! Nu numai că o cunoscusem, dar ne-am şi planificat să ne găsim unul pe altul în această perioadă din vieţile noastre. Eram surprins de modul în care s-a îndeplinit planul nostru.

„Eu şi Chr istina am mai lucrat împreună şi în alte vieţi?”

„V-aţi întâlnit şi înainte”.

„Cum am ştiut că ne vom găsi unul pe altul, în această viaţă? *”.

„Există un ocean de conştiinţă, iar tiparele vibraţionaie v-au adus laolaltă. Faceţi parte din acelaşi grup de suflete”. Această informaţie. deşi uimitoare, mi s-a părut corectă, mai ales având în vedere asemănările dintre activitatea Christinei şi cea pe care o aveam eu acum. Eram fericit că mi-am găsit un sufl et înrudit.

„Cassandra”, am spus, „unii dintre cititorii acestei

relatări vor fi oameni care au avut un accident. Ce ăi vrea să le spui acelor oameni?”

„Depresia, mânia, acel, *de ce eu* suntultimul stadiu ai acceptării şi foc parte din lecţia ce trebuie învăţată, pentru a ajunge la un anumit nivel sufletesc de conştiinţă. Este un proces frumos. E foarte important să vă iertaţi pe voi înşivă, în fiecare stadiu al procesului, astfel încât să vă puteţi atinge cel mâtthssit nivel de conştiinţă, iar apoi să regeneraţi acea frumuseţe, acele sentimente de compasiune şi înţelegere. pentru toţi oamenii care trec prin acelaşi lucru”.

fes» Relatarea Christinei – a doua parte

Cu înţelepciune şi mare cunoaştere, Cassandra m-a ajutat să înţeleg atât scopurile exploziei, cât şi modul în care Christina a putut să se vindece emoţional de pe urmă. ei. Christina îşi planificase explozia, în aşa fel încât să se vindece şi, astfel, să-i ajute şi pe alţii să se vindece. Iertarea a fost cheia vindecării sale lăuntrice, iar iert area a venit mai uşor, odată ce a conştientizat că îşi planificase ea însăşi accidentul, înainte de naştere, şi că era im serviciu adus lumii.

Christina şi-a început în mod oficial cariera de vindecătoare, la scurt timp după ce şi-a luat licenţa. La acea vreme, o cunoştinţă de-a ei, care lucra în domeniul tulburărilor de vorbire, a invitat-o să observe pacienţii cu astfel de probleme. Fiind fascinată de întreaga experienţă.

Christina a devenit interesată de tulburările neurologice şi a început să lucreze în spitale. A văzut imediat că se afla în poziţia specială de a fi de folos altor oameni.

„Oamenii doreau să afle ce am păţit la mână**, mi-a spus Christina. „Când le explicam, începeau să înţeleagă ce înseamnă speranţa. Asta a fost motivul pentru care sufletul meu a făcut un contract de a trece printr-o asemenea întâmplare îngrozitoare, întrucât le dădeam altora speranţă. Dacă cineva poate trece prin aşa ceva şi, apoi, iese la celălalt capăt şi devine productiv, înseamnă că oricine poate face la fel”.

Am rugat-o pe Christina să vorbească despre pacienţii ei.

„Persoanele pe care le tratez devin foarte conştiente, după aceldent”, a spus. „Îşi înţeleg menirea. Absolut fiecare persoană mi-a spus că, pentru ea, a fost o călătorie spirituală. Când îl întreb dacă ar mai trece o dată prin asta, toţi îmi spun *da*. De obicei, în cazul persoanelor tratate de mine, e nevoie de cel puţin doi-trei ani, uneori şi cinci, pentru a se vindeca. Unele dintre ultimele stadii ale dezvoltării spirituale au de-a face cu rezistenţa şi răbdarea. Oamenii învaţă acele aptitudini, pe măsură rănile se vindecă. Mulţi dintre ei au avut mai multe accidente, unul după altul. Accidentele de maşină devin tot mai dese. Odată ce ai unul, riscurile de a avea altul cresc exponenţial. Nu aceşti oameni cauzează accidentele [din cauza neglijenţei la volan]; majoritatea dintre ei sunt loviţi de altcineva, din spate. Mesajul pe care l-am primit a fost că accidentul meu a avut de-a face cu dezvoltarea evoluţiei mele spirituale şi a sufletului. Dacă aceste persoane nu înţeleg mesajul de prima daci, atunci mai primesc încă o şansă”.

„Christina”, am întrebat, „ai primit informaţii de la Spirit, despre motivul – pe lângă ce) de a învăţa ce înseamnă răbdarea şi rezistenţa – pentru care şi-au planificat ei acele încercări, înainte de a se naşte?”

„Uneori, este vorba de iubire de sine”, a răspuns ea. „Unii oameni – oameni care ţi-l-au trăit viaţa într-un mod absolut inconştient, făcând lucrurile cât mai repede posibil – învaţă cum să se iubească pe ei înşişi, prin faptul că sunt nevoiţi să-şi încetinească ritmul vieţii. Alte lecţii îi privesc pe oamenii care îi înconjoară. Ei sunt cei care învaţă. Sufletul persoanei a fost de acord să aibă accidentul, pentru a le oferi informaţii celorlalţi. Aceştia învaţă să-i iubească pe oamenii accidentaţi şi să înţeleagă că, în realitate, ceea ce e invizibil pe Pământ [cum ar fi traumele cerebrale] chiar nu există.

Printre cunoştinţele care mi-am fost date pentru a le transmite altor oameni se numără şi aceea că ei au făcut

un pact pentru a trece prin aşa ceva. Când le spui oamenilor acest lucru, se calmează foarte mult când încep să înţeleagă că, într-adevăr, ei au făcut acest pact pentru a învăţa anumite lecţii, pot merge mai departe".

„Christina, ca vindecătoare, ce le-ai spune oamenilor care trebuie să îndure o mare durere fizică?"

„Desenaţi un cerc în faţa voastră", a sugerat ea. „Intraţi în cercul durerii, spre el, mai degrabă decât să vă îndepărtaţi de el. Atunci, durerea va scădea la un nivel pe care îl puteţi suporta".

La auzul acestui sfat, m-am gândit la conversaţiile mele cu oamenii care au avut accidente grave. Pe lângă durerea fizică, de cele mai multe ori au suferit şi unele schimbări în relaţii.

„Christina, cum s-au schimbat relaţiile din viaţa ta, ca rezultat al exploziei?", am întrebat

„Unii dintre cei mai buni prieteni au ieşit din viaţa mea", a spus ea încet. „Oamenii înţeleg că viaţa este extrem de fragilă. Dacă i se poate întâmpla unei cunoştinţe, li se poate întâmplaşilor, iar asta îi sperie. Oricine este menit să facă parte din viaţa ta, va rămâne lângă tine. Uneori, trebuie să faci singur călătoria şi nu ai nevoie de mult ajutor din exterior. Poate crezi doar că ai nevoie. Oamenii care cred acest lucru şi rămân blocaţi aici, devin victime. Dacă vei căuta în interiorul tău, calea îţi va fi luminată – indiferent dacă păşeşti pe ea de unul singur, sau alături de alţii. Tot ce trebuie să faci este să ceri ajutor [Spiritului]".

Una dintre cele mai mari schimbări din viaţa Christine! s-a produs în relaţia cu soţul ei.

„Soţul meu a avut mare grijă de mine", şi-a amintit Christina. „Mă ajuta, aşa cum m-ar fi ajutat un tată. A fost foarte protector... A crezut că el a fost cauza, pentru că a întârziat".

Şi totuşi, în pofida divorţului ei şi a anilor de suferinţă fizică şi emoţională, Christina l-a iertat pe cel care a pus bomba M-am întrebat dacă avea şi alte lucruri de transmis celor care se luptau să ierte.

„Binecuvântaţi acea persoană, cereţi să fie iertată şi permiteţi ca acest lucru să se întâmple, eliberând-o într-o conştiinţă mai înaltă decât a noastră”, a sugerat Christina. „Cel mai bun lucru este să daţi drumul, pentru că nu faceţi decât să pierdeţi energie – o energie pe care aţi putea-o folosi pentru a face bine în lume”.

„Pe lângă iertare, cum ai ajuns în punctul de a fi recunoscătoare?”

„Straturile s-au dezvelit treptat Eram recunoscătoare că trăiam. Eram recunoscătoare că durerea începea să treacă. Eram recunoscătoare şi dacă durerea înceta pentru treizeci de secunde. La început nu am simţit aşa, pentru că durerea era constantă, însă vine o vreme când nu mai poţi suporta să stai în întuneric Alegi să ieşi la lumină”.

Iar cel care a pus bomba?

El a fost ales să facă acest lucru*, a spus Christina. „Cred că e un nivel foarte înalt de lumină, să fii ales să faci ceva ce, la nivel conştient, n-am considera că e un act de bunăvoinţă”.

Şedinţa Christine! cu Staci Wells

Pentru a obţine mai multe informaţii despre pianul de viaţă al Christinei şi pentru a putea asculta conversaţia din timpul planificării ei de dinainte de naştere, împreună cu Christina am discutat cu Staci Wells. I-am oferit lui Stad numele şi data de naştere ale Christinei şi i-am spus că fusese grav rănită, cu câţiva ani în urmă, în explozia unei bombe. Am aşteptat nerăbdători ca Stad să asculte şi ultimele cuvinte ale ghidului ei spiritual.

„Când m-am concentrat asupra anului în care s-a produs accidentul”, a început Staci, „*am avut. Acela a fost anul* Acel accident nu a fost an accident A fost planificat”.

„Aşa este”, a spus Christina.

Am oz făcut o pauză, în care ghidul lui Stad o dus-o la şedinţa de planificare.

„Christina, te văd cum le ridiri în pidojire, în această încăpere, în mijlocul grupului tău de suflete. Există o încăpere mai mare unde se adună membrii acestui grup şi unamai mică, o anexă, unde se află ghizii spirituali. Poiţi o

rochie de culoarea fildeşului Foarte simplă, ajunge până jos, cu o formă plăcută Spui că vrei să vinded lumea.

S-a discutat mult în această şedinţă din planificare de dinainte de naştere, despre dezvoltarea spirituali. În această viaţă, continui o iernă de revendicare a puterii spirituale, care a început în timpul Cruciadelor. Erai o femeie mici de statură, vorbăreaţă şi foarte deşteaptă, care lucra fără a fi văzută de soldaţi. Lucrai pentru a-i proteja pe alţii, care puteau trezi suspiciuni Erai ca un preot: pentru el. îi hrăneai. Le ofereai adăpost Le spuneai care erau căile sigure pe unde puteau să meargă. Când prietenii tăi erau duşi la închisoare, le dădeai mâncare şi haine printre gratii. Făceai orice pentru a-i ajuta. Nu ai fost niciodată capturată, însă mulţi dintre prietenii tăi au fost închişi. Deci, dorinţa de a fi de folos şi de a-l ajuta pe oameni să-şi revendice puterea, într-un mod practic şi spiritual, reprezintă o temă termică prelungită.

Dintre toate luourile, pe tine te fascinează mintea. V2 d că porţi discuţii cu un anumit ghid spiritual şi cu alţi trei membri din grupul tău de suflete, despre cum vrei să studiezi mintea şi implicaţiile sale în diverse afecţiuni ale corpului, în această viaţă. Ai vrut să le dai putere oamenilor, ajutându-l să-şi folosească mal bine mintea.

Cer să mi se arate o conversaţie despre accident Simt că a fost o singură persoană responsabilă de acest lucru. Văd că discuţi lucrurile cu acest suflet. Aud că eşti de acord să faci parte din scenariu”.

Christina: Va vesti o nouă deschidere în viaţa mea. Atunci, va acţiona ca o aducere aminte mentală, subconştientă, de a mă întoarce pe calea pe care vreau să merg. Am nevoie de aşa ceva, astfel încât să-mi pot corecta direcţia şi să mi se aducă aminte de menirea mai importantă a vieţii mele.

„E ca şi cum s-a creat fizic o spărtură în zid, prin care să poţi pătrunde în următoarea fază a vieţii tale”, a adăugat Stad. „Aud cum explici ci, în timpul perioadei de recuperare de după explozie, îţi vei revendica puterea cu ajutorul minţii – nu doar pentru o vindecare fizică, ci

pentru una la nivel mintal şi emoţional, ajutându-te de voinţa ta pentru a te vindeca.

Ar fi fost uşor pentru tine să păşeşti pe o altă cale – o cale a unei responsabilităţi familiare, o cale în care să-ţi pui propriile nevoi pe ultimul loc, dacă acest aeddent nu ar fi avut loc. Eşti o femeie cu multă energie. Sufletul tău e viu şi? ctiv. Pari foarte entuziastă şi spui că va fi & i regulă. La nivel de suflet, pari veselă. Unii dintre membrii din grupul tău de suflete n-au spus nimic. Doar te-au ascultat imparţial şi au observat. Alţii au fost surprinşi şi şocaţi că al alege un mijloc atât de dramatic prin care să-ţi schjnbi direcţia. Ai râs şi ai spus: *Am nevoie de acest gen de energie*, *pentru a face acest gen de schimbare*.

„Bomba asta”, a întrebat Stad, „a fost într-o clădire din cărămizi?”

„Da”, a confirmat Christina. „O clădire foarte, foarte veche”.

„Atunci văd bine”, a răspuns Staci. „Sunt purtată din nou la momentul în care stai jos şi conversezi cu bărbatul care a construit bomba. B o persoană tăcută. Creează zgomote doar prin bombe. Cel puţin la nivel de suflet, are enorm de multă compastune. În mai multevieţi a avut probleme de a se exprima prin intermediul cuvintelor, de a se simţi în largul său în con versaţiile cu oamenii şi chiar de a ieşi în public, la întâlnirile unde se adună mulţi oameni. Într-una dintre vieţi a fost schizofrenic. Cu toate aosstea, reuşeşte să simtă multă compasiune.

Atunci când aţi discutat despre asta, i-a fost greu să stea faţă în faţă cu tine. Compasiunea îl face să-şi dorească să se retragă şi să se ascundă. Ar prefera mai mult să lucreze nevăzut. Conversaţia voastră este întreruptă de mai multe ori. Iii spui câteva propoziţii, după care se lasă tăcerea. Apoi mai. spui câteva propoziţii. După aceea, el vrea să se ridice, iar tu îl tragi înapoi. Pare să fie îngrijorat de bunăstarea ta trupească. Iii eşti pentru el aproape ca un ghid spiritual. El face parte din grupul tău de suflete şi îa-i văzut cum se luptă cu problemele lui, de-a lungul mai *multor* vieţi. Văd că încerci să-i ajuţi.

Christina: E în regulă.

Bărbatul: Nu vreau niciodată să ucid, să rănesc, să înşel sau să fac rău cuiva. Nu e în niciun caz intenţia mea. Vreau, pur şi simplu, să fac o declaraţie. Vreau doar să fiu auzit, în mod clar.

Christina: Noi te auzim. Te vedem. Toţi cei de aici te vedem şi te auzim. Te voi ajuta cu asta. îţi voi fi de folos şi, astfel, îmi voi fi de folos mie însămi, înţelegi?

Când spui, *astea\ te* referi la problemele lui de comunicare. Se simte vinovat. Nu vrea să te rănească, sau să fie responsabil pentru ceva ce te va *rPni*, dar vă este foarte limpede, pe măsrrăceva faceţiplanul vieţii, că viaralui va fi dificilă şi că abilitatea lui de a se exprima nu se va ridica la nivelul pe care vrea să-l atingă. Va începe din nou să facă lucrurile în spatele uşilor închise, în secret, ceea ce va avea un mare impact asupra oamenilor. În cazul lui, totul ţine de comunicare.

Din partea ta, Christina, simt că vine multă iubire. Te aud cum îi promiţi – încercând să-l faci să vadă lucrurile şi din punctul tău de vedere – că toate acestea vă vor servi scopurile. îl ţii de mână şi încerci să-l convingi. Încerci să-i explici că vei fi afectată doar în mod pozitiv.

Christina: E în regulă. Vreau să fac asta. Te voi ajuta. Mă voi ajuta pe mine însămi. Voi vedea doar lumină. Negativicatea nu dă naştere întotdeauna la negativitate. Uneori, negativitatea reprezintă drumul ce duce la desăvârşire. Toţi trebuie să începem de undeva.

Aşadar, acesta e un suflet din grupul tău suflete, pentru care ai multă compasiune”, a concluzionat Stael Acum înţelegeam bine modul în care explozia au ajutat-o pe Christina să-şi îndeplinească scopurile din această viaţă. Cu toate astea, nu eram prea sigur cum provocarea unei explozii îl putea ajuta pe cel responsabil de ea să-şi depăşească problemele de comunicare, din vieţile anterioare

— Nu înţeleg cu ce 3 ajută plasarea bombei”, i-am spus lui Stael „Ce obţine astfel?” Brusc, vorbirea lui Stad s-a încetinit şi a devenit greoaie. Ghidul ei spiritual vorbea

acum prin ea.

„Acest suflet a fost blocat de milenii într-un ciclu de egoism, de autodistrugere şi a recurs la tendinţe violente, de-a lungul mai multor vieţi într-o altă viaţă, a fost un membru al IRA [Armatei Republicane Irlandeze], care a făcut adesea lucruri violente, a ajutat la planificarea atacurilor, a ajutat la confecţionarea de bombe. Acesta a fost mijlocul său de comunicare. Profunzimea emoţională este un lucru dificil pentru el. În tot acest timp, a existat nevoia esenţială de a crea respect de sine. Viaţa de acum şi această intersectare din timp cu bomba şi cu Christina reprezintă pentru el o extensie a altei vieţi, unde a rămas încă prins în acest ciclu”. Staci a reapărut la fel de repede cum a plecat, iar vorbirea i-a revenit la normal. A continuat să asculte conversaţia de dinainte de naştere.

„Se discută cu Christina despre posibilitatea ca el să fie prins sau închis, că această bombă ar putea reprezenta tocmai ceea ce-l va face să caute ajutor. Cu toţii, petrecem mai multe vieţi repetând diverse comportamente autodistructive, înainte să înţelegem că nu ne ajută şi să putem merge mai departe. Acestea sunt două lucruri diferite: a ajunge să înţelegem că nu ne ajută şi a putea să ne îndreptăm Christina vrea foarte mult să-i ajute pe oameni să se îndrepte. Se oferă ca voluntar să sufere de pe urma efectelor problemelor de comunicare ale altuia, în speranţa că acest lucru îl va ajuta să se îndrepte. Tot aud cuvântul *pace* în această conversaţie. Ea speră că îl va ajuta ca, în cele din urmă, să-şi găsească pacea.

Din când în când, el a fost recompensat pentru comportamentul său. Aceasta însemna să fie respectat în organizaţie, să facă parte din cercurile mai restrânse şi să i se dea sentimentul că e important A urmat aceeaşi cale bătătorită în atât de multe vieţi, încât e mult mai uşor pentru el să se îndrepte în acea direcţie, decât să facă altceva într-un final, se va schimba Christina spera că această viaţă va reprezenta acei moment”.

„L-am întâlnit?”, a întrebat Christina.

„Nu în timpul acestei vieţi”, i-a spus Stad.

Apoi, am întrebat dacă putem auzi conversaţia dintre Christina şi celelalte trei suflete pe care le-a văzut Stad la început, în sala de planificare. Stad a făcut o pauză lungă pentru a asculta

„Tatăl tău, Christina, a fost unul dintre acele suflete. Celelalte două. suflete sunt femei [în această viaţă]. Una dintre ele are aspectul unei femei mai în vârstă – mama ta – iar cealaltă are aspectul unei femei tinere, blonde". Stad vedea formele pe care aceste suflete aveau să şi le asume în încarnarea viitoare. „Atât mama, cât şi tatăl îşi fac griji în privinţa sănătăţii tale. Te întreabă: *Eşti sigură că vrei să faci asta*?

Christina: Da, este ceea ce vreau Mă descurc. Sunt foarte puternică. Ştii asta. Pot să-mi asum cele mai mari provocări.

„Femeia mai tânără este cineva care a făcut parte din viaţa ta, cu doi ani înainte de accident", a adăugat Staci.

„Poate fi prietena mea, Alice", a spus Christina.

„Nu făcea parte din planurile voastre reciproce să-ţi fie prietenă pentru mult timp", a răspuns Staci. Cuvintele lui Staci mi-au adus aminte de faptul că de multe ori planificăm să fim prietenii sau chiar soţii cuiva, pentru perioade scurte de timp. Întrucât nu ne amintim de aceste înţelegeri dintre noi, putem privi încheierea unei prietenii sau a unei căsnicii ca pe un eveniment negativ... Dar nu este negativ. Ne despărţim de ceilalţi, atunci când ne-am încheiat planurile pe care le aveam cu ei.

„Aşa e, nu mai e prietena mea", a confirmat Christina.

„Este, în mod cert, o prietenie de dinainte-de-accident", a spus Staci. „Am impresia că era ce mai bună priecenă a ta, la acea vreme. Poate chiar colegă de cameră?"

„Exact aşa este", a spus Christina

„O aud că spune: *Eşti sigură că aceasta [explozia] este ceea ce-ţi doreşti*? O, şi-l văd pe soţul tău că vine alături de voi A stat şi a observat alături de restul membrilor din grupul tău de suflete. îl văd că te

îmbrăţişează”.

Soţul: îţi voi face o parte din povară mai uşoară. Respect tot ceea ce faci. Respect faptul că ne luminezi calea multora dintre noi. Te voi susţine cât îmi va sta în putere, în timp ce treci prin perioada ta de vindecare şi îţi recapeţi forţele.

„Te sărută pe frunte, Christina Hi îl îmbrăţişezi. Există multă înţelegere şi respect reciproc între voi. Este tot ce s-a spus”.

Apariţia fostului soţ al Christinei mi-a adus aminte de o neclaritate pe care am avut-o în timpul primei discuţii cu ea

„Staci”, am spus, „în momentul în care a avut loc explozia, soţul Christinei a venit cu întârziere să o ia de la lucru, pentru că fusese captivat de lectură. Este posibil ca unul dintre ghizii lui, satt un ghid al Christinei, să-l fi făcut să se concentreze într-o asemeneamăsură, încât să piardă noţiunea timpului? * Staci a tăcut câteva clipe, pentru ca ghidul ei să o ducă în acel moment important.

„Bineînţeles. Se afla într-o stare modificată de conştiinţă, departe de realitatea timpului. În spatele lui stă un ghid spiritual care orchestrează totul, pentru a se asigura că lucrurile decurg cum trebuie.

Acest spirit este, de fapt, unul dintre ghizii pe care i-am văzut în şedinţa de planificare de dinainte de naştere”.

„E Cassandra, sau Leona”, am întrebat

„Cassandra”, a spus Staci, repetând răspunsul ghidului ei. „Staci”, am spus, „te rog, roagă-I pe ghidul tău să ne ducă la orice parte din conversaţia de dinainte de naştere, unde Christina vorbeşte despre cum va evolua în urma acestei experienţe şi cum îi va permite ea să facă o lucrare de pe urma căreia să beneficieze omenirea”.

„Mi se arată începutul acestei şedinţe de planificare”, a anunţat Staci. „Christina se află alături de ghidul ei cel mai important, care are o formă feminină. În alte şedinţe, am menţionat prezenţa unei table de şah. O văd din nou. Arată ca o tablă de şah obişnuită, dar nu ca modelul unei pardoseli. O văd pe Christina cum ia nişte piese şi sare

câteva pătrate. îi vorbeşte ghidului.

Christina: Am făcut salturi mari [în vieţile anterioare]. Pot continua şi în această viaţă să fac mari salturi de evoluţie. Vreau să o fac. O pot face. Vreau să fac ceva relevant Oricare ar fi condiţiile, vreau să fac ceva important şi să-i ajut pe oameni, într-un mod special.

Se discută despre posibilitatea de a preda, de a ţine conferinţe şi de a scrie cărţi. Aceste sugestii sunt făcute de ghizii spirituali. Christina spune: *Trebuie să fiu [mai] apropiată de oameni*. Se vorbeşte despre capacitatea ei intelectuală şi abilitatea de a-i analiza pe oameni, situaţiile şi dinamica familială. Acestea sunt aptitudini dobândite în vieţile anterioare şi în perioadele dintre vieţi. Christina îşi îndreaptă mâna spre inimă şi spune: *Vreau să creez o schimbare*.

Christina vorbeşte despre activitatea depusă în timpul Cruciadelor şi al Revoluţiei Franceze. În acele vieţi, era vorba de obţinerea de hrană pentru oameni, de a-i adăposti şi proteja.

Christina: Am obosit să fac asta. Vreau să le fiu de ajutor, dar nu mai vreau să fie ceva. atât de fundamental Vreau să fac mai mult şi diferit în ceea ce priveşte ajutorul.

Ghidul spiritual: Poţi face parte din noul val de oameni curajoşi, care se întrupează într-o perioadă când lumea e pregătită să accepte din nou noţiunea de a folosi energiile nevăzute şi chiar magnetismul îiunetodele de vindecare, fără a zice că e vrăjitorie.

Christina acceptă să lucreze ca vindecătoare. Vindecarea emoţională, în esenţa sa, aduce acea dezvoltare spirituală prin care şi-a dorit să-i ajute pe oameni. Totodată, şi-a dorit să-i ajute pe oameni într-un mod care să le permită să-şi decidă propria călătorie şi care să-i însoţească în procesul de descoperire de sine.

Christina: în atât de multe vieţi am ajuns să mă cunosc pe mine însămi atât de bine şi de dar. Aceasta a fost energia care mi-a dat forţă să fiu atât de puternică, să lupt şi să-i ajut pe alţii să lupte. Vreau să-i îmbrăţişez pe ceilalţi şi să-i ajut să descopere aceeaşi încredere de sine

şi încredere în foiţele proprii.

Apoi s-a discutat despre cum va trebui Christina să redescopere din nou acest proces – cum să-şi amintească de el – pentru a-i putea învăţa şi pe ceilalţi după aceea.

„Acum, mi se arată ceva”, a spus Stad entuziasmată. „Christina, după accident, ţi-ai pierdut cunoştinţa pentru o perioadă de timp?”

„Da, pentru o perioadă destul de lungă, îmi pierdeam şi îmi recăpătăm cunoştinţa”.

„Mi se arată – şi totul este cuprins în şedinţa ta de planificare de dinainte de naştere – că, în perioada în care aveai să fi lipsită de cunoştinţă, ghizi spirituali şi membri ai sufletului tău grup aveau să lucreze cu tine. Încercau, la nivel de suflet, să-ţi amintească de scopul accidentului. Au lucrat cu tine şi ca să te vindece, să-ţi arate care sunt capacităţile tale de vindecare şi să-ţi aducă aminte că tu ai vrut să faci acest lucru, pentru ceilalţi. Ai primit mult ajutor”.

„Da”, a spus Christina cu empatie.

„În această parte a planificării”, a continuat Staci, „ghizii tăi discută despre influenţarea maselor de oameni Te-au încurajat să interacţionezi cu numeroşi oameni, să-ţi răspândeşti bogăţia de cunoştinţe şi să-i molipseşti pe oameni cu foiţa, scopul şi atitudinea ta că totul poate fi realizat Au discutat mult cu fine despre o lucrare din ultimii tăi ani de viaţă, cum ar fi scrierea unei cărţi, care te-ar face să călătoreşti în lume şi să ai apariţii în public. S-a spus că e ceva ce poţi să faci după ce împlineşti cindzedde ani. Ai simţit vreodată că vrei să scrii o carte?”

„Chif>r m-am gândit”, a răspuns Christina. „M-am gândit şi ce gen de carte va fi”. Atunci, mi-am amintit de ceea ce a spus Cassandra despre decizia Christinei de a participa la scrierea acestei căiţi.

„Staci”, am spus, „Cassandra mi-a spus că eu şi Christina facem parte din acelaşi grup de suflete şi că am planificat dinainte ca ea să-şi spună povestea în cartea mea. Poţi auzi acea conversaţie?” S-a lăsat linişte. În timp ce Staci şi-a mutat atenţia asupra acelei părţi din şedinţă.

„Există foarte mulţi scriitori în acest grup de suflete” * ne-a spus Staci, după ce viziunea s-a clarificat. „Primesc [din partea ghidului meu spiritual] fraza: *un depozit de cunoaştere intelectuală printre membrii acestui grup de suflete*. Pe tine, Rob, te văd în al patrulea rând, în spatele Christinei şi eşti cel cu care cainteracţionează. Văd că ai în mâini o tăbliţă de scris şi un fel de condei. Ieşi din rândul celorlalţi membri şi te îndrepţi spre Christina. În acelaşi timp, scrii ceva. Percep că de mult timp – în mai multe vieţi, în alte lumi – ai fost observator şi cronicar. Ţi-ai dezvoltat puterile unui observator. Deşi joci un rol mic în viaţa Cristinei, ea pare încântată să te vadă. Vă aşezaţi jos, iar tu îi povesteşti detaliile. Ea începe săbatădin palme, entuziasmată.

Rob: Aş vrea să-ţi înregistrez călătoria.

Christina: O da, te rog chiar!

Rob: Voi scrie o serie de cărţi, începând cu cea în care vreau să includ povestea ta, în care voi înregistra călătoria sufletului, călătoria pe care o facem cu toţii de vieţi întregi. Aş vrea ca povestea ta să ilustreze karma de cauză-şi-efect”.

Deşi Cassandra ne spusese deja despre intenţia noastră de a colabora, faptul că auzeam cuvinte rostite înainte de încarnare era cu totul altceva – foarte emoţionant. Iar informaţiile se potriveau cu ceea ce aflasem şi din alte şedinţe cu alte mediumuri; că, într-adevăr, trăisem mai multe vieţi ca observator şi cronicar al experienţelor umane. Însă eram uimit de folosirea sintagmei „karmă de cauză-şi-efect”, întrucât am considerat mereu că această karmă este o echilibrare. Deşi nu ştiam la acea vreme, această sintagmă, rostită înainte de naştere, va avea un impact semnificativ asupra activităţii mele de după naştere. Acum percep că echilibrarea karmică *este* un fenomen de cauză-şi-efect.

„În acest moment al conversaţiei, văd că apare un măr”, a continuat Staci. „TU ai materializat mărul, Rob. Foloseşti această analogie pentru a explica plantarea de seminţe. Acesta este scopul pe care vrei să-l aibă cartea ta.

Rob: Vreau să plantez seminţe în minţile oamenilor – seminţe de cunoaştere şi conştienţă, despre suflet şi călătoria sufletului – şi să explic misterele, sau ceea ce atât de mulţi oameni consideră că sunt nişte mistere. În acest proces, călătoria *mea* va include descoperirea de sine. Povestea ta [a Christinei] îi va ilumina pe ceilalţi şi le va revela procesul karmei de cauză-şi-efect şi numeroasele căi pe care le poate urma sufletul.

„Vă îmbrăţişaţi şi vă înţelegeţi unul pe altul”, a adăugat Staci.

Mi-a trecut prin minte o altă întrebare.

„Staci, poţi auzi vreo conversaţie purtată între Christina şi Cassandra?” Apoi, Staci a repetat cuvintele rostite de Cassandra, atât pentru Christina, *cât şi* pentru mine.

Cassandra: Tu [Christina] şi cu mine am lucrat împreună în multe vieţi, pentru a-i face pe oameni să înţel şagă că nu sunt singuri, că există mereu alţii care să le ofere ajutor, alţii care au mai trecut prin ceea ce trec ei. Face parte din cercul vieţii. Nu există o linie de despărţire între viaţa sufletului şi cea fizică. Totul este Una.

Interacţiunea cu tine [Rob] şi cu cartea va face cunoscut principiul că oamenii trec prin aceleaşi obstacole, chiar dacă vieţile lor par diferite. Atunci când oamenii consideră că sunt singurii care trec printr-o anumită experienţă, au parte de o iluzie egoistă. Rătăcirea în momentele iluzorii ale milei de sine deconectează persoana de fluxul vieţii şi de fluxul eternităţii. Oamenii progresează dacă *nu* se deconectează pe ei înşişi de viaţă. Înţelegând unitatea care există între toţi, omenirea se ridică la următorul stadiu de conştiinţă. Acest lucru face parte din binele cel mai înalt, pe care îl servim cu toţii.

Cu acestea, Staci şi ghidul ei spiritual au încheiat prezentarea conversaţiei din şedinţa de planificare de dinainte de naştere a Christinei.

În timp ce ascultam dialogul, mi-am format mai multe păreri. Una dintre ele a fost că Christina a avut o mare iubire şi înţelegere faţă de sufletul care a provocat

explozia. În continuare, le-am pus întrebări lui Stad şi ghidului ei spiritual, rugfindu-i să comenteze asupra modului în care membrii geupului de sufletue interacţionează cu sufletul celui care a pus bomba.

„Celelalte suflete îl ajută *şi* îl asistă*, a răspunsătaci. „În planul spiritual, nu există judecată. Pur şi simplu, 11 ajută cu Iubire şi îi dau voie să facă ceea ce are nevoie pentru evoluţia sa". Având în vedere că mi se prezentase propria terminologie, m-am gândit să o folosesc

Ghidul lui Stacl a vorbit iar. „Aşa cum ai procedat şi în cazul celorlalte relatări din cartea ta, descoperi că, de cele mai multe ori, accidentul nu este un accident, că reprezintă, pur şi simplu, cauza unei schimbări prearanjate, acceptate, în conştiinţa unei persoane. Când sufletele trec vălul şi ajung pe Pământ, uită despre planurile pe care le-au făcut înainte de trecere. Astfel de întâmplări servesc drept aduceri aminte foarte importante, chiar şi la nivel subconştient Subconştientul este locul unde se naşte schimbarea, în acest fel, accidentul poate f) văzut ca fiind cauza – deşi noi [ghizii spirituali] îl vedem ca pe o aducere aminte – care a produs efectul de schimbare spre o nouă direcţie, un nou obiectiv, în starea de pierdere a cunoştinţei de după aeddent, avem acces total la suflet Atunci lucrăm pentru a-i aminti sufletului de menirea şi destinul alese de suflet îmbrăţişându-l şi ajutându-l să-şi ridice vibraţia, în timpul perioadei în care nu are cunoştinţă. Când îşi recapătă cunoştinţa, sufletul are deja plantată în subconştient sămânţa care va produce efectul dorit".

„Înţeleg", a spus Christina.

Efectul dorit a fost ca ea să-şi aducă aminte de planul de a fi vindecătoare. Ştiind că ea a vrut să aducă vindecare în lume şi că povestea ei va fi citită de mulţi oameni care caută să se vindece, am decis să lărgesc sfera cercetării noastre.

„Aş vrea să întreb despre vindecare", l-am spus ghidului lui Stael „Christina a trecut printr-un proces complex de vindecare – o vindecare atât fizică, cât şi

emoţională. A iertat persoana care a pus bomba. Eu înţeleg că iertarea modifică, la propriu, ADN-ul persoanei care iartă şi al celei care e iertată. E corect? Dacă da, cum anume se modifică ADN-ul?”

„E corect”, 9 confirmat el „Se produce o schimbare la nivel de cromozomi. Acest subiect este explicat în sistemul Āyurvedic Energia iertării iese din tine, iar persoana pe care o leiţi simte acest val de energie a Iertării, la nivel subconştient De ea depinde dacă acceptă, sau nu, acea iertare. De multe ori, acea persoană continuă să sufere şi să nu se ierte pe ea însăşi, însă este eliberată şi poate progresa”.

„Dacă persoana acceptă iertarea, ce anume se întâmplă la nivelul cromozomilor?” Stad a oprit comunicarea o clipă, pentru a descrie o imagine pe care ghidul ei o crea acum în mintea ei: particule materiale se despărţeau de cromozomi şi erau înlocuite de structuri mai rotunde şi mal delicate.

„Acest lucru permite curgerea mai uşoară a energiei – ceea ce numiţi, uneori, *chi* – prin corp şi minte”, a continuat ghidul spiritual. „Odată cu acest flux mai vast, se primeşte mai multă energie ce poate fi folosită în viaţă. Ea străbate corpul şi mintea la un nivel mai subtil decât cel celular”.

„Plânsul vindecă ADN-ul?”, am întrebat

„Când este o eliberare, şi nu o milă de sine 1, a răspuns el.

„Râsul vindecă ADN-ul?”

„Râsul e foarte vindecător. Începe ca o cascadă de hormoni care spală corpul, spală toxinele şi stimulează circulaţia de lichide. Dacă modifică ADN-ul? el previne modificarea toxică a ADN-ului. Este mai degrabă o măsură preventivă, decât o modificare. Sunt momente când oamenii, cam ar fi cei ce au cancer, pot să recurgă la terapia prin râs, pentru a se vindeca la nivel celular, însă râsul nu produce, de unul singur, schimbări în spirala ADN-ului permite însă corpului să funcţioneze într-un mod mal pozitiv şi în rezonanţă armonică cu el însuşi.

„Aş vrea să pun aceeaşi întrebare în ceea ce priveşte apa”, am spus. „Am vorbit despre plâns, ca partea a procesului de vindecare. Unii oameni cu care am discutat făceau vizualizări în care se spălau în apă, sau se corăţau într-un izvor... Există o carte scrisă de un om de ştiinţă japonez, Emoto, care comunica apei anumite cuvinte, apoi o îngheţa şi analiza cristalele create. El a descoperit că toate cuvintele de înaltă vibraţie, mai ales *iubire* şi *recunoştinţă*, produceau cele mai frumoase cristale. Care este rolul apel în vindecare? 11

„Apa impregnează toate părţile şi particulele corpului”, a spus ghidiH lui Staci „Apa preia vibraţie şi eliberează vibraţi e, Apa poate prelua şi magnetismul. Poate dispersa magnetismul Este un purtatt» – şi un facilitator”.

„Dacă cineva care a fost rănit fizic sau emoţional a vorbeşte apei, o. programează prin cuvinte precum *iubire şi recunoştinţă*, iar apoi bea apa, poate stimula fie vindecarea fizică, fie pe cea emoţională?”

„Da, poate, Rostirea acestor cuvinte o impregnează cu foiţi de viaţă, ca energie. Ingerarea apei aduce acea forţă, vitală în organism şi îl ajută să se cureţe de toxine, prin diverse sisteme de organe”.

Puteam auzi, din vocea ei, că Staci începuse să obosească; transmiterea ghidului său îi cerea o cantitate enormă de energie. Am decis să-l r<og să facă un comentariu de încheiere.

„Ce ai vrea să le spui oamenilor care aud sau citesc despre explozia unei bombe, iar apoi simt frică, judecată şi o senzaţie mai accentuată de separare între ei şi ceilalţi?”

„Există întotdeauna un motiv”, a afirmat el „Adevărata măsură a gradului de evoluţie al unei persoane este capacitatea sa de a transforma ceva. negativ, în ceva pozitiv. A stărui asupra părţii negative şi a folosi judecata şi gândirea bazată pe frică nu ar alimenta adevărul unei astfel de chestiuni. Atenţia ar trebţii îndreptată mereu asupra modului *în* care timpul poate fi folosit cât matpozitiv posibil – fie că acest timp e petrecut într-ua

scaun cu rotfie, ori alergând într-un maraton. Există mereu o parte negativă şi una pozitivă. Aceasta este dualitatea Pământului Fără negativ, nu puteţi experimenta ori cunoaşte pozitivul Fără negativ, nu puteţi fi motivaţi să vă doriţi pozitivul, pentru că uitaţi totul în momentul în care treceţi de văl.

I-am ruga pe aceia dintre voi care descoperiţi că aveţi gândişi de judecată despre cei care provoacă acele lucru pe care le consideraţi ceva rău, să înţeleagă că există întotdeauna un rezultat pozitiv ai acestei suferinţe. Vrem să vă spunem că suferinţa este b iluzie. Vrem să vă spunem că oamenii care deschid ziarul, sau dau drumul la televizor şi văd ce se întâmplă în lume, judecând întâmplările ca pe ceva negativ, nu fac decât să păşească pe calea cea mai simplă, fără a gândi lucrurile în profunzime. Există întotdeauna ceva mai profund. Asistă întotdeauim». mai mult. Există mereu în *înţeles*. *Speriat* exemplele din *aeemă*

carte îi vor apta pe oameni sHâriv Kţe să se gândească de a sau *de* trei or; *înalte*, la înţelesul şi vafekrea diversităţii şi la modul în care ea reprezintă catalizatorul evoluţiei”.

„Voi vedea numai lumină;

Această afirmaţie aparent simplă, rostită de Christina înainte de a se naşte, în legătură cu viaţa ei viitoare, înseamnă mult mai mult decât ar putea părea la prima vedere. Semnifică o intenţie de a fi cine este ea cu adevărat. Lumina pe care o vede ea în ceilalţi, inclusiv în sufletul care a pus bomba, oglindeşte lumina din interiorul ei. Pe chipurile celorlalţi, ea îşi vede propria înfăţişare.

Tema principală a acestei cărţi este că noi suntem iubire. Este mai mult. decât o simplă noţiune *oiittn* sentiment plăcut. Aceasta este natura noastră, ca, suflete. Este evidentă în dorinţa noastră de dinainte d, e naştere, de a ne ajuta unii pe alţii Este exprimată prin mângâierile tandre *şi* cuvintele pline de compasiune dintre sufletele care îşi Fac planul vieţii pe care o vor avea împreună. Şi se reflectă în planurile de via şi, care ne binecuvântează ca

şansa de a descoperi şi. de a cunoaşte mai profund ce înseamnă să fii iubire.

Acasă, în lumea noastră nors-fizică, există numai lumină. Fără întuneric, fără contrastul faţă de lumină, nu putem aprecia pe deplin lumina pe care o vedem. Fără contrastul faţă de lumină, nu putem cunoaşte, complet şi profund, cine suntem noi cu adevărat. Astfel, ne planificăm vieţi în care uităm de adevăratele noastre identităţi sperând că încercările ne vor trezi, convinşi că din aducerea aminte se va naşte o mai *mare* cunoaştere de sine.

În lumea spirituală, unde există numai lumină, nu avem ce ierta, Acolo, ştim că suntem iubire şi, astfel, exprimăm doar iubire, căci numai ceea ce este cunoscut poate fi exprimat. Niciun suflet care este conştient ea reprezintă iubire, nu ar exprima vreodată altceva. Niciun suflet care ştie că e iubire, nu ar crea vreodată im motiv de iertare.

Totuşi, iertarea este o expresie a iubirii. Fără a avea ocazia de a o folosi, nu am putea experimenta că suntem iubire în această formă.

Creăm pacte în care unii dintre noi, care am uitat că suntem iubire, vom face acte ce par a avea nevoie să fie iertate; alţii, la fel de inconştienţi de faptul că suntem iubire, ne vom alege provocarea de a o oferi.

Aşa a fost şi înţelegerea făcută între Christina şi cel care a confecţionat bomba. Chris tina nu mai întruchipează furia intensă şi vina pe care le-a simţit cândva, în această viaţă; ea este iubirea, este iertarea care a rezultat din acele sentimente. Şi nici cel care a pus bomba nu reprezintă persoana care credem noi că este. El nu este ura care a creat explozia, ci, mal degrabă, sufletul care a spus: „Nu vreau niciodată să ucid, să rănesc, să înşel sau să fac rău cuiva. Nu e niciodată intenţia mea”. Dorinţa sa de a fi „auzit clar” este, pur şi simplu, O dorinţă de a primi, cât timp se află în trup, aceeaşi iubire şi înţelegere pe care Christinai Le-a arătat când, în lumea spirituală, au planificat să-şi intersecteze vieţile.

Acea intersectare reprezintă şi o ocazie, şi o motivaţie pentru Christina să-şi aducă aminte. Aşa cum a fost proiectată, o parte din acea aducere aminte trebuia să aibă loc în perioada de după accident, când avea să-şi piardă cunoştinţa, iar ghizii spirituali şi membrii grupului de suflete aveau să-i amintească de planul ei: cel de autovindecare, urmată de vindecarea celorlalţi. Pentru a putea produce un serviciu lumii, aducerea aminte este cel mai mare dar ce poate fi oferit.

Prin urmare, planul Christinei este cel al unui Lucrător întru Lumină un suflet care îşi propune dinainte de naştere să-şi aducă aminte de înţelepciunea sa lăuntrică, pentru ca mai apoi, aşa cum a spus Cassandra, să genereze acea frumuseţe, acele sentimente de compasiune şi înţelegere, pentru toţi oamenii care trec prin acelaşi lucru. Important este că Christina a trebuit să-şi amintească lumina sa firească, înainte de a o putea împărtăşi cu ceilalţi. Aducându-şi aminte, s-a înălţat la o vibraţie la care poate însufleţi şi vindeca. Energia ei – şi nu cuvintele şi acţiunile sale – face acest lucru, iar puterea acestei energii izvorăşte din transformarea personală. Christina îi poate ajuta pe cei nedreptăţiţi să ierte, numai în măsura în care ea însăşi vede, cu adevărat, frumuseţe în cel care a provocat explozia; poate cultiva sentimentul de recunoştinţă în cei înrăiţi de soartă, numai în măsura în care ea însăşi simte, în mod autentic, recunoştinţă

Christina poate oferi aceste binecuvântări, deoarece a iertat în nişte condiţii care ar fi putut să dea naştere unei furii cumplite. Într-adevăr, nu profesia sa, d trăirea acestei iertări o face pe Christina să fie o vindecătoare. Deşi putea să-şi închidă inima, ea a ales în schimb să şi-o deschidă. Fiecare persoană care parcurge călătoria de vindecare îi calcă pe urme. Chiar dacă ar fi jucat un alt rol în societate, dacă acele urme ar fi fost mai puţin vizibile, ele ar fi rămas la fel de importante.

Dacă vreţi să aduceţi lumină şi vindecare în lume, dar credeţi că impactul vostru e restricţionat de rolul pe care îl aveţi, că puterea e slăbită de circumstanţe, că

efectul e limitat de rănile provocate de un accident fizic, fiţi siguri că întreaga lume ştie că sunteţi aici. Sunteţi auziţi. Sunteţi văzutL Şi chiar şi acolo unde vocea voastră nu ajunge, iar pitioarele voastre nu păşesc, fiecare suflet vă simte prezenţa, la niveluri ce depăşesc percepţia umană, conştientă. Iar impactul vostru radiază tot mai departe, prin alte dimensiuni – dimensiuni ce par a fi, dar nu sunt, foarte îndepărtate de vol. Lumina pe care o trăiţi, iertarea pe care o răspândiţi, vindecarea pe care o creaţi şi iubirea despre care vă amintiţi că sunteţi, toate sunt profund simţite de cei aflaţi în trup şi în spirit. Faptul că puteţi să aduceţi lumii speranţă şi conştienţă, se datorează Christine! care, înainte de naştere, a ales să vă aducă vouă speranţă şi conştienţă. Christina îşi îndeplineşte acum planul de dinainte de naştere, astfel încât şi voi să vi-l puteţi îndeplini pe al vostru.

Iar când Christina se va întoarce în lumea spirituală, efectele vieţii ei vor continua să se răspândească în întregul plan fizic la mâna care atinge un geam curat, fiecare dintre vieţile noastre lasă amprente care rezistă mult timp după atingere. O parte din energia noastră rămâne în formele-gând despre care a vorbit Cassandra; totul reverberează în timp şi spaţiu, afectându-i pe cei care împart spaţiul Pământului cu noi, cât suntem aici, ca şi pe cei care vor veni după noi.

A înţelege amprenta de neşters pe care o lasă fiecare dintre noi în lume, înseamnă a înfrunta o mare responsabilitate. Christina a ştiut de această responsabilitate înainte de a se naşte şi, astfel, şi-a planificat o încercare, ce avea să aducă o profundă vindecare. Poate că, atunci, fostul soţ al Christinei şi-a găsit pacea, înţelegând care era rolul lui din planul ei de viaţă. Dacă s-a trezit şi a înţeles rolul pe care l-a jucat, vina a fost înlocuită cu iertare de sine, iar remuşcările, cu acceptare şi pace. Dacă şi-a recunoscut curajul pe care l-a demonstrat în aplicarea unui pian de care nu era conştient, atnnd iubirea de sine a înflorit Dacă nu a avut parte de o asemenea trezire, înseamnă că a rămas cufundat într-o

iluzie creată de el însuşi, o iluzie care împiedică procesul de dezvoltare şi de învăţare pe care l-a căutat înainte de a se naşte.

Acelaşi lucru poate fi spus şi despre cel care a pus bomba. Cât de mult s-ar transforma felul în care se percepe pe sine, dacă ar şti că rolul lui este de a fi „un punct foarte înalt de lumină”. Deşi acum este posibil să creadă că e mânie şi ură, pe viitor ar putea să înţeleagă că nu a avut intenţia de a răni, ci a vrut doar să fie auzit şi a reprezentat mijlocul prin care Christina a adus vindecare în lume. Dacă va avea o astfel de trezire, va putea să accepte iertarea Christinei – o energie atât de puternică, încât pătrunde chiar până la nivelul ADN-ului uman.

Atunci când ne întoarcem în spirit şi ne aducem aminte de planurile de dinainte de naştere, pe care le-am făcut cu cei care aveau, să ne „nedreptăţească, devenim iar conştienţi de lumina lor. Până atunci, provocarea noastră este de a le vedea lumina cât timp ne aflăm în trup, dincolo de văl – aici, unde amnezia pe care noi înşine am ales-o nu ne permite să le vedem adevăratele identităţi. Putem face acest lucru, dacă înţelegem că oamenii din Viaţa noastră sunt suflete eterne, non-fizice, care joacă roluri temporare, pe o scenă fizică. Asemenea sufletului care a pus explozibilul, acestea fac parte dintr-un plan mai amplu, care, de cele mai multe ori, ne rămâne ascuns. Însă putem înţelege că fiecare persoană pe care o întâlnim este o scânteie de lumi nă Divina, o fiinţă sublimă, iubitoare, cu care formăm un întreg. Orice este mai prejos, nu este adevărat. Orice altceva e o iluzie.

A vedea doar lumină, înseamnă a vedea doar Divinitatea din fiecare persoană care păşeşte pe suprafaţa Pământului

Atunci, ne reamintim dnc suntem noi cu adevărat.

Capitolul 8

Concluzii

M u trecut trei ani de când am pornit în călătoria care a creat – şi, mai mult decât atât, care *este* – această carte, în această călătorie fizică şi metafizică, am avut

bucuria de a asculta poveştile multor persoane curajoase. Într-adevăr, ele au fost profesorii mei. De asemenea, am învăţat şi de la înţeleptele fiinţe non-fizice cu care am vorbit Fiecare mi-a atins inima şi mr extins viaţa.

Cu ajutorul lor, înţeleg acum Imensa putere al acestui adevăr elementar că nu suntem corpurile noastre. Ce ar putea fi mai simplu? însă, pentru cineva aflat în condiţiile lui Jason, această cunoaştere schimbă cu totul lucrurile. Dacă ai un handicap fizic şi consideri că aceasta este singura ta viaţă şi că nu reprezinţi mai mult decât trupul tău, atunci urmarea poate fi starea de disperare totală. Dacă, pe de altă parte, ştii – ceea ce înseamnă & *simţi* – că eşti un suflet etern, consecinţa va fi o viaţă complet diferita. Dacă mai ştii şi că tu ai fost cel care ţi-ai planificat handicapul, că el are o semnificaţie profundă, atunci viaţa ta poate deveni o căutare de a dezvălui acea semnificaţie. Suferinţa este uşurată, golul este înlocuit cu pasiune.

În acei trei ani, am ajuns să cred că totul are un înţeles mai înalt. Am crescut în credinţă, încredere şi dorinţa de a mă abandona acestui flux plin de semnificaţii al vieţii, chiar şi atunci cândntt ştiu încotro mă poate purta curentul lui. Am ajuns să cred că lumea noastră – în pofida suferinţei şi durerii sale sufleteşti – este, în mod inerent, frumoasă. Simt că viaţa are un anumit farmec. îl simt – peste tot uneori vag şi ascuns de durere, este totuşi mereu prezent stând la baza fiecărei greutăţi, în spatele fiecărei situaţii.

Provocarea noastră este de-all descoperi în provocările noastre.

În perioada anterioară aflării despre planificarea de dinainte de naştere, îmi era milă de cei care păreau să fie mai puţin norocoşi decât mine, plângându-i de milă omului de pe stradă, care nu avea casă, de exemplu.

Acum, ştiind că această experienţă aparent „rea” ar fi putut fi planificată, simt doarun respect profund.

Mă întreb: Ce a vrut această persoană să înveţe, sau ce contribuţie a vrut să aducă?

Îmi spun atunci: Poate că are exact experienţa pe

care şi-a dorit-o. Ea dă dovadă de o enormă tărie de caracter, prin trăirea unui plan de viaţă atât de dificil.

Deşi nu ştiu de ce fiecare suflet şi-a ales acea încercare, ştiu că viaţa a fost creată cu înţelepciune şi se bazează pe iubire. Poate, îmi spun eu, acea persoană fără adăpost şi-a planificat o asemenea viaţă, astfel ca eu şi alţii care trec pe lângă ea să ne putem oferi ajutorul, sau să spunem o vorbă bună, ca să experimentăm compasiunea şi, astfel, să ştim că acest sentiment ne reprezintă.

În acest fel, am ajuns să recunosc că puţine lucruri sunt aşa cum par. Înainte să fi aflat de contractele de dinainte de naştere, luam viaţa ca atare. Dar acum, după ce am vorbit cu Jon, înţeleg că un suflet poate alege să aibă SIDA, pentru ca eu şi mulţi alţii să devenim mai toleranţi. După ce am discutat cu Pat, înţeleg că o persoană îşi poate planifica alcoolismul, pentru a-şi revendica spiritualitatea. După ce am învăţat din exemplul lui Sharon, mă uit la iubirea neclintită a atâtor părinţi şi mă întreb: Oare, tu şi copilul tău aţi planificat dependenţa de droguri, pentru a ne arăta şi nouă cum arată iubirea?

Iar acolo unde judecam, acum văd o ordine Divină.

Unde vedeam defecte, acum văd perfecţiune – perfecţiunea vieţilor care se desfăşoară exact aşa cum le-am planificat Această desfăşurare nu este evidentă doar în marile noastre încercări, ci şi în aspectele cele mai mărunte, ap arent nesemnificative din viaţa noastră.

Fiecare frunză care cade din copac, fiecare fir de iarbă care se unduieşte sub adierea vântului… nimic nu se întâmplă la nimereală şi totul se află într-o ordine Divină.

Întotdeauna.

Totodată, am înţeles că fiecare dintre noi are un scop Divin, un motiv pentru a fi aici, care include lecţiile noastre – dar care, în acelaşi timp, le şi depăşeşte. Şi anume, ne planificăm încercările de viaţă nu doar pentru a ne aminti cine suntem noi cu adevărat, dar şi pentru a împărtăşi cu ceilalţi cine suntem, esenţa noastră unică.

Jon ne învaţă toleranţa, Doris vindecare, iar Jennifer dă lecţii de comunicare sinceră. Suntem înzestraţi cu

bunătatea blândă a lui Bob, cu compasiunea egalitară a lui Penelope şi cu inima neobosită a lui Sharon. Valerie ne arată că iubirea e veşnică. Curajul lui jason ne inspiră şi pe noi să fim curajoşi, iar Christina ne ajută să vedem lumină, în aşa-zisul întuneric.

Absolut fiecare dintre aceste suflete au venit aici, pentru a fi iubirea ce sunt.

Suflete curajoase, fără excepţie.

Epilog

La douăzeci şi cinci de ani după explozie, Christina a revizitat locui unde viaţa ei a fost schimbată pentru totdeauna.

În acea zi plăcută de toamnă, parfumul florilor de portocal plutea în aer. Studenţii vorbeau veseli, în timp ce traversau campusul pentru a ajunge la cursuri. Unii stăteau liniştiţi la umbra eucalipţilor sau a palmierilor, citind, meditând, sau visând, cu ochii deschişi în interiorul clădirii unde lucrase odată, Christinas-a aşezatân faţa cutiilor poştale de la subsol. Unele erau goale, altele pline de scrisori şi hârtii… Cineva, a venit să-şi ridice corespondenţa. Şi-a deschis cutia poştală, a luat câteva plicuri, s-a întors şi a plecat. Christina a urcat pe scări, la etajul întâi A mers pe culoar, traversând holul şi ieşind pe poartă, ia lumina zilei.

În depărtare, Munţii Santa. Ana se ridicau asemenea unor Santinele tăcute, imuabile. Raze de lumină aurie le colorau cuhnile, iar un imn de bucurie, şoptit de suflarea vântului, răsuna de la un capăt la celălalt al camoanelor.

Ia? Notă către cititor «a

Dacă relatările din *Suflete curajoase* v-au impresionat, vă rog să mă înştiinţaţi. Şi dacă doriţi să vă împărtăşiţi povestea, pentru următoarea mea cane despre planificarea de dinainte de naştere a înţărcărilor de viaţă, vă rog să mă contactaţi şi în această privinţă.

Pe toţi cititorii vă întreb ce încercări de viaţă aţi vrea să fie tratate în următoarea carte? La ce întrebare aţi vrea să vi se răspundă? Cum aş putea face ca următoarea carte să fie mai folositoare pentru voi?

Aştept cu plăcere şi mă contactaţi. Aveţi mai jos adresa mea de e-mail Vă rog să specificaţi dacă doriţi să fiţiadăugaţi pe lista de e-mail, sau dacă doriţi să ţin o teleconferinţă pentru clubul vostru de lectură.

Pentru a comanda *Suflete curajoase*, vă rog să vizitaţi: www.Courageousăouls.com

§sw Notă către mediumarî şi persoane care fac channeling «a

Vă invit să participaţi k studiul meu despre planificarea ele dinainte de naştere, care contteuă. Dacă vreţi să vă «împrumutaţi" talentul pentru celelalte cărţi din seria *Suflete*, vă rog să mă contactaţi

TZO &ent Bectuxntf

Courageousăouis@yahoo.com

Suflete curajoase

Jon Elmore – jone! morcărd" net Wiyardry. net Doris – wordsvoicescapitalnet Jennifer Stewart – Jstewartl5 cfl. rr.com Penelope – peepingthoughts@gmail.com Bob Feinstein – harlynnpanix.com Sharon Dembinsici – Sharond0317@yahoo.com Pat – Patrickgene33 sbeglobal. net Valerie Villars – vvillarsbellsouth. net Jason Thurston – scillfechanges@yahoo.com Christina – soulcoaiplete@gmail.com Vă rugăm să înţelegeţi că nu vă putem promite că veţi primi un răspuns personal la e-mail-urile voastre.

Anexă B

Mediumuri şi persoane care fac channeling Participanţi:

Deborah Debari – Negrpresaol.com

Glenna Dietrich – mystricalraemeltelnet

Corbie Mitleid – www.firethroughspirit.com corbiefirethroughspirit.com

(877) 321-CORBIE

Staci Wells – www.staciwells.com

Revătaci@yahoo. ce-m

(928) 453 – 1214

Colaboratori:

Judy Goodman – www.judygoodman.com

JudyRGoodmanaol.com
Marilu Wilson Pena – www.energiesofenlightenment.com
coeenergiesofenughtenment.com

Cuprins

Mulţumiri 7
Prolog 8
Prefaţă 9
Introducere 13
Capitolul 1: Planificarea dinainte de naştere… 21
Capitolul 2: Bolile fizice 33
Jon… v 33
Doris 57
Capitolul 3: Creşterea copiilor handicapaţi 74
Jennifer 74
Capitolul 4: Surzenia şi orbirea 92
Penelope 92
Bob 109
Capitolul 5: Dependenţa de droguri şi alcoolismul 127
Sharon 128
Pat 148
Capitolul 6: Moartea cuiva drag 174
Valerie 175
Capitolul 7: Accidente 206
Jason 206
Christina 228
Capitolul 8: Concluzii 259
Epilog 262
Notă către cititor 262
Notăcătre mediuxnuri şi persoane care fac channelling… 263
Anexa A: Suflete curajoase 264
Anexă B: Mediumuri şi persoane care fac channeling 264
CĂRŢI PUBLICATE DE EDITURA FOR YOU
Monica Vlşan Metoda rapidă de învăţare *e*, gramaticii limbii engleze 6, 50 le!

Exerciţii de gramatici engleză voi I 5, 50 LEI
Exerciţii de gramatică englezii voi. H 7, 50 LEI
Neale Donald Vabch
Conversaţii cu Puunezeu, volumul I 6, 50 LEI
Conversaţii cu Dumnezeu, volumul H 6, 5 O LBL
Conversaţii cu Dumnezeu, volumul IU 8,00 LEI
Prietenie tu Dumnezeu 8.00 LEI
Comuniune cu Dumnezeu 6,00 LEI
Momente de graţie 6,00 LBL
Cel ce Aduc lumin i 3,00 LEI
Întrebări şi răspunsuri ia Conversaţii ca Dumnezeu; 9,00 LEI
Conversaţii cu Dumnezeu pentru adolescenţi şi părinţi 6,00 LBL
Molie Seve laţii 13,00 LEI
Dumnezeul de îr-iine 20,00 LEI
Arasă cu Dumnezeu 15; 00 LEI
Paul Ferriol iubire lâri condiţii.
Reflecţii: iie Minţii Christice 3, 50 LEI
Liniştea inimii.
Reflecţii a. le Minţii Chrisuce, partea al L-a 6,00 LEI
Miracolul iubirii.
Reflecţii ale Minţii Chrfeftfce. partea a III-a 5,00 LEI
Întoarcerea în grădini…
Reflecţii ale Minţii Christice, partea a IV-a 5,00 LEI
Cuvinte de înţelepciune pentru flecare zi 7,00 LEI
Amour sans conditions Clb. francezi) 10,00 le?
Legile Dragostei 8,00 LEI
Puterea Dragostei 8,00 LEI
Iubirea este Evanghelia mea 8,00 LEI
Cum să crelm o relaţie spirituali 10,00 LEI
Christul cel viu 15,00 LEI
Debbie Ford
Partea întunecată a căutătorilor de lumină 6,00 LEI
Întrebări potrivite 5,00 LEI
Secretul umbrei 12.00 LEI
John *J.* Polone Frecvenţa Geniu, instrucţiuni die accesare a Minţii Cosmice 10,00 LEI

ET 101. Manual cosmic cu instrucţiuni pentru evoluţie planetară 5,00 LEI

Suzanne Word

Motel, vorbeşte-mi despre ral 6,00 LEI

Revelaţii pentru o nouă eră. 7, 50 LEI

Iluminări pentru o nouă eră 12, 50 LEI

Vocile Universului 11,00 LEI

Era., (laminarii 16.00 *IB*

Jnsmuhecn în rezonantă 12,00 LEI

Legea iubirii 18,00 LEI

Blo-anipuri şi extaz 18,00 LEI

Radianţa Divină 18,00 LEI

Vindecarea armonioasă 18,00 LEI

Programul prank 20,00 LEI

Regina Matricei 18,00 Lei

Ken Keyes şi Penny Keyes

Reţete pentru fericire 5,00 LEI

Russ Michael

Sufletul pereche te cheamă 6,00 IEI

Tom Kenyon şi Virginia (nene învăţătura Hathor.

Mesaje de la o civilizaţie înălţată 6, 50 LEI

Deepak Chopra

Vindecarea sufletului de frică şi suferinţă 6,00 LEI

Calea spre iubire 12,00 LEI

Întinereşte şi trăieşte mai mult 12,00 LEI

Viaţă după viaţă 18, O O LEI

RamDass

Rânduri pentru suflet 4, 50 LEI

Shirley MacLaine

Camino 8, 50 LEI

Lee Carroll şijan Tober

Copiii Indigo 9,00 LEI

James F. Twyman

Emisarii luminii 9,00 LEI

Emisarii Iubirii 7,00 LEI

Bruce Davis

Pacea simplă a sufletului 5, 50 LEI

(Viaţa spirituală a Sf. Francis de Assisi)

Mănăstire fără ziduri 7, 50 LEI
Marianne Williamson
Iubire magică 7, 50 LEI
Graţia de flecare 2 i 9,00 LEI
Dr. Doreen Virtue
Copiii Indigo:
cum să-i hrănim şi să-l îngrijim 8,00 LEI
Copiii de cristal 3, 50 LEI
Magia Divină 10,00 LEI
Tărâmurile îngerilor pământeni 10,00 LEI
Sri Vasudeva
Voi sunteţi lumina 5, 50 LEI
Divinitatea lăuntrică 5, 50 LEI
Sotirios Crotos
Ucenicul lui Iisus Hristos 7,00 LEI
Anthony de Mello
Conştienţa 5, 50 LEI
Tobias
Seria Creatorului 14,00 LEI
Seria înălţării 22,00 LEI
Seria Clarităţii 30,00 LEI
Gregg Krech
Naikan 7,00 LEI
Stuart Wilde
Forţa 5,00 LEI
Certitudini. Imboldul 18,00 LEI
Al şaselea simţ 18,00 LEI
Carlos Waiter
Reîntoarcerea la sacru 10,00 LEI
Gregg Braden
Efectul Isaia 12,00 LEI
Codul lui Dumnezeu 18,00 LEI
Trezirea la punctul zero 22,00 LEI
Păşind între lumi 30,00 LEI
Brian Tracy
Succesul în viaţă 18,00 LEI
Beata Bishop
Vremea vindecării 15,00 LEI

Jami Lin
Aromaterapie şi Feng Shui 9,00 LEI
Dianne Lancaster
Copiii Indigo – de la mânie la iubire 15,00 LEI
Lisette Larkins
De vorbă cu extratereştrii 18,00 LEI
Dr. Max Gerson
O terapie naturala eficientă pentru tratarea cancerului şi a altor boli grave (cu DVD indus) 31,00 LEI
Sorin Telimbecl
Călătoriile tânărului înţelept 15.00 LEI
Drunvalo Melchizedek
Spaţiul sacru al inimii 8,00 LEI
Joan Borysenko
Vina ne învaţă, iubirea ne vindecă 18,00 LEI
Elena Cods st Nicolae Oprică
Razele iniţiatice ale arhanghelilor. 28,00 LEI
Carmen Ham
Decodificarea destinului 10,00 LEI
Semne, secrete şi simboluri 6,00 LEI
Sănătate la treci niveluri 16,00 LEI
Kostas Danaos
Magul din lava 16,00 LEI
Robert Rabbin
Pune suflet în ceea ce ad 12.00LBI
Tristan
Clepsidra cu paşi 19.00 i ei
RAMTHA
Cartea Albi 24,00 LEI
James Twyman, Gregg Braden, Doreen Virtue
Pacea lăuntrică 6,00 LEI
Steve Bother
Bun venit acasă. Noua planetă Pământ 18,00 LEI
Erik Pearl
Heconectaraa 16.00 LEI
Daphne Rose Kingma iubeşte-fe pe tine însuţi 7,00 LEI
Kenneth Wapnick

Introducere generali la Cursul de miracole 7,00 LEI
Gloria VIendroff
Scrisori ti ut cer 13,00 LEI
Maureen Moss
BUSS 12,00 LEI
Aurelia Louise Jones
TSLOS – vol. I, n şi în 33.00 LET
Elena Codş, Erik Bergiund
Templul srjjtnjbăril – 28.00 LQ
John Perkins
ScMmbarfa de ferme 12,00 LEI
Dawn Baumamt Bnmkv
Vocile Animalelor 28,00 LEI
Evelyn Fuqualie la Since, în Pământ 18,00 LE
Augusto Cury
Părinţi inteligenţi, profesori fascinanţi 12,00 le!
Danie! Menrola-Ghuudan
Bolite Jtarmice 12,00 IEDF
Ctad nimeni nu te vrea 12,00 LEI
Fraţii noştri necuvântători 18 00LEI
Michael Dawson
Vindecarea cauzei 15 00 i. pl
Iertarea 23,00 LEI
Brian Weiss
Acelaşi suflet, multe trupuri 18,00 LEI
Multe vieţi, mulţi maeştri 10,00 LEI
Mesaje de la Maeştri 18,00 LSI
Eugen Herrigel
ZEN în arta de a trage cu arcul 7,00 LEI
Lei Baker
O hune în cure de vindecare 15,00 le!
Carrie Hart
Quado ne vorbeşte 28,00 LEI
Caroline Myss
De ce nu ne vindecăm şi cum putem şi o facem? 24,00 LEI
PLLH, Atwater, LJELD.
Copii! cel not şi apartenfeledfa preajma motol 28,

00LEI

Jo nette Crowley

Vulturul şi Condorul 25,00 LEI

tMfgng WID – nerF

Elthu 15,00 LEI

Jlmitodoer

Viaţa înainte de viaţă 15,00 LEI

Pani Elder

Ochii unul înger 18, 00LEI

Sandy Forester

Cum şi devii fantastic de bogat, al cel mai scurt amp 15,00 LEI

Gay Hendricks, Debbie de Vbe

Puterea unui singur gând 8,00 LEI

BruceD. Schneider

Relaxeazi-te, eşti deja perfect 18,00 LEI

Jon Whale

— Dezvăluirea spiritului Odiseea supranaturali 25,00 LEI

Robert Monroe

Călătorii te afara corpului 27,00 IJ2

Michio Kusbi/ Stephen Blaner

Calea macrobiottci 23,00 LEI

James Van Praagb

Ral şi Pământ 18,00 LEI

Timothy Willie

Delfini, FI şi îngeri 12.00 LET

Alberto VIU – oldo

Şi reparăm trecutul, să vindecim viitorul, prin recuperarea, sufletului

15,00 LEI

Kenny Werner

Măiestrie Biră efort 17, 00I1

Robert Sdiwartz

Suflete curajoase 22, 00LH

CĂRŢI INSPIRATE DE UN CURS ÎN MIRACOLE Kenneth Wapnick Introducere generală *ist* Cursul de miracole Michael Dawson Vindecarea cauzei şi Iertarea

Bruce Davis Izvorul vindec & xii e iubirea Toate cărţile scrise de Paul Fenini Toate cărţile scrise de Neale Donald Walsch Toate cărţile scrise de James TWyroan

ÎN PREGĂTIRE

Paul Benin!

Iluminare pentru fiecare Gregg Braden Misterul anului 2012 Matricea divină

Vindecarea spontană a credinţei *Alberto VWoldo* Cele patru introspecţii Şaman, vindecător, înţelept Vise curajoase

Barbara Hand Clow Codul Moiaş

Gamill William Reuniunea

Deepak Chopra Cartea secretelor Al treilea Iisus

Stuart Wilde Gladiatorii Domnului

Russ Michael

Autobiografia unui nemuritor Doreen Virtue

Mi-aş schimba viaţa, dacă aş putea îngerii lui Solomon

BRUCE LIPTON Biologia credinţei

Dr. Angel Kscodero Vindecare prin gând, NOESTTBKAPIE